Josip Pečarić: Braća fra Šito i Valentin Ćorić

JOSIP PEČARIĆ

BRAĆA FRA ŠITO I VALENTIN ĆORIĆ

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić

KAZALO

FRA ŠITO ĆORIĆ ……11
ŽIVOTOPIS ……...12

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008. ……...18
TRI PISMA ……18
PISMO PREDSJEDNIKU VLADE ……...18
PISMO THOMPSONU ……. 22
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA ……...26

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009. ……32
TUĐMANOV REFERENDUM ……32
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI …….. 61
PROSVJEDNO PISMO ……69

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. ……..87
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA ……87

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. ……...96
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKI MANIPULACIJAMA! …….. 96

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. ……..102
HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II. ……...102

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017. ……...109

PISMA MLADENA KOSTIĆA ……..109

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017. ……...114
PRALJAK I THOMPSON ……...114

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017. ……120
XX. VALENTIN ĆORIĆ, „POMET U GLAVU“ (KNJIGA AFORIZAMA HAŠKOG UZNIKA S PODNASLOVOM „KROZ KLJUČANICU SE BOLJE NEGO KROZ OTVORENA VRATA VIDI“) ……... 120

J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018. ……...126
ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA …….126

VALENTIN ĆORIĆ ……135
ŽIVOTOPIS ……136

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001. …… 138
GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU …….138

PRIZNAJEM, HRVAT SAM!ZAGREB, 2005. …….. 145
ZLOČINAČKI POTHVAT SUDA U HAAGU …….. 145
PREDSTAVLJANJA KNJIGE *HERCEGOVAC IZ BOKE* …….154

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007. ……...164
HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT …… 164

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009. …… 178
HRVATSKO SLOVO: MIROSLAV TUĐMAN O AKTUALNIM PROBLEMIMA ……...178
HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA: O HRVATSKOJ I HRVATIMA IZVAN HRVATSKE …… 182

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009. ….. 187

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. ……188
JOSIPOVIĆEVA POLITIKA SAVRŠENO SE PODUDARA S INTERESIMA AGRESORSKE SRBIJE! ……...188
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH 194

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. ……..204
BISKUP KOŠIĆ POZVAO NA MOLITVU ZA BRANITELJA SUNJE GENERALA PRALJKA I PETORICU SUNARODNJAKA IZ BIH …… 204
GENERALI MOJI!! …….209
TRIBINA U SPLITU ……...210
PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU ……212
DOMAĆE SLUGE I VELIKA BRITANIJA …….. 217
MATE KOVAČEVIĆ: HAŠKI KONGLOMERAT LOŠIH POLITIKA …... 221

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. ……228
O PISMIMA PREDSJEDNICI I GOVORU U LISINSKOM …….228

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017. …… 235
OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR ……235
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, III. …….245
MATE KOVAČEVIĆ: KNJIGE GENERALA PRALJKA PRAVI SU ARSENAL ČINJENICA ……. 248
MIROSLAV MEĐIMOREC, U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI: PODLISTAKO GENERALU SLOBODANU PRALJKU I HRVATSKOJ ŠESTORCI U HAAGU, I. ……..254
U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI, II. ….. 260
III. MATE KOVAČEVIĆ, MOŽE LI HAAŠKI SUD PORAZITI KLEVETNIČKU POLITIKU, IZLAGANJE NA SKUPU "U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE", HRVATSKO SLOVO - HKZ, 20. SVIBNJA 2013. …….268
U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI, IV. ….279
XX. VALENTIN ĆORIĆ, „POMET U GLAVU“ (KNJIGA AFORIZAMA HAŠKOG UZNIKA S PODNASLOVOM „KROZ KLJUČANICU SE BOLJE NEGO KROZ OTVORENA VRATA VIDI“) ……... 289

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017. ……294
MIROSLAV MEĐIMOREC, VARIJACIJA NA SHAKESPEAREOVOG „HAMLETA“ NAKON PRVOSTUPANJSKE PRESUDE HERCEGBOSANSKOJ ŠESTORKI HRVATA ……294
RAZGOVOR S MIROSLAVOM MEĐIMORCEM U HRVATSKOM TJEDNIKU …….. 302

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018. ……..309
FRA TOMISLAV PULJIĆ, GVARDIJAN, MISA ZA POK. GENERALA PRALJKA I ZA NAŠE OSUĐENIKE U DEN HAAGU ……309
MARKO TOKIĆ, ČOVJEK (I/ILI SMRT U SUDNICI) ……312
BENJAMIN TOLIĆ, HAAŠKI DAN REPUBLIKE ……...316
MARKO MARKOVIĆ, DO BOŽIĆA BI BIO SLOBODAN …….318
BRAMMERTZU I AGIUSU, S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE OPTUŽBE! …….. 319
MLADEN PAVKOVIĆ, SMRT SLOBODANA PRALJKA ……..321
ŠIME LETINA, GLAS IZ WASHINGTONA …….323
ANTE NAZOR, NAKON PRESUDE ŠESTORICI BOSANSKOHERCEGOVAČKIH HRVATA – ŠTO O RATU U BOSNI I HERCEGOVINI KAŽU POVIJESNI IZVORI …… 328
DAMIR BOROVČAK: ČAST ČASNOG GENERALA SLOBODANA PRALJKA ……335

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018. ……340
MAMA ANA, ZAŠTO JE RH TO DOPUSTILA? ……338
ČETVORKA IZ HAAGA POSLALA PISMO PRALJKOVOJ OBITELJI: “ČIN VAŠEG SLOBODANA POVIJESNOG JE ZNAČENJA KOJEG NISMO NI SVJESNI U OVOME TRENUTKU” ……...340
IZJAVA HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI POVODOM PRESUDE MEĐUNARODNOG KAZNENOG SUDA ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU U PREDMETU PRLIĆ I OSTALI ……...341
PREDSJEDAVAJUĆI RASPRAVNOG VIJEĆA U PREDMETU "PRLIĆ I OSTALI" ……... 342
MIROSLAV TUĐMAN: PRODUCENTI PROGRAMIRANE KRIVNJE …349

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018. 364
MARKO TOKIĆ, ‘SLOBODAN PRALJAK JE SVAKOG TRENUTKA U HAŠKOJ SUDNICI SVJEDOČIO VLASTITO DOSTOJANSTVO I VLASTITU HRVATSKU SUDBINU’ ……... 364
OSVRT AKADEMIKA PEČARIĆA: ‘UNIŠTENJEM HRVATSTVA U BIH, LAKŠI ĆE BITI I OBRAČUN S HRVATSKOM’ ……370
ODVJETNICA PINTER ZA NAROD.HR O SMRTI GENERALA PRALJKA, ISTRAZI HAŠKOG SUDA I ODNOSU DRŽAVE PREMA SUĐENJU ŠESTORKI ……375
HRVOJE MANDIĆ, GLEDAO SAM GA KAKO UMIRE, MOLIO SE I PLAKAO …….378
ODVJETNICA VALENTINA ĆORIĆA: ‘POMOĆ DRŽAVE TREBALA JE DOĆI MNOGO PRIJE, A ZA SUĐENJE ŠESTORCI NIJE SE DOSAD POKAZIVAO NIKAKAV INTERES’ …….381

PROČITAJTE ŠTO SU NAM ODGOVORILI IZ AKADEMIJE PRAVNIH ZNANOSTI O PRESUDI ŠESTORCI! ……383
PROŠLO JE POLA GODINE OD PRESUDE ŠESTORCI- ŠTO JE PODUZELA VLADA? ……385
FRA MARTIN PLANINIĆ, KRIST KRALJ ……...387
GODINU DANA OD SMRTI GENERALA SLOBODANA PRALJKA: 'NIJEDNU MINUTU NIJE ŽELIO ŽIVJETI KAO RATNI ZLOČINAC, JER TO NIJE NITI BIO' ……392
HRVATI DILJEM BOSNE I HERCEGOVINE PALE SVIJEĆE U SPOMEN NA GENERALA PRALJKA …… 394
DAVOR DIJANOVIĆ, PRALJKOVA SMRT SPOMENIK JE IZDAJI HRVATSKE POLITIKE I DIPLOMACIJE ……396
VJEKOSLAV MAGAŠ, TRAGIČNA PANORAMA SRAMOTNIH PRAVNIH I MORALNIH LUTANJA HAAŠKOGA SUDIŠTA ……...402
MIROSLAV TUĐMAN, UVODNA RIJEČ NA SKUPU …….. 406
DAVOR DERENČINOVIĆ ZA NAROD.HR: 'HAŠKA PRESUDA PROTIV ŠESTORKE NIJE U SKLADU S TEMELJNIM NAČELIMA KAZNENOG PRAVA' ……408
HRVATSKI SVJETSKI KONGRES – OTVORENO PISMO UN-TRIBUNALU U HAAGU ……... 411

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019. ……414
LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN "RATNIM ZLOČINCEM KOJI JE UBIJAO DJECU U AHMIĆIMA"? …… 414
PRESUDE 'ŠESTORCI' I DARIJU KORDIĆU VRHUNAC SU CINIZMA ICTY-A I SRAMOTA UN-A ……419

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS ……425

NAPOMENA: Knjiga je sastavljena od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominju braća fra Šito i Valentin Ćorić koji su svaki na svoj način zadužili hrvatski narod.

FRA ŠITO ĆORIĆ

ŽIVOTOPIS

Fra Šimun Šito Ćorić (Paoča, Čitluk1. siječnja 1949.), hrvatski je pjesnik, esejist, putopisac, dramski pisac, antologičar. Ovaj franjevac je akademik (izvanredni član HAZU BiH).

Životopis

Školovao se u Gradnićima, Čitluku, Splitu, Dubrovniku (klasična gimnazija), u Sarajevu (početak filozofsko-teološkog studija), u Švicarskoj (diplomirao teologiju u Luzernu), u SAD-u (studij engleskog na The Catholic University of America, Washington, D.C, dva magisterija iz psihologije u na Columbia University, studijska godina na Detroit University u Detroitu) i na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (doktorirao kliničku psihologiju).

Ovaj književnik, psiholog i kantautor poznat je kao autor brojnih knjiga literarnog i znanstvenog sadržaja, te cijelog niza nosača zvuka. Pojedine njegove knjige i tekstovi prevedeni su na engleski, francuski, njemački, talijanski, španjolski i još neke druge jezike, a član je cijelog niza strukovnih međunarodnih društava. Uvrštavan je u brojne domaće i strane antologije, pa i u one najprestižnije, primjerice, u „*Zlatnu knjigu hrvatskog pjesništva od početaka do danas*“ (V. Pavletić, Zagreb, 1991), u američke „*Great Poems of the Western World“* (E.C. Cole, Sacramento, CA 1980) i „*American poets and their poems*“ (Ph. Shaw, New York, 1982) ili u onu Švicarskog PEN-kluba „*P.E.N – Antologie*„ (Zuerich, 1998), čiji je član od 1986., a član „Društva Američkih pjesnika“ od 1981. Nema dvojbe, rijetko je još tkogod od hrvatskih pisaca bio povezan s piscima iz toliko raznolikih naroda i kultura svijeta kao što je Ćorić.

Uz povremene predavačke nastupe u organizaciji različitih nacionalnih i međunarodnih ustanova, Ćorić je sveučilišni nastavnik (u znanstveno-nastavnom

zvanju redovitog profesora) psihologije na sveučilištima u Mostaru (Pedagoški fakultet) i Zagrebu (Filozofski fakultet), a predavao je po sedam-osam godina i na sveučilištima u Zadru i Osijeku (Filozofski fakultet).

Od 1994-2005 Hrvatskog svjetskog kongresa (HSK), koji kao najveća hrvatska međunarodna organizacija i član u UN-a, okuplja brojne hrvatske ustanove po svim državama svijeta gdje Hrvati i njihovi potomci žive u imalo većem broju. Živi u Švicarskoj, gdje je u dva mandata bio nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u toj zemlji, a danas je voditelj HKM Solothurn.

Djela

- *Kroatien in der Geschichte* (ur. pregled hrv. povijesti; publikacija na njem., pod pseudonimom *Fran Ten*), Švicarska, 1975.
- *Hrvatske molitvene popijevke* (antologija), Zagreb-Duvno, 1977.
- *Nazdravica s križa* (pseud. *Gordan Pavić*), Chicago-Rim-Zuerich-Toronto, 1980.
- *Iseljeničke kiše* (pjesme), New York, 1981.
- *Najpjevanije hrvatske pjesme* (antologija), Sudbury (Canada), 1982., 1984., 1986.
- *Gubilište* (pet drama; pseud. Boris Katich), Toronto-Zuerich-Chicago, 1983.
- *Slučaj Galilejac* (u: V.Grubišić, Izbor iz hrvatskih igrokaza), Sudury (Canada), 1983. Mostar, 2007.
- *So Speak Croatian Dissidents* (antologija disidentskih tekstova, engl.), Norval (Toronto), 1983.
- *Afera Palestinac* (pjesme u prozi), Mostar, 1984.
- *Hercegorčina* (pjesme), Split-Duvno, 1985.
- *Od zalogaja zvijezda* (pjesme), Zagreb, 1986.
- *Tako (ni)je govorio Isus* (kratke priče i aforizmi), Zagreb, 1987.
- *Memorandum – Komisiji za odnose s vjerskim zajednicama SR BiH i SRH i BKJ*, Zagreb, 1987.
- *Lucijan Kordić, Čudo siromašnih koraka* (priredio s D. Horvatićem, pogovor), Zagreb, 1990.
- *Kroz bijelu tihu noć* (božićni mujuzikl), Zagreb, 1992.
- *Hoere, Iris. Die Briefe aus Kroatin 199...* (prijevod na njem. „Slušaj, Iris. Pisma iz Hrvatske 199...“, rukopis, kratke priče), Hewmmingen b. Stuttgart, 1992.
- *Escucha, Iris. Cartas desde Croatia* (kratke priče, na španj.), Buenos Aires, 1992., 1996.
- *Hercegovci Hrvati Hercegovine - mitovi, predrasude, zbilja*, Zagreb, 1995.

- *Kruh u noći* (izabrane pjesme i pjesničke proze, ur. Ante Stamać), Zagreb, 1990.
- *45 hrvatskih emigrantskih pisaca* (antologija), Zagreb, 1992. (Obuhvaćeni su pisci Ivan Ev. Šarić, Ljubo Wiesner, Jozo Kljaković, Ivo Huehn, Marijan Mikac, Bogdan Radica, Dušan Žanko, Ivo Lendić, Mirko Stjepan Čović, Srećko Karaman, Stjepan Hrastovec, Ante Kadić, Gracijan Raspudić, Vinko Nikolić, Franjo Nevistić, Franjo Trogrančić, Lucijan Kordić, Rajmund Kupareo, Nedjeljka Luetić-Tijan, Mladen Žigrović, Nada-Kesterčanek Vujica Karlo Mirth, Zvonimir Katalenić, Jure George Prpić, Feri Midžan, Alan Horić, Kristijan Hrvoslav Ban, Veljko Ćurin, Tihomil Rađa, Vjenceslav Čižek, Hrvoje Lorković, Ferid Karihman, Berislav Fabek, Malkica Dugeč, Marijan Karabin, Marija Fabek Bruno Bušić, Vlatko Kardum, Boris Maruna, Asaf Duraković, Mirko Vidović, Jozo Mršić, Vinko Grubišić, Šimun Što Ćorić, Katarina Pejaković).
- *Granice su da se prijeđu.Putopisma 1987-1990*, Zagreb, 1993.
- *Listen, Iris. The Letters from Croatia, 199...* (prijevod na engl. „Slušaj, Iris. Pisma iz Hrvatske199...“, kratke priče), Chicago, 1995.
- *(Još) 60 hrvatskih emigrantskih pisaca* (antologija), Zagreb, 1995.
- *Lucijan Kordić, Fragmenti jednoga života* (predgovor i izbor tekstova), Chicago, 1994., Chicago-Mostar, 1995.
- *Dok Neretva šumi... i još 30 pjesama (*tekstovi i glazbene note pjesama*)*, Bern-Zagreb,1996.
- *Bože moj, što je jutro. Najpjevanije duhovne pjesme (*tekstovi i glazbene note pjesama*)*, Zuerich, 1996.
- *D'une bouchee d'etoiles – Noćobdija* (pjesme i pjesničke proze; dvojezično izd., hrv, i franc.), Mostar-Bern-Chicago, 1997.
- *Kardinal Alojzije Stepinac. Osnovne činjenice o osobi i djelu* (pet izdanja: hrv. i prijevodi na njem., engl., španj. i franc.), Zagreb, 1988.
- *Franjo Jezičić, Kad pjevaju šume moga djeda* (pjesme; ideja, izbor tekstova i pogovor), Mostar, 1999.
- *Žena kojoj nisu vjerovali* (roman), Zagreb, 2001.
- *Na putu tom* (antologija duhovnih pjesama i molitava), Zadar-Solothurn, 2001., Mostar 2009.
- *Kroatien/Schweiz -Šest stoljeća međusobnih veza* (dvojezično, hrv.-njem. izd.), Zadar-Solothurn, 2001. 2. prošireno izdanje, 2003.
- *Klausyk, Iride! Laiškai iš Kroatijos 199*… (prijevod „Slušaj, Iris. Pisma iz Hrvatske 199…“, kratke priče, na litavskom), Vilnius (Litavska), 2001.
- *Čarobne staze i drugi svjetovi* (priče), Zagreb, 2001.
- *Der gestohlene Granatapfel* (izabrane pjesme i kratke priče, njem.), Frankfurt/Main, 2002.

- *Učiteljica koja nije htjela biti dosadna*. Priče za sadašnju i bivšu djecu, Zagreb-Međugorje, 2007. 2.proširenо izdanje – 2014.
- *The woman not believed* (roman „Žena kojoj nisu vjerovali“, engl.), Chicago, 2007.
- *El Capitan Demente* (izabrani literarni tekstovi, španj.), Santa Fe (Argentina) 2008.
- *Pristupi i prosudbe. Djelo Šimuna Šite Ćorića u kritičkim odrednicama (uz 30 godina književnog rada)*. Mostar, 2008.
- *Nokta gardisto (Nije sve što oči vide). Izabrani literarni tekstovi 1977 – 2007*. (dvojezično: esperanto i hrvatski). Zagreb, 2008.
- *Antologija pisaca franjevaca iz Hercegovine od početaka do danas.* Mostar, 2010. 2. izd. - 2011.
- *Velike priče maloga sela.* Mostar – Paoča, 2014.
- *100 najznačajnijih Hrvatica i Hrvata*. Zagreb, 2015.
- *S Ljudima, prirodom i Bogom u Izraelu i Palestini* (putopisi). Mostar – Zagreb, 2016.
- *Die Geschichte ueber einen Jungen, der zum Heiligen wurde.* Zweisprachige *Ausgabe (Deutsch-Kroatisch)*. Beau Bassin (Mauritius), 2018.
- *Naš čovjek Krabat* (roman). Split, 2018.

Izvođene drame

- *Igra života*. Luzern, 1974.
- *Kroz bijelu tihu noć* (musical), Zagreb, 1992.
- *Spavaj mali Božiću* (lutkarska predstava), Zagreb 1992., 1993. Osijek, 1993., 1994.
- *Slučaj Galilejac* (glazbeni igrokaz), Konjic, 1974., Ljubuški, 1978., Otawa, 1981., Solothurn, 2005., 2006., 2007., 2008., 2009.
- *On uskrsnu* (glazbeni igrokaz), Solothurn, 2018. Dulliken, 2018.

Psihologijske knjige

- *Mladenačke godine. Prilog psihologiji djece i mladih*. Mostar, 1984.
- *Tjeskobe hrvatskih migranata*, Zagreb, 1990.
- *Aengste und andere psychische Belastungen von Migranten* (trojezično izd., njem., tal. i franc.), Bern, 1997.
- *Psihologija u svagdanjem životu. Prilozi za psihologiju odgoja i obrazovanja* (službeni sveučilišni udžbenik; ur. i suautor). Mostar, 1997., 1999.
- *Psihologija religioznosti* (službeni sveučilišni udžbenik), Jastrebarsko, 1998. 2. prošireno izd. – 2003.
- *Zdrava i nezdrava religioznost*, Zagreb - Mostar, 2006.

- *Žuta neman zavist – Ili kako uspješnije izjedati sebe i druge*, Zagreb – Mostar, 2008. 2.prošireno izd. – 2012.
- *Kako uspješno kvariti međuljudske odnose – Psihološko-teološki pristup bolestima duha*. Mostar – Zagreb, 2018.

Diskografija

Singl ploče

- *Mi ćemo pobijediti & Djeci mornara*: ARS, New York, 1978.
- *Croatia & Naš čovik*: ARS, New York, 1979.
- *Gospi plave boje & Slovo o čovjeku*: MR-International Records, Sharon, Pennsilvania, 1980.
- *Hvala ti & Pregršt naše zemlje*: Jugoton, Zagreb, 1981. (tiskana, pa zabranjena i uništena)
- *Za cijeli svijet & For the whole world*: Sun-Studio, Sydney, 1991.

Long play ploče, Audio kazete i CD-i

- *Umorne rijeke*, MR-INtewrnational records, Sharon, Pennsilvania, USA, 1981.
- *Moj Stari i ja*, Crescent: Stony Creek, Canada: 1983.
- *Obale tvoje*, Jugoton/Kršćanska sadašnjost: Zagreb, 1984.
- *Svojoj zvijezdi*, Jugoton/Kršćanska sadašnjnost: Zagreb, 1986.
- *The 10 of fra Šime 1978-1985*, HIŠAK, Sudbury, Canada 1986.
- *Vučljiva vremena*, Jugoton/Kršćanska sadašnjost/HKM Bern: Zagreb, 1989.
- *Ti vjeruj u se',' (LP): Jugoton: Zagreb, 1991*.
- *Ti vjeruj u se*, (Audio-kazeta): Croatia Records, Zagreb, 1991.
- *Kroz bijelu tihu noć*, božićni mjuzikl, International video service (IVS): Zagreb, 1992.
- *The best of fra Šimun Šito Ćorić*, ŽU Međugorje, 1995.
- *Za tebe*, The best of fra Šito: „Orfej“ HRT, Zagreb, 1996.
- *Bože moj, što je jutro*, fra Šito uz veliku pomoć prijatelja, MOVIS: Zuerich, 1996.
- *Bože moj, što je jutro*, fra Šito uz veliku pomoć prijatelja, „Orfej“ HRT: Zagreb, 1996.
- *Ti snagu daješ*, (Najljepše duhovne pučke pjesme), fra Šito & fra Radovan, Hrvatska franj. Provincija sv. Čirila i Metoda: Zagreb, 2001
- *Božićni zvuci/The Sounds of Christmas*, (pjesme fra Šitina musicla „Kroz bijelu tihu noć“, u izvedbi - fra Šito i prijatelji): HKM-Press, Solothurn – ZIRAL, Mostar, 2002.

- *S tobom da putujem*, Croatia Records: Zagreb, 2003.
- *I kad život nije fer*, Croatia Records/Cro-Sacro: Zagreb: 2007.
- *Jednda žena*, IC MIR, Međugorje: 2011.
- *Jesus loves me*, FRAM-ZIRAL, Mostar: 2015.
- *Jedna žena*, Croatia Records, Zagreb: 2015.
- *Sretan Uskrs*, Croatia Records, Zagreb: 2017.
- *Priča o mladiću koji je postao SVETAC*, (sve pjesme iz istoimenog mjuzikla). Solothurn-Zagreb, 2018. 2.izd. Coratia Records, Zagreb, 2018.

Video-glazbeni albumi

- *Svijetom je bijelim poć*, Šime i Radovan Ćorić, Sun-Art Sydney, 1988.
- *Svijetom je bijelim poć*, Šime i Radovan Ćorić, IVS, Lichtenstein, 1989.
- *Kroz bijelu tihu noć*, (musical), IVS, Zagreb, 1992.
- *Šljive cvatu*, „Orfej“ HRT, Zagreb, 1997.
- *Sretan Boćić i Nova godina/ Merry Christmas and Happy New Year*, fra Šito s prijateljima, Video-zapisi, HRT Zagreb, 1997. Čitluk, 1999.
- *Sretan Uskrs*, fra Šito s prijateljima, Video-zapisi, HRT Zagreb, 1988. Čitluk, 2000.
- *Spavaj mali Božiću*, lutkarska predstava Kazališta maladih u Osijeku, Solothurn, 2008.
- *Slučaj Galilejac*, (musical), FRAM-ZIRAL, Mostar – HKM Press: Solothurn, 2007.
- *Danas slavim Te, Bože moj*, (Fra Šito i fra Radovan Ćorić, Frane Vugdelija i Chorus Croaticus), HKM Press, Solothurn, 2010.
- *Mi ćemo pobijediti*, HKM Press, Solothurn, 2010.
- *On uskrsnu*, (mjuzikl), Solothurn, 2018.
- *Priča o mladiću koji je postao SVETAC*, (mjuzikl). Solothurn – Zagreb, 2018; 2.izd. Croatia Records, Zagreb, 2018.

https://hr.wikipedia.org/wiki/%C5%A0imun%C5%A0ito%C4%86ori%C4%8 7

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

TRI PISMA

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju,* zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika *Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te

aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila *Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina* i *Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990.* (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Prof. dr. sc. Ivan Bakran
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić
Mons. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Akademik Žarko Dadić
Dr.dr.h.c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Prof.dr.sc. Goran Dodig
Prof. dr. Andrej Dujella
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Akademik Marin Hraste
Dr.sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić[1]

---

[1] Prof. Lukšić komentirao je samo pismo na Portalu HKV-a:

Izostala osuda komunizma

Pažljivog promatrača današnje političke scene u Hrvatskoj ne čudi slučaj s profesorom Kruhekom, koji znači očito nepoštivanje rezolucije Skupštine Vijeća Europe od 25.1.2006. U toj rezoluciji,

Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. sc. Anđelko Mijatović
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Slobodan Novak[2]
Akademik Josip Pečarić
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Akademik Ante Stamać

---

među ostalim, stoji, da komunističke totalitarne režime karakteriziraju BEZ IZUZETKA teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izgladnjivanje, deportacije, mučenje, ropski rad..., progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma (točka 2.). U rezoluciji se ističe, da je javna osuda tih zločina i javna svijest o njima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7.).
Zašto izostaje učinkovita osuda tih zločina u današnjoj Hrvatskoj? Zašto je osuda komunističkih zločina od strane hrvatske vlasti, hrvatskoga pravosuđa prigušena i sramežljiva? To je psihološki shvatljivo. Shvatljivo je, da bi osudom tih zločina nekadašnji komunisti, koji su se infiltrirali u sve pore državnog aparata, udruga za zaštitu ljudskih prava, pravosuđa, medija, školstva, diplomacije, čak i vojske,
(1) morali priznati, da je komunizam u svojoj biti, po svojoj ideologiji, isto tako poguban kao fašizam i nacizam,
(2) morali pred narodom i pred svojom savješću priznati, da su oni, ili njihovi očevi, počinili veliko zlo od 1941. do 1990. hrvatskome narodu,
(3) morali priznati da je Josip Broz Tito jedan od najvećih ratnih i poslijeratnih zločinaca u svijetu (o tome postoje iscrpni i uvjerljivi dokazi),
(4) ako imaju i najmanje ljudskoga u sebi, morali bi se pokajati i napustiti odgovorna i unosna mjesta, mjesta nespojiva sa njihovom komunističkom prošlošću, u kojoj, ako i nisu bili izravni mučitelji i egzekutori, barem su surađivali u prokazivanju drugih, u špijuniranju , u kukavičkoj šutnji dok su njihovi kolege bili mučeni, zatvarani i gubili radna mjesta zbog neprihvaćanja zločinačke komunističke ideologije,
(5) morali bi se prestati skrivati iza tzv. "neoantifašizma" koji u njihovim ustima sve više sliči fašizmu. Sudeći prema moralnom oportunizmu, totalno atrofiranoj savjesti, i jedva prikrivenom cinizmu u odnosu na vrijednosti demokracije kod većine njih, ovo je od njih skoro nevjerojatno očekivati.
Zaključak: Hrvatska je u Domovinskome ratu izborila nacionalno, ali nije i ideološko oslobođenje od zločinačkog, totalitarnog marksističkog komunizma. Kriptokomunisti, reciklirani komunisti, i komunistički transvestiti, imati će u Hrvatskoj još dugu i zanimljivu budućnost.

[2] „Iako nisam ni potpisnik peticije, niti apostrofiran kao zalagatelj za poništenje političkih procesa u Hrvatskoj od 1945.-1990., pa tako i onoga Mili Budaku, u potpunosti podržavam Vaše pismo premijeru RH, dr. Ivi Sanaderu“ – Slobodan Novak, Rab, 05. lipnja. 2008.

Akademik Franjo Šanjek
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Stjepan Šešelj, književnik
Stjepan Šulek, novinar, izdavač i hrvatski diplomat u mirovini
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

P.S. Prema knjizi Akademika D. Jelčića i J. Pečarića *Književnik Mile Budak sada i ovdje* potpisnici apela za obnovu političkih procesa su:

(dano je oko 380 imena) [3]

[3] Po objavi pisma više naših ljudi željelo se pridružiti potpisnicima. Na primjer, Hrvatskom kulturnom vijeću stiglo je pismo gospođe dr. sc. Zlate Knezović koja se «ovim putem želi pridružiti potpisnicima Pisma hrvatskih intelektualaca Vladi u povodu povlačenja prijedloga o imenovanju Milana Kruheka».

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić[4]
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić[5]
General Ljubo Ćesić Rojs
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

---

[4] Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»
Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrčić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

[5] Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»
Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Ćorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić[6], dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović[7], kolumnist i publicist

---

[6] Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu» od 11. srpnja 2008. objavio tekst» Nekad Vukov – danas Thompson» u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale" i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Kršan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojnicu* zamijenio gitarom da se glazbom i dalje bori za taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!

Što je protuzakonito učinio uspravni junoša izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi hrvatska mladež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatomrzcima koji su začetnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...", i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemlja": „Tuđin i oluje kidali su nju, al još uvijek tu je, sve dok mi smo tu"!»

[7] J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić[8]
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić[9]
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov[10]
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

---

[8] Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

[9] Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

[10] Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

Prof. dr. sc. Tanja Pušić[11]
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

[11] Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Borna Bebek
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj

Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, presjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG

Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist

Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Strižić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj Hrvatskog dokumentacijaskog centra

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

TUĐMANOV REFERENDUM

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM

Predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman zatražio je od Vlade da raspiše referendum sa sljedećim pitanjem:

Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu pravde?
DA NE

Prof. Tuđman je predložio da se referendum održi na isti dan kada i predsjednički izbori.
Podsjećamo hrvatsku javnost na sljedeće:

- još 19. svibnja 2000. godine u Ankoni predstavnici V1ade Republike Hrvatske, Vlade talijanske Republike, i Vlade Republike Slovenije, zaključili su i potpisali MEMORANDUM O SUGLASNOSTI IZMEDJU VLADE REPUBLlKE HRVATSKE, VLADE TALIJANSKE REPUBLIKE I VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE O USPOSTAVI ZAJEDNIČKOG SUSTAVA PLOVIDBENIH PRAVACA I SUSTAVA USMJERENE I ODJELJENE PLOVIDBE U SJEVERNOM DIJELU SJEVERNOG JADRANA! Kako premijerka RH zna da su ovim dokumentom pravno regulirani bitni pravci plovidbe, očito je što treba riješiti arbitražom!

- Vlada RH donijela Odluku br. Klasa: 342-09/99-01/22, Urbroj: 5030114-01-1, od 22. ožujka 2001., o proglašenju UREDBE o objavi Memoranduma o suglasnosti izmedju Vlade Republike Hrvatske i Vlade Talijanske Republike o uspostavi zajedničkog sustava plovidbenih pravaca i sustava usmjerene i odjeljene plovidbe u području sjevernog i srednjeg Jadrana. Mogu se zamisliti posljedice koje mogu nastati u odnosima između Italije i Hrvatske. O tome nitko ni riječi, koliko znamo, bar javno, nije kazao.

- premijerka RH na svoju je ruku, bez konzultacija sa strukom, ušla u međunarodne pregovore za koje nije kvalificirana, a koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine,

- državni je vrh, saznavši potom za snažnu osudu usmeno dogovorenoga od strane međunarodno-pomorsko-pravne struke tj. od naših znanstvenika najvišega ugleda, vrlo glasno počeo oduševljeno slaviti taj rizični sporazum, najavljujući čak i njegovo skorašnje potpisivanje,

- na saborske je zastupnike izvršen neviđen pritisak, koji je doveo do zloporabe zastupničkog mandata u svrhu izigravanja smisla i temelja demokracije utvrđenih Ustavom RH, te do preokreta stajališta opozicijskih stranaka u Saboru u zastupanju sporazuma,

- ne više samo premijerka, nego i cijeli državni vrh nastavili su javno ignorirati volju hrvatskoga naroda izraženu kroz javnu izjavu crkvene institucije „Iustitia et pax“ te peticiju eminentnih hrvatskih intelektualaca,

- hrvatski državljani su zapanjeni ovakvim stupnjem samovolje u vlasti RH, koja radi što hoće i pogrješku slavi kao pobjedu,

- Vlada RH nije ni jednoga trena ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državničkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu. Riječ je o trajnim pitanjima identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica, ali i ugleda RH u svijetu, a za što konkretno, nismo dali mandat ovoj Vladi,

- U zabludi je svatko tko vjeruje da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemlja i „postizanjem“ tobožnjeg sporazuma sa Slovenijom (a sve u cilju što bržeg integriranja u Europsku uniju) lanac protuhrvatskih ucjena biti prekinut. *Jednom sluga – uvijek sluga*. Kako nam pokazuje iskustvo u suradnji s EU - stići će nove, još teže ucjene,

- Kroz povijest, silom prilika, hrvatski su se ljudi proživjeli zaista svašta: od Titovih pokolja i diktature do ratnog višestranačja devedesetih, pa demokracije, pa prividne trećesiječanjske demokracije, a zatim i sadašnje potpuno

pervertirane demokracije. Vrhunac je ipak kad se premijerka na potpisivanju okitila hrvatskim brošem, a prethodno se u Saboru zaklinjala i u svoje rodoljublje i u djecu koja nam navodno nikada ne bi oprostila odbijanje potpisivanja tzv. sporazuma, u stvari mogućeg teritorijalnog poklona Sloveniji.
Tako nakaradan stav, s tako visokog mjesta, Hrvatska ipak još nije vidjela.

Podržimo zato inicijativu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju: teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu.

Zagreb, 4. studenoga. 2009.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Duško Abramović, Mississauga-Ont., Canada
Nevena Abramović, Mississauga-Ont., Canada
Bazilio Anicić, kv.kamenoklesar, Pazin
Ljiljana Anić, Zagreb
Mijo Anić, Zagreb
Marija Artuković Zelić, dipl. ing.
Stjepan Asić, dizajner, tajnik HSK-a Australije
Don Miljenko Babaić, katolički svećenik i hrvatski politički uznik
Ivan Babić, umirovljenik, Tribunj
Marijan Babić, ing. cestovnog prometa
Ankica Babin, prof.
Nenad N. Bach, skladatelj
Martina Bačić, domaćica, Zadar
Mate Bačić, pomorac, Zadar
Antonija Badrov, krojačica, Pula
Zdenko Badrov, tokar, Pula
Anita Bagarić, viši fizioterapeut
Diego Bagarić, student ekonomije, Čepin, Osijek
Ivica Bagarić, gospodarstvenik, Rovinj
Tihomir Bajtek
Boris Baković, umirovljenik
Lili Bali, dipl.oec
Ivan Balić, oec
Dubravko Balogh
Miljenko Baloković, knjižničar
Dr sc. A. Balvanović, muzikolog i novinar

B. Balvanović, umirovljena docentica
Anto Bandov, ekonomist
Hrvoje Barać, dipl. ing. šum.
Ankica Baran, domaćica, Split
Helena Baričević, ekonomistica, Pula
Mirko Barić, obrtnik, Pula
Mr. sc. Josipa Barić
Mirko Barišić, dipl. ing., podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Osor Barišić, Zagreb
Akademik Slaven Barišić
Željka Barišić, prodavačica, Pula
Niko Boskovic, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, studentica
Ivan Bastjančić, dipl. ing.[12]
Ivan Bašić, geodetski tehničar, Pula
Tomislav Bašić, dipl. ing., umirovlj. pk.[13]
Dragica Bebić, domaćica, Pula
Natmir Beciri, vodi-menager, Pula
Mate Begić, umirovljenik, Pula
Damir Begović dipl. ing.

---

[12] Naravno da podržavam inicijativu g. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju:

teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu. Moja supruga i kćerka također podržavaju ovu nakanu.

Bili bismo pokvarenjaci najgore vrste, kad ne bismo podržali ovu domoljubnu i rodoljubnu inicijativu.

[13] Predmet sudovanja može biti samo ono što je između dvije stran(k)e sporno, a to je u ovom slučaju granična crta (linija razgraničenja) između RH i RSlo. Nakon utvrđivanja granice (na kopnu i moru), naš teritorij ne može (ne smije) biti osporavan od nikog, niti smo dužni tražiti savjete (upute) što ćemo s njim činiti, ako hoćemo (želimo) možemo ga i poklanjati bilo kome, ali suvereno (bez ucjene i pritisaka). Samo sudovanje ima se provesti pred međunarodnim tijelom (sudom pravde) po točno predviđenoj proceduri.

Da se ne bi ponovo dopisivali, kad (ako) iskrsne neki drugi problem sa istim ili drugim susjedom, ako se taj spor ne može riješiti sporazumno (bilateralno), onda opet treba pokrenuti točno propisane procedure i pred nadležno tijelo UN-a i EU-a.

RH, kao nestalna članica Vijeća sigurnosti, mora svojim primjerom pokazati i ustrajati na poštivanju međunarodnih normi i konvencija kojih je i sama potpisnica, u protivnom ćemo poslužiti kao loš primjer za rješavanje konfliktnih situacija, kojih je u svijetu nažalost mnogo.

Dakle, nikakva arbitraža, posebno ne pred ad hoc sudištem i ne o onom što nije MERITUM stvari (zajednički problem dviju strana), ne dolazi u obzir. Da stvar bude gora te "arbitre" moramo sami platiti.

Ako nas Slovenija i dalje bude ucjenjivala sa blokadom pristupnih pregovora uz svesrdnu naklonost EU-a, uvjetujući deblokadu PRETENZIJOM za našim teritorijem (akvatorijem), onda sve to skupa treba nazvati pravim imenom - AGRESIJOM u pokušaju, i cijeli slučaj konačno prijaviti (uputiti) Vijeću sigurnosti UN.

Darko Belović, kap.[14]

[14] Podržavam ideju o referendumu. Svatko kome je stalo do RH mora referendum podržati.

Nakon takozvanog «haraca» imamo arbitražu glede Savudrije. Namjerno, smisljeno izbjegavanje Međunarodnih sudova u Haagu i Hamburgu nešto znaci. Sve nešto znači.

Budući da je Arbitraža jako skup proces a međunarodni sud je besplatan vjerojatno se radi o visku novaca. Definitivno je moguće da je Hrvatska prebogata zemlja. Razbacuje se «lovom»?

Pa-Jaca kaže da je ovo «domoljubna arbitraža», međutim, ukoliko Hrvatska arbitražom izgubi jedan kvadratni metar svog državnog teritorija u odnosu na teritorij koji joj pripada po međunarodnom pravu mora (konvencija UNCLOS), onda je riječ o antidomoljubnoj arbitraži, nečemu sto je protivno nacionalnim interesima RH, pučanstvo bi rekao – izdaji. Pa-Jaca ima Ustavom jamčeno pravo na svoje osobno mišljenje. Demokratski. Ima pravo i biti u zabludi, iako je plaćena da bude odgovorna i ne bude u zabludi. Ipak, glede teritorija glavnu riječ i glavnu odgovornost snosi Sabor.

Europljani kažu da Hrvatska ne mora poklanjati svoj teritorij. Kajgod. Osim toga, čini se da je Slovenija pri ulasku u Europsku Uniju deklarirala da ima 180 kvadratnih kilometara mora, pa bi bilo sumnjivo da odjednom posjeduje 400 kilometara kvadratnih, odnosno, dvostruko vise Slovenskog mora. Europska Unija dobro zna koliko mora ima Slovenija. Onoliko s koliko su je mora primili u EU. Nije more erektivno spužvasto tkivo. Sudeći po Svetoj Geri kopno (u praksi) jest erektivno spužvasto tkivo.

Netko možda i priželjkuje da Hrvatska izgubi teritorij. Radi «prakse». Pitanje granica je otvoreno sa Slovenijom, BIH, Crnom Gorom i Srbijom. Možda i Bugarima ili Rumunjima zatreba dio Hrvatske? Ima naših koje bi im dale.

Uz upozorenja struke, a naši stručnjaci za međunarodno pravo mora su vrhunski, treba biti vrlo hrabar i postupiti po svojoj glavi, pogotovo kada čovjek (točnije: žena) sama izračuna koliko je dugo, dugo studirala pravo. Ne može ni neki Saborski Zastupnik računati da će u slučaju gubitka teritorija RH (za koji su ljudi ginuli) biti zbrinut povlaštenom mirovinom. Zbrinut po hrvatskoj državi DA ali povlaštena mirovina NE.

Možda Slovenija, Hrvatska i cijela EU ne priznaju međunarodne sudove Ujedinjenih Naroda te Ujedinjene Narode kao krovnu svjetsku organizaciju?

Možda europske pravne stečevine nisu bas neke korektne pravne stečevine ukoliko zemlja članica EU ne priznaje sud i međunarodne konvencije Ujedinjenih Naroda? Zapravo, ne priznavanje međunarodne organizacije UN, međunarodnih sudova, međunarodnih konvencija (međunarodne konvencije UNCLOS) koje su sve donekle civilizirane zemlje (pa i EU, Slo, RH) ratificirale vraća nas u srednji vijek u kontekstu pravne države??? O kojim mi pravnim stečevinama govorimo? Moramo priznavati Ujedinjene Narode i međunarodne sudove UN-a.

Ako Slovenija i Hrvatska same plaćaju nametnutu arbitražu onda Hrvatska i Slovenija biraju arbitre. Zašto bi im arbitre birao netko treći? Pa nisu ni Slovenija ni Hrvatska maloumne da ne bi izabrale arbitre same (one koje će masno plaćati). Valjda su kao međunarodno priznate države i slobodne birati bez tutora.

Kako je Slovenija članica Europske Unije čini se da EU (uključivši Sloveniju) bira 4 arbitra, a Hrvatska samo 1 arbitra. Genijalno, daj mački da ti čuva kanarinca. Pitam se da li će u skladu s time pametna RH arbitražu platiti samo 20% ili «popola» sa Slovenijom. Neće li pri izboru 4 arbitra EU pogodovati svojoj višegodišnjoj članici Sloveniji, a na štetu tek novopristigle članice Hrvatske (ako uopće bude ikada članica EU, i ako EU opstane). Neki vid sukoba interesa, ali je to valjda EU pravna stečevina kojom se EU možda daje pravo pogodovanja Sloveniji???

4 arbitra prema 1 arbitar, samo bi idiot na to pristao. Za plaćanje popola, veliki idiot.

I dosta pisanja. Cisti gubitak vremena. Upravo sam shvatio da je suvišno trošiti vrijeme. Hrvatska će vjerojatno jednoga dana izgubiti «dvije lignje» ili «dvije ribe» površine 200 kilometara kvadratnih i to je nemoguće onemogućiti. Ali, zna se već danas. Dogovor kuću gradi. Spominju se neki dokumenti od 1994. ali i «dimnik». Sve će se oni dogovoriti.

Postoji mogućnost da griješim pa da Slovenija ne dobije ono sto očekuje, i "izgubi" teritorijalni «dodir» sa otvorenim morem (tamo negdje u Otrantu jer bliže otvorenog mora nema) sto će izazvati

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju NSW, Australija
Dobila Berković-Magdalenić, prof.
Ante Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Petar Bezjak
Josip Bicić, umirovljenik, Pula
Franc Bilić, prof.
Frano Bilić, Matulji
Vlatko Bilić, dipl.ing.arh.
Anica Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jasna Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jozo Bilinovac, umirovljenik, Stuttgat, S.R. Njemačka
Hrvoje Bilinovac, varioc, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milka Bilinovac, kučanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zora Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zvonimir Bilinovac, precizni mehan. Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Pero Blazević, Cleveland, Ohio, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada[15]
Natali Bolanca, ekonomist, Pula
Damir Borovčak, dipl.ing., samostalni publicist
Marjan Bošnjak
Lovre Botica, prof.
Dr. sc. Srećko Botrić,doc.
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Maja Božić
Prof. dr. sc. Zdravka Božikov[16]

---

mržnju Slovenije prema RH. Suživot? Gdje? Na Svetoj Geri, Savudriji, Ljubljanskoj banci, Nuklearki...?

EU stalno traži nešto novo. General Gotovina 5 godina u Haagu ima jamčeno «brzo i pravedno suđenje». 5 godina života u rešetkama, a dokaze još prikupljaju. Nakon 10 godina od optužnice traže se topnički dnevnici... Odustali smo od suverenih prava Ekskluzivne ekonomske zone (gospodarski pojas) .... Zemlja RH etički je i ekonomski je bogalj, a ono sto kvalitetno radimo jest vlastita šteta.

[15] Dobio sam e-mail od gospodina Duška Lokina u vezi peticije, koju sam pročitao podržavam je i želio bih je potpisati

.Ovom prilikom želio bih vas pozdraviti , ja ne vjerujem da me se sjećate Naime imao sam vas priliku upoznati prilikom vašeg posjeta Montrealu zajedno sa gospodinom Pavelićem

Lijep pozdrav iz Montreala,

Dražen Bokor

P. S. pozdravite mi Janka Perica kad ga vidite

[16] Hvala na inicijativi za potpisivanje ove sudbonosne peticije. Sa zadovoljstvom, ali i zabrinutošću se pridružujem.

Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Braicin, dipl.ing.grad., Pula
Ante Brajcin, dipl. ing., Medulin
Ivanka Brakus, prof., Pula
Silvio Bratolić, umirovljenik, Pula
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Kristijan Brkljacic, dipl.ing. brodogradnje, Kastel Stari
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Vitomir Brzović, obrtnik-branitelj
Dr. sc. Paško Bubalo, bivši Šibenski župan i zastupnik u Županijskom domu HD Sabora
Ivan Buconjić, Čakovec
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dinko Budić, poduzetnik
Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar
Alain Bukvić, informatičar i izvanredni student, Knin
Milenka Bukvić, viša knjižničarka, Znanstvena knjižnica Zadar
Gordan Bule, direktor
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Fra Ivan Buljević, Kruševo, župnik
Bartul Bungur, student, Split
Jagoda Bungur, ekonomski tehničar, Split
Damir Burčul, fizioterapeut
Nedjeljka Burić, komerc.
Dr. stom. Mirko Bušić, Medulin
Dr. med. dent Mirko Bušić, Pula
Sandra Bušić, studentica, Pula
Viktorija Butela, umirovljenica
Ivan Butković, ing., Mrkopalj
Hrvoje Cerovac, student
Krunoslav Cerovac, student
Vladimir Cetolo, inžinjer elektrotehnike u m., Argentina
Jadranka Cigelj, predsjednica Hrvatske sekcije međunarodnoga društva za ljudska prava, u osnivanju[17]
Mirjana Cigic, ekonomski tehničar, Široki Brijeg
Mirko Cigic, prof., Široki Brijeg
Juraj Cigler, dipl. inž. građ.
Snježana Cigler, Čakovec
Joso Cindrić, Cleveland, Ohio, SAD

[17] Podržavam inicijativu za raspisivanje REFERENDUMA.
Smatram da zastupnici u Hrvatskom Saboru nisu dobili neograničene ovlasti naroda, a samim tim, niti TEHNIČKA VLADA ne smije bez volje naroda, mijenjati ili namjeravati mijenjati granice koje smo branili životima.

Marina Cotić, dipl. pravnik
Mijo Culic, odvjetnik, Pula
Marko Curać, novinar
Ruza Curic, fotograf, Slav. Prnjavor
Ante Cutic, ing. "consultant", Argentina
Ema Cutic, prof. engleskog jezika, Argentina
Mirjana Cvar, profesorica, Pula
Miho Cvek, Pula
Martin Cvitan, umirovljenik, Tribunj
Karmela Cvitan, umirovljenica, Tribunj
Mladen Cvitan, poljoprivrednik, Tribunj
Seko Cvitan, trgovkinja, Tribunj
Roza Cvitan, medicinska sestra, Tribunj
Luca Cvitan, studentica, Tribunj
Natali Cvitan, studentica, Tribunj
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Mate Curić, publicist, Vodnjan
Đuka Čaić, glazbenik
Marija Čatlak, Zadar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ante Česić, radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Vjekoslava Čikeš, Zagreb
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica, Knin
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mr.sc. Ferdo Čolak
Mr. sc. Renata Čulinović-Čaić, dr. med., spec. kirurg
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Srećko Čuljak, dipl. Oec.
Tihomir Čupić, stomatolog
Višnja Čupić Ivić, dipl. ing. elektrotehnike, Šibenik
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo[18]
Ikica Čuvalo, prof.
Panfil Čuvalo, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Drina Ćavar, ing. matematike i teolog
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomatologije i dr. medicine

[18] Dragi doktore, žalosno je da nam razdijeliše Hrvatsku i sad za nju bacaju kocku, ali rado potpisujemo.

Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Prof. dr. sc. Fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj
Silva Dabo, službenica, Pula
Grgo Dadić, dipl. ing. ele
Saša Dadić, obrtnik, Pula
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Fran Delić, svećenik, Pula
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Mario Despoja, otpravnik poslova simboličnog hrvatskog veleposlanstva Canberra Australija 1977.-1979.
Josip Devčić, student, Zagreb
Davor Dijanović, student
Antun Dilber, elek. mehaničar, umirovljenik, Pula
Dr. Tomislav Djurasović, Senior Consultant Germany & Croatia
Dragi Doljanin, Hrvace
Admiral Davor Domazet Lošo
Ivica Domić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Miroslav Dorešić, IRB
Danijel Dovađija, student
Darinka Drabić, Čakovec
Dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
Dubravka Dragaš, arheolog i povj. umjetn.
Franjo Dragaš, teolog, književnik - osnivač i direktor Hrvatskog instituta za preporod kulture
Prof. dr. sc. Ivan Dragičević
Ivo Dragičević, prof.
Lovro Dragojević, Pula
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Mr.sc. Jozo Dujmov
Stanko Dukić, prom. tehn.
Vjeko Dukić, dipl. ekonomist
Ante Duvnjak, ing. građevine, Vodice
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Marko Duvnjak, prof. geograf.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut[19]

[19] želio bih da se i moje ime nađe na popisu potpisnika za referendum.

Silvana Dvornik, dipl. ing. strojarstva
Željko Dvornik, ing. brodostrojarstva
Marica Đureković, pročelnica, Hrvatski zavod za zapošljavanje, Područna služba Sisak
Nikola Đuretić, književnik
Josipa Đuričić, umirovljenica, Zagreb
Marijan Đurišić, soboslikar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milena Elbl, Pula
Zvonko Elbl, Pula
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Ivan Erman, Pula
Dr. Branko Filipović, Pula
Dr. med. Branko Filipović, Pula
Maestro Dragan Filipović
Ljubica Filipović, mr. farmacije, Pula
Hilda Marija Foley, SAD
Zerad Fonović, mesar, Krsan
Ivica Fonti, Hrvatski Radio Melbourne Australia
Drago Frnjolić, časnik HV, Rovinj
Zvonko Gadže
Zorka Gajtanić, geodetska tehničarka, Pula
Mr. sc. Irena Galić, prof, asistent, Osijek
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Mr. sc. Krešimir Galin, etnolog, etnomuzikolog
Krešimir Ganza, ing., Labin
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Stana Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš[20]
Ante Glibota, redoviti član Euopske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz
Mladen Glowatzky
Robert Gložinić , automatičar
Tomo Gložinić , sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Hrvoje Golek, zrakoplovni tehničar Rolls-Royce, Montreal, Kanada
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med, pulmolog, nutricionist, publicist

---

U prigodi hodočašća u Boku, u povodu 1200. obljetnice prijenosa moći sv. Tripuna, često sam Vas spominjao, naročito one Vaše riječi: "U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Umjesto razglednice, evo Vam šaljem sliku iz katedrale.

[20] Sa zadovoljstvom se pridružujem Vašoj akciji i slobodno možete staviti moje ime za REFERENDUM, jer je on jedino ispravan da se sazna volja
hrvatskog naroda.

Frano Grbavac
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl.ing.
Dr. Franjo Gregurić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com
Josip Grgić, mag.oec, stručni suradnik, Ploče
Ivica Grlić, službenik
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof. dr. sc. Ivan Gusić
Stjepan Gutweald
Dubravka Hamović, službenica, Pula
Dr. sc. Branko Hanžek
Slobodan Hadjikan
Maja Halilović, zdravstvena radnica
Kornelia Hegol, dipl.oec., München, Njemačka
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student, Buje
Vedin Hodžić, grafički dizajner, Buje
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Dr. sc. Kemal Hot, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Stjepan Hranjec
Akademik Marin Hraste
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, samostalni lik. umjetnik, Zagreb
Slobodan Hrstić, svećenik i redovnik, Pula
Franjo Huljina, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Tomo Huljina, građ. poslovođa, Stuttgart, S.R. Njemačka
Akademik Vladimir Ibler
Srećko Ilić, odvjetnik
Katarina Iskra, med. sestra
Katica Ištvanić, kućanica
Mate Ivanda, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Franjo Ivanišević, ing. puk. HV-e u mirovini
Gisela Ivanišević, poljopr.
Mira Ivanišević, dipl. ing. (FH)
Una Ivankić, Vinkovci
Mr. sc. Božidar Ivanković
Đuro Ivanović, monter sanit. Stuttgart, S.R. Njemačka

Zlatko Ivanuša, vozač, Pula
Bože Ivče, bravar, Stuttgart, S.R. Njemačka
David Ivić, grafički dizajner, Pazin
Kornelija Ivoš, službenica
Igor Ivoš, student
Prof. dr. sc. Borka Jadrijević
Damir Jakeljić, upr. pravnik, Tribunj
Mr. sc. Julije Jakšetić
Zvonko Jakus, novinar
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Ivan Jan, dipl. ekonomist, Pula
mr. ing. Ivan Janko, Pula
Branko Jazić, Sydney, Australija
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. Igor Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Jelicić
Dr. Milan Jelić, dipl. oec., Argentina
Žarko Jelić, vojni umirovljenik, ing. prometa, Petrinja
Kresimir Jelovac, dipl. iur [21]
Igor Jelovac, prim. dr. med
Lucija Jelovac, akad. slikarica
Iris Jelovac, nastavnica
Hrvoje Jelovac, stud.iur.
Prof. dr. sc. Alojz Jembrih
Dr. Željko Jeričević, znanstveni savjetnik
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik "Političkog zatvorenika"
Josip Jović, kolumnist i publicist
Ivo Jozinović, dipl. ing.
Mijo Jukić, Zagreb
Davor Jurica, Pula
Mijo Jurić, grafičar
Vinka Jurić, dipl. ing.
Zora Jurić, prodavačica, Pula
Mr sc Wanda Jurišić Kette dipl. ing.
Tomislav Jurkić, Zagreb
Andelko Jurun, poduzetnik, predsjednik Hrvatskog doma d.d. u Buenos Airesu
Dr. med. Mira Kačić, Zagreb

---

[21] ovime izražavam ne samo moju suglasnost već i suglasnost svih u mojoj obitelji.
Ovo što nam rade združeni izdajnici i na što pristaju "naše elite" je najniže dno u ljudskom i političkom dostojanstvu pojedinca i naroda - krajnji čin pacifikacije ovog naroda!
Na pitanju referenduma bi trebalo ujediniti i sve snage koje su se očitovale sa istim ili sličnim pozicijama - primjerice predsj. kandidata Jurčevića, HSP A. Starčevića, Obiteljsku stranku,
Snage bi trebalo udružiti i oko novog, istarskog konvoja Libertas.

Dr. med. Milivoj Kačić, Zagreb
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist[22]
Damir Kalafatić
Marija Kalafatić
Dr. sc. Dalma Kalogjera
Virginia Kapic
Marijan Karabin, prof., hrv. književnik, Švicarska
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Ivan Katavić
Mr. sc. Anita Katić
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Slavko Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Drago Katović
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Dragan Kezić
Dragica Kezić, oec
Ivica Kirin, Čakovec
Prof. dr. sc. Dubravko Klabučar
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Ružica Klaričić, umjetnica
Ante Klarić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivan Klarić, umirovljenik
Damir Knežević, dipl. oec., Zaprešić
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing.
Darko Kolić -član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e Švicarska
Nikša Koncani, dipl. ing. elektrotehnike

---

[22] Hvala i pozdrav!

Potpišite i mene, ali ogorčen sam i razočaran. Ovaj pokušaj je neučinkovito i zakašnjelo formiranje "vatrogasne postrojbe"! Akciju je trebalo provesti preventivno.

Sada bi se - oprostite, bit ću "malo" ironičan - eventualno moglo npr. ići na prikupljanje potpisa NATO-u za vračanje Svete Gere ili organizirati hodočašće do gore, ali s Kaptola na koljenima!

Ako ništa ne uspije uvijek se može poslati javnu čestitku "zubaru Anti Paveliću u suknji", "dr. Anti Paveliću u suknji", "Bakariću u suknji" i ostalim saborskim "braniteljima" hrvatskih nacionalnih interesa u hlačama i suknjama za "uspješnu transakciju"...!

Jer eto tek sada smo uravnotežena zemlja - što je bio naš stoljetni NAUM: na jugu imamo beha Neum, a na sjevernom dijelu Jadrana smo dobili novi NE-UM! Odličan temelj za pobunu novim generacijama (ako ih bude dovoljno takvih - kao u Tuđmanovo vrijeme - ali mislim da hoće...!)... Bože, čuvaj Hrvatsku!
Svima pozdrav i blagoslov!

Don Angelo

Don Angelo,

Na njih nije imao utjecaj ni ono lijevo-desno pismo. Dakle, ne bi ništa pomoglo. Može pomoći samo ako na izborima pokažemo da je hrvatska opcija jaka i ako naš kandidat tako dobro prođe da može biti stup novog okupljanja. Ako ovo pomogne tom cilju - ipak ima smisla :)

Vaš, Joško

Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Marjan Kos, direktor, ing. Graditeljstva
Akademik Ivica Kostović
Danijel Kotlar, dipl. ing., umirovljeni brigadir
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, OHIO, SAD
Marija Kovač, umirovljenica, Offenbach
Mijo Kovač, Čakovec
Mate Kovačević, novinar i publicist
Barbara Kovačić, prof.
Kuzma Kovačić, akademski kipar
Vinko Kovačić, profesor
Stjepan Kovač, prevoditelj
Marina Kralik Uremović, prof.
Dipl. iur. Ivica Kralj, Labin-Rabac
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Krešimir Krišto, dipl. oec.
Krešimir Krivdić, prof., Zagreb
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac umirovljenica
Mladen Križanić, Karlovac
Krešimir Krsnik, dipl. ing.
Želimir Kršulović
Dr. st. Petar Kružić, Stuttgart
Tomo Kucinić, Cleveland, Ohio, SAD
Dragutin Kušan , umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenik
Ruža Kutleša, prof.
Danica Ladavac, kućanica
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Vjekoslav Lasić, svećenik, dr. teologije
Ante Latinac
Dr. sc. Damir Letinić
Fra Zvjezdan Linić
Ivica Lipovac, strojarski tehn. Švedska[23]
Dr. sc. Inga Lisac, geofizika
Dr. med. Antun Lisec
Srđan Listeš, vatrogasni tehn.
Akademik Bozidar Liščić

[23] Dirnut svim ovim događanjima, pa može se reći u zadnjih deset godina u Našoj lijepoj Hrvatskoj, ne mogu ostati ravnodušan i ne dati svoju potporu listi da se pitanje granica sa Slovenijom umjesto političkog odlučivanja arbitražom rješava samo na međunarodnom sudu pravde. Podržavam gospodina profesora Miroslava Tuđmana u svim njegovim stavovima o Hrvatskoj, Hrvatskoj u EU i svijetu i njegovu kandidaturu za predsjednika. Ako budem imao mogućnosti da glasam, pošto živim u Švedskoj glasovati ću za prof. Tuđmana.

Ante Livajić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Dipl. glumica Vitomira Lončar
Dr. sc. Davorin Lovrić, Zagreb
Ivica Luetić, novinar
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Josip Lukić, obrtnik, Slav. Prnjavor
Dr. sc. Mate Ljubičić, epidemiolog
Marija Ljubić, oec.
Jasna Maceković, dipl. ing.
Mladen Maceković, dipl. ing.
Ante Madunić, odvjetnik
Ivana Madunić, oec Tomislavgrad
Marko Magdalenić, prof. – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Mladen Magdalenić, akademski montažer
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Maja Magdić-Hanžek, dipl. iur.
Anka Mahmutović, teolog, stručni suradnik za zapošljavanje
Dr. Ivan Majdak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Zvonko Majić, umirovljenik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Prof. dr. Sime Malenica, Pariz
Hrvoje Malinar, dipl ing geologije, konzervator savjetnik u m.
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Denis Malnar, medicinski tehničar, Rijeka
Jerko Malovan dipl. pravnik
Mila Malovan, oec.
Sanja Mamić dipl. ing. građ., Zagreb
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Mate Maras, književni prevoditelj
Mato Marčinko, dipl. iur, pjesnik, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ivana Marijić, studentica, Slavonski Brod
Ljerka Marinković, obrtnik
Tonči Marinković, bivši politički zatvorenik
Slobodan Bob Markić, p. eng.
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Mr.sc. Koraljka Marušić dr. med.
Mr.sc. Zvonko Marušić, dr stomatologije, spec ortodont
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Masina, Cleveland, Ohio, SAD

Milka Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Miško Maslać, Cleveland Ohio, USA
Ivica Matanić, Zagreb
Ivan Matarić prof., predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj
Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mijo Matijević, carinik
Slavko Matijević, električar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Zlatko Matijević
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Zoran Matulić
Prof. dr. sc. Tomislav Matusinović
Andrija Mažić, službenik
Domagoj Medić, Zagreb
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Mirjana Medvidović, učiteljica
Dr.sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Anton Miculinić, Čavle
Nikolina Mičić, dipl. ing.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Radoslav Mijić, umirovlj.
Dr. sc. Mario Mikolić, umirovljenik, Pula
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Damir Mikuličić, dip. ing., nakladnik
Tomislav Mikulić, akademski slikar grafičar
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Primarijus dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr.med., spec. epidemiologije
Biserka Milinković, Kanada[24]
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Ivica Miloš, dipl.ing.
Mr. sc. Anđelka Milošević
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Krešimir Mišetić
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Mocnaj, profesorica, Montreal, Kanada
Ratimir Mocnaj, dipl. ing., Montreal, Kanada

[24] Molim Vas uključite moje ime - ovo što rade naši državni predstavnici je sramota… I ja sam dio hrvatskoga naroda iako živim u Kanadi.
Molim javite što da mi ovdje radimo da bi spriječili raspadanje i dijeljenje naše domovine za koju su toliko dali svoje živote…

Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. don Josip Mužić
Gordana Nemet, umirovljenica
Marcela Nemet, dipl. ing. matematike
Roman Nemet, poljoprivrednik
Mate Nevistić poduzetnik
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar sa svojih 1092 člana
Prof. dr. sc. Milan Nosić[25]
Javor Novak, spisatelj
Akademik Slobodan Novak
Vladimir Novak, Zagreb, umirovljeni povratnik iz SAD
Vinko Novinc, ing. građ.
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. Matematike
Mr. sc.Goran Olujić, dipl. inž.
Željko Olujić, odvjetnik
Anđelka Orlić, umirovlj.
Michael Pack, Predsjednik KoordinacijeHDZ UK i povjerenik Hrvatskog Svjetskog Kongresa UK
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
Dr. Ing. Marijan Papich
Karlo Papić, umirovljenik
Mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz.
Marija Papković, dipl. pravnica
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik Robek, prof.
Ivan Patron, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Valentina Paunović, magistrica religiozne pedagogije i katehetike
Prof. dr. sc. Davor Pavelić
Dr. Jurica Pavelić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Mate Pavković
Prof. dr. Dragutin Pavličević, zaslužni znanstvenik
Vesna Pavlović, poduzetnica, Zagreb
Prof. Dr. Davor Pavuna
Marko Hrvoje Pavuna
Ljerka Pazman, viši fizioterapeut

[25] Štovani gospodine, suglasan sam da se raspiše narodni referendum o tzv. arbitražnom sporazumu u kojem stoji da će Slovenija imati izravni dodir s otvorenim morem što se može realizirati samo na štetu Hrvatske. Objavio sam knjigu o toj granici u kojoj su izneseni slovenski stavovi (www.maveda.hr), a sada piše hrvatsko viđenje toga problema. Granicu je jugoslavenska vlada odredila na ušću Dragonje u Sečovlju, a ne na prokopanom kanalu koji je uostalom iskopala Hrvatska. Treba pregledati zapisnike Vlade FNRJ iz toga vremena, a ne čitati zaključke u Službenom listu. Pozdravljam Vas i želim Vam uspjeh. Prof. dr. sc. Milan Nosić (Rijeka).

Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Josip Pecaver
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Jelena Pećarić, prof.
Barbara Pećarić, student
Mario Pehar, dipl. ing. Agronomije
Jerko Pejković, dipl. ing.
Nikola Pensa, odvjetnik
Demokrita Perić, Tomislavgrad
Dragutin Perić, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, Tomislavgrad
Mr. sc. Marina Periša, prof.
Marija Perković, dipl iur, Split
Rade Perković, glumac
Lana Pervan, knjižničar
Zdeslav Pervan, zastupnik u osiguranju
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik[26]

---

[26] Priključujem se mirotvornoj inicijativi za referendum i demokratsko, međunarodnopravno uređeno, rješavanje međudržavnoga spora između Republike Hrvatske i Republike Slovenije.
U privitku šaljem kopiju svoga prosvjednoga pisma upućena predsjednici Vlade RH gospođi Kosor, na Svisvete, 1. studenoga u 01,00 sat, a kasnije i Hrvatskome saboru, s priloženom "Resolucijom DZ RS" od 28.10.2008.

---Original Message -----
From: Pešorda
To: predsjednica@vlada.hr
Cc: hina@hina.hr
Sent: Sunday, November 01, 2009 1:06 AM
Subject: protivljenje ARBITRAŽNOM SPORAZUMU slovensko-hrvatskom

Poštovana gospođo predsjednice Vlade Republike Hrvatske,

Hrvatski sam državljanin, zauzet u demokratskoj i mirotvornoj izgradnji duhovno i gospodarski povezane Europe kao zajednice suverenih nacija i njihovih jezika i kultura, u kojoj bi se i hrvatski narod sa svojim jezikom i kulturom mogao još slobodnije i potpunije razvijati i samostojno sudjelovati u izgradnji boljega i pravednijega svijeta. Dakle, kao uvjereni europejac hrvatskoga materinskoga jezika i držanstva, izražavam osobno protivljenje tzv. Arbitražnom sporazumu (sadržaju mu, tajnovitome načinu njegova pripremanja kao i najavi žurnoga prihvaćanja istog, bez javne rasprave ili referenduma, u državnom Hrvatskom saboru) kao nelegitimnom, duboko protueuropskom činu, koji je protivan i duhu (a, držim, i slovu) Ustava RH a također i međunarodnim konvencijama koje pravno uređuju odnose među državama i narodima. Povijesno prijateljstvo hrvatskoga i slovenskoga naroda te ono između Republike Hrvatske i Republike Slovenije, kao nedavnih saveznica u otporu velikosrpskoj komfašističkoj agresiji, moglo bi biti ugroženo ovakvim posve nelegitimnim izlaženjem hrvatskih vlasti ususret očitovanim teritorijalnim aspiracijama državnih vlasti RS na štetu Hrvatske (u prilogu: RESOLUCIJA o meji med RS in RH Državnoga zbora Republike Slovenije od 28.X.2008., s prvim člankom koji ustvrđuje da "Piranski zaliv in naselja ob Dragonji so slovenski"!)), ovim posttotalitarističkim nastavljanjem urušavanja

Zvonko Peteranac, prof.[27]
Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof.dr.sc. Mladen Petravić
Hrvoje Petrić
Monica Marta Petrić
Ana Petriško, Zagreb
Luka Petrović, dipl. ecc
Zlata Petrović, ekonomist
Prof. dr. Ivica Picek
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Mirko Poje, znanstveni savjetnik PMF-a
Mr. sc. Dora Pokaz
Vladimir Polgar, el. inženjer / umjetnik, Ottawa, ON, Kanada
Jasenka Polić Biliško, prof.
Dr. sc. Ivan Poljaković, Voditelj Centra za strane jezike, Sveučilište u Zadru
Akademik Stanko Popović

---

hrvatske suverenosti i samobitnosti i vitalnih interesa Hrvata kao staroga europskog državotvornog naroda, koji je, toliko okljaštren tijekom povijesti, danas sveden na "avnojevsku" Hrvatsku, i to onu koja je, pod serbokomunističkom okupacijom, ostala i bez čudesnih Hrvoja i još 27 hrvatskih sela u hrvatskoj Istri, prepuštenih 1950-ih godina SR Sloveniji. Nu, i ovako "umanjena", ona je velika i prelijepa ne samo Hrvaticama i Hrvatima, nego i svim njezinim građanima i ljudima dobre volje koji je vole i poštuju kao božanski dar, kojim se ne trguje.
Svjestan, i u ovom doista povijesnom času, svoje državljanske i kršćanske dužnosti i stvaračke obveze prema tisućljetnome jeziku hrvatskom koji je doma i u Savudrijskoj nam vali, podržavam Izjavu Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije o hrvatsko-slovenskom razgraničenju, od 31. listopada, koju cijenjenom naslovu šaljem u privitku.
S poštovanjem,
Mile PEŠORDA, hrvatski književnik

Zagreb, 31.listopada 2009.

[27] Ja se zovem Zvonko Peteranac. Već živim u Kanadi preko 50 g. i 27 g. sam predavao matematiku na srednjim školama. U zadnjih 14 godina sam u mirovini i dolazim u HR sa mojom ženom svaku godinu i ostajemo nekoliko mjeseci.

Ne slažem se sa Gosp. V, Šeksom i njegovim i Vladinim predlozima što se tiče promjena ustava za prilagodbu o ulasku u Europsku neZajednicu, EU.

HR Vlada bi trebala, jasno i glasno, javno objaviti sve moguće, negativne i pozitivne prijednosti o ulazku u EU. To su i trebali, pa i morali isto tako napraviti prije HR ulazka u NATO, ali nisu. To je ne demokratsko i protuustavno postupanje prema svima HR građanima-glasačima koji borave u HR i izvandomovinstvu. Zašt????

KAO POJEDINAC, pogotovo ŽIVEĆI IZVAN DOMOVINE, I HR GRAĐANIN, JA SAM PROTIV IKAKVE PROMJENE HR USTAVA BEZ REFERENDUMA i jasnoga obrazloženja HR Vlade Hrvatskoj javnosti što se tiče ULASKA HR u EU. HR Vlada ne smije NIŠTA RADITI U TAJNOSTI i bez odobrenja HR građana-glasača, uključujući pregovore sa Slovenijom, EU, i drugima, itd..

S poštovanjem Zvonko Peteranac,
PS. Ja sam sada u Splitu do konca ovoga mjeseca, i ako trebate neke pomoći u bilo kakvome djelovanju što se tiče referendum, itd., ja sam na Vašemu raspolaganju. U Kanadi sam preko DVADESTAK godina predstavljao moje kolege u našem sindikatu, kao pregovarač, predsjednik sindikalnih odjela itd. Javite mi.

Zoran Pranjković, dipl. inž. građ.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „!Hrvatski Holokaust“[28]
Damir Primorac, Belgija
Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik i kolumnist
Smiljan Prskalo, dipl. inž.
Filim Prlic, Berlin
Don Vinko Puljić, Stinjan - Pula
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Marijan Puškarić , operni pjevač[29]
Mile Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Jela Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, Ohio, SAD
Mira Radičević, dipl. oec.
Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Marija Radoš, dipl oec Tomislavgrad
Dipl. Ing. Franjo Radosevic, President, Radosevic Associates
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik[30]
Katarina Rajčić, umirovljenica
Željka Rajčić, kemijska tehničarka
Prof. dr. sc. Milan Ramljak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Gordana Rašić, dr. med. Sesvete
Maša Ratković, rednica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Nedjeljko Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Sonja Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Dr. Stjepan Razum
Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva (HOD)
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Jozo Rozić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Božidar Ručević, dipl. ing.
Akademik Davorin Rudolf, predsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Igor Rupčić, dipl. ing.

---

[28] Kao urednik-autor HRVATSKOG HOLOKAUSTA i inače hrvatski javni djelatnik sve tamo od godine 1957., slažem se s dr. Miroslavom Tuđmanom, s Tobom i sa svim našim intelektualcima i istaknutim javim
djelatnicima da se slovensko posizanje za hrvatskim državnim teritorijem i slaganje Premijerke Jadranke Kosor s tim slovenskim ZAHTJEVIMA dade na referendum Hrvatima i drugim nehrvatskim državljanima Republike Hrvatske, i to na predsjedničkim izborima od 27. prosinca ove godine. Skupa sa svima Vama, i ja sam U PRILOG arbitraže Međunarodnog suda i PROTIV arbitraže EU.

Neka Tvoj Imenjak i Zaštitnik Hrvatske, Sv. Josip, spasi R. Hrvatsku od moralnog kaosa!

[29] iz sveg srca podržavam ovu peticiju odnosno inicijativu za održavanjem referenduma o ovom prevažnom pitanju .

[30] Krajnje je vrijeme za otriježnjenje. Udružimo se kao i prije rata jer mi smo već stari da ponovo uzimamo ono najgore, ali ....
Dajemo punu podršku jednom pravom HRVATU . Krajnje je vrijeme da sami upravljamo i odlučujemo sami o sebi.

Vjera Ružević, umirovljenica
Hrvoje Saban
Ivo Sabljić, ing. "consultant", sveuč. profesor, Argentina
Mato Sabljić, kipar, Pula
Ivan Salopek, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Neda Sarić-Rosandić, veleposlanica, Cleveland, Ohio, SAD
Mr. sc. Markus Schatten
Jakov Sedlar, redatelj
Dr.h.c. Josip Slibar, umirovljenik, Njemačka
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Damir Smiljanić, mehaničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Gordana Smitka, službenica
Marijan Smitka, umirovljenik
Ivan Soldo, građ. radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Dipl. ing. Zvonko Springer, direktor u mirovini, Austrija
Marina Spudić-Kušan, trgovac
Matea Spudić, studentica medicine
Luka Stamać
Marcela Stamać
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele.
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Vesna Svaguša, profesorica
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policijski službenik
Ljiljana Sudac, upravni službenik
Berislav Suplika
Željko Susek, prof. povijesti umj. i dipl. sociolog, Umag
Ante Susnjara, Cleveland, Ohio, SAD
Emica Šantić, tajnica
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Ankica Šarić, knjigovođa, Zadar
Ivan Šarić, notar Uskoplje
Nediljko Šarić, pomorac, Zadar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl.soc.rad.
Bruno Šerić, Mostar
Marta Šerić, Mostar
Milenko Šerić, Mostar
Ranka Šerić, Mostar

Josip Šestan, gospodarstvenik, Pula
Stjepan Šešelj, književnik
Milovan Šibl,
Željko Šiljeg, general-pukovnik
Ivanka Šimat, mr. pharm, Zadar
Marko Šimat, dipl. inž.
Mijo Šimić, dipl. ing u m.
Dario Šimunović, student prava, Antunovac
Nina Šincek, prof. Zagreb
Nelo Škabić, Pula
Marijan Škarić
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.
Domagoj Štefanac, student iz Zagreba
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Jure Tabak, ugostitelj
Katarina Tadić, dipl.ing.
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Prof. Ivana Tanovitski
Marko Tilošanec, student
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivan Tomaš, umirovljenik
Petar Tomaš, prof.
Željko Tomašević, dipl. iur., pričuvni časnik HV
Prof. dr. sc. Ivan Tomašić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik
Ana Tomljanović
Silvije Tomljanović, diplomirani profesor geografije
Ivana Torlak, gimnazijalka
Damir Tučkar, dipl. ing
Mr. sc. Gordana Turić[31]
Ing. Marinko Udina, pomorski strojar i klase, upravitelj stroja[32]

---

[31] Naraštaji su Hrvata ginuli za hrvatski teritorij i za opstanak Hrvatskoga naroda, pa tako i naša djeca u Hrvatskome obrambenom i osloboditeljskom Domovinskom ratu. Stoga - bez odluke svih Hrvata (i onih u inozemstvu, jer su itekako sudjelovali u ostvarbi obnove samostalne Hrvatske Države)- NITKO nema pravo niti otvoriti mogućnost promjene granica državnog teritorija, niti smještati Državu u bilo koje "asocijacije".

[32] Upravo sam dobio text referenduma i u potpunosti se slažem da takvu odluku treba ipak donijeti cijeli tuzemni (ponavljam riječ "tuzemni") hrvatski puk jer se tiče svih nas. Čudim se političkim vrhovnicima da sebi uzimaju za pravo donošenja tako dalekosežnih i važnih odluka a svjesni su da već davno obični građani nikako ne dijele mišljenje sa njima. Protivim se bilo kojoj ideji glede

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Ivana Ujević, Split
Vedran Ujević, Split
Prof. dr.sc. Kosta Urumović
Dr. Sonja Urumović, liječnica
Prof. Vera Valčić Belić
Ivan Valek, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Franjo Valentić, Cleveland, Ohio, SAD
Ivan Varemina, dipl.ecc.
Aron Varga, dipl. ing.
Dragica Varga, odgojiteljica u m.
Mislav Vedriš, dipl. ing. šum.
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Ivica Vidić, alatničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Vinko Višić, elektrotehničar, Split
Domagoj Vlahović , menadžer u m., Argentina
Vesna Vlahović Frković, "CO" u m., Argentina, Brazil
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Dean Vodicka, bacc. med. techn., Bakarac
Mr. Marina Vokić Žužul, podpredsjednica „Foruma hrvatske sloge“
Mr. sc. Božena Volarić
Prof. dr. sc. Vladimir Volenec, Član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Andrija Vrane
Stjepan Vrbanec, Čakovec
Ante Vrdoljak, vozač
Igor Vrdoljak, odvjetnik
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Mirko Vučić umirovljenik
Tomo Vujica, obrtnik, Pula
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, med. sestra

---

mijenjanja Ustava a u svezi načina glasanja za ulazak u EU. Ujedno želim svima skrenuti pozornost da isto tako kako postoji tzv. ulazna strategija u EU, trebala bi ustavom postojati i opcija na koji način hrvatski građani mogu izjasniti se i o izlasku iz EU što iz povijesti valjda smo trebali naučiti da "ništa nije zauvijek". Stoga vam predlažem da se pokrene i proces dodavanja u Ustav način kako hrvatski građani mogu izjasniti se da ne žele više u budućnosti biti u EU.
Kao argument za vašu inicijativu dovoljan je argument nevjerodostojnost naše Vlade a i sama činjenica da Slovenija izgledno će provesti referendum o arbitraži. pa zašto i mi to ne bi uradili? Ujedno, po pol. opredjeljenju sam više ljevičar negoli desno orijentiram ali ovaj put uopće nije bitno biti "crn ili plav", u pitanju je zbilja zajednička budućnost sviju Hrvata a pogotovo nas koji živimo u Hrvatskoj. Bezrezervno podržavam vašu ideju i akciju te slobodno i moje ime dodajte na priloženu listu.

Antun Vuković dipl. građ. teh. Stuttgart, S. R. Njemačka
Suzana Vuksan, knjigovotkinja
Ivan Vuković, ing. brodostojarstva
Petar Vulić, književnik[33]
Dragan Zadro, producent, Knin
Barbara Zagorac, umirovljenica
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Miroslav Zemljak, inž.
Milan Zoretić, ing. poduzetnik, sveuč. profesor elektronike, Argentina
Branko Zovko, Cleveland, SAD
Blago Zovko, Cleveland, SAD
Drago Zovko, dipl. iur.
Marko Zovko, Cleveland, SAD
Ivan Zugcic, časnik HV, Pula
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Denis Žagrić, trgovac, Pula
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Pariz[34]
Barbara Žeruk, domaćica, Tribunj
Ivo Žeruk, umirovljenik, Tribunj
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Josip Žmegač, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Miroslav Žugaj

---

[33] **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Drugovi sabornici (čast iznimkama) koji ste glasovali: ZA potpisivanje Arbitražnog sporazuma s Republikom Slovenijom zaboravili ste nešto jako, jako važno da: **Vox populi - vox Dei!**

Mi s Vama ne želimo ići čak niti u Crkvu, a kamoli **u Europu** (koja je izbacila i Boga iz vlastitog Ustava!), **mi ostajemo u Hrvatskoj!**

Zaboravili ste i još nešto zbilja prevažno: da parafraziram *nestašnog* provokatora Joška Jorasa, slovenskog državljanina, koji ima obiteljsku kuću u zaseoku Mlini, na teritoriju Republike Hrvatske… da se zemlja kojoj Vi radite o glavi zove (vjerovali ili ne!) Hrvatska: **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Ne bilježim se s poštovanjem jer ga od mene, a vjerujem ni od kojega istinoljubivog Hrvata u RH (ili bilo gdje na kugli zemaljskoj!) uopće i ne zaslužujete!

Uz drugarski pozdrav

Petar Vulić

[34] Čestitam na velikom uspjehu peticije za referendum sa lihvarskom Slovenijom, kao i sa lihvarskom EU.

Ovako treba pokrenuti mase Hrvata da glasaju za Dr Tuđmana, koji je u ovom momentu jedini uz Dr Jurčevića da bude predsjednik Hrvatske. Dr Tuđman i Dr Jurčević bi se trebali sastati, i u ovom momentu Dr Jurčević bi se trebao povuci i pozvati sve one, koji bi glasali za njega, da glasaju za Dr Tuđmana, jer inače rasipanje glasova državotvornih Hrvata, može se dogoditi, da velelopov iz Splita, Vidošević, kojeg podržava veleizdajnik Mesić, kao i Bandić budu išli u drugi krug, a to bi bila prava katastrofa za Hrvatsku. Treba narod pozvati da masovno izađu na izbore i glasaju za Dr M Tuđmana. Trebalo je već davno stvoriti novu državotvornu stranku, jer kako vidim Ruža Tomašić radi sporo sa novom strankom prava, koja je trebala biti najveća državotvorna stranka.

KOMENTARI S PORTALA:

inicijativa — **dtuckar** 05-11-2009 08:17
Inicijativa je više nego hvale vrijedna !
Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO)drugi DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim.
Osobno držim da će ovakav zahtjev za provedbom referenduma biti marginaliziran u "medijskom prostoru" i ignoriran od aktualne "elite". A "stručnjaci za PRAVO (ala Šeks)" će već naći tisuću i jedan prigovor o formalnim propustima pri organiziranju inicijative, a da bi inicijativa bila prihvaćena i uzeta u provedbeni postupak.
Formalno, nedostaje vlastoručni potpis i JMBG ili barem OIB, radi provjere identiteta "potpisnika" !
Također, u neformalnom smislu, Vlada će, čak i da se referendum provede i odgovor DA dobije većinu, naći izgovor, kako je "međunarodni sporazum potpisan" i Hrvatska ga se mora pridržavati ! Dakle, arbitražni će se proces nastaviti, komisija EU će dati svoj "pravorijek", no ostaje posljednja slamka, a to je RATIFIKACIJA kroz parlament.
Ovim potpisanim "arbitražnim postupkom", HRVATSKA je, pred međunarodnim svjedocima pristala (kao i Slovenija) na prihvaćanje i provedbu "presude ove arbitraže".
Dakle, kada bi i, temeljem rezultata referenduma, ODBILA provesti "presudu arbitraže", Hrvatska bi vrlo vjerojatno postala predmet međunarodnih "sankcija" u skladu s običajima međunarodnog prava. No, o tome bi se sada trebali izjasniti istinski stručnjaci međunarodnog prava i poznavaoci "zanata diplomacije" (da ne kažem "kurvar...."!)

Ipak, što je dobro u ovom referendumu ?
Dobro je to, da će svi birači koji izađu na predsjedničke izbore, biti u poziciju da "mućnu svojom glavom" i upitaju se: KOMU ja dajem svoj glas ?
Da li onome tko je zagovarao ovaj arbitražni sud ili onome tko istinski brine za dugoročne interese Hrvatske ?
Istinski brojna lista potpisnika ove inicijative, možda pokoleba i predstavnike aktualne "elite", neovisno u kojoj su stranci, da počnu promišljati i o "glasu naroda" i da prestanu UMIŠLJATI kako su baš oni "Bogom dani" dvadeset godina tumačiti volju GRAĐANA HRVATSKE i "u ime njih voditi ovu državu". Možda KONAČNO postanu svjesni, da NITKO od njih osobno NIJE ODABRAV voljom naroda u STOLICE u kojima sjede, već da je to učinio "PREDSJEDNIK njihove stranke". Jer birači, ma koliko se ova elita trudila pokazati i dokazati suprotno, nisu niti na jednim izborima nakon 90e, glasali za "pojedince" i njihove funkcije, već za one političke opcije (čak ne niti za programe stranaka)koje su im u tim trenucima izgledale kao najpovoljnije za njihovu političku orijentaciju.
Kada i ako se počnu provoditi istinski PERSONALIZIRANI izbori, za PARLAMENT, kao i unutar stranaka, tada će se moći i govoriti o volji "naroda"

da netko od "njih-pojedinaca s imenom i prezimenom" sjedi u SABORSKOJ stolici "voljom naroda" !

Konačno, vrijeme je da se NAROD osvijesti i shvati, kolika je njegova snaga u odnosu na "dnevnu politiku", te da uvidi da "svatko" može organizirati REFERENDUM o bilo kojem krucijalnom pitanju koje se može pojaviti i ubuduće.

Sada je primarni cilj, odabrati predsjednika koji istinski vodi brigu o interesima Hrvatske i pripremiti opcije za izbore za Sabor (konačno izbacivanje prerušenih komunista i njihovih interesnih grupacija ili trabanata s pozicija moći ove zemlje)!

DA, svakako PODRŠKA referendumu, makar samo kao "odgojno-edukativnom elementu" za birače....
No, nadajmo se da i pozitivan rezultat tog referendumskog pitanja, može blokirati PROVEDBU ovog nepovoljnog današnjeg političkog "EU sporazuma".

ODG: Drugi dan: 415 potpisa za prijedlog o referendumu o rješavanju pograničnih pitanja sa Slovenijom — Josip Pečarić 08-11-2009 17:45
Štovani g. Tuckar,
Kažete:
"Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO)drugi DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim."
To nije za očekivati jer bi time priznali koliko je profesor Tuđman iznad njih. Pogledajte današnju HINInu vijest:

Škare Ožbolt: o arbitražnom sporazumu neka se izjasne građani na referendumu

ZAGREB, 8. studenog 2009. (Hina) - Predsjednička kandidatkinja Vesna Škare Ožbolt uputila je otvoreno pismo predsjedniku Republike Stjepanu Mesiću kojim ga poziva da iskoristi svoju ustavnu ovlast i pokrene pitanje referenduma na kojem bi se građani Republike Hrvatske izjasnili o prihvaćanju arbitražnog sporazuma sa Slovenijom, priopćeno je danas iz izbornog stožera predsjedničke kandidatkinje Škare Ožbolt.
"Arbitražni sporazum sa Slovenijom je važna politička odluka za Hrvatsku koja nadilazi ovlasti izvršne i zakonodavne vlasti i za koju je potrebno pitati sve građane ove zemlje pogotovo stoga jer je apsolutno nejasno o čemu se zapravo radi.

Prema svim informacijama dostupnim javnosti očigledno je da se ne radi o uređenju granice već o mogućem ustupanju hrvatskog teritorija Republici Sloveniji. To ne može učiniti ni Sabor, ni Vlada, a niti predsjednik Republike, to mogu odlučiti samo građani ove zemlje. Nitko nema pravo u ime bilo čega, pa niti

bilo kakvih fondova Europske unije ustupiti i jedan komadić hrvatskog teritorija koji pripada svima nama i svima našim budućim generacijama. To mogu odlučiti jedino građani ove zemlje," kaže se u otvorenom pismu predsjedničke kandidatkinje Vesne Škare Ožbolt, koja ističe kako bi referendum obvezao Parlament na "jedinu pravu i moguću odluku, a to je onu koju donesu građani ove zemlje".

(Hina)

Isto Vam je i s medijima. Oni su prešutjeli inicijativu prof. Tuđmana. To je lijepo uočio Milan Ivkošić, pa u svojoj TJEDNOJ INVENTURI ("Večernji list", 6. 11. 2009.)
"Zašto HTV ne voli Tuđmanove"
Miroslav Tuđman se i prije Crkve i prije skupine intelektualaca protivio hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži

piše:

NEDJELJA 1. 11.
U Dnevniku HTV-a objavljene su izjave četvero predsjedničkih kandidata, ali ne i Tuđmanova
Premda se Miroslav Tuđman i prije Crkve i prije skupine intelektualaca obratio javnosti odlučnim protivljenjem hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži, najutjecajniji medij ga je ignorirao. To je utoliko nepoštenije što su u današnjem Dnevniku HTV-a, što ga je vodila Dijana Čuljak, objavljene izjave četvero predsjedničkih kandidata o toj temi, ali ne i Tuđmanova. Zašto je HTV-u od njega zanimljivija, na primjer, Vesna Škare-Ožbolt, koja je prvo dala nogu HDZ-u i s Matom Granićem osnovala DC, zatim i Graniću dala nogu, da bi je, propavši na prošlim parlamentarnim izborima, dala i samoj sebi! Ili Nadan Vidošević, kojeg je javnost mnogo više nego po dužnostima upamtila po aferama (“Dalmacijacement”, agregati, “Hajduk”, HFP, Meštrovićev kaštelet itd.), teškim od deset do pedeset opljačkanih milijuna? Možda je odgovor u jednom drugom prilogu u istom Dnevniku, prilogu o pohodima grobovima poznatih osoba na Mirogoju, u kojem je grobu dr. Franje Tuđmana, i to snimljenom iz daljine, posvećeno najmanje sekundi - premda je bio najposjećeniji. HTV očito ne voli Tuđmanove. Ali je zato ovih dana iscrpno izvještavao o Mesićevom otvaranju brojnih spomenika partizanima. Istina, ne bez razloga, jer je, kažu, Mesić htio dati što jači biljeg proslavi Noći vještica!

Zapravo, sve to govori koliko je bila (i još uvijek) je vrijedna i ovo naše pismo.

Sa štovanjem,
Akademik Josip Pečarić

HINA o našoj inicijativi — Josip Pečarić 10-11-2009 20:48
Potpora inicijativi za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom ZAGREB, 9. studenog 2009. (Hina) - Inicijativu predsjedničkog kandidata Miroslava Tuđmana za referendum o graničnome sporu sa Slovenijom poduprlo je više od 550 osoba, od akademika i sveučilišnih profesora do umjetnika i književnika te umirovljenika i radnika, objavio je danas organizator prikupljanja potpisa.

Predsjednički kandidat Miroslav Tuđman zatražio je početkom studenoga na konferenciji za novinare od Vlade Republike Hrvatske da raspiše referendum s pitanjem: "Jeste li za to da se pitanje granice sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnome sudu pravde?" Predložio je da se referendum održi istog dana kad i predsjednički izbori.

Među potpisnicima inicijative za referendum su akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Slaven Barišić, Ante Glibota, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, sveučilišni profesori Vladimir Katović, Davor Pavuna, profesor emeritus Ivo Soljačić, kipar Kuzma Kovačić, slikar Josip Botteri Dini, fra Andrija Nikić i drugi.

Akademik Josip Pečarić je izjavio da je potpise za inicijativu za referendum počeo prikupljati pošto ju je predsjednički kandidat Miroslav Tuđman predložio 3. studenoga te da stalno stižu potpisi potpore iz zemlje i inozemstva.

Prijedlog o raspisivanju referenduma o arbitražnom sporazumu između hrvatske i slovenske vlade dosad je iznio Hrvatski helsinši odbor za ljudska prava, Forum hrvatske sloge i zagrebačka Građanska inicijativa "More je kopno".

(Hina)

BILO JE ZA OČEKIVATI DA HRVATSKI MEDIJI PREŠUTE NAŠU INICIJATIVU. ZA NJIH JE, KAO I ZA HRVATSKU VLAST, NEBITNO MIŠLJENJE 12 HRVATSKIH AKADEMIKA, PEDESETAK SVEUČILIŠNIH PROFESORA, OSAMDESETAK DOKTORA ZNANOSTI I DA NE NABRAJAM DALJE :)

ZANIMLJIVO JE DA JE SLOVENCIMA MIŠLJENJE OVAKVOG SKUPA HRVATA INTERESANTNIJE PA JE SPA PRENJELA VIJEST O INICIJATIVI:

Tuđman zbral 550 podpisov za referendum o arbitražnem sporazumu

- Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin

pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referenduma.
Zagreb, 09. novembra (STA) - Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referenduma.

Kot je še poročala hrvaška tiskovna agencija Hina, so med tistimi, ki podpirajo pobudo tako akademiki, univerzitetni profesorji, umetniki, književniki in duhovniki kot upokojenci in delavci.

Miroslav Tuđman je prejšnji teden od hrvaške vlade zahteval, naj razpiše referendum o arbitražnem sporazumu na isti dan, kot bo potekal prvi krog predsedniških volitev, to je 27. decembra. Pojasnil je, da bi morala vlada državljane na referendumu vprašati, "ali so za to, da se vprašanje meje s Slovenijo namesto političnega odločanja z arbitražo rešuje le in izključno na Meddržavnem sodišču v Haagu".

Državljanska pobuda Morje je kopno, v kateri so zbrana različna društva državljanov, med njimi tudi veteranov in vernikov, je napovedala, da nameravajo od 15. do 29. novembra zbrati 500.000 podpisov, koliko je potrebnih, da bi vlada razpisala referendum.

Razpis omenjenega referenduma so predlagale še nekatere nevladne organizacije, med njimi Hrvaški helsinški odbor. (konec)gi/ms STA169 2009-11-09/15:52

JOŠ JEDNOM SE POKAZALO KOLIKO JE HRVATSKIM VLASTIMA I MEDIJIMA NEBITNO ŠTO MISLE HRVATI. PA ONI NISU GAZDE, ZAR NE? :)

Akademik Josip Pečarić

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina.

Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.

Građani su imali prilike vidjeti odnos kandidata prema strateškim pitanjima hrvatskih granica, odnosa sa Europom, poštovanja dostojanstva ljudi i naroda, vjeri, razvoju gospodarstva, školstva, odgovornosti prema Hrvatima izvan Hrvatske i drugog. Vidjeli smo snažnu raspravu što Hrvatska treba i što može učiniti. Vidjeli smo i karakterne crte kandidata, samopouzdanje, jasnoću, povjerenje u budućnost, tolerantnost i državništvo.

Predsjednik Republike se bira na razdoblje od pet, odnosno deset godina. To je razdoblje dovoljno dugo da se ocijeni kako su se Predsjednik, ali i cijela vlast i politika pa i Hrvatska uopće sve do svake obitelji i čovjeka suočili i rješavali probleme kao i iskoristili mogućnosti razvoja.

Izbor predsjednika je okupljanje budućih suradnika u vođenju države, suočavanje sa građanima i preuzimanje svih i svakog od nas, a ne samo kandidata i budućeg Predsjednika/ce na odgovornost i ljubav za Hrvatsku.

Vrijeme od 1990. do 2000. bilo je biblijsko vrijeme Hrvatske slobode, uvođenja demokracije, obrane i preuzimanja odgovornosti za budućnost vlastitog naroda. Bilo je to vrijeme neponovljivog uspjeha koje svojom snagom potiče i na kritičko sagledavanje propuštenog.

Po prvi puta u modernoj povijesti 2000 godine imali smo mogućnost uživati slobodu u miru. Nikada Hrvatska nije imala veće mogućnosti i nikada nije više propušteno. Ovakva politika vođena kroz deset godina oštetila je i razočarala gotovo svakog u Hrvatskoj. Zbog toga se proširio pesimizam i opće odbacivanje politike. Velika odgovornost za to leži na Hrvatskoj televiziji, jer nije njegovala političko ozračje kakvo smo imali prigodu vidjeti u spomenutoj emisiji. O tome nam svjedoče i prigovori pojedinih kandidata o ogromnoj razlici u tretmanu u hrvatskim medijima, a posebno na televiziji.

Ipak, uvjereni smo da nema razloga za pesimizam. Hrvatska je lijepa, naša je, bogata je i vlastitim radom, pameću i ljubavi možemo je učiniti uspješnom, sigurnom, ponosnom i sretnom.

Zbog odgovornosti za Hrvatsku, budućnosti svakog građanina i svih kandidata, trebamo imati priliku za što više ovakvih emisija s kandidatima, da čujemo njihove stavove, upoznamo ih kao ljude i tako formiramo vlastite stavove, te kao birači odlučimo kome ćemo povjeriti da nas povede u zajedničko stvaranje Hrvatske.

Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.

Zagreb, 21. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)
Stjepan Asić, dizajner, predsjednik AHK (Australsko-hrvatskog kongresa)
Don Miljenko Babaić
Marijan Babić, ing. cest. prometa
Nenad N. Bach, skladatelj (New York, SAD)
Tihomir Bajtek
Miljenko Baloković, knjižničar
Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata
Božica Belančić
Katarina Belančić, prof.
Karolina Belančić, fiz. terapeutica
Kap. Darko Belović
Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Dr.sc. Srećko Botrić, doc
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Mr. sc. Tomislav Bradić
Branko Bralić, fotograf
Ivica Brešić, magistar eknomije
Juraj Cigler, dipl.inž.grad., Čakovec
Prof. dr. sc. Marin Cikeš
Davor Cvitanić, dipl.ing
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo
Ikica Čuvalo, prof.
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim. Egidio Ćepulić, dr.med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof. dr.h.c. Nikola Debelić
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, knjiž.
Davor Dijanović, student
Admiral Davor Domazet Lošo

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Silvana Dvornik, dipl ing.
Željko Dvornik, ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Dunja Gaupp, menadžer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Tomo Gložinić, sudac vrhovnog suda u mirovini
Frano Grbavac
Mate Grbavac
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com
Josip Grgić, mag. oec, stručni suradnik, Ploče
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Mr. sc. Božidar Ivanković
Kornelija Ivoš, službenica
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Prof. dr. sc. Drago Katović
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Alojzije Kokorić, ing.
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
Matej Knežević, student
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Damir Letinić, Zadar
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. Dr. sc. Aleksandar Lutkić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić, epidemiolog
Ante Madunić, odvjetnik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Marija Markić, CTC

Slobodan Markić, P. Eng.
Rajka Martinec Mladinić, dipl. ing.
Dr. sc. Josip Matjan, die
Stipe Medvidović
Ivana Medvidović
Marijan Medvidović
Jela Medvidović-Grbavac
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Petar Mladinić, prof.
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Dr. Ing. Marijan Papić
Mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz.
Ivo Paradžik, umirovljenik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl iur, Split
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik i urednik
Daniel Pinjusić, radnik
Jasenka Polić Biliško, prof.
Akademik Stanko Popović
Davor Potočnjak
Mario Potočnjak
Damir Primorac, Belgija
Dr. Stjepan Razum
Božidar Ručević, dipl. ing.
Jakov Sedlar, redatelj
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić[35]

[35] U privitku Ti šaljem crticu koja je objavljena u jučerašnjem Večernjem. Možda će barem malo koristiti iako se u množini objavljenog materijala ovakva crtica lako izgubi.

Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Ante Šare, dipl. ing. el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. Ivana Tanovitski
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl. ing.
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Marijana Vukadin**,** tajnica uprave
Daniel Mathew Zakarija, dia, aia
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

Jedno je sigurno kraj ovakvog ponašanja medija Izbori nikako nisu demokratski.
Pozdrav i svako dobro Ivo
19. 11. 2009.

HRT I PREDSJEDNIČKI IZBORI

Još nije pravo ni počela kampanja za predsjedničke izbore, a već se mogu uočiti mnoge nepravilnosti na koje bar za sad nitko nije reagirao. To se osobito može uočiti u emisijama HRT-a. HRT je javna a ne komercijalna televizija, pa bi trebala u svojim emisijama jednako tretirati sve kandidate za predsjednika Republike koji su prema zakonskim propisima ravnopravni. Međutim to se ne događa. HRT daje prednost četvorici ili petorici kandidata koji prema njihovu mišljenju imaju šanse na izbor, a druge kao da je već unaprijed otpisala i jedva ih ili nikako ne spominje. Kako su emisije HRT-a vrlo mnogo gledane, takav tretman ima vrlo velik utjecaj na mišljenje i stav velikog broja birača, koji nemaju objektivne mogućnosti da se potpuno jednakopravno upoznaju sa svim kandidatima. Dakle HRT potpuno protuzakonito prejudicira izborne rezultate u korist od nje već određenih kandidata, ne dajući pri tom pravo drugim kandidatima da se ravnopravno natječu. Mislim da je ovakav rad i postupak potpuno protuzakonit i da direktno utječe na demokratsko pravo građana na slobodan izbor predsjednika RH.

Ivo Soljačić

KOMENTARI S PORTALA

TKO JE TKO? — DUVNJAK DRAGO 27-11-2009

Poštovani gosp Pečariću posjetio sam portal HR svijet i upalo mi je u oči da pjeva odu Josipoviću pa sam onmah reagirao dole navedenim komentarom. Molio bi Vas za mišljenje o tom portalu i ljudima koji ga vode . Jesu li naivci ili tipični kako Carla kaže -"podli kurvini sinovi?"

Citiraj:

"Živimo u teškim vremenima, vremenima interesnih lobija i kontroliranih medija, vremenima u kojima prava istina uvijek biva proglašavana paranojom , a laž se konstantno pokušava pretvoriti u istinu i dogmu. Želimo upravo ovim portalom, kroz našu rubriku "Vijesti", pokazati što je prava sloboda medija i u budućnosti se svim snagama, zajedno sa vama, našim čitateljima - boriti i izboriti za nju." Dragi osnivači portala ovo što navodite kao svoj motiv jest primamljivo , ali svojom uredničkom politikom koja slijedi postojeće režimske portale dakle u ime demokracije dajete prostor predsjedničkim kandidatima koji nemaju hrvatski predznak radite za ZAPADNI BALKAN ili da budem grub za KRAJINU. Imamo jednog nacionalnog kandidata dr Miroslava Tuđmana a vi umjesto da kompenzirate njegov medijski bojkot učestvujete u tome. Teško je vjerovati u politički dilentatizam. Prof. Josipović je eksponent partije koja je svojedobno radničkim rukama stvorila Jugu a danas radi slično u gospodskim rukavicama. Ovi Dragačevski trubači kojima se okitio jesu žalosna slika hrvatske nacionalne svijesti. Jako sam razočaran da za ovu rabotu koristite prefix HR Pozdrav!

ODG: Otvoreno pismo hrvatskih građana HRT-u — Josip Pečarić 27-11-2009

Poštovani g. Duvnjak,

Spomenuti portal je tim svojim činom sam sebe definirao. Podsjetit ću Vas da sam o Josipoviću pisao u tekstu objavljenom na ovom portalu (vidjeti također „Hrvatsko slovo“, 25. srpnja 2009. i knjigu „Kraj vremena veleizdajnika?“). U tom tekstu sam ukazao na kontinuitet Josipovića i Haaškog krivokletnika – sadašnjeg predsjednika. Citiram slijedeći dio:

„Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas svo ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važnije njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?

I tu je zasluga Josipovića itekako velika jer je on professor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Da nije tako koji bi se profesor usudio govoriti takove gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga:

Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis).

U Uvodu Josipović kaže: "Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomšljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započelo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje." Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti."

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu". Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Horvatić je potom sudjelovao na znanstveno-stručnom skupu Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?». u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s

te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća".

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. A zamislimo samo da su tako nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta. Ali oni su umjesto o struci i pravdi razmišljali o Josipovićevoj „pravdi“. Ipak Josipović može biti predsjednik države, a ne Horvatić, zar ne?

Naš poznati odvjetnik Željko Olujić je u „Hrvatskom listu“, 19. studenog 2009. kaže:

Tvrditi za „Oluju“ da je etničko čišćenje s pozicije profesora kazneno-procesnog prava i nakon toga se kandidirati za predsjednika države cinizam je najgore vrste.

Ne treba biti puno inteligentan i iz ponašanja profesora Horvatića i Josipovića zaključiti tko voli Hrvatsku, a tko ne

.Zato bi njegova pobjeda na izborima značio i odgovor na upitnik dan u naslovu knjige. Slijedeća bi očito imala naslov: Nastavlja se vrijeme veleizdajnika,

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

ŽELJKO TOMAŠEVIĆ
Lanište 17, 10 020 Zagreb

URED PREDSJEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednika gospodina Stipe Mesića
SABOR REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednika gospodina Luke Bebića
VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednice gospođe Jadranke Kosor
DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Državnog odvjetnika gospodina Mladena Bajića
DRŽAVNI URED ZA REVIZIJU
n/r Državne revizorice gospođe Šime Krasić
PUČKI PRAVOBRANITELJ REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Pučkog pravobranitelja gospodina Jurice Malčića
MINISTARSTVO KULTURE REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Ministra gospodina Bože Biškupića
MINISTARSTVO FINANCIJA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Ministra gospodina Ivana Šukera
HRVATSKI RESTAURATORSKI ZAVOD
n/r Ravnatelja gospodina Ferdinanda Madera
DELEGACIJA EUROPSKE KOMISIJE U RH
n/r Šefa Misije Nj.E. Paula Vandorena

PROSVJEDNO PISMO

zbog protucivilizacijskog čina Vlade Republike Hrvatske počinjenog odobrenjem obnove spomenika četničkom fašističkom zločinu genocidnih razmjera započetom od četničke rulje u Srbu 27. srpnja 1941., i nezakonitosti Rješenja Vlade Republike Hrvatske o izdvajanju novčanih sredstava na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. u svrhu financiranja obnove spomenika u Srbu.

OBRAZLOŽENJE:

Potaknut vijestima koje se šire u hrvatskoj i inozemnoj javnosti o obnovi i državnom financiranju obnove spomenika u Srbu, na koju obnovu i financiranje da je Vlada Republike Hrvatske pristala na ultimativni zahtjev potpredsjednika Vlade Slobodana Uzelca koji da je time uvjetovao ostanak stranke SSDS u vladajućoj koaliciji, a pozivom na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, Vladi Republike Hrvatske sam 04. studenog 2009. postavio sljedeći upit:

1. Na kojoj je sjednici Vlade Republike Hrvatske od strane potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske Slobodana Uzelca odnosno SSDS-a podnijet (po našem mišljenju kažnjivi i za svaku javnu moralnu osudu) prijedlog odnosno zahtjev za donošenjem Odluke o obnovi i financiranjem obnove spomenika tobožnjem "antifašističkom ustanku naroda Like" u Srbu 27. srpnja 1941. godine?;

2. Na kojoj Sjednici je Vlada Republike Hrvatske usvojila prijedlog i donijela Odluku o obnovi i financiranju spomenika tom tobožnjem "antifašističkom ustanku" u Srbu?

3. Kolika su financijska sredstva u ukupnom iznosu i po stavkama odobrena u svrhu obnove i ponovnog otkrivanja spomenika „ustanku“ u Srbu i sa koje stavke Državnog proračuna za 2009. ili 2010. godinu?;

Umjesto konkretnog odgovora Vlade RH o svom aktu kojim je odlučila obnoviti i financirati obnovu spomenika, Vlada Republike Hrvatske svojim me dopisom KLASA:008-02/09-01/387, URBROJ:50402-01-09-02 od 11. studenog 2009. obavijestila, da je zahtjev proslijedila Ministarstvu kulture uz sljedeći tekst:

Poštovani gospodine Biškupić, temeljem Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 172/2003), članak 13., stavak 1., u privitku dopisa ustupamo Vam na mjerodavno postupanje zahtjev g. Željka Tomaševića radi ostvarivanja prava na pristup informacijama. S poštovanjem, Zamjenica predstojnika ureda za odnose s javnošću i službenik za informiranje Vlade RH Martina Banić“. (Dopis Vlade RH dostavlja se i u privitku ovog Prosvjednog pisma).

Dopisom Ministarstva kulture Republike Hrvatske Klasa: 008-01/09-01/0014, Urbroj: 532-02-01/1-09-02 od 17. studenog 2009, a zaprimljenim 25. studenog 2009., obaviješten sam sljedeće:

Poštovani, temeljem Vašeg zahtjeva za ostvarivanjem prava na pristup informacijama, i postavljenih pitanja dajemo sljedeći odgovor: Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 19. prosinca 2008. godine donijela rješenje o odobrenju sredstava na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. godinu. Na teret posebnog dijela Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. godinu (Narodne novine, broj 28/2008 i 82/2008), Razdjela 025 – Ministarstvo financija, Glave 02506 Ministarstvo financija – ostali izdaci države, Aktivnosti 539019 – Proračunska zaliha, računa 3851 –

Nepredviđeni rashodi do visine proračunske pričuve, odobrava se Hrvatskom restauratorskom zavodu u Zagrebu, iznos od 1.000.000,oo kuna, za obnovu spomenika u Srbu. S poštovanjem, DRŽAVNI TAJNIK Zoran Šikić. (preslik u privitku).

Iz postupanja Vlade Republike Hrvatske koja je kao prvonadležna o svom aktu izbjegla izravno dati točan odgovor u zakonskom roku od 15 dana (Zakon o pravu na pristup informacijama) te citiranog odgovora Ministarstva kulture RH, očevidno je da je Vlada Republike Hrvatske pri donošenju akta o pristanku na obnovu i financiranju iz Državnog proračuna postupala nezakonito, slijedom čega se u njezinom postupanju ostvaruju sva bitna obilježja kvalificiranog kaznenog djela, zbog čega se ovaj dopis dostavlja na nadležno razmatranje i postupanje i Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske, Državnom uredu za reviziju te Pučkom pravobranitelju Republike Hrvatske, budući se ovdje raspolaže sredstvima poreznih obveznika.

Članak 30. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (N.N. broj 101/98, 15/00, 117/01, 199/03, 30/04), određuje da:

„Vlada donosi odluke, rješenja i zaključke o pitanjima koja se ne uređuju uredbama.

Odlukom se uređuju pojedina pitanja iz nadležnosti Vlade ili određuju mjere, daje suglasnost ili potvrđuju akti drugih tijela i pravnih osoba, te odlučuje o drugim pitanjima o kojima se ne donosi propis.

Zaključkom se utvrđuju stajališta Vlade u pitanjima provedbe utvrđene politike te određuju zadaće tijelima državne uprave.

Rješenjem se odlučuje o imenovanjima i razrješenjima te o drugim pojedinačnim stvarima iz djelokruga Vlade.“

Dakle, Vlada Republike Hrvatske ovim Zakonom nije ovlaštena rješenjem odlučiti o uređenju pojedinog pitanja, kao što je u ovom slučaju bilo uređenje pitanja obnove i financiranja obnove spomenika u Srbu s iznosom od 1.000.000,00 kuna na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna RH.

Rješenje je akt niže pravne snage čak i od zaključaka kojim se samo utvrđuju stajališta Vlade, a ne rješavaju pitanja iz nadležnosti Vlade, niti određuju mjere.

Rješenjem je zakonito odlučiti jedino o imenovanjima i razrješenjima odnosno o drugim pojedinačnim pitanjima, dakle pitanjima koja se tiču statusa pojedinca/aca, a takva rješenja imaju pravnu narav upravnog akta protiv kojih je između ostalog dopuštena žalba, a nikako riješiti o raspolaganju sredstvima Državnog proračuna, i to još sa Zakonom namjenski određene osnove Proračunske zalihe. Svaki korisnik Državnog proračuna dobro zna, da mu Vlada RH može odobriti, bilo posebno jednogodišnje, bilo višegodišnje financiranje određenog projekta, jedino posebnom Odlukom Vlade RH!

Nadalje, i odredbom članka 4. Poslovnika Vlade Republike Hrvatske kao provedbenog akta niže pravne snage (N.N. broj 138/99, 16/00, 36/00, 105/00, 107/00-pročišćeni tekst, 24/01, 22/05, 68/07, 10/08), određeno je u kojim je jedino slučajevima Vlada ovlaštena odlučivati rješenjem:

Članak 4.

Vlada, kad je ovlaštena i u granicama svojih ovlasti:

1. donosi uredbe i druge propise;

2. donosi upravne akte;

3. donosi akte u vršenju vlasničkih ovlasti koje ima Republika Hrvatska;

4. donosi akte poslovanja;

5. donosi rješenja o imenovanju i razrješenju dužnosnika i državnih službenika, te članova drugih tijela koje imenuje i razrješava Vlada; ...

Prema citiranom odgovoru Ministarstva kulture Republike Hrvatske, očevidno je i da je Vlada nezakonito odobrila novčana sredstva za obnovu spomenika u Srbu na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna RH za 2008, budući je odredbama Zakona o proračunu (N.N. broj 96/03, 87/08) jasno određeno za što se isključivo smiju koristiti sredstva Proračunske zalihe. Odredbe članaka 45. do 48. ovog Zakona tako određuju:

PRORAČUNSKA ZALIHA

Članak 45.

(1) U proračunu se utvrđuju sredstva za proračunsku zalihu.

(2) Sredstva proračunske zalihe koriste se za nepredviđene namjene, za koje u proračunu nisu osigurana sredstva, ili za namjene za koje se tijekom godine pokaže da za njih nisu utvrđena dostatna sredstva jer ih pri planiranju proračuna nije bilo moguće predvidjeti.

(3) Sredstva proračunske zalihe koriste se za financiranje rashoda nastalih pri otklanjanju posljedica elementarnih nepogoda, epidemija, ekoloških nesreća ili izvanrednih događaja koji mogu ugroziti okoliš i ostalih nepredvidivih nesreća, za izvršavanje sudskih odluka i nagodbi za isplatu naknade i rente te za druge nepredviđene rashode u tijeku godine.

(4) Sredstva proračunske zalihe iz stavka 2. i 3. ovoga članka mogu iznositi najviše 0,50 posto proračunskih prihoda bez primitka.

(5) Visina sredstava proračunske zalihe iz stavka 4. ovoga članka utvrđuje se zakonom, odnosno odlukom o izvršavanju proračuna.

(6) Sredstva proračunske zalihe ne mogu se koristiti za kreditiranje.

Članak 46.

(1) O korištenju sredstava proračunske zalihe iz članka 45. ovoga Zakona odlučuje Vlada, odnosno poglavarstvo do određenog iznosa, predsjednik Vlade, odnosno predsjednik poglavarstva i ministar financija.

(2) Visina korištenja sredstava iz stavka 1. ovoga članka utvrđuje se zakonom, odnosno odlukom o izvršavanju proračuna.

(3) Ministar financija obvezan je svaki mjesec izvijestiti Vladu, a predsjednik poglavarstva poglavarstvo o korištenju proračunske zalihe iz stavka 1. ovoga članka.

Članak 47.

Vlada, odnosno poglavarstvo obvezno je polugodišnje izvijestiti Sabor, odnosno predstavničko tijelo o korištenju proračunske zalihe iz članka 46. ovoga Zakona.

Članak 48.

Ako se tijekom godine, na temelju propisa, smanji djelokrug ili nadležnost proračunskog korisnika, zbog čega se smanjuju sredstva, ili ako se ukine proračunski korisnik, neutrošena sredstva za njegove rashode i izdatke prenose

se u zalihu proračuna ili na proračunskog korisnika koji preuzme njegove poslove.

Nadalje, Zakonom o izvršavanju državnog proračuna za 2008. godinu (N.N. broj 28/08, 82/08), odredbom članka 8., određen je iznos planiranih sredstava i iznos dopustivog raspolaganja proračunskom zalihom:

1. *U proračunu su planirana sredstava proračunske zalihe u svoti od 467.683.00 kuna.*

2. *korištenju sredstava proračunske zalihe odlučuje Vlada.*

3. *Predsjednik Vlade može raspolagati sredstvima proračunske zalihe do pojedinačne svote od 500.000,00 kuna.*

4. *Ministar financija može raspolagati sredstvima proračunske zalihe do pojedinačne svote od 100.000,00 kuna.*

5. *Neutrošena sredstva iz ovog članka korisnik je dužan vratiti u proračunsku zalihu.*

Iz citiranih odredbi Zakona o proračunu i Zakona o izvršavanju Državnog proračuna RH za 2008. godinu, očevidno je da je Vlada RH, sredstva Proračunske zalihe nezakonito prenamijenila za svrhu potpuno drugačiju od Zakonom striktno određene, i još k tome u iznosu koji znatno nadilazi Zakonom dopušteni iznos raspolaganja (Predsjednik Vlade do 500.000,00 kuna, ministar financija do 100.000,00 kuna!).

Međutim, ovim se prosvjednim pismom nadležnim tijelima Republike Hrvatske i drugim primateljima pisma ne ukazuje samo na navedeno nezakonito, proizvoljno te stoga nesporno kažnjivo odlučivanje Vlade Republike Hrvatske, očevidno usmjereno u cilju javnog zatajenja odluke o odobrenju obnove i uvjetima i načinu financiranja obnove spomenika u Srbu, a koje zatajenje ne bi u tolikom stupnju moglo biti moguće, u slučaju zakonitog odlučivanja Odlukom Vlade RH koja podliježe javnoj objavi te tako postaje dostupna javnosti. Ova je istinita činjenica na žalost potvrđena i postupanjem Vlade RH povodom postavljenih upita o obnovi spomenika u Srbu o kojima Vlada RH svojim dopisom od 11. studenog 2009., nije željela izravno odgovoriti?!

Ovim se prosvjednim pismom prije svega ukazuje, kako tijelima Republike Hrvatske tako i međunarodnoj zajednici čijim će nadležnim tijelima biti dostavljeno (UN, EU), da je Vlada Republike Hrvatske pristankom na obnovu

spomenika ustanku u Srbu 27. srpnja 1941. i dodjeljivanjem novčanih sredstava iz Državnog proračuna u tu namjenu, počinila nedopustivi te od hrvatskog društva i svjetske zajednice civiliziranih naroda neprihvatljiv protucivilizacijskog čin obnove spomenika genocidnom četničkom zločinu započetom u Srbu 27. srpnja 1941. i okončanom potpunim istrebljenjem, potpunim „etničkim čišćenjem“ svega nepravoslavnog puka istočne Like i jugozapadne Bosne i zatiranjem zemljišnih međa i knjiga njihove privatne imovine!

Budući Vladi RH takva genocidna narav „ustanka“ u Srbu nije i ne smije biti nepoznata, ovakav civilizacijski sramotan i nedopustiv, kažnjiv čin Vlade RH, razlog je i „tajnovitosti“ postupanja Vlade RH.

Nadnevka 27. srpnja 1941. u mjestu Srb u Lici nije došlo do bilo kakvog antifašističkog ustanka ugroženog srpskog (pravoslavnog) puka protiv bilo kojih naoružanih vojnih ili redarstvenih postrojbi Nezavisne Države Hrvatske, niti protiv okupatorskih talijanskih vojnih postrojbi, niti protiv oružanih postrojbi bilo koje druge države članice tzv. „Sila osovine“. Tog je zlosretnog 27. srpnja 1941., započeo pokolj svega nepravoslavnog (nesrpskog) puka istočne Like i jugozapadne Bosne (katolika i muslimana), organiziran od pripadnika četničkog pokreta Draže Mihailovića, a u čijim su redovima u to vrijeme uistinu bili i vodeći srpski komunisti iz tog područja. Citat jednog od sudionika i organizatora pobune Gojka Polovine (Svedočenje, Prva godina ustanka u Lici, Beograd, 1988, str. 340. I 342.): „*Za nepun sat Boričevac je bio u plamenu...ostaje činjenica da je u masi neboraca tog momenta u pljački i paljenju učestvovao i znatan broj boraca, od kojih su neki poslije toga bili sjajni ne samo partizanski borci nego politički i vojni rukovodioci, komandiri, komandanti. Nikad nisam niti hoću javno pomenuti njihova imena“.*

Tog zlosretnog 27. srpnja 1941., nisu „ustali“ narodi Like, Hrvati, Srbi i drugi narodi Like, gospodo iz Vlade RH, kako se to zločinački podlo pokušava iskazati nazivom spomenika „spomenik ustanku naroda Like“!, već su tog dana, uistinu sotonskom mržnjom prema hrvatskom narodu i svakoj hrvatskoj državi ispunjeni, monstruoznim zločinom „ustali“ jedino srpski četnici, a protiv svekolikog hrvatskog civilnog puka toga kraja, smjerajući istrebljenje hrvatskog naroda u cjelini te protiv postojanja i obstanka bilo kakve hrvatske države!

Pokolj koji se nakon jugosrbske hegemonističke povijesne torture od 1945. do 1995., njoj unatoč i danas ponovno pokušava podvesti pod „antifašistički ustanak“, započeo je gospodo iz Vlade RH, postavljanjem balvana na prugu

(jednako dakle kao i 1990.!) i zaustavljanjem vlaka s civilima hodočasnicima muževima, ženama, djecom, starcima, svećenikom, te oružanim napadom na te nenaoružane hodočasnike koji su od svega „oružja“ imali samo krunice i molitvenike, a zajedno su sa svojim župnikom Waldemarom Maximilianom Nestorom, svi pobijeni i bačeni u jamu Golubinjaču i tako postali prve žrtve tog četničkog „antifašističkog“ pokolja (tako svjedoči partizan Stevo Babić u knjizi „Drvar 1941-1945 – Sjećanje učesnika“, Drvar 1972, II svez., str. 207-208: „*...grupa Damjana Zeljkovića je na svoju ruku povela sve putnike ka Golubinjači i sve ih, bez ičijeg odobrenja, postrijeljala.“).*

A primjerice tamošnjeg katoličkog župnika Gospodnetića rodom s Brača, „*uhitili su 27. srpnja 1941. u 10 sati, sazvali zbor Srba ispred katoličke Crkve Sv. Ilije. Nabili mu na leđa magareći samar i jašili ga i to ispred njegove majke. Naložili su veliku vatru. Nabili ga na ražanj i pekli, te između ostaloga uz silnu kriku i viku pjevali...“* (Ante Mile Krvavica, „Svjedok sam četničkih zločina u Grahovu...“ Nedjeljna Dalmacija, 10.08. 1995. Str. 15).

Ovim prosvjednim pismom nije moguće, ali ni potrebno bilo kome navoditi sve činjenično utvrđene zločine i potvrđene organizatore i sudionike tog četničkog fašističkog, a ne antifašističkog ustanka u Srbu 27. srpnja 1991., budući za to postoji dovoljno dostupnih povijesnih izvora, a da se ne prigovori bilo čijoj pristranosti, i svjedočenja Titovih generala i „narodnih heroja“ o toj srpskoj pobuni.

Svakako nije samo za napomenuti, već uistinu za iz svega glasa vrisnuti, da jama Golubinjača, pa jama u Dabinu vrhu kod Brotnja kod koje je poklan i u jamu bačen cijeli rod Ivezića (do tada je u tom selu živjelo je oko 70 obitelji Ivezića!), kao niti druge brojne kraške jame tog i drugih područja (do sada je popisano oko 1300 jama i masovnih grobišta!), jame pune nevinih civila mučenika, te duboke jame-grobnice djece, žena, mladića, očeva i staraca, žrtava mučkog četničkog pokolja ili „antifašističkog ustanka“, koji bi se po stranci SDSS, ali na žalost i po sramotnoj, nezakonitoj i kao takvoj, kažnjivoj rješidbi Vlade RH, nečuveno trebao slaviti i častiti monumentalnim spomenikom, još do danas nisu naravno istražene, jer ove su žrtve trenutnim političkim strukturama očevidno nedostojne spomena, a kamoli novčanih sredstava iz Državnog proračuna!. Ne samo da dostojanstvom svakog civiliziranog naroda i čovjeka, Vlada RH ne istražuju takva masovna grobišta te dostojanstveno pokapa posmrtne ostatke žrtava i žrtvama podiže dostojanstvene spomenike, nego kako vidimo, Vlada RH nečuveno, za civiliziran

i demokratski svijet sablažnjivo, odlučuje i financira podizanje spomenika njihovim zločincima!

Ukazujući i uvažavajući nesporne povijesne činjenice potvrđene vjerodostojnim pisanim dokumentima, da je samo s područja istočne Like južno od Udbine, u potpunosti istrijebljeno oko 21. 000 tisuća Hrvata katolika, da su njihova sela i Crkve gotovo do temelja uništeni, zemljišne međe preorane, a zemljišne knjige uništene (spaljene) u cilju zatiranja svakog traga njihova življenja na tom prostoru i njihova mogućeg kasnijeg povratka, što sve rezultira ne vraćanjem im njihove imovine do današnjeg dana i nemogućnošću povratka potomaka tih sasvim nevinih i izbjeglištvom srećom spašenih žrtava na svoja ognjišta, četnički ustanak u Srbu 27. srpnja 1941. uistinu je zločin genocidnih razmjera, čina i naravi.

Stoga najsnažnije iz dubine duše prosvjedujem, držeći da je s gledišta očuvanja i promicanja sveopće prihvaćenih civilizacijskih vrijednosti koje živi i želi živjeti i promicati današnja svjetska zajednica naroda, a koje nadam se i želim u to vjerovati, jednako tako žele promicati i hrvatske državne strukture u Europskoj zajednici naroda, vrijednosti utemeljenih na jasno usvojenim i snažno čuvanim prirodnim ljudskim pravima poput prava na sam život, slobodu i privatnu imovinu, kao i jasnu zabranu i osudu svakog nedemokratskog sustava ili snaga i veličanja bilo kojeg mirnodopskog ili ratnog zločina protiv čovječnosti, podizanje spomenika tobožnjem "antifašističkom“ ustanku, a uistinu četničkoj agresiji koju su 27. 07. 1941. započele četničke barbarske horde (uz neskrivene prema hrvatskom narodu teritorijalno jasne simpatije i oružničku potporu talijanskih fašista) zvjerskim pokoljem vjernika hodočasnika i njihovih svećenika, a okončale mučkim istrebljenjem svekolikog do tada živućeg nesprskog puka na tom području te pljačkom i otimanjem im njihove imovine do današnjeg dana, duboko anticivilizacijski čin Vlade Republike Hrvatske, čin za svaku domaću i inozemnu osudu!

Hrvatsko društvo kao nesporno drevni baštinik najviših europskih i svjetskih uljudbenih vrijednosti i dosega, a posebno i kao skori dionik i baštinik takvih najviših društvenih vrijednosti Europske zajednice naroda, ne može i ne smije biti talac obstanka na vlasti bilo koje političke stranke ili vladajuće koalicije u Republici Hrvatskoj, ako joj se takav obstanak uvjetuje nedopustivim protučovječnim, protucivilizacijskim, kako domaćim tako i međunarodnim pravom kažnjivim, ultimativnim uvjetom bilo kojeg koalicijskog partnera, a u ovom slučaju stranke SDSS.

Stoga se ovo prosvjedno pismo dostavlja i nadležnim tijelima EU i UN-a, a od Vlade Republike Hrvatske se traži, da žurno razmotri povijesne činjenice glede četničke agresije u Srbu 27. srpnja 1941. (osnivanjem nepristranog Povjerenstva povjesničara) te donese Odluku o povlačenju odobrenih novčanih sredstava odobrenih iz Državnog proračuna i zabrani obnovu spomenika u Srbu, kako nakon Republike Srbije i Republika Hrvatska ne bi obnovom ovog spomenika službeno rehabilitirala četništvo i četnički pokret Draže Mihailovića kao antifašistički pokret, a sav svoj prestrašno mučenički pobijen nevini civilni puk istočne Like i jugozapadne Bosne proglasila fašistima.

Obnovom spomenika u Srbu toliki bi mučenički pobijeni, nevini i nenaoružani pravednici iz ljeta 1941. bili oglašeni fašistima, a njihovi ubojice, mrzitelji sotonskih čudi, nagona i nedjela antifašistima, a hrvatskom bi se narodu i svakoj hrvatskoj državi, slikovito rečeno zabio ne „nož u leđa“ nego „nož u srce“, jer ako se dopusti da hrvatski civil, nenaoružan seljak, žena, dijete, starac, suprug ili mladić iz 1941. postane fašist, onda je svaka dosadašnja ali i buduća agresija na hrvatski narod i hrvatsku državu ili sam spomen njezina postojanja dopuštena. Upravo tako su se takvi „srbski antifašisti“ i ponijeli i odnosili prema samom spomenu i postojanju slobodne hrvatske države sve do 1995. godine! Jednako kao i oni „antifašisti“ iz odreda „Dušan Silni“, koji su u zapadnoslavonskom selu Donji Mosti započeli prve pokolje hrvatskih civila već 08. travnja 1941, dakle i prije proglašenja Nezavisne Države Hrvatske koja im je uvijek služila kao „alibi“ za četničke pokolje, istrijebljene i protjerivanje hrvatskog naroda, dok je istinski razlog njihovih pokolja bila upravo sotonska, iracionalna mržnja prema hrvatskom narodu i uspostavi hrvatske države.

Razmatrajući i podsjećajući sve i na zlokobni upit SDSS-ovog zastupnika Milorada Pupovca: „A što vi to danas slavite?“, koji upit imenovani svake godine upućuje hrvatskoj javnosti povodom obilježavanja Dana pobjede i Domovinske zahvalnosti 05. kolovoza, hrvatski bi narod mogao očekivati, da bi sljedeći čin Vlade Republike Hrvatske u cilju održanja koalicijske Vlade na vlasti pod bilo koju cijenu, mogao biti podizanje spomenika „antifašističkim ustanicima balvan revolucije“ iz kolovoza 1990, odnosno 1991. godine. Koalicijski partner bi ih u takvu nužnost mogao s lakoćom uvjeriti, jer ako im kao antifašizam bude priznata četnička fašistička agresija započeta u Srbu 27. srpnja 1941. kada bili „prisiljeni ustati“ nožem, puškom, ražnjem i ostalim oruđem i alatom protiv svojih nesrpskih susjeda, nenaoružanih seljaka i svećenstva, ali naravno fašista, kako im onda „ustanak“ 1990/91. ne bi mogao priznat i slavljen i čašćen kao antifašistički ustanak, a u tom su „ustanku“ od 1990/91. do 1995. primjerice na Plitvicama i u

Borovu Selu, bili „prisiljeni ustati“ snajperima i noževima protiv tijela, grla i očiju nesporno naoružanih redarstvenika, a ne više civila kao 1941. godine.

Potkrijepi takvog zahtjeva, očekivano će svesrdno doprinijeti i zastupnica Vesna Pusić, koja je također nazočila ovogodišnjem obskurnom okupljanju u Srbu, svojom ničim i nikad kažnjenom izjavom „da je Republika Hrvatska nastala na zločinu“. Ako je Republika Hrvatska nastala na zločinu, civilizirano je i obvezujuće žrtvama podići dostojni spomenik!

Tako ćemo po Miloradu Pupovcu, Slobodanu Uzelcu, Vesni Pusić i Vladi RH, poučeni o pravim, a ne pogrešnim nadnevcima narodnog i državnog slavlja, moguće uskoro ponovo slaviti 27. srpnja, i novo 17. kolovoza kao dane „antifašističke borbe“, a spomenike umjesto žrtvama, podizati četničkim „antifašističkim“ zločincima u slavnome Zrinu, Gvozdanskom, Španovici i drugim mjestima iz kojih je živući puk pobijen, ili prognan ako je uspio preživjeti pokolj, a mjesta razorena do temelja te naseljena Srbima!

Podsjećajući i na riječi zastupnika koalicijske stranke SDSS Milorada Pupovca izgovorene upravo na tom obskurnom i nekažnjenom okupljanju u Srbu 27. srpnja 2009. „*da se krik naroda s ovog mjesta mora čuti“*, poručujem Vladi RH i drugim primateljima ovog prosvjednog pisma, da se krik pobijenog mučeničkog naroda-pravednika toga kraja, vapijuće čuje i stalno sluša savješću svega čestita svijeta, a doprijet će i do savjesti „gluhih“, doprijet će i do Vaših ušiju, gospodo iz Vlade RH! „Jer kamen će progovoriti ako čovjek ne će! (Sveto Pismo)“

U tom pouzdanju želim vjerovati da Vlada Republike Hrvatske, poštujući zadane i obvezujuće vrijednosti današnjeg civiliziranog svijeta, svoje domaće i međunarodne obveze, ne će dopustiti obnovu i ponovno otkrivanje spomenika četništvu u Srbu pa gradeći time hrvatsko društvo na povijesnoj laži, a ne na povijesnoj istini, i ohrabrujući time očevidno nikad savješću ne pročišćena i ne okajana srca jednog dijela hrvatskih državljana i pothranjujući im nadu u prvoprigodni novi zločin, ponovo posijati i obilato nahraniti sjeme razdora i budućih sukoba, kako među državljanima unutar Republike Hrvatske tako i među državljanima šireg prostora!

Uvažavajući navedene tvrdnje, zahtijevam žuran i pravičan odgovor Vlade Republike Hrvatske, kako na dio neodgovorenih upita od 04. studenog 2009., tako i o ukupnoj osnovanosti i zakonitosti odlučivanja Vlade RH o pitanju obnove i

prenamjene sredstava Državnog proračuna za 2008. u svrhu obnove spomenika zločinu u Srbu.

Privitak: 1. Dopis Vlade RH od 11.11.2009.
2. Dopis Ministarstva kulture RH od 17.11.2009.

U Zagrebu, 26. studenog 2009.

Željko Tomašević, dipl. iur.

Dostaviti:
- Naslovljenima (preporučenom poštom)
- Zavičajnim udrugama Ličana - svima,
- Udrugama branitelja iz Domovinskog rata - svima
- EU
- UN
- Sredstvima javnog priopćavanja – svima

Dostavlja se dopunjeni popis s imenima supotpisnika prosvjednog pisma upućenog 30. 11. 2009. državnim tijelima republike hrvatske i međunarodnim organizacijama zbog odluke o obnovi i financiranju spomenika u srbu, koji su prosvjedno pismo supotpisali do 15. prosinca 2009.!

Do sada je pismo supotpisalo poimenično 225. osoba, skupno 1502. osobe, ukupno 1727. supotpisnika, uz sve pripadnike postrojbe „glavska 11“ iz Dubrovnika!

Supotpisivanje prosvjednog pisma se nastavlja!

Dopunjavani popis potpisnika će se nadalje e-mailom TJEDNO dostavljati primateljima pisma te svim sredstvima javnog priopćavanja, unatoč njihovoj dosadašnjoj potpunoj „nezainteresiranosti“ za ukazano nezakonito raspolaganje državnim sredstvima u svrhu veličanja fašizma, a Vladi Republike Hrvatske će se u pisanom obliku javno dostaviti na dan održavanja prve sjednice Vlade RH u 2010. godini!

U petak 11. prosinca 2009. su gospodin Ante Beljo i gospođa Cika Mikolčić, članovi GI „Krug za TRG“, pred ulazom u Hrvatski sabor, svim saborskim zastupnicima dijelili brošuru (sadržaj: povijesni pisani činjenični dokumenti- 70-ak stranica) gospodina Ante Belje „Četnička pobuna i zločin u istočnoj Lici i jugozapadnoj Bosni 27. srpnja 1941. i Hrvatske žrtve“, predstavljenu na Tiskovnoj konferenciji Građanske inicijative „Krug za Trg“ održanoj 09. Prosinca 2009. U Europskom domu u Zagrebu.

Prema svjedočenju gospođe Cike Mikolčić, jedini saborski zastupnik koji je odbio primiti brošuru bio je Zoran Milanović, koji je kao prethodnik ovogodišnjoj nazočnosti Vesne Pusić, podsjećamo nazočio obskurnom okupljanju u Srbu 27. srpnja 2008. uz riječi: „Ne trebam to, to nisu bili četnici, ja znam!“

Ovo svakom istinoljubivom čovjeku, a ne samo pripadniku hrvatskog ili bilo kojeg drugog narodu, „na znanje i ravnanje“!

Stoga vrlo štovani i dragi prijatelji čovjekoljublja i istinoljublja, kad je već na poticaj štovane gospode ing. Damira Borovčaka i akademika Josipa Pečarića, ovo Prosvjedno pismo upućeno na supotpisivanje, budite prema svojoj savjesti slobodni uputiti ga na supotpisivanje i svim Vašim cijenjenim i poštovanim prijateljima i poznanicima kojima do sada nije dostavljeno.
E-mail adrese za javljanje osobnih podataka su: zeljko.tomasevic@inet.hr, zeljko.tomasevic@gmail.com, a osobno im poznati, mogu svoje podatke i podatke svojih prijatelja, dostaviti i izravno gospodi ing. Damiru Borovčaku i akademiku Josipu Pečariću!

S osobitim štovanjem i najsrdačnijim pozdravom!

---

1. Damir Borovčak, dipl. ing, samostalni katolički publicist
2. Josip Pečarić, akademik
3. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
4. Josip Pavičić, pisac i nakladnik
5. Marija Perković, dipl. iur.
6. Dr. Stjepan Razum
7. Kornelija Ivoš, službenica
8. Ante Šare, dipl. ing., Predsjednik HUV-a
9. Janko Bučar, dipl. pravnik i književnik
10. Mr. sc. Ljubomir Škrinjar
11. Ivana Marijić
12. Katarina Marijić
13. Petar Marijić
14. Ana Marijić
15. Ante Beljo, Upravitelj Hrvatskog informativnog centra, zastupnik u Hrvatskom saboru od 1993. do 2003. godine.
16. Nina Krznarić, dipl.oec.
17. Zdravko Vlaić
18. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
19. Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
20. Dr.sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m., Pula
21. Vera Čuljak
22. Petar Bezjak, ekonomist, bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
23. Gordana Galešić, dipl. oec.

24. Vlado Glavaš
25. Danica Glavaš
26. Jaroslav Stucka, Osijek
27. Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture, Sv. Filip-Jakov
28. Jadranka Matašin, prof., Predsjednica Udruge Ličana Župe Borićevac i 346. članova "Udruge Ličana župe Borićevac"
29. Don. Anđelko Kačunko
30. Radovan Smokvina
31. Branimir Petener, HOR - Hrvatski obranbeni red, Pročelnik
32. Prof. Dr. Fra Andrija Nikić, i 1101 član Hrvatskog kulturnog društva "Napredak" Mostar
33. Prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
34. Antun Vuković, dipl.građ.teh., Stuttgart
35. Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva "Krasna Zemljo"
36. Jakov Rojnica, Predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika Splitsko-Dalmatinske županije
37. Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m. , Argentina
38. Prof. dr. sc. Josip Jurčević, zaposlen kao viši znanstveni suradnik u Institutu društvenih znanosti Ivo Pilar, predavač suvremene nacionalne i svjetske povijesti na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu i na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Predsjednički kandidat na izborima za Predsjednika Republike Hrvatske
39. Marko Milinković, Varaždin
40. Kristijan Brkljačić, Kastel Stari
41. Tomislav Vuković, novinar, Zagreb
42. Robert Sertić
43. Liljana Katić, dipl. učitelj i teolog
44. Drago Zovko, dipl. iur.
45. Robert Gložinić
46. Milan Zanoški, inž. cestovnog prometa, poduzetnik
47. Cika Mikolčić, Prof., Zagreb
48. Josip Milić, dipl.iur., tajnik Sveučilišta u Zagrebu u m.
49. Ljerka Vukić
50. Dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
51. Tomislav Čolak, profesor, Knin
52. Ines Čolak, učiteljica, Knin
53. Mr.sc. Goran Rubić, dipl.oecc.
54. Ivan Bastjančić, dipl.ing
55. Đurđica Bastjančić, prof.
56. Iva Bastjančić, student
57. Damir Kalafatić
58. Tvrtko Andrija Mursalo, veleposlanik RH u m., Vinogradi 97,10000 Zagreb

59. Jasna Polić-Biliško
60. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
61. Mate Ćavar, pjesnik i publicist
62. Vinko Ostojić, publicist
63. Ivan Kovač, politički izgnanik do 1991., dragovoljac Domovinskog rata, Zagreb
64. Ante Zanetić, bivši igrač HNK "Hajduk" Split
65. Alojzije Petračić, umirovljenik
66. Mirjana Majnarić, oec. u m.
67. Dunja Gaupp, Baden, Svicarska
68. Osvin Gaupp, Baden, Svicarska
69. Ivica Grgić, urednik portala „Lijepa naša Domovina“
70. Ivan Starčević, dipl.ing.el. u m., Sarajevo
71. Mile Prpa, dipl.iur., slikar, pjesnik i kolumnist
72. Jaroslav Rojnica, politički zatvorenik, Split
73. Misko Maslać, Cleveland, Ohio, SAD
74. Ivanka Eržen, dipl.oec.
75. Tomislav Držić, prof., urednik „Hrvatskog lista“
76. Marko Magdalenić, Prof., Katolički bogoslovni fakultet Zagreb
77. Dr. sc. Josip Matjan
78. Ljerka Pazman, viši fizioterapeut, Samobor
79. Franc Bilić, prof.
80. Marta Malinar
81. Hrvoje Malinar
82. Dr. Ivo Soljačić, profesor emeritus, Zagreb
83. Prof. Dr.sc. Ivan Bioncić, Zagreb
84. Joško Ćelan, novinar i publicist, Split
85. Mr. sc. Emil Čić, Zagreb
86. Tomislav Stockinger, dipl.iur., Zagreb
87. Boris Gašpar, Švicarska
88. Dr. ing. Marijan Papić
89. Mr.sc. Zorka Zane, politička zatvorenica
90. Maja Runje, Prof.
91. Vjera Ružević, umirovljenica
92. Rudi Tomić, žurnalist, autor i nakladnik, dopredsjednik Saveza Hrvata BiH u Kanadi
93. Marija Markić, CTC
94. Slobodan Markić, P. Eng.
95. Damir Tučkar, dipl.ing., Zagreb
96. Julije Derossi, književnik
97. Zlata Derossi, Prof.
98. Ante Brčić, novinar, Zagreb
99. Josip Grgić, mag. oec.
100. Ivan Balić

101. Lili Balić
102. Petar Mladinić
103. Ivo Dužević
104. Mr.sc. Wanda Jurišić-Kette, dipl. ing.
105. Mr.sc. Boris Kette, dipl. ing
106. Damir Primorac, Zaventem, Belgija
107. Dr.sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
108. Zoran Matulić
109. Manda Matulić
110. Stjepan Lamza
111. Ante Grbić, Zadar
112. Radojka Grbić
113. Ante Grbić, student
114. Antonia Grbić, student
115. Ivica Škiljo, dipl. ing., Split
116. J. Ivan prcela, Hrvatski javni djelatnik i pisac, Cleveland, SAD
117. Darko Kolić, Švicarska
118. Melanie Kolić, Švicarska
119. Nathalie Cerina, Švicarska
120. Veselko Ravlić, Švicarska
121. Ivka Ravlić, Švicarska
122. Ivan Ravlić, Švicarska
123. Ante Drmić, Švicarska
124. Josip Šokac, Švicarska
125. Petar Kružić, dr.st., Stuttgart
126. Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
127. Don Miljenko Babaić
128. Mag. Jasminka p. Petter
129. Miljenko Stojić, književnik i novinar
130. Ivica Luetić, novinar
131. Frano Grbavac
132. Mladen Zelić, Prof. dipl. ing.
133. Mato Artuković
134. Tomislav Beram, Predsjednik hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju u N.S.W. Australia i tajnik HOP-a Područnog odjela za Australiju i Novi Zeland
135. Tomislav Nürnberger
136. Hrvoje Šaban
137. Blažena Magdić
138. Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
139. Krešimir Krišto
140. Andrija Mažić
141. Miroslav Zemljak
142. Ante Matić, ing. el., predsjednik SHP
143. Franjo Talan

144. Željka Znidarčić, dr.sc., dr. med.
145. Tomislav Pavičić, dipl. ing.
146. Jelena (Jeka) Pavičić,
147. Marija Rukavina, poduzetnica
148. Marija Magdalena Matasić, nutr. diet.
149. Dr. Radoslav Marić, auktor i nakladnik
150. Stjepan Kovač, prevoditelj
151. Mile Tominac, poduzetnik
152. Marija Vukić, Gospić
153. Ivan Vukić, Gospić
154. Stela Šikić
155. Josip Papković, dipl.ing.fiz.
156. Mladen Križanić, Karlovac
157. Slaven Perović, muzejski savjetnik, Zagreb
158. Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
159. Daniel m. Zakarija, dia. aia.
160. Ivica Relković, Hrvatsko odgovorno društvo
161. Prof. dr. sc. Zvonimir Radić
162. Marko Šimat, Zadar
163. akademik Stanko Popović, redoviti profesor fizike Prirodoslovno matematičkog fakulteta u Zagrebu,
164. Kata Jelovčić, dipl. iur.
165. Dr. sc. Marko Krznarić, dr. vet. med.
165. Boris Prebeg, predsjednik udruge HOZ JAZOVKA
166. Boris Mihaljević, član HOZ-a Jazovka
167. Ivan Šebalj, član HOZ-a Jazovka
168. Andrej Šebalj, član HOZ-a Jazovka
169. Branko Slavić, član HOZ-a Jazovka
170. Anto Jurendić, član HOZ-a Jazovka
171. Dragan Vukelić, član HOZ-a Jazovka
172. Vera Vukelić, član HOZ-a Jazovka
173. Igor Vukelić, član HOZ-a Jazovka
174. Josip Grgić, mag.oec.
175. Mile Pešorda, književnik i urednik
176. Zlatko Jelinić, hrvatski Radio Vancouver-urednik i voditelj programa
177. Dr. sc. Martini Ira Glogar, doc. TTF
178. Đurđa Pavičić
179. Oskar Šarunić
180. Damir Kalafatić, dipling.kem. u m.
181. Marija Kalafatić, dipl.ing.kem. u m.
182. Jadranka Lučić, Tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
183. Marija Slišković, Predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
184. Vera Uglešić, prof., Zadar
185. Željko Soldo, ing.el., Zagreb
186. Igor Ivoš, student

187. Gordana Smitka, poduzetnica
188. Marijan Smitka, umirovljenik
189. Branko Duboković, dipl. ing.
190. Dragutin Šafarić, Velenje, Slovenija
191. Prof. dr. sc. Pater Vladimir Horvat,
192. Prof. dr. sc. Zenun Skenderi, Sveučilište u Zagrebu, Tekstilno-tehnološki fakultet, Zavod za projektiranje i menadžment tekstila
193. Prof. dr. fra Šimun Šito Čorić
194. Dr. sc. Nikola Jelovac, psihijatar, Split
195. Anita Blažeković, predsjednica Povjerenstva za popisivanje prešućenih hrvatskih žrtava 2. svjetskog rata i poraća s područja Bjelovarsko-bilogorske županije
196. Miroslav Dorešić, fizičar, IRB
197. Fra Zlatko Špehar, OFM
198. Ante Vunić, umirovljenik, Stankovci, bivši Predsjednik Vlaams-Kroatische vriendschap/Belgija
199. Ante Pribudić, dr. stom.
200. Mr. Nikola Bićanić, publicist, Zagreb
201. Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb
202. Ing. Ivan Bićanić, Zagreb
203. Ante Česić
204. Matea Maja Perković
205. Marijana Čorić, doc. dr. sc., dr. med.
206. Mr. sc. Ferdo Čolak, prof., Njemačka
207. Marinko Markić
208. Alojzije Petračić, umirovljenik
209. Duško Abramović, Toronto, Canada
210. Nevena Abramović, Toronto, Canada
211. Nikola Mulanović, umirovljenik, Mokošica
212. Dr. sc. Tanja Pušić, izv. Prof.
213. Anđa Lovrić, prof.
214. Niko Bošković, dipl. ing.
215. Zvonimir Pandžić, dipl. ing.
216. dr. med. Jagoda Šarunić-Gulan, spec. epidemiolog
217. ing. Vid Raguž-Vidra, dragovoljac Domovinskog rata sa SVIM pripadnicima postrojbe „Glavska 11“ – Dubrovnik
218. Ivana Haberle, predsjednica Udruge „Žene u Domovinskom ratu – Zadar“ i 55 članica Udruge
219. Dr. sc. Marko Krznarić, London
220. Ivan Ćosić-Bukvin, povjesnik, pučki pisac, Vrbanja
221. Josip Pavičić, Zagreb
222. Đurđa Pavičić, dipl. oeec., Zagreb
223. Hrvoje Pavičić, dipl. ing. naftnog rudarstva, Zagreb
224. Ivona Pavičić Meier, Prof., Zagreb
225. Ivica Pavičić, Zagreb

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.
Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.
Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.
Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka…
Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.
Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.
Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.
Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.
Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.
Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.
Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.
Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.
Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.
Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.
Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.
Ne tražimo od vas da čistite minska polja.
Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.
Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.
Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.
Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.
Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.
Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.
Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.
Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!
Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.
Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.
Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.
Mi Hrvati samo to od vas tražimo …
Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)
akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić[36]

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti professor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina, Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti prof. dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik

[36] Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni professor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella
Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srečko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog sveučilišta u Buenos Airesu u mirovini, Argentina
Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et des Lettres, Paris
dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterlooi, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada

dr. sc. Željko Hanjš
dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik
prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravko Horvat
dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest umjetnosti, Zagreb
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilištni profesor
dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space Sciences, Columbus State University
prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni professor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti professor
prof. dr. sc. Damir Ježek
doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče
fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska
dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor,docente, Provincia de Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar

prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni professor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević,viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar
prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die
prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i archivist, predsjednik Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219 napretkovaca iz Mostara)

prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u Mostaru
dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta, Zagreb
dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju, upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i matematičkih znanosti HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel za fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad Nacional del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En Tandil, provincia de Buenos Aires, Argentina
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveuličilišta u Zagrebu
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina
mr. sc. Željko Sačić, general bojnik
Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista, Ciudad de Rosario, República Argentina
prof. dr. sc. Dora Sečić
Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb

prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt, Chile
Marina Skrobica, Ph. D., dizajner
dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj
prof. dr. sc. Denis K. Sunko
docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija
dr. sc. Tatjana Šimurina, dr med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano
prof. dr. sc. Sanja Varošanec
prof. dr. sc. Đurđica Vasilj
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović, umirovljeni professor Nadbiskupijske klasične gimnazije u Splitu
doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
prof. dr. sc. Dario Vretenar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist
dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši predsjednik Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni professor, Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić

dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.
(…)

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKI MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se "ocrnilo", zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena.

Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred "razjarenim bikom". Što više "krvi i spektakla", to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su "kadili" bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako "nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu". Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonantni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje "pranje mozga". Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se "novine iz

ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partijske politike". Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Slaven Barišić
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
akademik Andrija Kaštelan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović

dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc, dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb

prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni professor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof..dr. sc. Mate Ljubičić
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar

Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Antun Abramović prof. Zagreb
Duško Abramović, Toronto, Canada
Nevena Abramović, Toronto Canada
Katica Amidžić Peročević, dipl. oec., Zagreb
Nikola Andačić, prof., ravnatelj škole, Makarska
Grgo Tomislav Antičić
Martina Antunović
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i archivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb
(…)

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II.

Srbijanske pravosudne vlasti ponovno su dostavile hrvatskom pravosuđu optužnice protiv Vladimira Šeksa, Ivana Vekića i Tomislava Merčepa zbog navodnog ratnog zločina, ali je Ministarstvo pravosuđa odbilo postupiti po njima te ih je vratilo u Srbiju.

Ministar pravosuđa Orsat Miljenić obrazložio je za Medija servis razloge odbijanja optužnica za Vladimira Šeksa, Tomislava Merčepa i Ivana Vekića, koje je srbijansko pravosuđe poslalo na adresu resornog ministarstva. Ministar pravosuđa Orsat Miljenić je to i obrazložio:

To su dokumenti bivše neprijateljske JNA i neprihvatljivo bi bilo postupati po njima, drugo u njima se navodi da se radi o genocidu kojeg nije bilo u Hrvatskoj, a da je Haški sud bi ga istraživao, također dokumenti se temelje na iznuđenima iskazima ljudi koji su odvođeni u srbijanske logore, prema tome radi se o dokumentima koji su potpuno suprotni našem javnom poretku i prema kojima ne dolazi u obzir postupanje od strane naše vlasti.

Zapravo, još jedna potvrda ispravnosti našeg djelovanja. Znamo da je obrazloženje suca Merona povodom oslobađajućih presuda našim generalima Gotovini i Markaču dobrim dijelom potvrdilo ono što smo pisali u Pismu VS-u UN-a povodom rasističkih prvostupanjskih presuda, osim u dijelu što nije ukazano na svu veličinu spašavanja Bihaća od srpskog genocida. Tom pismu je i posvećena moja knjiga "Rasizam svjetskih moćnika". Ali u njoj je dan i sljedeći

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora,
poštovani saborski zastupnici!

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na njezin pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrstan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državno-pravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji i Hrvatskoj i t.d.

Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam, jednostavno, na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija "sama" donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se

"argumentima" temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio "sam" Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način proslijedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:

Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua ...., EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!

Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na "visokoj razini" koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće "pravne jugosfere".

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

Pismo je tada u dva dana potpisalo tisuću naših ljudi. Spomenut ću samo nekoliko imena: biskupi Bogović i Pozaić, akademici Aralica, Ašperger, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Pečarić, Popović, Trinajstić, prvi predsjednik Hrvatskog državnog sabora dr. sc. Žarko Domljan itd. Pisano je u vrijeme kada se malo tko nadao da će Sud u Haagu napokon donijeti neku presudu koja je bliska zdravoj pameti. Ali to se ipak dogodilo. Naravno, hrvatske vlasti, kao poslušnici svjetskih moćnika, nisu reagirale na naše pismo. Sve do danas. Zato je zgodno danas u izjavi ministra prepoznati neke tvrdnje iz našeg pisma. Međutim u samom Prosvjedu imaju još puno toga što bi mogli iskoristiti – ako hoće.

S druge strane zanimljiva je sama činjenica da je Ministarstvo uopće reagiralo na taj način, bez obzira što im presude u Haagu itekako to omogućuju. Dojam je da u današnjim vlastima imamo dvije velike grupe koji se razlikuju u prioritetima. Jednima je najvažnije pomaganje velikosrpskoj politici, a drugima je na prvom mjestu pokušaj uvođenja rigidnih komunističkih normi. Već sam pisao kako predsjednik države stalno ponavlja o potrebi daljnjih procesuiranja hrvatskih "ratnih zločina", koristeći čuvenu neistinu o tome kako je bilo nekih u Hrvatskoj koji su tvrdili da se u obrani ne može načiniti zločin. Na taj način je uspijevao prikriti od hrvatske javnosti činjenicu da se po međunarodnom pravu ne može optužiti vlast za bilo kakve zločine načinjene u oslobađanju okupiranih područja. Drugim riječima, međunarodno pravo itekako razlikuje ratni zločin koji vrše agresori, i zločin u ratu koji pojedinci mogu učiniti u obrani.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman daje ove podatke (Portal HKV-a, 27. prosinca 2012.) o procesima u Hrvatskoj za zločine počinjene tijekom Domovinskog rata i u Oluji**:**

Za kaznena djela ubojstva, pljačke i paleži procesuirano je 3728 osoba (od tog broja postupak se vodio protiv 395 pripadnika oružanih snaga), a osuđeno je 2380 osoba. Za počinjene ratne zločine u agresiji na Hrvatsku osuđeno je 563 osoba (od toga u odsutnosti 366). Općim pak oprostom od sudjelovanja u oružanoj pobuni protiv Republike Hrvatske obuhvaćena je 21.641 osoba. To znači da je 12 puta više osoba završilo u zatvoru zbog zločina počinjenih u obrani nego u agresiji.

Kako je poznato da je odnos u učinjenim zločinima upravo suprotan, za očekivati je da se hrvatska vlast bori za svoj narod i da inzistira da taj odnos bude razmjeran tome. Dakle, s odnosom 12 prema 1, treba očekivati da će u Hrvatskoj biti osuđeno 2380 × 12 = 28.560 agresora, tj. još nekih 28.000 da bi se uopće nastavilo sa suđenjima braniteljima. Pri tome stalno treba imati u vidu da za svakog novoosuđenog branitelja treba osuditi dvanaest agresora!

Svaka vlast koja ne poštuje te odnose – nije hrvatska vlast! A vidimo da se događa upravo takva potpora velikosrpskoj politici. U pomaganju toj politici koriste se i neistine. Pa zar Dobrica Ćosić nije i rekao da je laž najviše pomogla Srbima u povijesti.

Dapače, on je to i opjevao u romanu "Deobe":

Mi Srbi lažemo da bi smo obmanuli sebe,
da utješimo drugog;
lažemo iz samilosti,
da nas nije strah,
da ohrabrimo,
da sakrijemo svoju i tuđu bijedu,
lažemo zbog poštenja.
Lažemo zbog slobode.
Laž je vid našeg patriotizma
i potvrda naše urođene inteligencije.
Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.

Moramo odati priznanje uspjehu velikosrpske politike. Iako su za vrijeme Oluje Srbi bježali kao zečevi, kako je to jako dobro opisao sam Slobodan Milošević, u Hrvatskoj imamo ljude koji im i dalje pomažu u ostvarenju njihove politike, a čak dva predsjednika RH pri tome koriste laž – ono što je Srbima najviše pomoglo u povijesti.

Naravno, nisu usamljeni u tome. Kada smo već govorili o ponašanju ministra pravosuđa, dobro je posebno istaknuti ponašanje jednoga drugog ministra. Tako Tihomir Dujmović 28. prosinca 2012. (*http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic/ 74537-zeljko-jovanovic-u-stlu-jakova-blazevica.html*) piše:

...čovjeku mozak stane kada ima ispred sebe vukovarskog branitelja, čovjeka koji je prošao užase srbijanskih logora, koji je osjetio četništvo na vlastitoj koži, a koji danas mirno, upravo spokojno, bez ikakvih moralnih dilema razglaba o pravdi i istini sa četničkim ministrom okupatorske Martićeve vlasti. To je srce današnjeg hrvatskog paradoksa! Ne to da Fred Matić objavljuje registar branitelja! To je problematična stvar otvorena za polemiku. Ali, to da on nema nikakvih ograda u tome da gotovo nježno 'guguče' sa zlotvorom koji je na svoj način bio dio Martićevog zločinačkog pothvata, sa zločincem koji je na svoj način kriv i za Fredovu robiju, sa zlotvorom koji je najprije pet godina bio službeni Goebbels Martićeve na zločinu nastale tvorevine, a onda deset godina špic-igrač većine haških izmišljotina koje su hrvatskoj državi radile o glavi baš kao nekad Martićeve granate, da baš nikakvih moralnih problema nema sa čavrljanjem s tim tipom, tu mozak staje. Na izjavu Save Štrpca da će 'ovaj registar pomoći da se povežu zločini i događaji sa određenim jedinicama i pripadnicima tih jedinica' dakle na potvrdu da Matićev registar aktivno pomaže djelatnost ministra zločinačke vlasti, Freda Matića nije oblio hladan znoj. Obratno! On ističe da je tu poruku shvatio dobronamjerno, poentirajući neviđenom tezom: – Ne mislim da njega zanimaju hrvatski branitelji,već zločinci!

Dakle, Savu Štrpca, Martićevog ministra, čovjeka koji je stotine dokumenata izmislio, zbog kojih su hrvatski generali godine proveli na robiji, Savu Štrpca, KOS-ovca koji nam godinama poručuje da svojim aktivnostima preko Veritasa otvoreno ratuje s Hrvatskom, njemu nije interes izmišljati optužnice, on nije negativac, u njegove dobre namjere javno vjeruje hrvatski ministar branitelja! Tu se otkriva još jedan sloj naše ljevičarske patologije. Ustaše, NDH, Nijemci i Hitler, to je, brate, fašizam, to su vam klasični okupatori, ali srpska agresija, rat 90-ih, za njih nije neupitni, jednoznačni fašizam. U toj agresiji uporno se traže sve moguće slojevitosti, ljudske zavedenosti, kopa se po primjerima i grozničavo se traže primjeri ljudske solidarnosti, mi zapravo sami tražimo alibi za već darovanu im aboliciju! I kad svega toga nema onda se pogledom u budućnost konstatira: oni će prije ili kasnije morati doživjeti katarzu! Da bi 20 godina iza rata od Tomislava Nikolića do Srđe Popovića Srbija bila na nogama kad Haag oslobađa Gotovinu! Toliko o katarzi! No, ako se Savi Štrbcu ubuduće vjeruje, onda mu je Matić i ranije vjerovao!

Dakle, Štrbac nije četnik koji svoj posao nastavlja i u miru, njega dakle nije zanimalo kako zabraniti Oluju i vratiti povijesni kotač, njega nije zanimalo kako napakostiti hrvatskim generalima i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima. Ne, ni govora! Njega su po Matiću zanimali samo zločinci! Ta patološka dobronamjernost čak i protiv neupitnog lidera četničke agresije i dokazanog obavještajca protivničke strane, to je nažalost definicija postjugoslavenske svijesti kod dobrog dijela hrvatske ljevice.

Zbog ovakvih stavova nacija se trese od straha kad god ljevica dođe na vlast, jer oni jednostavno ne razumiju niti jednu ozbiljnu relaciju nacionalne svijesti, nacionalne odgovornosti, nacionalne sigurnosti. Čak i nakon što mjesecima završe u srbijanskim logorima! To je taj hrvatski paradoks, to je to hrvatsko prokletstvo sa kojim se mučimo stoljećima, to je ta bezgranična hrvatska politička glupost, to je naša patološka naivnost koje smo se nagledali od '45. do '90., naivnost koja se zakonomjerno pretapa u notornu glupost. Jakovčić nikad i nigdje ne vidi rukopis talijanske iredente, Matić drži da Savu Štrpca zanima samo istina, Milanović ne vidi ništa problematično u tome da mostom ne spajamo dva kraja hrvatske zemlje, nego da se povezujemo preko druge države! Nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropastiti! Što nosi te ljude: istinska glupost ili duboka pokvarenost? Nadam se glupost...

Ne iznenađuje što je na takvo ponašanje reagirao i Hrvatski svjetski kongres:

JAVNI PROSVJED VLADI RH – PODRŠKA HRVATSKIM RODITELJIMA

(…)

Dižemo glas i protiv uljepšavanja četništva koje sad šminka hrvatski ministar branitelja Matić uzimajući za relevantnog partnera za razgovor četničkog prvaka Savu Štrbca!

Ministar Matić dobro zna da je Štrbac najprije pet godina bio jedan od stupova Martićeve zločinačke krajine, a onda godinama plaćenik haških izmišljotina. To je isti onaj Štrbac, koji gotovo dvadeset godina preko UN-tribunala u Haagu i "Veritasa" ratuje s Hrvatskom, koji obavještajnim kanalima i krivotvorinama stalno nastoji ocrniti Hrvatsku, proglasiti zločincima hrvatske branitelje i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima.

Uistinu, sve ovakve protuprirodne i nerazumne postavke u školstvu ili javnosti daju za pravo kardinalu Bozaniću na upozorenje o putu u propast hrvatskog društva i naroda kao i onom vodećem hrvatskom kolumnisti kad kaže da "nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropastiti!"

Vjerujući da nas ipak sve, bez obzira na različite svjetonazore, povezuje briga za opće i hrvatsko dobro, želimo Vam svima svakog blagoslova punu 2013.!!

Prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić,

glasnogovornik HSK-a
Švicarska – Olten, Nova Godina 2013.

Za razliku od našeg sjajnog kolumniste Tihomira Dujmovića, ne pada mi ni na kraj pameti da se radi o gluposti današnjih vlasti. Strategija izjednačavanje agresora i žrtve je strategija vlasti od samih početaka Domovinskog rata. Presude generalima Gotovini i Markaču samo ih je na trenutak omela. Vrlo brzo su počeli s pričom kako te presude samo pokazuju da oni osobni nisu krivi i da zločine treba kazniti. A zapravo sve to treba samo pomoći da se velikosrpska politika preko Haaga realizira na pitanju optužnica Hrvatima iz BiH.

Okosnica tih optužnica leži u udruženome zločinačkom pothvatu kojemu su, kako navodi haaško tužiteljstvo, ideolozi bili u Zagrebu pokojnici predsjednik Franjo Tuđman, ministar obrane Gojko Šušak i načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske Janko Bobetko, a cilj je bio pripojiti dijelove Bosne i Hercegovine te provesti etničko čišćenje Bošnjaka i Srba. Dakle, ono isto što nije uspjelo u slučaju presuda Gotovini i Markaču, mogu ostvariti preko ovih presuda.

Naivni su oni koji misle da je bolje biti "dobar" i ne napadati sud, jer će tako možda oni biti blagonakloni prema hrvatskim uznicima. Vidjeli smo na samom suđenju kako se je superiorno ponašao general Slobodan Praljak. Tako se trebamo ponašati i mi. Istina je u našim rukama, a ona je moćno oružje!

Jasno je da od hrvatskih vlasti teško možemo očekivati da će nešto učiniti za njih. To im je samo nova prilika da ostvare ono za što se zalažu sve ovo vrijeme. Zato vas ponovno pozivam da osobno šaljete, na što više adresa, naše Pismo VS UN-a o Hrvatima BiH u kome je dan veličanstveni završni govor generala Praljka.

Vaš,

akademik Josip Pečarić

Zagreb, 1. siječnja 2013.

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

PISMA MLADENA KOSTIĆA

Večernji list izvještava o ponovnoj zabrani Thompsonovog koncerta u Švicarskoj. Kao i 2009. Švicarci pokazuju kako i dalje podržavaju velikosrpsku agresiju pa se aktivno pridružuju onoj poznatoj "Laž je najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti". Naravno, ne treba zaboraviti da im u tome pomažu i srpske sluge u Hrvatskoj. Laži Švicaraca su iste:
"Blick u svom članku navodi kako je hrvatski pjevač **Marko Perković** "povezan s nacionalističkom scenom u Hrvatskoj" te da je negativno upao u oči pozdravom **"za dom spremni"** koji slavi fašistički ustaški režim...
Neue Zürcher Zeitung objavio je intervju s povjesničarom Stefanom Dietrichom pod naslovom "Ja smatram koncert problematičnim". Dietrich u njemu kaže: "Marko Perković alias Thompson simbolizira ekstremni hrvatski nacionalizam. Neke njegove pjesme ne govore samo o ratu u 1990-ima nego i o takozvanoj **'Nezavisnoj državi Hrvatskoj', Hitlerovoj i Mussolinijevoj satelitskoj državi."**
http://www.vecernji.hr/hrvatska/thompson-u-svicarskoj-nije-dobrodosao-prekinuta-prodaja-karata-za-njegov-koncert-1101116
Prilikom Švicarskih laži 2009. govorio sam pred Švicarskim veleposlanstvom u Zagrebu:
http://www.hkz-kkv.ch/prosvjed_potpore_thompsonu.php
Najgore u cijeloj priči je to što su prošle godine švicarski Hrvati peticijom koju je potpisalo njih 5000 izborilo za istinu o Thompsonu. Među njima fra Šito Ćorić, mr. Frane Vugdelija, Dr. Edo Krušlin, prof. Ivan Matarić, dr. Vlado Šimunović, dr. Davor Pavuna, Vinko Sabljo, dr. Franjo Zovko, dr. Pavo Medved ...

http://fenix-magazin.de/peticijom-se-kod-policije-izborili-za-istinu-o-thompsonu/

Ponovna zabrana je pljuska svim Hrvatima, a posebno našim sunarodnjacima u Švicarskoj kojima pokazuju koliko ih Švicarci malo cijene. Koliko Švicarcima ništa ne znače njihove riječi:
"Mnogi od oko stotinu tisuća Hrvata i njihovih potomaka u Švicarskoj tom zabranom su oštećeni i razočarani. Osjećamo da ona nije u duhu dosegnute europske uljudbe ni demokracije, a šteti ugledu same Švicarske. Ovdje se radi o zabrani osnovne slobode kretanja i bavljenja svojim pozivom, a bez igdje ikakva sudskog procesa ili presude pripadniku jednoga drugog naroda."
Istina veliki doprinos tomu dale su hrvatske vlasti koje i u Hrvatskoj progone pozdrav ZDS iako je to pozdrav HOS-a. Istina mnogima u svijetu koji su se nadali i koji su pomagali velikosrpsku agresiju to je i pravi razlog napada jer znamo kako su agresorski vojnici umirali od straha samo kada vide oznake HOS-a, da bi u "Oluji" u paničnom bjekstvu pobjegli tako da ih je sam Slobodan MIlošević usporedio sa zečevima.
I ovom prigodom se posebno iskazao Mladen Kostić iz HNES-a svojim pismima švicarskim i hrvatskim vlastima:

Naslov: VRLO HITNO!!!!
Datum: Sat, 30 Jul 2016 14:10:34 +0200
Šalje: Mladen Kostic <M.Kostic@web.de>
Prima: Miro.Kovacmvep.hr<Miro.Kovac@mvep.hr>,
Tamara.Demoli@predsjednica.hr
CC: Zdravka.Busic@mvep.hr, zdravka busic <zdravkabusic@hotmail.com>,
moliiradi@gmail.com, "Profesor Zvonimir Šeparović"
<zvonimir.separovic@zg.t-com.hr>, Velimir
<velimir.bujanec@gmail.com>

Štovani gospodine Ministre Dr. Kovač,

štovana gospođo Demoli savjetnice za vanjsku politiku iz Ureda predsjednice Države Hrvatske,
ovih dana ste dobivali moju poštu i reakciju na neke švicarske novine i portale kopije (CC) u svezi sramnih laži i skandaloznih optužbi ne samo na najboljeg pjevača u Hrvatskoj gospodina Marka Perkovića Thompsona nego i na nas Hrvate. U međuvremenu je četničko-komunistička banda uspjela kod grada Schlieren u Švicarskoj isposlovati zabranu koncerta Marku Perkoviću Thompsonu! Povijest se ponavlja i hitno Vas molim da nešto učinite da se ova sramna trakavica završi i da se koncert održi!
Postavlja se pitanje što radi Veleposlanstvo u Bern-u? Ili konzulat u Zürich-u?
Potpuno je neprihvatljivo da se hrvatskom branitelju ponovo zabranjuju koncerti a četnici po Švicarskoj mogu pjevati što požele!

Molim Vas javite se ili poduzmite diplomatskim kanalima što je u Vašoj moći!
Unaprijed Vam se zahvaljujem i želim sve najbolje.
Sa štovanjem
Mladen Kostić

Naslov: Aw: Re: VRLO HITNO!!!!
Datum: Sun, 31 Jul 2016 00:30:52 +0200
Šalje: Mladen Kostic <M.Kostic@web.de>
Prima: tmedved01@gmail.com, Tomo.Medved@branitelji.hr
CC: Miro.Kovacmvep.hr <Miro.Kovac@mvep.hr>, Tamara.Demoli@predsjednica.hr, Zdravka.Busic@mvep.hr, zdravka busic <zdravkabusic@hotmail.com>, moliiradi@gmail.com, "Profesor Zvonimir Šeparović" <zvonimir.separovic@zg.t-com.hr>, Velimir <velimir.bujanec@gmail.com>, Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Štovani gospodine Ministre hrvatskih branitelja Medved,

na poticaj našeg dragoga gospodina Akademika Josipa Pečarića obraćam Vam se za zamolbom da pomognete u ovome problemu koje ga sam dolje već opisao pri dnu Maila kojega sam poslao Ministru MVP gospodinu Dr. Kovaču i u Ured predsjednice Države Hrvatske!
Meni je poznato da Vi imate puno posla ali Vas od srca molim da zajedno sa Vašim kolegom iz MVP gospodinom Ministrom Dr. Kovačem ovo pitanje riješite, neprihvatljivo je i uvreda za sve nas Hrvate koji volimo hrvatske branitelje zabrana prije svega branitelju gospodinu Marku Perkoviću Thompsonu da svojom pjesmom ohrabri svoj hrvatski narod, neprihvatljivo je da nekoliko Mailova stigne u ured gradonačelnika švicarskog gradića Schlieren i da se koncert nakon nekoliko plaćenih lažnih tekstova u koruptnom švicarskom tisku i da se na osnovu toga donese zabrana da pjeva gospodin Marko Perković Thompson! Na ovaj način se grubo krše ljudska prava gospodina Perkovića, ali i hrvatskog naroda kojemu pripada i moja malenkost!
Ako se kojim slučajem ne bih dalo riješiti ovaj problem, zahtijevam da se pozove švicarskog Veleposlanika u RH i uruči mu se prosvjedna nota a ako ona ne urodi plodom treba se razmisliti i o još drastičnijim mjerama naprimjer opozivu Veleposlanika u Švicarskoj, jer do kada ćemo mi trpjeti uvrede od razno raznih čudnih ljudi čudnog imena koji pojma nemaju što se dogodilo u Domovinskom ratu a nakon par lažnih Mailova razno raznih Stazića, Pupavaca, Goldsteina, Yuratovića, Yusipovića, Vilovića, donose zahtjev za zabranom koncerta!
Još jednom molim i pozivam gospodina Ministra MVP Dr. Kovača kao i Ured predsjednice da se ovaj problem riješi što je moguće prije!
Unaprijed se zahvaljujem i radujem se odgovorima.
Najsrdačnije Vas pozdravljam.
Sa štovanjem
Vaš
Mladen Kostić

Podsjetit ću vas kako je Vlaho Orepić, ministar unutarnjih poslova u tehničkoj Vladi, gostovao u nedjeljnoj emisiji N1 televizije. Upitan je li uzvik za "Za dom spremni!" ili natpis tog sadržaja u Hrvatskoj zabranjen, Orepić nije dao jasan odgovor. "Policija postupa u skladu sa zakonima RH. Kod nas je sve ispolitizirano, pa i to. Tvrdim da naše društvo u ovom trenutku nije sposobno pričati o vlastitoj prošlosti...Iznova upitan treba li policija kažnjavati nekoga ako uzvikuje "Za dom spremni!", ponavlja: "Policija radi po zakonu."
http://narod.hr/hrvatska/orepic-izbjegao-reci-je-li-zabranjen-pozdrav-za-dom-spremni
A zapravo ne postupa jer nigdje nije zabranjen pozdrav ZDS, ali je ušao u pravne akte u svezi s HOS-om.
Prošle godine su 4. kolovoza na paradi u Zagrebu ispred predsjednice države i predsjednice vlade ponosno nastupali i HOS-ovci sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, a već sutradan - kada je Thompson otpočeo svoj koncert u Kninu s Bojnom Čavoglave Šibenska polica podnijela je prijavu protiv njega jer pjesma koju Thompson pjeva četvrt stoljeća počinje sa ZDS.
To je po Orepiću ono "po zakonu"!

Zapravo treba razmisliti i o kažnjavanju Thompsona i zbog događaja u Srbu. Opet su tamo na udaru Opepićeve policije bili oni koji su uznemiravali okupljene Thompsonovom pjesmom „Lijepa li si":
U Hrvatskoj ništa novo. Kako bi rekao moj legendarni vodnik prve klase u Bitoli "Status quo vadis." Boris Miletić je, u općoj konformističkoj letargiji, odlučio malo nas prodrmati. Balkanska" Švajcarska." Puna zaposlenost. Dionice rastu iz dana u dana. Sir pun rupa k'o inače. I da bi niskotlakaše digao u normalu, Boris objavi sliku putovnice Republike Istre. Je li to baš Republika Istra ili Demokratska Republika Istra, još nije do kraja razjašnjeno. Uostalom, poruka je jasna. Istarska koza. Sve čisto k'o boza.
Istra je posebna. Istra je svijet za sebe. Boris je poludio na govor mržnje u Srbu. Mrzitelji pjevali "Lijepa li si…" Zna Boris autora. Neće taj u Arenu sve dok su živi Bajaga, Lepa Brena, Ceca, Bora Čorba. Mrzitelji lansirali zlobnu priču o svećeniku Jurju Gospodnetiću kojeg su hrabri, ali gladni partizani nabili na ražanj i živog ga ispekli. Boris zna da je to laž. Istarski svećenici Božo Milanović i Josip Pavlišić su bili aktivni u NOB, ali ih nitko nije nabio na ražanj. Boris pojma nema o pokoljima 27.srpnja 1941.g. Hrvata u selima Obljaju, Koritima, Luci, Ugarcima i Crnom lugu, o paljenju rimokatoličke crkve sv. Ilije Proroka, o zaklanih 62 Hrvata u jednom danu od čega petero žena i devetero djece. Ma, hajte' molim vas!!! Pa da je to istina onda bi afirmirani istoričari tipa Hrvoja Klasića, Tvrtka Jakovine, Dragana Markovine i Vjekoslava Perice o tome pisali u Zborniku "Heroji NOB-a" Osim toga, ako su toliki "narodni neprijatelji" zaista i bili malo priklani to je zbog toga što drugovi četnici još nisu imali svoje Državno sudbeno vijeće, pa nisu mogli Savu Štrbca, osobnog frenda Zokija Pusića, imenovati sudijom. No, sa Savom ili bez Save isto bi im se pisalo. Hrvatska je jedinstvena. Kao i obično. Istra je spremna za punu državnost. Samo da se Istarski

ipsilon finalizira. Međimurski župan Posavec uvjeren je da su Međimurci sposobni ući sami u EU kad bi im se "morti" pripojili Varaždin i Koprivnica. Dalmacija regija davno ne da miran san na oči njihovim orjunašima. Dosta je Zagreb muzao devize koje Dalmacija sama sa svojih deset prstiju svako godine zaradi. U tom kolu jedino nema Dubrovnika. Oni su još za vrijeme rata pokušali osnovati Dubrovačku republiku. Na nesreću, uz dubrovačke rodoljube, pojaviše se i pripadnici HOS-a pa zajedno rastjeraše miroljubive Crnogorce na Srđu. Ipak, Dubrovnik je republika i to demokratska sve dok joj je na čelu dužd Vlahušić koji se nešto spominjao i kod neuspjelog odcjepljenja za vrijeme rata. Kad svemu ovom dodate uvijek aktualnu granicu koja je i danas ucrtana u glavama naših komšija, Vulina, Dačića, Nikolića, Šešelja (a to je Karlobag, Ogulin, Karlovac i Virovitica) što nam ostaje? Ostatci ostataka. – reliquiae reliquiarum. A ako se Istra sa nadahnutim Borisom Miletićem ipak odvoji s kim će onda Boris sklopiti postizbornu koaliciju. Mora izabrati između Forca Italija, Sjeverna liga ili Kalabrijska ujedinjena mafija. Problem je u tome što se i Kalabrijska mafija isto tako želi odvojiti od Italije…
Približavanjem 5. kolovoza i proslave pobjedonosne Oluje Milorad Pupovac izvješćuje nas o zahtjevu krajiških Srba, izbjeglih po Oluji iz RSK, da im Hrvatska nadoknadi penzije koje su primali od RSK-e. Mislim da je taj njihov zahtjev krajnja dRSKost!

http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-nasi-domaci-profesionalni-ljevicari-napokon-se-slazu-s-papom-franjom-943239

Da oni se Thompsonovom pjesmom, zapravo, bore protiv zasluženih penzija koje su izborili boreći se devedesetih protiv ustaša, Zar ne?

Josip Pečarić

P.S. A što kaže Thompson:
http://direktno.hr/en/2014/direkt/56230/Thompsonova-poruka-za-proslavu-oslobođenja-u-Kninu-i-Čavoglavama.htm

01.09. 2016.

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

PRALJAK I THOMPSON

Najbolju poruku o Marku Perkoviću Thompsonu dali su danas hrvatski maturanti:
http://direktno.hr/zagreb/video-maturanti-slave-uz-thompsona-hrga-nisu-krezubi-ni-seljacki-odjeveni-86122/
t-Portal će već u naslovu istaknuti da je ZA DOM SPREMNI, zapravo ustaški pozdrav. Jer su hrvatske branitelje Srbi i njihove sluge uvijek nazivali ustašama:

Maturanti s uzdignutim desnicama i fašističkim pozdravom krenuli na norijadu

Dio zagrebačkih maturanata proslavu posljednjeg dana škole započeo je ispruženom desnicom i uzvikujući 'za dom spremni'. Policija nije reagirala

https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/maturanti-s-uzdignutim-desnicama-i-fasistickim-pozdravom-krenuli-na-norijadu-20170519

Znamo da je napad na Thompsona napad ne Hrvatsku.
Zato ne čudi da se oglasio učenim Milorada Pupovca Glavašević:

Uredništvo Thompsonovog fejsa 'satralo' Bojana Glavaševića

Uredništvo Thompsonovog Facebooka odgovorilo je na upit Glavaševića o pjesmi 'Bojna Čavoglave' i stihu 'Za dom spremni'
Datum objave: 19.05.2017
"Gospodin Bojan Glavašević nas je preko medija zamolio da objasnimo prvi stih Thompsonove pjesme 'Bojna Čavoglave'."
Početak je to statusa kojim su urednici Facebook stranice Marka Perkovića Thompsona odgovorili na pitanje SDP ovog saborskog zastupnika.
"Bojna Čavoglave počinje sa stihom ZA DOM SPREMNI!

Za dom spremni je službeni pozdrav zakonom priznate Hrvatske postrojbe iz Domovinskog rata HOS-a kojoj je u početku Domovinskog rata i sam Thompson pripadao.
Da je postrojba HOS-a legalna i priznata zakonom, pa tako i njihova obilježja, potvrđuje Hrvatski sabor u kojem Vi sjedite", dodaju, pozivajući se Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji.
"Cijela Hrvatska pamti riječi izravnog svjedoka herojstva HOS-ovaca, ratnog izvjestitelja Siniše Glavaševića (kojeg su kasnije srpski okupatori zatukli) s Hrvatskog radio Vukovara: 'Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu'.
Iako ste bili jako mladi 1991. godine, vjerujemo da vam vaši mentori nisu do kraja isprali mozak i da znate tko je bio taj ratni izvjestitelj.
Eto gospodine Bojane Glavaševiću, nadam se da smo Vam donekle uspjeli objasniti prvi stih pjesme (Bojna Čavoglave).
Pod tim pozdravom su pali hrvatski branitelji, kraj tog pozdrava je pao i ratni izvjestitelj Siniša Glavašević da bi svi mi danas mogli biti slobodni od srpskog okupatora koji su u to vrijeme klali i ubijali gotovo svakodnevno", navodi uredništvo Thompsonovih stranica.
http://direktno.hr/zivot/urednistvo-thompsonovog-fejsa-satralo-bojana-glavasevica-86066/7
Nema potrebe ni spomenuti da je kako je Glavaševićevog mentora HNES etički osudio za veleizdaju. Zato spomenimo samo najnovije tekstove:
http://direktno.hr/medijskipartneri/silvana-oruc-ivos-pupovce-srami-se-86032/
http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/26762-j-jovic-kako-su-mediji-postedjeli-milorada-pupovca.html

Dakle, Pupovčev Glavašević pokušava na Pupovčev način interpretirati riječi njegovog oca po krvi: **'Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu'.**
Moj je otac, za razliku od onih koji to danas ne čine, razlikovao ljude od ideologije. Priznanje je dao ljudima, a ne ustaškom pozdravu o kojemu mi danas govorimo. To dvoje nikada nije bilo i nikada neće biti isto. Moj otac je to znao", napisao je Glavašević.
http://direktno.hr/direkt/glavasevic-moj-je-otac-priznanje-dao-ljudima-a-ne-ustaskom-pozdravu-86099/
Drugim riječima Pupovčev Glavašević kaže da je njegov otac tvrdio kako su HOS-ovci učinili da Vukovar nije pao do rujna zato što su Srbi, čiji je glasnogovornik u RH M. Pupovac, uvažavali što su oni dobri ljudi, a ne da su ga krvavo branili uz pozdrav ZDS☺
Još smješnije je Glavaševićevo izvlačenje Tuđmanove izjave:
*Potom je objavio snimku nastupa **Franje Tuđmana** iz 1992. godine, kada je prvi hrvatski predsjednik u emisiji '2 u 9' izjavio da je među HOS-ovcima bilo i hrvatskih fanatika, mladića s hrvatskim idealima, ali je začuđujuće da su nasjeli onima koji im oblače crne košulje i fašističke oznake iz izgubljenog Drugog svjetskog rata.*

https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/thompson-izvukao-oca-glavasevicu-on-uzvratio-tudmanovom-izjavom-o-hos-u-20170519
Ispada da Pupovčev Glavašević tvrdi da su po njegovom ocu Hosovci zaslužni što Vukovar nije pao do rujna mjeseca zato što su HOSovci *nasjeli onima koji im oblače crne košulje i fašističke oznake iz izgubljenog Drugog svjetskog rata*
Koliko glup možeš biti kada ne slijediš svoga prirodnog oca nego Pupovca.
Strašno!
Uredništvo Thompsonovog portala je odgovorilo pristojno:
"Vidimo da se gospodin Bojan Glavašević uskoprcao na Twitteru. Svašta brlja, ali nije nam komentirao zakon koji smo mu poslali linkom. Gospodin Bojan Glavašević i dalje krši zakon i deklaraciju o Domovinskom ratu nazivajući Hrvatske branitelje ustašama. Ne mislimo voditi polemiku s gospodinom Glavaševićem, ali eto bar da se osvrnemo na njegove gluposti. Pa gospodine Glavaševiću, Hrvatska postrojba iz Domovinskog rata (HOS) nije nosila na odori zvijezdu petokraku već svoj znak s pozdravom 'Za dom spremni'".
Pozvali su ga "da prestane kršiti zakone Republike Hrvatske nazivajući pozdrav na odorama Hrvatskih branitelja ustaškim".
https://narod.hr/hrvatska/thompsonovi-administratori-glavasevicu-krsite-zakon-nazivajuci-dom-spremni-ustaskim-pozdravom
Ovdje se moram malo korigirati i sam. Stalno upozoravam kako su Srbi i Srpske sluge u RH hrvatske branitelje nazivali ustašama.
To su činili i Bošnjaci:
http://croative.net/ekskluzivno-imamo-dokumente-armije-bih-iz-1993-zene-djecu-zatvoriti-ustase-pobiti/
Hrvatske vlasti se nisu nikada suprotstavile tome, dapače mnogi su sudjelovali u tome. Pogledajte izvrsne raščlambe Marka Ljubića i Mladena Pavković:
https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-tko-stvarni-autor-zabrana-thompsona-ga-kazniti
http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-prvo-hrvati-zabranili-koncerte-thompsona-a-sada-placu-kad-to-drugi-cine/
Također pogledajte i Meri Cetinić i Nenada Piskača:
http://direktno.hr/zivot/meri-cetinic-unistili-su-vicu-vukova-a-sada-zabranjuju-thompsona-86047/
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/26760-duh-vladimira-cerine-zabranio-je-thompsonu-koncert.html
Maturanti slave uz Thompsona:
http://direktno.hr/zagreb/video-maturanti-slave-uz-thompsona-hrga-nisu-krezubi-ni-seljacki-odjeveni-86122/
A svi koji su priželjkivali pobjedu fašističkog velikosrpskog agresora otvoreno ili prikriveno zamjeraju Thompsonu što se ne odriče pjesme koja je umnogome učinila da su se Srbi, po Slobodanu Miloševiću, na kraju rata pretvorili u zečeve.
U Sloveniji:
http://direktno.hr/zivot/svjetonazorske-polemike-stranaka-oko-thompsona-u-sloveniji-se-nastavljaju-86108/

https://narod.hr/kultura/slovenska-oporba-policijska-zabrana-thompsonovog-koncerta-temelji-se-na-politickoj-procjeni
I Hrvatskoj. Recimo HHO kaže:
Uz to vjerojatno je do promjene stava politike došlo i zbog nepromišljene i neprofesionalne najave voditelja emisije Bujica, Velimira Bujanca od 15.05.2017., o tome da će koncertu nazočiti i Janez Janša, jedan od lidera slovenske oporbe. Time bi koncert hrvatskog rock glazbenika prestao biti samo glazbeni događaj i postao prigoda za možebitno javno okupljanje slovenske političke oporbe.
http://kamenjar.com/hho-zabranom-koncerta-zbog-politickih-procjena-slovenska-policija-postaje-politicka-policija/
Meni je ovo smiješno jer sam prije toga već napisao dva otvorena pisma gradonačelniku Maribora, a danas smo u Bujici vidjeli samog Janšu koji kaže da je odlučio ići na Thompsonov koncert iz protesta zbog izjava slovenskih političara o našem velikom pjevaču.
http://kamenjar.com/ekskluzivno-janez-jansa-bujici-podrzao-thompsona-novi-koncert-mariboru-dva-tjedna/
Dakle, zabrana i takve izjave zbog kojih Janša odluči protestirati HHO-u nije problem već im je problem to što je Bujica o tome progovorila. Vjerovali ili ne.
Izdavačka kuća je objasnila zašto je njima Thompson ustaša:
Marko Perković Thompson veliki je humanitarac koji rado pomaže zajednici i često se odaziva humanitarnim akcijama i projektima"
http://direktno.hr/zivot/i-thompsonova-izdavacka-kuca-reagirala-napade-svog-izvodaca-86155/
A uz Thompsona su uvijek i njegove „ustaše“, tj. branitelji:
http://direktno.hr/domovina/nadamo-se-da-ce-predsjednica-i-premijer-doci-thompsona-arenu-86169/
Uz Thompsona je i „neprijateljska emigracija“:

IZJAVA ZA JAVNOST
THOMPSON: DISKRIMINIRAJUĆA ZABRANA PRAVA NA RAD

Prigodom sramotne zabrane prava na rad i rasprodanog koncerta Marka Perkovića Thompsona u Mariboru ove subote 21. svibnja 2017., gadljivo je slušati iz Slovenije, a još gadljivije ponegdje iz Hrvatske otrcane klevete i laži protiv njega, a prozirno preko njega protiv hrvatskih branitelja, hrvatske države i općeljudskih vrijednosti.
Uz mjestimičnu neukost, neinformiranost i podložnost manipulaciji, u pozadini stoji sračunata prljava metoda s kojom se hrvatski narod manje-više susreće kroz svoju povijest, posebice od 1918., kad se kroz napadanje, omalovažavanje, progone pa i ubojstva istaknutih pojedinaca ciljano nastojalo onemogućivati u djelovanju istaknute hrvatske pojedince, a da bi tako onemogućili i oblatili plemenite težnje i temeljne narodne vrijednosti.

Ovakva dosad toliko puta na našem narodu isprobana zlobna difamacija i diskriminacija, u ovom slučaju jednog simbola otpora svakom hrvatskom agresoru i dva desetljeća vodećega hrvatskog pjevača Marka Perkovića Thompsona, zaziva konačno ozbiljnu i djelotvornu reakciju udruga za ljudska prava jednako kao i hrvatske države.

Ni službeno vodstvo hrvatske kat. Crkve ne smije više stajati skrštenih ruku u ovom i sličnom slučajevima, jer se radi o osnovnim ljudskim pravima i vrijednostima. Ta predugo podnosimo difamaciju i diskriminaciju na ponekim mjestima i u svojoj mladoj državi, primjerice, onu u Puli prema Thompsonu.

Prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić,
glasnogovornik HRVATSKOG SVJETSKOG KONGRESA (HSK)

Mr. mr. Frane Vugdelija,
CHORUS CROATICUS, voditelj

Švicarska, 18.5.2017.

Biskup Košić je na jučerašnjem predstavljanju knjige prof. Tomca govorio i o prijedlogu da se generalu Praljku dodijeli Nobelova nagrada za mir i o napadima na Thompsona:
- *U razmatranju problema, koji autor naziva „kvadraturom kruga“ – ciljajući na to da je nerješiv – ne sviđa mi se citirani Jerko Zovak koji, premda dopušta legalnost pozdrava HOS-a „Za Dom spremni!“, smatra da je provokacija i uvreda žrtvama to što je spomenik s tim natpisom postavljen u Jasenovcu (304). Mislim da je baš Jasenovac dobro mjesto gdje bi se već jednom trebali razriješiti prijepori između istine i laži, i zato držim da onima koji su pod domoljubnim znakom i simbolom ZDS poginuli za sadašnju državu Hrvatsku, ne za NDH, treba stajati spomenik upravo takav kakav odražava njihovo domoljublje. Ne razumijem kako se ne bi moglo zaustaviti sve te zapjenjene osporavatelje koji bi, poput gđe šrafcigerovke, uklanjali spomen na najveću žrtvu koju su naši branitelji podnijeli za slobodu Domovine. Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjerno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti „okrenuti pilu naopako“, kako se to jednostavnim riječima kaže.*
- *Još bih pohvalio zauzimanje prof. Tomca koji jasno obara tezu o tome da u Hrvatskoj postoji ekstremna desnica. To jako dobro ilustrira na primjeru prof.*

Anđelka Milardovića, kojemu je bilo zabranjeno napredovanje na FPZ uz tvrdnju da je „hrvatski nacionalist“ (355). Tom primjeru mogli bismo pridodati i Marka Perkovića Thompsona koga progone ne Nijemci, niti Austrijanci, niti Slovenci, nego Hrvati koji ga u inozemstvu denunciraju, koji svoju zemlju proglašavaju fašističkom, koji rade zapravo sami sebi o glavi, ali toga nisu svjesni. Tu bih citirao Matoša: „Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, al` ne nađe štrika za toliko Juda“. A njih treba prokazati i ne se braniti nego prijeći u napad. Ja volim nogomet i gledao sam mnogo utakmica, ali još nisam vidio da je ijedna momčad pobijedila a da nije izvela ni jedan napad, samo se braneći.

http://direktno.hr/direkt/video-kosic-u-ostrom-govoru-prozvao-hrvate-koji-se-odricu-thompsona-86088/

Na supotpisivane pisma Praljak za Nobelovu nagradu pozivaju vas i drugi portali:
http://direktno.hr/domovina/pecaric-i-kosic-traze-da-se-praljka-nominira-nobelovu-nagradu-86089/
http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/5030-potpisite-peticiju-na-stranici-kamenjar-com
Dakle:
Supotpišite na kamenjar.com:
http://kamenjar.com/predlozite-generala-praljka-nobelovu-nagradu-mir/

Moram vas upozoriti na komentar naše Marije:

Maria Dubravac
Brisbane, Queensland, Australia

Hranio si me kad sam bio gladan
Neobučen, smrznut, odbačen i jadan.
Plako si sa mnom i k srcu me svijo
U svojem domu ljubavlju me grijo.
Dođi i primi vijenac od lovora
Dobro se djelo nagraditi mora.

Portal Hrvatsko nebo vas podsjeća tko je veliki hrvatski general Slobodan Praljak:

http://hrvatskonebo.com/hercegbosna/2017/05/19/prirucnik-slobodan-praljak-ustavna-problematika-u-komunistickoj-jugoslaviji-pocetak-priprema-za-agresiju/
Do sada imamo preko 600 potpisa!
Josip Pečarić

http://kamenjar.com/praljak-i-thompson/

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.

XX.
VALENTIN ĆORIĆ, „POMET U GLAVU“ (KNJIGA AFORIZAMA HAŠKOG UZNIKA S PODNASLOVOM „KROZ KLJUČANICU SE BOLJE NEGO KROZ OTVORENA VRATA VIDI“)

Velika hrvatska antologija uzničkih zapisa - koju su započeli Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan pismima iz tamnice u Bečkom Novom Mjestu svojim suprugama, posebice je glasovito Petrovo Ani Katarini Zrinskoj „Moje drago sercze“ i zbirka pjesama koje je Fran Krsto Frankopan završio u uzama „Gartlic za čas kratiti“ dopunjuje se u dvadesetom vijeku „Uzničkim uspomenama“ Stjepana Radića, zapisima Vlade Gotovca, Marka Veselice, Andrije Vućemila, Zlatka Tomičića, Zvonka Bušića, dr. Franje Tuđmana... nabrajam tek najpoznatije „tamničke pisce“ . Pred nepravdom i osionošću stranih moćnika to je bio krik, poziv, ostavština, testament hrvatskih idealista koji su plaćali cijenu svoje želje za slobodom, ali su željeli i ostaviti budućim naraštajima pisane tragove svojih nadahnuća, čeznuća, idealizma, neustrašivosti, neslomljivosti. Čuvali su tu iskru koja će u dvadesetom vijeku planuti kao baklja pune slobode i suverenosti.

Kad se činilo da nastankom neovisne hrvatske države više ne će biti hrvatskih političkih uznika u domaćim, a ponajmanje u stranim tamnicama, ponovno su se svjetski moćnici lukavo oduprli osnutku hrvatske države, nepravedno i izmišljenim optužbama optužili su hrvatski državni i vojni vrh, a preko njih i samu zamisao hrvatske države, optuženike su zatvorili u hašku tamnicu i poveli proces pred Međunarodnim tribunalom u Haagu. Naši nevino optuženi generali godinama su sjedili u haškim uzama. Bio sam jednom u posjetu generalu

Slobodanu Praljku, jedno jutro je bilo dovoljno da osjetim svu težinu njihovog robijanja i poklonim se do poda njihovoj žrtvi. Treba imati snage izdržati godine tog strašnog psihičkog i fizičkog pritiska. Jedina sloboda koja im je preostala je sloboda njihova duha, vjera i molitva.

General Ante Gotovina je „pobjegao“ od „tamničke stvarnosti“, u slobodu stvaranja, u slikanje. Kad su trojica hrvatskih generala dokazali svoju nevinost i pušteni su na slobodu optužili su vojni i politički vrh bosanskih Hrvata i zatočili Šestoricu Hrvata iz BiH, oni se već više od deset godina nalaze u haškoj tamnici. Neki od šestorice uznika nastavili su tu bolnu hrvatsku tradiciju pisanja u tamnici, znak njihove duhovne neslomljivosti. U Haagu piše Slobodan Praljak, piše Valentin Ćorić, za druge ne znam, volio bih da nas i oni iznenade svojim razmišljanjima stavljenim u neki književni oblik.

Lijek protiv rezignacije je duhovni rad

U borbi s ukradenom i ograničenom slobodom i nepravednim optužbama, pred opasnošću od pada u rezignaciju i prepuštanje, psihičkim slomom i potonućem najbolje je lijek intenzivni duhovni rad - ne prepuštanje, jadikovanje, optuživanje samoga sebe ili drugih potrebno je da se u dubokoj introspekciji sagledaju osobni postupci i nakane, da im se u njihovoj „tamničkoj čistoći“ sagleda njihov pravi oblik, snaga i značenje, propita savjest i ojača duhovna snaga kako bi se izdržala nepravda – jer o nepravdama i politici se uvijek radi kad su hrvatskiuznici – nevine žrtve u pitanju .

Pred nama je knjiga aforizama Valentina Ćorića.

„Definicija aforizma (Hrvatska enciklopedija, Leksikografski zavod Miroslav Krleža) aforizam (grč. ἀφορισμός: kratka izreka, definicija), izreka koja se jezgrovitim, poentiranim oblikom izdvaja iz proznog teksta u kojem se pojavljuje. Nefikcionalnost ju razlikuje od vica i anegdote, prozni značaj od gnome i epigrama, izlučenost iz cjeline od filozofske teze, a individualno autorstvo od poslovica i krilatica. U aforizmu se misao, uvid, sud ili stav obično formuliraju u obliku antiteze, paradoksa, hiperbole, igre riječima, aluzije ili kakva obrata. Od hrvatskih su ga književnika rado rabili A. Starčević, F. Kurelac, A. G. Matoš i A. B. Šimić. Aforističnim stilom nazivaju se tekstovi obilježeni diskontinuiranim, premetljivim poretkom rečenica ili fragmenata“.

Aforizam je sažetak, esencija, vrh igle koja „pogađa u živac“, otvara većini ljudi nevidljive i nove poglede na stvarnost, izokreće njeno naličje, otkriva njeno pravo, nepatvoreno lice, pokazuje stvarnost samu. Kratka, mudra, jezgrovita duhovita misao koja nam najednom otkriva sva skrivena značenja, iznenađuje nas paradoksima, začudnostima i duhovitim značenjima. Za stvaranje aforizama potrebno je mnogo životne mudrosti, promišljanja i jasnoće misli, spremnosti na razotkrivanje zabranjenih mjesta, tabua i neistina, često i laži u kojima jedno društvo živi i stvara. Sjetimo se samo aforizama Poljaka Jerzyja Lecza

„Nepočešljane misli“ i „Nove nepočešljane misli“ koji su nam lakoćom humora, paradoksa, lako prepoznatljivih aluzija razotkrivali sav apsurd rigidnog socijalizma dok su u Hrvata najbolji predstavnici tog književnog oblika uz već spomenute Ante Starčevića, A.G. Matoša, A. B. Šimića Gustav Krklec, Pajo Kanižaj pa čak i Toma Bebića.

Valentin Ćorić to spasonosno zaranjanje u sebe, to preispitivanje savjesti i duše sažima u jednom od svojih aforizama: Citat: „Čovjek koji ne vidi samoga sebe, ništa ne vidi“. Njega misao sažeta u aforizmu oslobađa, čak ga veseli ta lakoća kojom se smije i sebi i drugima. Kako je lako čovjeku duha pobjeći iz tamnice.

Otvoreni vidici

Valentin Ćorić se imao u koga ugledati, njegov brat fra Šimun Šito Ćorić, franjevac, duhovnik i vrsni psiholog pisac je niza odličnih knjiga. Iskustvo, mudrost i dar sažimanja kroz obrat, iznenađenje, začudnost samo su dar Valentina. Mnoštvo aforizama koji „pokrivaju“ sve oblike našeg suvremenog života, ali i našu povijest, osobnu sudbinu, ali i sudbinu naroda, no ponajviše mnogoznačnu i varljivu čovjekovu prirodu izraz su te Valentinove samoće, usredotočenosti, sažimanja na ona najtočnija mjesta i značenja koja većini izmiču iako su im „vrata otvorena“. Valentin Ćorić život u koji smo uronjeni, kojeg živimo i stvaramo „kroz ključanicu vidi bolje“ od većine nas. Kroz ključanicu svoje ćelije otvaraju mu se vidici i on vidi stvari na začuđujuć, nov način, iznenađuje nas svježinom i lucidnošću svojih zaključaka, nasmijava apsurdnošću i paradoksalnošću mnogih pojava koje nam se čine drukčijim, na koje smo svikli ili robujemo ustaljenim, sterilnim i lažnim pogledima na njih.

Vrsni urednik Stjepan Šešalj uredio je knjigu u devet cjelina u koje grupira slične aforizme, ja bih izdvoji tek nekoliko ključnih pojmova oko kojih autor Valentin Ćorić plete nisku svojih aforizama. To su zatočeništvo; Hrvatska; čovječja priroda – licemjerje, poltronstvo, oportunizam, kukavičluk ; BiH; vjera u Boga i suvremena hrvatska politika.

Citirat ću tek nekoliko aforizama koji pokrivaju svaku od tih cjelina:

Aforizmi koji se odnose na zatočeništvo:

-Neuslišena molitva haškog uznika: Bože, sačuvaj me svjetskih silnika i domaćih izdajica!

-Stvarno ga je zatvor preodgojio, počeo je sličiti na čovjeka iz optužnice

-Pošten čovjek jedino na sudu govori o svom poštenju

- Tko propjeva zlo ne misli, a oni koji propjevaju ne idu u zatvor

-Da bi izbjegao haašku ćeliju, nakon bezbrojnih laži haškim istražiteljima rekao je jednu istinu: da je u ratu bio nitko i ništa

-Najnovije dostignuće haške sudske prakse: sudske presude su zamijenili vremenski neograničenima sudskim procesima.

-Praksa je pokazala za ratne zločine obično robijaju oni koji ih nisu počinili

-Bolje država bez suda, nego država s nečasnim sucima

-Ipak je lakše u zatvoru ležati nevin nego kriv.

... na Hrvatsku

- U Hrvatskoj se dobro živi od ugroženosti Hrvata

-Otkad smo ostvarili hrvatski san, neki imaju nesanicu.

- A sve je kod njega bilo u hrvatskom interesu, čak i ono kad je radio za UDBU.

- Hrvatsku je lakše braniti od neprijatelja nego od nekih naših.

Kod onih koji stalno ponavljaju da su puno učinili za Hrvatsku, jedino je vidljivo koliko su učinili za sebe.

- Od kad sam vidio kakvih nas ima, ne pada mi na pamet klicati – Bog i Hrvati, nego – Bog i dobri ljudi.

- Došlo je vrijeme da formiramo nevladinu udrugu za zaštitu Hrvata od nevladinih organizacija u RH.

- Hrvatska je uistinu katolička država. Dosta puta je milostivija prema onima koji je mrze, nego prema onima koji je vole.

- na ljudska proroda:

- Čuvajte se ljudi kojima je rat u glavi, a mir na jeziku.

- Loša čovjeka nikakvi nacionalni stijeg ne može prikriti.

- Izgleda da je unosnije klimati nego misliti glav

- Nije dobro kad oštar jezik viri iz prazne glave.

- Nije postao velik ni kad je druge skraćivao za glavu.

- Otkad zna za sebe, on ne zna za druge.

- Oni koji vladaju lažima, na kraju ginu od istine.

- Njegova je žrtva golema. Sve nas je žrtvovao za svoje ciljeve.

- Sitni ljudi imaju nevjerojatnu osobinu. Brzo rastu.

- Bilo mu je stalo do mog prijateljstva. Sve dok ga nije unovčio.

... Hrvate u BiH

- Ne brinite za broj Hrvata u Hrvatskoj. Hrvati iz BiH se još uvijek iseljavaju.

- Za neke rat u BiH još nije završen. Tamo je ostalo previše Hrvata.

...hrvatsku– jugoslavensku povijest:

- Hrvatski nostalgičari su obezglavljeni. Ni Srbi više ne žele u Jugoslaviju.

- Jugoslavija se odavno raspala, ali još uvijek zaudara.

- Lakše će oni zaboraviti Jugoslaviju, nego privilegije koje su u njoj imali.

- Jugoslavija jepolitički mrtva, ali neki njeni biološki dijelovi još uvijek umiru.

...vjeru u Boga

- Bez obzira što smo svi u Božjim rukama, neki se stalno otimaju.

- Jedino je Isus prije dolaska među ljude znao s kime će sve imati posla. I opet je došao.

- Oni koji druge ponižavaju pred ljudima, bit će poniženi pred Bogom.

- Bog nas pažljivo promatra. Naročito one koji vjeruju da ne postoji.

- Sačuvaj nas, Bože, od ljudi s malo poštenja, a s puno ambicija.

- Čudni su putovi Gospodnji, a još čudnije stranputice.

- Neka vas Bog sačuva čovjeka koji za sve loše događaje odmah zna krivca.

- Oni koji druge ponižavaju pred ljudima, bit će poniženi pred Bogom.

- U nevolji se dobri ljudi mole Bogu, a loši ga proklinju.

-Onaj tko ne prepozna čovjeka u nevolji,ni Bog ga ne će prepoznati.

- Ako grijehe priznate pred ljudima i Bog će vam ih lakše oprostiti.

.. Suvremenu hrvatsku politiku

- SDP ima velikih problema. I kad prešute Tita ne mogu pobijediti na izborima.

- Na kraju izborne priče u RH Most se pretvorio u konzolu na kojoj je izvisio SDP

- Brzo se pokazalo da među kukuriku-kadrovima ima veći broj onih s kokošjom pameti.

- SDP je izgubio izbore! Dobar znak- Hrvatska raste.

- Milanovića je u Kninu bilo nemoguće isprovocirati. On je došao isprovociran.

Hvala Valentinu Ćoriću na ovoj velikoj riznici mudrosti, iz koje dolazi otrežnjenje za mnoge opijene prividom života, lažnim vrjednotama i „bogovima“, zabludama i nostalgijama. Uspio se provući kroz ključanicu haških uza, uzletjeti nad njene

kule i zidove, uspeti se toliko visoko da mu ništa ne priječi bistar i pametan pogled na nas, Hrvatsku, na njenu suvremenu povijest i sadašnjost, na naše mane i pogrješke, nečasne porive i htijenja. Ništa ga ne ograničava, sputava i straši, sam je nad svojom tamnicom, politikom koja ga je strpala u nju, Hrvatskom i Hrvatima. „Pomet u glavu“ je lekcija onima kojima stvarnost promiče, koji je ne vide, ne žive je u svoj njenoj zamršenosti i paradoksalnosti. Hvala i čestitke piscu i uzniku na ovoj mudroj knjizi. Njemu kao i ostaloj petorici – Prliću, Praljku, Petkoviću, Stojiću i Pušiću njegovim sudrugovima u haškoj tamnici želim konačno oslobođenje i dokaz nevinosti..

dr. sc. Miroslav Međimorec

Portal HKV-a, 9. listopada 2017.

J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.

ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“
(https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/
https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html)

zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,
da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,
te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada
u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti

hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Družtva za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac
Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr. sc. Mato Artuković
Petar Vulić, književnik
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Gojmir Milat
Josip Maršić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)
Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zaastupnik i veleposlanik u miru
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić.
mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
doc. art. Marko Magdalenić
don Miljenko Babaić, ratni vojni kapelan HV
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik
August Janeković
Doc. dr. sc. Marko Jukić
Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru
Tonko Martinis
Matija Grgat
Zdravko Vlaić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dijana Arbanas, Dubrovnik.
Mario Filipi
Siniša Posarić, književnik
Damir Tučkar, dipl. ing
Stipe Marić Mostar
General Ivan Tolj, književnik.
Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU
Branko Pek
Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

Dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.
Lili Bencik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelic, Split
Dr. Ružica Ćavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Ćibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Anđelko Kaćunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmić
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Družtva za povjestnicu Zagrebačke nadbiskupije “Tkalčić”
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenka Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radia Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Ćuk

Mladen Križanić, dipl. ing.
Mirko Strabic
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara
Luka Krilic
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić
Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivši zastupnik u Hrvatskom državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar
Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar
Dr. sc. Zlatko Vučić
Mag. sc. Drago Majić
Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
Miljenko Plišić
Katica Plišić
Marin Plišić
Branka Škugor
Igor Plišić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
Božidar Ručević, dipl. inž.
Stjepan Tuđman
Martina Orlovic
Zrinka Orlovic
Mate Orlovic
Zlatko Boni.
Mijo Maljković, novator iz Požege
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Ante Čuvalo
Prof. Ivana Čuvalo
Ivanka Haubrich,
Manda Haubrich,
Ivan Haubrich,
Branko Haubrich,
Kristina Vrebac
Ivanka Perković, učiteljica
Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu

Branko Reić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik
Viktor Dukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Đuro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić
Josipa Maras Kraljević, prof.

Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Đivo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec. obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. građ.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostic
Renata Nevistic, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti

Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepeš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hoblaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja

Naknadno stigli potpisi:
Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Katarina Peročević
Stjepan Ptiček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije
Hrvoje Glavota
Diana Majhen
Josip Vučetić, dragovoljac.com
Damir Gracin
Zdravko Škokić, dipl. ing.
Vera Đurenec
Ivica Škiljo

Prof. dr. sc. Stanko Uršić
S. Zvonimira Nimac
Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu
Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.
Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupštine BIH
Prof. dr. sc. Marinko Erceg
Ivan Bagic
Đuro Jelović
Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog Obranbenoga Reda
Mate Rupić
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistic
Josip Nevistic
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Anđela Hodžić, prof.
Stjepan Asic, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec
Katarina Furjan
Josip Vuković
Zlatko Barišić
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Đuro Janči, ilustrator, karikaturist

Mr. sc. Marica Đureković
Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju, Sydney Australia
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia
Andrija Grgurevic, Geelong, Australia
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ante Gavranic, Sydney, Australia
Ivana Beram, Sydney, Australia
Ivan Uremovic, Sydney, Australia
Tomo Beram, HOP, Australia
Stjepan Furdek, Sydney, Australia
Mile Beram, Sydney, Australia
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva
Dr. sc. Milko Brković

VALENTIN ĆORIĆ

ŽIVOTOPIS

Valentin Ćorić (Paoča kraj Čitluka 23. lipnja 1956.), hrvatski političar iz Bosne i Hercegovine. Radio je kao inženjer na preradi boksita. Poslije se prestao bavit rudarstvom i započeo vojnu karijeru, postavši zapovjednik vojarne u Krvavicama u Hrvatskoj. 1992 imenovan je za zamjenika za sigurnost i zapovjednika Vojne policije HVO-a. Krajem 1993. postao je ministar unutarnjih poslova Hrvatske Republike Herceg-Bosne.

Suđenje u Haagu

2004. Međunarodni sud za zločine počinjene na području bivše Jugoslavije izdao je optužnicu za šest čelnika bivše HRHB – protiv Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Ćorića i Berislava Pušića. Optužen je za progone na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi; ubojstvo; silovanje; deportacije; zatočavanje; nečovječna djela; hotimično lišavanje života; premještanje i zatvaranje civila; nečovječno postupanje; uništavanje imovine širokih razmjera i oduzimanje imovine koje nije opravdano vojnom nuždom, a izvedeno je protupravno i bezobzirno; okrutno postupanje; protupravni rad; bezobzirno razaranje gradova, naselja ili sela, ili pustošenje koje nije opravdano vojnom nuždom; uništavanje ili hotimično nanošenje štete ustanovama namijenjenim religiji ili obrazovanju; pljačkanje javne ili privatne imovine i protupravni napad na civile, Bošnjake, 1993. i 1994. tijekom napada na Prozor, Gornji Vakuf, Jablanicu, Ljubuški, Stolac, Čapljinu i Vareš, te opsadu Mostara u sklopu bošnjačko-hrvatskog sukoba. Prema optužnici, cilj je bilo protjerivanje bošnjačkog stanovništva, stvaranje etnički čistih prostora te konačno njihovo odvajanje i priključenje Hrvatskoj u granicama Banovine Hrvatske iz 1939. godine.

Ćorić se dobrovoljno predao sudu te izjasnio da nije kriv ni po jednoj točki optužnice. Suđenje je počelo 26. travnja 2006., a završne riječi su se održale u ožujku 2011. Tužiteljstvo je predstavilo 145 svjedoka, a obrana 65, te uključilo 4 914 dokaznih predmeta u rasponu od 465 sudskih radnih dana, što taj predmet čini najduljim u povijesti tribunala]. Prvostupanjska presuda očekivala se u ožujku, ali je odgođena za svibanj. U travnju 2013. zakazano je izricanje presude za 29. svibnja. 29. svibnja 2013. nepravomoćnom je prvostupanjskom presudom osuđen na 16 godina zatvora. 29. studenog 2017. donesena je pravomoćna presuda u kojoj se potvrđuje osuda na 16 godina zatvora.

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU

Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

Šibenski biskup Ante Ivas nedavno je rekao: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenutcima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.".

Nema sumnje da svi oni kojima je stvaranje države Hrvatske bilo ispred svih osobnih interesa svo vrijeme i jesu zahvaljivali Bogu što je podario našem narodu dovoljno kvalitetnih ljudi koji su i bili najzaslužniji u stvaranju hrvatske države. Biskup i te kako zna da u uvjetima kada su najmoćnije države svijeta protiv stvaranja hrvatske države, najzaslužniji i jesu upravo ti koji su nas u tome predvodili.

A da sve više i više ljudi u Hrvatskoj to počinje razumijevati pokazuju i najnovije ankete režimskih novina u Hrvatskoj koji moraju priznati da HDZ, dakle stranka koja je predvodila hrvatski narod u stvaranju države i u Domovinskom ratu je sve popularnija, a stranci "bivših" komunista, dakle onih koji kontroliraju te iste novine, rejting sve više pada. **To je vjerojatno najbolje opisao biskup Đuro Hranić rekavši:**

"Tražeći mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje."

Na primjer, predsjednik hrvatske države u svezi s događanjima na Alci kaže: "Računao sam da imam posla s časnim ljudima i da će se oni časno ponijeti." Zar ne zvuči degutantno kada o časti govori Haaški svjedok protiv vlastita naroda? Pa i prvi Mesićev komentar poslije uhićenja Miloševića bio je kako će se sada lakše moći hapsiti i po Hrvatskoj. A to je rekao kada je već znao da je u Hrvatskoj došla optužnica protiv generala Gotovine. Rekao je iako je znao za navode u optužnici o planiranom etničkom čišćenju iz nekakve države ravnopravne Republici Hrvatskoj.

Danas takve optužbe demantiraju i Amerikanci, a Mesić govori o časti. Je li to logično? Vjerovali ili ne - jest. Zato što je cilj svjetskih moćnika upravo u urušavanju hrvatske države. Stvorena je protiv njihove volje pa treba i nestati. A da bi nestala mora se ogaditi i onima koji su je stvorili - hrvatskom narodu. A da bi im se ogadila mora imati i predsjednika kakvog ima. A i vlast kakvu ima.

Možda će se netko upitati: Pa kako to da sada Amerikanci pomažu Hrvatskoj u dokazivanju lažnih optužbi o Oluji u haaškoj optužnici? Pa i sama je upletena u to. Naime hrvatska vlada je uvjerila tadašnju Clintonovu administraciju da je Oluja i američki interes, što ona i jest bila. Spašen je Bihać, i zahvaljujući njoj došlo je do Daytona. Ali iznad svega to je bio hrvatski interes jer su oslobođeni okupirana područja RH.

To su itekako znali časnici američke vojske i tadašnji ministar obrane SAD. U njihovom ministarstvu vanjskih poslova to "nisu razumjeli" jer se nije poklapalo s njihovim viđenjem američkih interesa i to je najbolje formulirano u Holbrockeovoj knjizi: "Psi sa smetišta obavili su prljavi posao za nas". S ovakvom formulacijom Oluje postavlja se pitanje: Je li general Gotovina američki general, kada ga optužuju za Oluju?

Naravno, sve bi to bilo jednostavnije i progutati da nije došlo do žestoke reakcije u Hrvatskoj. Prije svega Crkve u Hrvata i njenih biskupa. Biskup Bogovic je, po običaju oštro reagirao još dok su trajale rasprave u Hrvatskom saboru. Nazivanje Carle del Ponte "trećerazrednim službenikom", u izjavi Komisije "Justitia et pax", dovelo je do objavljivanja i_optužnica i Račanovog odgovora. A potom je slijedilo sudjelovanje na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, zadarskog nadbiskupa msgr. Ivana Prenđe, a vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'." Biskupi su upozoravali da vlast vuče poteze koji mogu ugroziti hrvatsku državu. A dogodila se i Sinjska alka.

Takva reakcija i dovela je do toga da je sadašnja hrvatska vlast i tražila pomoć od Amerikanaca. A u situaciji kada je vlast pokazala želju, bolje reći bila je primorana povući poteze, da se ipak ne sudi Hrvatskoj, prirodno je da su i biskupi počeli nastupati u drugačijem tonu. U narednim propovijedima počeli su pozivati na jedinstvo naroda, što i jeste prirodno u situaciji kada ti netko želi srušiti državu. Evo kako to komentira Mesić odgovarajući na pitanje:

- Pismo Vatikanu? Je li to pitanje konačno prevladano?

- Tu i nije bilo nikakva spora osim što je tu bilo raznog spekuliranja. Nisam Papi pisao nikakvo pismo nego sam Vatikan, s kojim Hrvatska ima diplomatske odnose, upoznao s mojim viđenjem političke situacije u zemlji, na što imam pravo i obvezu. Moje je pismo proslijeđeno uobičajenim putem, a kao sto svatko drugi ima pravo izreći svoje mišljenje, ja imam i dužnost to reći. Nisam se, međutim, miješao u odnose s Crkvom. No, primjetno je bilo kako se na misama od Dana zahvalnosti do Velike Gospe retorika znatno promijenila, od radikalnog do pomirljivog tona?

Dobro je što je poručeno da se stvari malo primire i da se u miru rješavaju hrvatski problemi, a ne zatezanjem odnosa i dijeljenjem. Ali dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu. Znate, brod u kojem bi se svi nagnuli samo na jednu stranu, bez obzira što bi željeli da brod bude stabilan, on bi se prevrnuo.

Naravno, ponašanje biskupa je presuptilno za Mesića, pa on misli da je njegovo pismo dovelo do promjene u ponašanju biskupa. Inače i ne ćudi njegova konstatacija "dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu", jer je upravo to što on stalno radi. Svima je dobro poznato da je onoj drugoj strani – državotvornim Hrvatima - danas u Hrvatskoj praktično onemogućeno pisanje u novinama jer su sve u režimskim rukama. Ali bolje je citirati samog Mesića:

"Postoji u Hrvatskoj centar koji misli da je zaborav zahvatio čitavu hrvatsku javnost, da su ljudi zaboravili pogrešnu politiku u BiH, pljačku, tajkunizaciju i što sve ne. Kao da su ljudi zaboravili i ne znaju da je vlast u proteklih deset godina bila u rukama HDZ-a i da su ovo sada rezultati te vladavine. Pa nisu problemi nastali za godinu ili godinu i pol dana. Za tih godinu i pol dana se problemi pokušavaju riješiti."

Sjetimo se ipak činjenica koje govore o uspješnosti ove vlasti: nezaposlenost je čak i u srpnju, usprkos sezonskim radnicima, porasla i sada je blizu 370 tisuća ljudi, a uvoz poljoprivrednih proizvoda, koji za deset puta nadmašuje izvoz, povećan je za 21 posto i do kraja godine premašit će vrijednost od 1,5 milijardu maraka, a i turistička je sezona prošla ispod očekivanja. Ima li onda uopće razlike između Mesićeve izjave i izjava podpredsjednika Vlade Slavka Linića: "Nije agresor uništio Hrvatsku, nego HDZ" i "Nisu agresori uništili Hrvatsku, HDZ je taj". A slično i Ivica Račan kritizira sve i svakoga u Hrvatskoj. Jer najveći zločin je ukazivanje prstom na nesposobnost komunista. Zato mu desničari (to Vam dođu oni koji vole svoj narod, a ne slušati gospodare svijeta) potpaljuju požare po Dalmaciji. Kolika je panika sadašnjih vlasti pokazuje najbolje to što je centar svega toga u toj istoj Dalmaciji. Dakle desničari pale sami sebe. A građani su kaže i Račan, kratke pameti jer im desničari neodgovorno obećavaju brze i lake promjene. Očito Račan misli da može uvjeriti ljude da su im 200.000 novih radnih mjesta obećali desničari. Tako i Račan ređa optužbe na račun HDZ-a, HIP-a, Sanadera, Pašalića, Tuđmana, Domazeta, Ivankovića i promocije knjige o generalu
Gotovini, biskupa itd. itd. Svi su strašni jer nisu jadnom Račanu i drugovima

dozvolili da dozvoli Haagu osuditi Hrvatsku za etničko čišćenje počinjeno u njima dragoj državi Republici Srpskoj Krajini.

Potvrđuje li išta bolje riječi biskupa Ivasa od ovih izjava Mesića, Linića i Račana? Na vlast su došli pjevajući pjesmice o lopovluku HDZ-a, a poslije godinu i osam mjeseci svoje vladavine još uvijek nisu naučili ništa novo. Biskup Ivas i kaže da je prethodna vlast i bila često pritisnuta osobnim slabostima i pogreškama. A što je učinila nova vlast? Josip Jović to komentira: "Pojedinačna se odgovornost izbjegava, samo je protiv Miroslava Kutle pokrenut kazneni postupak, a od svih političara proziva se samo Ivić Pašalić. Ostali su, čini se, sklopili sporazum s vlastima. Neki svoje grijehe plaćaju upornom šutnjom, neki su se preobratili, neki su ucijenjeni, neki igraju dvostruke igre, neki putuju na specijalne zadatke. A bit će ipak da u toj epohalnoj pljački sudjeluje ista uigrana skupina ljudi vođena istom rukom, kako u vrijeme starog tako i u vrijeme ovoga režima. Čini se kako je krajnji cilj toga čitavog jednog projekta uništiti povjerenje naroda u mogućnost vlastite države i vlast nad njom staviti potpuno u ruke vladara svijeta."

Ja bih tu dodao da je Kutle izgleda optužen samo zato što nije želio surađivati s novim vlastima. Nedavno je njegov odvjetnik i rekao da su Kutli ponudili slobodu u zamjenu za lažno optuživanje Pašalića. U Hrvatskoj sve više raste uvjerenje kako su optužbe protiv Pašalića upravo plod činjenice da ga se smatralo najsposobnijim čovjekom HDZ-a. To potvrđuju najnoviji strah vlasti da će Dražen Budiša biti promoviran kao novi vođa desnice u režiji Pašalića. Oni time pokazuju kako i sami razumiju da je Pašaliću stalo do Hrvatske, a ne do vlasti kao njima.

Treba li ipak spomenuti da je upravo na HDZ-ov prijedlog Sabor zahtijevao od Vlade da ustanovi 200 najbogatijih obitelji u Hrvatskoj. Naravno, vlada to nije učinila ne samo zato da bi stalno mogla ponavljati naučenu pjesmicu da je za sve kriv lopovluk HDZ-a. Da su to učinili bilo bi svima jasno ono što sam stalno upozoravao tijekom svojih gostovanja na hrvatskim radio programima u Australiji, pa i ovdje u Sydneyu - najbogatiji, dakle oni koji će sutra odlučivati o sudbini Hrvatske, su bivši komunisti, pogotovu komunistički direktori koji su i izvršili najveću pljačku Hrvatske prije nego što je HDZ uopće dobio vlast. Zbog pomirbe HDZ se nije obračunao s njima.

"I dok se na sva zvona govori o pljački i otimačini onih bivših, - kaže Josip Jović, ovi sadašnji nesmetano nastavljaju istim putem. Dok se svi još uvijek bave Kutlom, događa nam se Goran Štrok. Njemu je onaj isti Linić već praktički darovao, i to protuzakonito (Otok života), nekoliko jadranskih hotela, od Rijeke do Dubrovnika, a Štrok grize i dalje i čini se kako je jedini pravi smisao Linićeva mandata osigurati tome bivšem vozaču automobila i sinu beogradskoga generala ispunjenje svih njegovih ambicija. Bolska Bretanida prodana je za dvadeset milijuna maraka, a dubrovački Excelsior za milijun maraka?! Linić je, čini se, ključna osoba u krajnje sumnjivom poslu oko prodaje drugoga presudnog paketa dionica Hrvatskog telekoma, cijenu kojega će samo tijekom godinu dana platiti sami pretplatnici, koji su još uz to sami izgradili cijelu infrastrukturu. Ali to njega puno ne zabrinjava jer će on svojoj mamici kupiti mobitel za 150 kuna, a na sve prigovore uzvraća: "Pa ne morate telefonirati." Slavko Linić je, tko zna za čiji račun, uz pregršt uvreda otjerao stranog ulagača u zadarsku duhansku industriju.

Ministar Čačić, koji je u svojoj graditeljskoj karijeri iza sebe ostavio niz nedovršenih, a naplaćenih objekata, od Izraela preko Murtera do Dubrovnika, koji je sada preuzeo praktički sve javne radove u zemlju, kupio je ovih dana usput dva hotela u Župi Dubrovačkoj."

Sjetimo se da je nedavno objavljeno i to da Jakovčić ima tri stana i poslovni prostor u Puli, i uz to cijelo jedno selo, ostaje nam se zapitati: Jesu li svi oni koji su optuživali obitelj Tuđman za njihovo navodno bogatstvo, u stvari njih optuživali samo zbog toga što je dr. Tuđman Otac hrvatske države? Podsjetimo se i da Sabor nije želio udovoljiti zahtjevu Ankice Tuđman da osnuje komisiju koja će ustanoviti to navodno bogatstvo Tuđmanovih.

Ali vratimo se Mesiću. On kaže:

"Znam da ima još uvijek onih kojima odgovara izolacija Hrvatske. Međutim, izolacija i bodljikava žica na granici ne odgovara Hrvatskoj, i to je ono što ti krugovi ne mogu shvatiti. Svaki je rat u povijesti završio mirom i o tome možemo učiti iz svoje i iz povijesti drugih naroda. Ti koji me tako napadaju ili ne shvaćaju ili se prave ludima. Ja stalno tražim da budu kažnjeni oni koji su krivi, i za agresiju i koji su krivi za zločine. Upravo na tome inzistiram da budu suđeni i konkretni Crnogorci, i konkretni Srbijanci, konkretni ljudi itd. Dakle, zalažem se da se individualizira krivnja."

Mesić priča kao da su hrvatski biskupi i svi mi obične budale. On priča o izolaciji, a najveća moguća izolacija je biti sluga. Što imaš od toga kada gazdu možeš vidjeti samo kada te zvoncem pozove?

Mesić se stalno zalaže da se krivnja individualizira. I doista je individualizirana. Za od njega, kao haaškog svjedoka, izmišljenu agresiju Hrvatske na BiH individualno su kažnjeni: general Blaškić s 45 godina robije, Kordić s 25, a Čerkez s 15. Današnja hrvatska vlast je upravo kada se vidjelo da je Blaškić osuđen za tu navodnu agresiju RH na BiH, i donijela Deklaraciju o suradnji s Haagom, s kojom je priznala nadležnost Haaga za akcije Bljesak i Oluja. Dakle, očita je bila želja današnjih hrvatskih vlasti da se nakon individualnog kažnjavanja generala Blaškića zbog navodne agresije RH na BiH, "individualizira" i krivnja zbog agresije RH na Republiku Srpsku Krajinu. S optužnicama Ademija i Gotovine, dočekali smo i ostvarenje te njihove želje.

Današnju vlast posebno brine potpisivanje povelje o suradnji HIP-a i HDZ-a. Boje se,. kažu, ujedinjenja tih stranaka i imenovanja Miroslava Tuđmana ili Andrije Hebranga novim predsjednikom. Boje se i približavanju Budiše tzv. desnici. Jednostavno rečeno boje se ujedinjenja hrvatske državotvornih snaga, jer iznad svega im je važna vlast. Zbog vlasti su pokazalo se spremni priznati etničko čišćenje jadnih nenaoružanih Srba iz po njima države RSK. Gubitak vlasti poteže i pitanje odgovornosti za sve to. Tuđman im je 1991. oprostio. Hoće li im biti oprošteno i drugi put?

Naravno, haaški bordel će neovisno od toga što je i pisanje u SAD u svezi s Olujom potvrdilo da se doista radi o dobro plaćenom bordelu, nastaviti svoj posao. Opet su na redu Hrvati iz BiH, bolje reći Hercegovine. Poslije razbojničkih napada na hrvatsku banku, na redu su opet oni koji su

najzaslužniji za očuvanje hrvatstva u BiH. Spominju se Valentin Ćorić, bivši ministar policije Hrvatske Republike Herceg Bosne, Slobodan Praljak bivši zapovjednik HVO-a, i Zlatan Mijo Jelić, ratni zapovjednik vojne policije HVO-a i donedavni zapovjednik hrvatske vojne komponente u Vojsci Federacije. Spominju se i Stanko Sopta Baja i Ljubo Ćesić Rojs. Komentar oko mogućeg Soptinog odlaska u Haag sve govori:
"Njegovu bi se odlasku ponajviše radovali međunarodni predstavnici u BiH. Oni Soptu doživljavaju kao tvrdog radikala koji svoje stavove nameće Jelaviću i HDZ-u." Naime, već je odavno poznato da Haag služi i da se eliminiraju upravo oni koji su najveći protivnici dekroatizacije BiH, što i jest zadaća koju su dobili oni koji danas vedre i oblače u toj državi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako ce i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su u tome uspješni pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Zašto govorim o uspješnosti svjetskih moćnika u tome? Moramo stalno imati na umu da je to plod njihovog djelovanja, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uviđati i oni koji su nesvjesno sudjelovali u tome pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očiti činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, I da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati. Najnovije optužnice pokazuju da se politika međunarodne zajednice prema Hrvatima BiH ne mijenja iako su istupi Heryja Hydea, predsjednika Odbora za vanjsku politiku američkog Kongresa, kardinala Vinka Puljića i biskupa Ratka Perića u Kongresu uzdrmali Wolfganga Petritscha. Recimo i za Hydea je pravedni mir u BiH je dalje nego ikada, nametanje rješenja i dovođenje neželjenih ljudi na vlast nema potporu stanovnika regije, a loši

rezultati međunarodne zajednice posljedica su opasnih, pretjeranih i neograničenih ovlasti visokog predstavnika. Hayde nije htio ni primiti Petritscha. Treba li uopće usporediti takav postupak g. Hydea, s odnosom današnjih hrvatskih vlasti prema Hrvatima BiH? Svima je jasno da hrvatske vlasti krše sam Ustav RH jer su po njemu dužne brinuti se o Hrvatima i u drugim državama, pa prema tome i o Hrvatima BiH.

Sjetimo se da je i kardinal Puljić rekao u američkom Kongresu da HDZ i Hrvatski narodni sabor i dalje uživaju podršku većine, no međunarodni predstavnici HNS tretiraju kao ekstremističku instituciju. Upozorio je da će se razočarani Hrvati u Hercegovini okrenuti ekstremizmu, a oni iz Bosne potpuno iseliti ako ne dobiju jamstva da je BiH i njihova domovina. A upravo nas ovih dana predsjednik HDZ-a, dr. Ivo Sanader upozorava kako se sprema donošenje novog Ustava BiH, po kome bi Federacija BiH, dakle bošnjačko-hrvatski entitet, bio uređen kao građanska država. Drugim riječima Ustavom bi se osiguralo daljnje čišćenje BiH od Hrvata. Reakcije onih koji bi po Ustavu trebali dići svoj glas u Hrvatskoj nema, uostalom kao što ih nije bilo ni do sada. Umjesto svakog komentara takvog ponašanja današnjih hrvatskih vlasti najbolje je citirati predsjednika Mesića: "Ja moram i provoditi hrvatski Ustav, čak sam dužan paziti da i drugi provode hrvatski Ustav." Da, i kada pomažu uništenju Hrvata BiH i kada daju Sloveniji hrvatski teritorij - provode Hrvatski ustav. Vjerovali ili ne. I dok Mesić ponavlja floskulu o pogrešnoj politici bivših hrvatskih vlasti prema BiH, sve više i više će bivati jasnije da je upravo ta politika, koju sam na hrvatskim radio programima u Melbourneu krajem 1992. i početkom 1993. nazivao "politikom vlastitih teritorija", jedina moguća. Danas to znači stvaranje republika i Hrvata i Bošnjaka, pored već one srpskog naroda. Jedino republika hrvatskog naroda osigurava opstanak Hrvata u BiH. Oni koji to onemogućavaju pokazuju da im je i cilj nestanak Hrvata iz te države u kojoj bi sva tri naroda trebala biti jednakopravna.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM!ZAGREB, 2005.

ZLOČINAČKI POTHVAT SUDA U HAAGU

Je li Sud u Haagu institucija zla?

Kolumnist "Hrvatskog slova" Zoran Vukman[37] kaže:

"Popuštanje zlu nikada ne će zadovoljiti zlo. Ono ne staje pred mlakim i popustljivima. Apetit zla raste kako ga se više hrani. Često se narav i djelovanje zla ne može objasniti racionalnim razlozima, pogotovu kad je ono tako očito usmjereno protiv istine i pravednosti, a još najmanje kad je i samo zaogrnuto maskom dobra i pravde. Institucija haaškog tužiteljstva upravo je nadahnuta takvim dijaboličnim nakanama, a Carla del Ponte je personifikacija zle progoniteljice. Ne želim nikoga demonizirati, no ako je del Ponte nadahnuta pravednim nakanama, onda je to neko čudno pravo i pravda. U naravi je tužitelja da optužuje, no da baš optužuje sve i svakoga, i da proganja koga god može proganjati s pozicija nedodirljive moći, graniči se zdravim razumom. No njezin posao nije stvar stihije, nego produkt politike jedne međunarodne institucije. Ona je samo jedan od predanih izvršitelja, koji je dobio prigodu iživljavati se nad slabijima. Postupak kojeg je njezino tužiteljstvo pokrenulo protiv hrvatskog generala Mirka Norca, još je jedan zlokobni znak da je hrvatski europski usud obilježen i determiniran haaškim čistilištem. No čini se da je to najmanje čistilište, a više predvorje samog pakla. Mnogi će zbog Norca i Gotovine, i zbog svega što se događa nesretnoj Hrvatskoj, završiti u devetom krugu pakla, tamo gdje završavaju svi izdajnici."

Slično govori i dr. Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva[38]:

---

[37] "Hrvatsko slovo", 4. lipnja 2004.
[38] "Fokus", 11. lipnja 2004.

"Rijetki su u svijetu koji se trude oko istine. U mnogih još vrijedi Bismarkova 'Cijeli Balkan ne vrijedi kostiju jednoga pomeranskog grenadira.' Među rijetkima u svijetu Margaret Thatcher je shvatila našu tragediju. Ona je željeznom logikom objasnila i anticipirala ovo što nam se danas događa s Haagom: 'Pokušaji da se izjednači vojna akcija *Bljesak* i *Oluja*, kojom je oslobođeno hrvatsko tlo, s ranijim primjerima srpske agresije, čista su lakrdija.' Ta 'lakrdija' pojavljuje se kao zloduh glavne haaške tužiteljice koja nas obilazi i prijeti i predaje optužnice protiv hrvatskih junaka i osloboditelja. Kao da je gladna našeg živoga mesa. Najlegitimnije svjetsko pravo - pravo na opstojnost i obranu i oslobođenje od genocida i agresije - proglašava se zločinačkim pothvatom, pa tako i cijeli naš projekt utemeljen na pravednoj žrtvi za moralno ispravnu stvar, obrće se u svoju protivnost u tobožnji zločin. S dalekosežnim posljedicama. S vrlo opasnim i zlim nakanama. Valja nam to zlo preživjeti i očuvati našu Hrvatsku i pomoći našim junacima koji su spasili Hrvatsku."

Da o sudu u Haagu kao instituciji zla govore samo Zoran Vukman i Zvonimir Šeparović ili pak samo Hrvati, mogli bismo pomisliti kako možda nisu u pravu. Međutim, tu očitu istinu o Haagu usude se reći i ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran nedavnim haaškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH kaže[39]:

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haaškog suda i to najviše upravo haaškog tužiteljstva![40] Dakle, nije moguće govoriti o neznanju, griješki ili nečem sličnom. Radi se doista o zlu, o zlim namjerama tog tužiteljstva. Najblaže rečeno!

Zašto su Hrvati krivi?

Dovoljno je znati da je sud u Haagu optužio sve one koji su najzaslužniji za stvaranje hrvatske države. Optuženi su za ono što je tako lijepo opisao vojni

[39] "Večernji list", 10. travnja 2004.

[40] Charles R. Shrader, *Muslimansko hrvatski građanski rat u Srednjoj Bosni* / Vojna povijest 1992. – 1994., Zagreb, 2004.

biskup mons. Juraj Jezerinac u Zagrebu u crkvi Sv. Mati Slobode 28. svibnja 2004.[41]:

"U domovinskom ratu, istodobno sa stvaranjem države, stvarale su se i oružane snage Republike Hrvatske sa željom da obrane Domovinu. Branitelji su bili spremni podnijeti svaku žrtvu, pa i smrt, ako ustreba, kako bi obranili slobodu, dostojanstvo i čast i svakog stanovnika Domovine, ponijevši sa sobom ideale i univerzalnu ljubav, krunicu oko vrata i vjeru u srcu, bogoljublje i čovjekoljublje, kao najjače oružje. Naš će narod biti trajno na njih ponosan. Nama je i njima velika radost i nagrada što su se borili pod svojom zastavom za svoju Domovinu, protiv nasilja i rata, braneći svoje, a ne osvajajući tuđe.

Ističući snagu i hrabrost hrvatskih branitelja, želim ponovno naglasiti poznatu nam i zanimljivu činjenicu. Naime, kad smo se kao narod našli gotovo od svih ostavljeni, ali ne i od Boga, naši su branitelji krenuli s krunicom oko vrata – što je presedan među vojskama svijeta. Bili su ujedinjeni u ljubavi prema Bogu i Domovini, i na kraju se obranili od osvajača. Budući da su najjače armije svijeta priznale da ne bi uspjele učiniti ono što je učinila hrvatska vojska, braneći i vraćajući svoj okupirani dio u sastav Republike Hrvatske, i to u nekoliko dana, sigurni smo da to nije učinila samo snaga ljudske volje. Ono što čovjek ne može učiniti samo vlastitim snagama to može Bog uz čovjekovu suradnju."

Doista sude, je li i sam Bog na optuženičkoj klupi u Haagu? Jer nam je pomagao! "Gotovo od svih ostavljeni"? Kamo sreće da su nas svjetski moćnici samo prepustili velikosrpskoj agresiji. Dapače, već u startu su nam oduzeli pravo na samoobranu kroz poznati "embargo na uvoz oružja", a kroz svo vrijeme pomagali velikosrpski nacizam u agresiji na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu.

Zločin protiv mira

Ipak, malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju nečega što će biti institucija zla. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio pater Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima, biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! Zar upravo Domovinski rat, rat koji nam je tako zorno opisao biskup Jezerinac, nije uzor onoga o čemu govore i Sv. Toma Akvinski i Ciceron?[42]

A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada

[41] "Hrvatsko slovo", 11. lipnja 2004.

[42] Nikola Mate Roščić, *Ne možemo i ne smijemo šutjeti*. U: *Globalizacija i identitet / Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike*, Zagreb, 2004., str. 323-330

se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Sjetimo se kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini. Interesira se za Gotovinu iste godine kada je zapovjednik NATO-a, general Clarke, u Zagrebu rekao[43]:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.[44]

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije *Bljesak* i *Oluja*. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu je doista zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu.

Podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onima koji su počinili zločin protiv mira, dakle onima koji su počinili agresorski rat. Dakle, stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece i staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi ni o kakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

---

[43] Nenad Ivanković, *Ratnik*, Zagreb, 2002., str. 243

[44] Tihomir Dujmović, "Glas Slavonije", 4. srpnja 2003.

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

"Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive 'Oluja'."

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je tobože izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirano područje Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je bilo i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio "planiranje, pripremu ili izvršenje progonâ srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi." Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji, nigdje se ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospić, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospić. Pače unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospić, i oni koji su im to omogućili, pače štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljna granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na televiziji Banja Luka hvalila kako je ubijala Hrvate.

Obrtanje teza: zločinački pothvat i zločinačka organizacija među Hrvatima

U proširenoj optužnici protiv generala Gotovine već imamo da je za sud u Haagu "zločinački pothvat" to što je "od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajnji cilj".

Očito po pravilu: pripiši drugima ono što sam činiš! To je eskaliralo u optužnici protiv bosansko-hercegovačkih Hrvata:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela 'Velike Hrvatske', u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale

dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovale u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u dosluhu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovale u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; JADRANKO PRLIĆ; BRUNO STOJIĆ; SLOBODAN PRALJAK; MILIVOJ PETKOVIĆ; VALENTIN ĆORIĆ; BERISLAV PUŠIĆ; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjedonosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (*Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik odaje tko su joj bili informatori!*)

Usporedba suda u Haagu sa staljinističkim i nacističkim sudovima

Još na proširenje optužnice generalu Gotovinu "Glas Koncila", 12-21 ožujka 2004 konstatira:

"Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna

nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u držano-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatila tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?"

Jasno je da to i misle! A to i potvrđuje zločinački karakter samih pisaca i njihovog pothvata! Optužnica protiv Hrvata iz BiH to nedvosmisleno potvrđuje. Još sam 2000. godine upozoravao da cilj Haaškog suda nije samo izjednačavanje krivice agresora i žrtve, već im je cilj da se žrtva, dakle Hrvatska optuži za genocid.[45] Dakle, cilj im je očito bio zločinački!

Zoran Vukman opisuje u "Hrvatskom slovu"[46] kako mu djeluje nastup Carle del Ponte prema hrvatskoj službenoj politici: "Vladi je dala kockicu šećera jer poslušno izvršava uvježbane radnje. Divna, gotovo idilična suradnja s Haagom! U razgovorima za servilni hrvatski tisak, nakon što je represijom dresera postigla svoje ciljeve, sada se prikazuje kao ono što zapravo, u svojoj biti i jest – kao činovnica novog svjetskog poretka ili, kako je rekla, kao ona koja samo obavlja svoj posao. Slično su govorili i tužitelji u staljinizmu, i gestapovci u nacizmu. Svi su oni, na koncu, tvrdili da su samo vršili svoju dužnost."

Može li se ponašanje Suda u Haagu doista poistovjetiti s nacizmom? Tamo su stradali Židovi, Romi i ne samo oni. Na sudu u Haagu - Hrvati! Po njihovim optužnicama kriv si samo zato što si Hrvat. Zar i nacistima nisu bili krivi Židovi samo zato što su bili to što jesu?

A taj sud je produžena ruka onih koji vladaju ovim svijetom. Vukman[47] kaže: "Zar je moguće da se u nekoliko godina percepcija naroda može tako izmijeniti? Ili je hrvatska politika čisto farizejska: 'bolje da pogine jedan, nego čitav narod.' Posljedica takva stajališta, i povijesno, i politički, i ako ćemo biblijski i religijski je bila jasna: tlačitelj je na kraju zgazio ne samo jednog, nego i čitav narod."

Može li se ta poruka poopćiti? Ako su spremni tako zgaziti hrvatski narod, tko je sutra na redu? Ako su spremni oduzeti dostojanstvo jednog naroda i zgaziti ga, zar to već nije nacizam?

Zaboravljena poruka biskupa Jezerinca

Danas se teško može u Hrvatskoj objaviti nešto što nije po ukusu onih koji su stvorili takav sud u Haagu. Tako nedavno u "Fokusu" nije objavljen tekst njihovog kolumniste, bivšeg saborskog zastupni-ka Joška Kontića. Zašto? Bit će jasno iz slijedećeg dijela tog teksta:

---

[45] "Hrvatsko slovo", 18. kolovoza 2000.
[46] "Hrvatsko slovo", 11. lipnja 2004.
[47] "Hrvatsko slovo", 4. lipnja 2004.

"ISTINA JE da je u rujnu 2001. godine 50 saborskih zastupnika Ustavnom sudu podnijelo Zahtjev za ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om.

ISTINA JE da najpriznatiji hrvatski ustavno-pravni stručnjaci, Smiljko Sokol i Branko Smerdl, u svojoj knjizi *Ustavno pravo* izričito navode da i ustavni zakoni moraju biti u skladu s Ustavom. Iz toga jasno proizlazi da je Ustavni sud nadležan za ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om.

ISTINA JE da su podnositelji u Zahtjevu naglasili da se ne zalažu za prekid suradnje s MKS-om.

ISTINA je da su podnositelji u Zahtjevu zatražili stavljanje izvan snage pojedinih zakonskih odredbi koje ne zadovoljavaju ustavne standarde zaštite ljudskih prava.

ISTINA JE da su podnositelji u okviru Zahtjeva predložili i donošenje odluke o privremenom obustavljanju izručenja okrivljenika MKS-u.

ISTINA JE da je spomenutih 50 saborskih zastupnika opisanim pravnim sredstvima legalno i legitimno pokušalo zaštititi generala Antu Gotovinu od progona MKS-a.

ISTINA JE da je Ustavni sud, sukladno Ustavnom zakonu o Ustavnom sudu, svaki zahtjev za ocjenu ustavnosti obvezan riješiti 'u pravilu u roku od najviše godinu dana'.

ISTINA JE da se Ustavni sud još uvijek nije očitovao o Zahtjevu za ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH sa MKS-om, a od njegovog podnošenja prošle su gotovo tri godine!

(...)

ISTINA JE da neki od 50 saborskih zastupnika koji su u rujnu 2001. od Ustavnog suda zatražili ocjenu ustavnosti Ustavnog zakona o suradnji RH s MKS-om i privremenu obustavu izručenja okrivljenika Haaškom sudu, danas obnašaju najistaknutije državne funkcije. To su: IVO SANADER, predsjednik Vlade; VLADIMIR ŠEKS, predsjednik Sabora; JADRANKA KOSOR, potpredsjednica Vlade; LUKA BEBIĆ, potpredsjednik Sabora; VESNA ŠKARE - OŽBOLT, ministrica pravosuđa; IVAN ŠUKER, ministar financija; BOŽIDAR KALMETA, ministar mora, turizma, prometa i razvitka; MARINA MATULOVIĆ - DROPULIĆ, ministrica zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva; IVAN JARNJAK, predsjednik saborskog Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost; BRANIMIR GLAVAŠ predsjednik saborskog Odbora za izbor, imenovanje i upravne poslove; itd.

ISTINA JE da o zastupničkoj inicijativi iz rujna 2001. ne šuti samo Ustavni sud. O tome šuti i Vlada, šuti Sabor, šuti vlast, šuti oporba, šute mediji."

Opet hrvatska šutnja! A gaze nam dostojanstvo! Nove hrvatske žrtve danas su u Haagu. One najvrijednije: najbolji među nama - najzaslužniji za stvaranje države i obrane od velikosrpske agresije potpomognute od strane onih koji ih danas sude. Sude im zato što ih nisu mogli poraziti u ratu. Sude ih oni koji su taj rat izgubili! A mi šutke prelazimo preko tih naših žrtava. U pravu je Vukman kada se pita:

"Što takva Hrvatska zaslužuje? Zaslužuje li slobodu? Zaslužuje li jednog velikog i neponovljivog Tuđmana? Zaslužuje li išta više od vječitog poltronstva središtima moći?"

Doista. Zar su ljudi zaboravili kako im je unatoč svoj sili problema deset Tuđmanovih godina bilo deset najboljih godina u njihovim životima? Deset godina ponosa i dostojanstva!

Tko se danas sjeća kako je biskup Jezerinac, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"?

Zar nije trebalo poslušati biskupa i produžiti godine ponosa i dostojanstva? (2004.)

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *HERCEGOVAC IZ BOKE*

U Širokom Brijegu

Evo na neki način me je ova moja knjiga *Hercegovac iz Boke* definirala kao Hercegovca, barem kod mojih prijatelja Hercegovaca - Hercegovca iz Boke. Ako sam već sam sebe tako definirao, postoji li i mjesto odakle sam? Odgovor je dan u samoj knjizi, u tekstu *Hrvati u BiH i stranka Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima,* koji je svojevremeno objavljen u *Hrvatskom Slovu* od 22. prosinca 2000., a koji predstavlja moj govor na predstavljanju knjige Joška Čelana *Oklevetani narod* s predgovorom *Hercegovci žrtve apartheida*. Naime, u njemu je dan moj razgovor s mojim kćerkama:

- Tata, danas je Split glavni grad svih Hrvata. Da se mi odselimo tamo.

- Ne spominjite to. Prema izborima u BiH i svemu što se dešavalo tamo s tim izborima u svezi, a kako je ponosa hrvatskih ljudi u Hrvatskoj sve manje i manje, bit će bolje da odemo odmah na Široki brijeg – odgovorio sam.

Naravno, ja sam iz Boke kotorske, ali i moja definicija nas Hrvata iz Boke je opet vezana za Hercegovce:

Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života.

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Ali težak je i položaj Hercegovaca. Pa ovdašnji Hrvati su bili prve žrtve velikosrpske agresije na BiH, samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Iako su, dakle najzaslužniji za opstanak BiH, vjerojatno i zbog toga su glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Stravično je divljačko pljačkanje cijelog hrvatskog naroda u Hercegovini kroz razbojnički prepad na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. I to i sve što vam se danas događa – ne trebam vas ja učiti – ali jasno je i malom djetetu jest zbog onoga što su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, a što je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001., a to je "da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati".

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Pročitajmo samo dio najnovije optužnice iz Haaga. Nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela "Velike Hrvatske", u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile,

zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovale u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u dosluhu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovale u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; JADRANKO PRLIĆ; BRUNO STOJIĆ; SLOBODAN PRALJAK; MILIVOJ PETKOVIĆ; VALENTIN ĆORIĆ; BERISLAV PUŠIĆ; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (*Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik, zar ne, odaje pravi izvor haaških informacija.*)

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja sljedeća knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* bit će posvećena mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Ja, a sigurno i vi, izuzetno smo ponosni što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige da nikad ne smijemo zaboraviti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo, to izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba

braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi. Tako Ivan Kordić u "Fokusu", 21. svibnja 2004. u tekstu znakovita naslova *Šušak bez vijenca na grobu* piše:

"U to spada i njihova stalna potreba da ponize Hrvate i da ih ucjenama prisile na samoponižavanje. Kao nedavno uz obljetnicu smrti Gojka Šuška. Čovjeka koji je zajedno s predsjednikom Tuđmanom najzaslužniji za hrvatsku samostalnost i slobodu njegovi nasljednici nisu se usudili ni spomenuti ni položiti vijenac na njegov grob, a da o misi zadušnici i ne govorim. Jer, Savo Štrbac i Carla del Ponte proglasili su ga zločincem. A oni su današnjim hrvatskim političarima očito važniji od slavnoga Ministra i od nacionalnoga i građanskog dostojanstva."

Jedna mala digresija. Slučajno ili ne već naredni, dakle najnoviji broj "Fokusa" povučen je iz prodaje - kažu na zahtjev predsjednika vlade. Bez obrazloženja! Smijenjen je glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban. Je li zbog toga što je broj posvećen nedavno umrlom velikom domoljubu i rodoljubu - velikom hrvatskom književniku Dubravku Horvatiću? Uz njegovu sliku na naslovnici piše "Inzistiranje na historijskome nezaboravu". Ili je to zbog teksta "Hrvati taoci stare osovine Beograd – Zagreb"? Ili i zbog jednog i zbog drugog? A možda je samo riječ o "fotonaglasku", što tvrdi vlasnik. Na fotografiji je cijela vlada s ludom kravom ispred nje i tekst "Kravljim ludilom po zdravom narodu". Neuvjerljivo je obrazloženje kako su tom slikom pojedini nezadovoljni djelatnici "Fokusa" htjeli napakostiti novoimenovanom glavnom uredniku. Očito priznanje da "Fokus" mora biti "bilten" vlade i da zato smjenjuje Bobana. Boban tvrdi da je doznao za smjenu tek kada je "Fokus" bio tiskan kao i to da je istina, a ne da su "kuloarske priče iskonstruirale verziju da je novoimenovani glavni urednik osobno odnio primjerak "Fokusa" u Banske dvore, nakon čega je došlo do brzog povlačenja tjednika iz distribucije".

Zato ostaje dojam kako je najvjerojatniji razlog smjene što je i do sada u "Fokusu" bilo i takvih tekstova, kakav je i spomenuti o Gojku Šušku, koji nas podsjeća kako je prošle godine, dakle prije dolaska na vlast, na misi zadušnici velikom Ministru HDZ bio u najjačem sastavu. A danas se to više ne usude. Od državotvornih novina, kojih u Hrvatskoj ima doista malo, napravili su tako biltene HDZ-a valjda zato što nemaju hrabrosti suprotstaviti se Sudu u Haagu.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.):

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih

Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Vidite da čak i ovakvom čovjeku zbog silne propagande Göbbelsova tipa promakne jedna nelogičnost. Nije strašno to kolike su velike kazne dobili nevini Blaškić i Kordić, već je strašno to što su uopće nevini kažnjeni. Još Rimsko pravo je govorilo da je bolje pustiti 100 krivih, nego optužiti jednog nevinog. A danas je u tzv. civiliziranom svijetu normalno nevinima dati drakonske kazne, a tek poneki pojedinac kao g. Shrader govori kako je strašno što su nevini dobili velike kazne, a ne da je strašno što su uopće kažnjeni.

Pri tome je on, vidimo, mnogo hrabriji od mnogih u Hrvatskoj. Tako je nedavno jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izrijekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda:

"Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogranak srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog suda istovjetni – zločinački! Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. *Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu, ali ne hrvatske države već Suda u Haagu. Zločinačke organizacije u Haagu!*

Danas su praktično cijeli vojni vrh države koja je oslobađala svoja okupirana područja, optužen za ratni zločin. A s najnovijim optužnicama protiv Hrvata za rat u BiH imamo to isto. Dapače, čujemo da su njihovi navodni zločini mnogo gori od onih Slobodana Miloševića. Veći od onih Hitlera i Staljina zajedno! Nije im bilo dosta što su nevinim Hrvatima iz BiH dodjeli drakonske kazne od 45, 25 ili 15 godina robije. Zar to već nije bio strašan zločin? A najnovije optužnice su pokazale koliko smo bili u pravu kada smo tvrdili i pisali da je sudu u Haagu dovoljno dokazati nekome da je Hrvat i automatski je kriv, tj. da Haag ispisuje optužnicu protiv cijelog hrvatskog naroda.

Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio pater Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački* karakter ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista zločinački pothvat i* predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu. Zar nije zato vrijeme da Hrvatska vlada zatraži odgovor od Vijeća sigurnosti na to pismo iz 1998. godine? Iako je itekako jasno da se radi o nastavku politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Iako je nama itekako jasno da su ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama, samo potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale."

Da, to je istina. Treba je govoriti. Ali ne samo to. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnom, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato sam na njihove priče o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. "Naime kada bi mi netko pričao o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH rekao bih mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš, Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze. On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobađanje okupiranih područja svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Da im se treba rugati znali su u Ministarstvu vanjskih poslova odavno. Našoj javnosti nije poznata jedna sjajna priča o tome. Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da neće. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojke o potrebitom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

I ovakve priče podsjećaju nas da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

U Tomislavgradu

Lijepo je opet biti među Hrvatima u Bosni i Hercegovini. Sjećam se svog sudjelovanja na tribini o predsjedniku Tuđmanu u Širokom Brijegu uoči podizanja njegovog spomenika u tom gradu. Poslije svečanosti vraćao sam se s profesorom Miroslavom Tuđmanom u Zagreb. Prešli smo granicu. Pričali smo svo vrijeme. U 4 sata Miro mi reče:

- Da poslušamo vijesti da čujemo što će reći o svečanosti u Širokom.

I ništa nije bilo. Isto se ponovilo u 5 i u 6 sati. Miro mi reče:

- Čudno. Ni riječi o spomeniku!

- E, moj Miro. Pa što se čudiš? Zar nisi primijetio da smo prešli granicu. Izišli smo iz Hrvatske.

Dakle, da i vama kažem. Lijepo je biti opet u Hrvatskoj.

Knjigom *Hercegovac iz Boke – Što sam govorio o Hrvatima Bosne i Hercegovine* definirao sam se Hercegovcem - Hercegovcem iz Boke. Jasno je i zašto. Hercegovci su najnapadaniji dio hrvatskog naroda, pa je onda prirodno biti s njima – biti Hercegovac.

A vi – Hrvati – bili ste prve žrtve velikosrpske agresije na BiH, samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Najzaslužniji ste za opstanak BiH, a vjerojatno i zbog toga ste glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Sjetimo se divljačkog pljačkanja i razbojničkog prepada na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. Znamo da je sve zbog onoga što su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, (kako reče sam kardinal u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001.): *Hrvati se trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati.*

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Ako pročitajmo najnovije optužnice iz Haaga protiv Jadranka Prlića; Bruna Stojića; Slobodana Praljka; Milivoja Petkovića; Valentina Ćorića; Berislava Pušića vidjet ćemo da je to nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka. To što su branili i obranili svoju domovinu za Sud u Haagu je zločinački pothvat zločinačke organizacije. Dapače, čitajući optužnicu nameće se pitanje: "Ima li nekoga među nama tko nije uključen u tu 'zločinačku organizaciju?"

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja najnovija knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* posvećena je mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Uz posvetu napisao sam mu, na sam dan kada je otišao u Haag:

Generale,

Skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 5. travnja 2004.

Ponosni smo što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige, da nikad ne smijemo zaboraviti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo to, izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je

HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.):

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Istina je da je Sud s novom presudom Blaškiću pokazao da želi više široko tumačiti tzv. zapovjednu odgovornost. Smijenili su i glavnog stratega "dokazivanja" Hrvatske kao agresora Australca Grahama Blewita. Marko Barišić u današnjem *Vjesniku* piše: "Blewitova je nakana bila stvoriti paralelizam krivnje između Hrvata i Srba za rat i zločine na prostoru bivše Jugoslavije. Ta suluda strategija počivala je na izostanku bilo kakvih ujednačenih kriterija a najzornije se ogleda u činjenici da je bivši načelnik Glavnog stožera HV-a general Janko Bobetko postao haaški optuženik zbog 'Medačkog džepa' dok su s druge strane Veljko Kadijević, a zatim i Blagoje Adžić, čelne osobe JNA koja je počinila masakr nad nesrpskim stanovništvom Vukovara i potpuno uništila taj grad, ostavljeni na miru."

Zar i ovo što govori Barišić ne pokazuje da je Sudu u Haagu najveći krivac Hrvatska, a tek danas pokušavaju izjednačiti agresora i žrtvu. Znamo da je generalu Blaškiću smanjena kazna s 45 na 9 godina robija. Iako nevin dobio je više nego neki Srbi koji su priznali mnogostruka ubojstva. U prvoj i u drugoj presudi stoji da je Hrvatska agresor na BiH i to na osnovu lažnog svjedočenja današnjeg hrvatskog predsjednika. Znamo da to svjedočenje pobija i Saborska deklaracija o Domovinskom ratu, ali – sudeći prema anketama u Hrvatskoj – mnogim Hrvatima nije bitno što je on dragovoljno išao lažno svjedočiti protiv hrvatskog generala i protiv svoje države. Pa i sada je, izmišljanjem nekakve "paralelne linije zapovijedanja", koju negira Shrader, nevinom čovjeku dosuđeno **samo** 9 godina!

Naravno krivi smo mi sami. Na primjer, jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio je moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izrijekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda:

"*Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti.* (…) U Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački* karakter ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista zločinački pothvat i* predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu."

Da, to je istina. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnom, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato bih na njihove priče o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". Ponovio sam je i nedavno u *Fokusu* reagirajući na izjavu novog srbijanskog predsjednika o tome kako su za rat svi krivi. I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. Naime kada mi netko priča o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH kažem mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze". On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobađanje okupiranih područja

svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Mi znamo, a to pokazuju i najnovija događanja oko dr. Mila Budaka, da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT

1. UVOD

Vjerojatno postoji čitav niz odgovora na pitanje koje stoji u naslovu današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Haaški sud – Zajednički zločinački pothvat. Što je to?*

Jedan je: Sud u Haagu je pokazatelj kakav je u stvari današnji svijet!

Zbog toga bi danas netko mogao reći kako je niz mojih stavova o Sudu u Haagu kao što su naslovi mojih knjiga ili tekstova, npr. «Sramotni sud u Haagu» ili «Bordel u Haagu», bio pogrešan. Zato što za Sud u Haagu danas možemo reći da čak djeluje pozitivno u današnjem svijetu. Kako to? Vrlo jednostavno. Moja promišljanja o Sudu u Haagu kao sramotnom sudu što jest naslov moga teksta još iz 1996. godine i same knjige, odnosno bordelu u Haagu (tekst iz 2000. godine) proizlazila su iz uvjerenja koje je tako znakovito izrekao biskup Juraj Jezerinac u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, kada je biskup upozorio da bi Hrvatska *"jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"*.

Događaji koji su uslijedili pokazali su da je besmisleno pokazivati velikima ovoga svijeta da je sud u Haagu sramota civiliziranog svijeta. Sud u Haagu je samo pokazatelj kakav današnji svijet, u režiji velikih jest! SRAMOTAN! Dakle, bez suda u Haagu bi spoznaja o tome bila teže dokučiva. Samo zato se i može govoriti o toj dimenziji pozitivnog djelovanja sramotnog suda. Uz bitnu napomenu kako namjera Suda i nije bila pokazati istinu o današnjem svijetu već – upravo suprotno: oni su batina kojom se služe veliki u ostvarivanju njihovih imperijalističkih interesa na račun malobrojnih i siromašnih! Sramotnih interesa!

Međutim, netko je na primjeru Hrvatskog domovinskog rata i rata u BiH mogao dokučiti tu sramotnu ulogu svjetskih sila, pa je Sud u Haagu, pored bitne uloge osiguranja interesa velikih na ovim prostorima, imao ulogu i prikrivanja te njihove prljave politike.

Zato je napad na žrtve i proglašavanje žrtava agresorima i obratno bilo nužno i da bi se prikrilo kako su veliki podržavali agresore. A zato je oduvijek ponajbolje bilo: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA. Otud i tzv. «udruženog zločinačkog pothvata zločinačke organizacije».

Jesam li o budućem «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» govorio još 18. kolovoza 2000. kada sam u «Hrvatskom slovu» napisao:

«Sigurno je velika pogrješka hrvatskih političara, novinara i dr. što stalno i uporno nisu spominjali tu suodgovornost zapadnih zemalja u srpskom genocidu. I to iz više razloga:

Prvo: zato što bi se oni morali opravdavati za nešto zašto se teško mogu opravdati. Možda bi im to uzelo i malo vremena u smišljanju kako srušiti "nacionalističku" hrvatsku vladu (...).

Drugo: Kako da te poštuju ako bez prigovora prijeđeš preko njihova sudioništva u genocidu nad tvojim narodom?

Treće: Ako je amnestirano njihovo sudioništvo u tom genocidu, zašto bi bili kažnjeni i sami izvršitelji tog genocida? Zato je i prirodno što smatraju da ne možeš kazniti ni one koji su samo provodili i njihovu prljavu politiku. (...)

Četvrto: Kada ne možeš kazniti one koji su sudjelovali u genocidu, nema ni genocida. Odatle je samo korak do obrata, i žal nad jadnim protjeranim pripadnicima "golorukog srpskog naroda" koje treba pod hitno vratiti tamo gdje "nisu" izvršili genocid. A kad nema srpskog genocida, onda sigurno nema ni njihovog sudioništva u njemu. Ali genocida je bilo. Ako to nije bio srpski genocid s zapadnim sudjelovanjem, čiji je onda bio? Pa naravno, hrvatski genocid nad "nenaoružanim srpskim narodom". Jasno je da se zato Zapad mora posebno brinuti o tim jadnim ljudima.

Peto: U situaciji, kada bi se stalno spominjao i njihov doprinos srpskom genocidu, ne bi ni pomišljali na obnavljanje Jugoslavije, dakle, države u kojoj će Srbija biti centar, pa zvali je Zapadni Balkan, Balkanija ili kako god hoćete.

Šesto i najvažnije: Stalnim ukazivanjem na zapadne zemlje kao stvarne sudionike u genocidu nad hrvatskim narodom sigurno bi jačao i ponos hrvatskih ljudi. Ponosnim ljudima doista ne bi mogli tako lako nametnuti sve ovo što pokušavaju. Nije zato ni čudno otkud svi ti skandali oko pripadnika hrvatske vojske. Hrvatskih ratnika i invalida Domovinskog rata. (...) Pa Hrvati se doista imaju čime ponositi, jer ono što su napravila hrvatski ratnici jedinstveno je u cjelokupnoj povijesti. Narod koji se odrekne svojih ratnika odrekao se sam sebe. Onog trenutka kada smo pristali zatvoriti oči nad sudioništvom zapadnih zemalja u genocidu nad našim narodom počeli smo gubiti svoj ponos. Počeli smo se odricati samih sebe. Vrijeme da se to zaustavi.

Znamo da je hrvatska politika i da su hrvatski mediji radili potpuno drugačije! Ali ovakvih upozorenja bilo je već tada puno u Hrvatskoj. Kao da sam u točki 4.

i predvidio tzv. *udruženi zločinački pothvat* još 2000. godine. A i nije bilo teško. Napad je i njima najbolja obrana, zar ne?

Za mene postoji i zločinačka organizacija i njen zločinački pothvat, a postoje i oni koji su zajedno s tom zločinačkom organizacijom zajedno sudjelovali u tom zločinačkom pothvatu. Jasno je, radi se o zločinačkom pothvatu samog Suda.

Ali krenimo redom!

2. REDEFINIRANJE PRAVA NA SAMOOBRANU I PRAVA NA SLOBODU

Promatrati ulogu svjetskih moćnika i samog suda u Haagu nemoguće je bez osvrtanja na početak Hrvatskog domovinskog rata. Već tada je postalo jasno da se u današnjem svijetu želi za vrijednost proglasiti ono što vrijednost nikad nije bila niti to može biti.

Pater Nikola Mate Roščić u svojoj propovijed na Misi za Domovinu kaže[48]:

"Sredinom 13. stoljeća, ***Sv. Toma Akvinski****, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, prema domovini ima dvije temeljne dužnosti:* ***pietas et officium!*** *Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve sto se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!"*

Već sam početak Hrvatskog domovinskog rata pokazao je da to ne vrijedi u današnjem svijetu, točnije rečeno ne vrijedi za sve podjednako. Veliki itekako ta načela njeguju kada su u pitanju njihove zemlje. Ali ne i kada se radi o drugima. Sjetimo se samo njihova «embarga na uvoz oružja». Cinički, embargo je vrijedio podjednako i za agresore, koji su bili do zuba naoružani, i za napadnute koji su bili razoružani. Dakle, jasno je već tada bilo svrstavanje svjetskih moćnika na stranu agresora, tj. da je tim embargom hrvatskom narodu ukinuto pravo na samoobranu. Dapače, zabraniti napadnutome da se naoruža i kažnjavati ga zbog toga je i izravno sudjelovanje u zločinu koji je počinjen nad njim!

3. KAKVA JE ULOGA SUDA U HAAGU ODREĐENA PRILIKOM NJEGOVA OSNIVANJA?

Embargo i svakojaka druga pomoć agresoru nije zaustavila rađanje hrvatske države. Trebalo je naći neki drugi instrument koji će moći u istom pravcu djelovati i u novim uvjetima kada hrvatska država postoji. To nije bilo jednostavno, jer je Badinterova komisija svojevremeno ispravno zaključila o razlozima agresije i o pravu hrvatskog naroda na samostalnost. Je li to bila osnovna uloga Suda u Haagu od samog njegova početka?

[48] Zagreb, crkva Sv. Marka, 13. ožujka 2004.

Markica Rebić, i sam Haaški osuđenik i čovjek koji se zbog same prirode Suda u Haagu itekako morao puno baviti tim sudom o njegovu osnivanju kaže[49]: *«Odluka o osnivanju MKS-a u Haagu je donesena u svibnju 1993. kada je još bjesnio rat i bez obzira na deklarirane ciljeve, glavni je bio zaustavljanje rata i prijetnja onima koji su činili zločine kako će ih pravda dostići.»*

Međutim, vjerojatno se već kod osnivanja tog suda mislilo i o onome o čemu smo govorili gore. Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnbernškim načelima, dakle prema Nürnbernškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo Sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki vjerojatno i nezlonamjerno izostavili „zločin protiv mira" u Statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske agresije sigurno nije odgovaralo da taj sud sudi agresorima, dakle njihovoj saveznici – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige *Hrvatska i veliko ratište*, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu.

Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u Statutu Suda u Haagu, uloga Suda je lako mogla biti iskrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine Sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara su u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća, povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog Suda u Haagu.

[49] «Hrvatski list», 23. ožujka 2006.

4. RATNI ZLOČIN I ZLOČIN U RATU

Vratimo se onome što sv. Toma Akvinski govori o pravednom ratu. U skladu s njegovim tvrđenjem očito je točno ono što je naš poznati odvjetnik Željko Olujić napisao o hrvatskim braniteljima[50]:

«Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obranu hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šeseljevoga divljaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili napadnute.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su napadnute branili od najdivljijih horda na ovim prostorima u novije doba.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su imali hrabrosti otići u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su odano izvršavali čestite zapovijedi svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su uspješno obranili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a milijune stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.»

Naravno, rat je sam po sebi užasan i ljudi izloženi agresiji su u posebnom psihološkom stanju. Zato i poneki branitelji mogu napraviti zločine. Ali to su zločini u ratu, a ne ratni zločini.

Evo što je o tome rekao 1995. god. tadašnji predsjednik Komisije za ratne zločine počinjene na teritotiju Hrvatske dr. Milan Vuković[51]:

„Vjerujem da oni koji ne mogu pravno uobličiti pojam agresije od pojma obrane isto tako ne mogu razlučiti pojam ratnoga zločina od pojma sadržanog u činu agresije. Osvajanja, ubijanja, etnička čišćenja, proganjanja nevinih ljudi, različita su sadržaja od obrane tih ljudi i zaštite nevinih. Pobuda, sadržaj i sam čin pravno je kvalificiran sasvim drukčije u činu obrane od onog koji može biti sadržan u činu osvajanja, agresije, napada, svega što je povezano s agresijom.

---

[50] Predgovor knjige: Josip Pečarić, «Sramotni sud u Haagu, Zagreb, 2001.

[51] Intervjuu „Slobodnoj Dalmaciji", 28. ožujka 1995.
Miroslav Tuđman, Vrijeme krivokletnika, Zagreb, 2006. str. 373.

Prema tome trebalo bi govoriti o pravnom sadržaju borbe hrvatskog naroda, agresiji, a ne voluntaristički stavljati znak jednakosti između žrtve i agresora."

Ovdje treba posebno naglasiti i to da je dr. Vuković u stvari reagirao na izjavu prof. filozofije Milana Kangrge u listu „Arkzin" iz koje se može iščitati teza o Hrvatskoj kao državi nastaloj na zločinu koja kao takva ne može opstati. Teza koja je u tom vremenu vjerojatno bila i u funkciji očuvanja tzv. Republike srpske krajine, ali i funkciji onoga što danas i jest očita politika Haaškog suda. To se vidi i iz njihove potrebe da se na tom sudu ospore riječi dr. Vukovića. Jasno je tko im je mogao i poslužiti za to. Tko drugi nego Stjepan Mesić koji će u svom svjedočenju (16. – 19. 3. 1998.) reći[52]:

„Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljem od toga nikoga, ničiju taktiku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati."

To je Mesić. Prvo pripiše dr. Vukoviću nešto što ovaj uopće nije rekao, zatim za to optuži Vukovića, Vrhovni sud u kome on radi i narod kome pripada! Naravno, u Haagu znaju što je dr. Vuković ali treba im Mesićeva lažna optužba upravo u svrhu ostvarivanja interesa svjetskih moćnika, dakle onih istih moćnika koji trebaju ostvariti ono o čemu je Kangrga i govorio, a čemu se usprotivio dr. Vuković!

5. AGRESIJA NA OKUPIRANA PODRUČJA VLASTITE DRŽAVE

Vjerojatno svaki pravnik zna da je pravo i obaveza svake država da oslobodi svoja okupirana područja. Također je poznato je da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Prema optužnicama Suda u Haagu Hrvatska nema ta prava koja imaju sve zemlje na svijetu! Među rijetkima u svijetu to je shvatila Margaret Thatcher pa je željeznom logikom objasnila ovo što nam se danas događa s Haagom:

«Pokušaji da se izjednači vojna akcija Bljesak i Oluja, kojom je oslobođeno hrvatsko tlo, s ranijim primjerima srpske agresije, čista su lakrdija.»

A ta lakrdija je očita već kada pogledamo optužnice protiv Hrvata. U njima postoji onaj isti «zločin protiv mira», tj. zločin agresije kojega nema u Statutu tog Suda. Dakle, pogledajmo što stoji u prvoj optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

---

[52] Miroslav Tuđman, nav. Djelo str. 372.

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li ponovno spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je bilo i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio *«planiranje, pripremu ili izvršenje progonâ srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi».* Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji nigdje se ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospić, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospić. Dapače unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle, i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospić, i oni koji su im to omogućili, dapače štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na televiziji Banja Luka hvalila kako je ubijala Hrvate.

O svemu tome očitovao se Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. Kako nas upozorava dr. Milan Vuković Ustavni sud je sasvim jasno i nedvosmisleno izrekao svoje stajalište tvrdnjom[53]:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobađajući područja

[53] «Hrvatsko slovo», 17. ožujka 2006.

Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala. Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobojnima»!

6. «AGRESIJA» NA BIH

Izmišljena agresija Hrvatske na BiH je već glavna točka u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza. To je na kraju i jedina optužba zbog koje je potvrđena presuda Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima, dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. *«Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim»*, kazao je «Vjesniku» Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader[54] je odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da Sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time Sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločinima nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok

[54] 'Večernji list', 10. travnja 2004.

optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvatima iz BiH.

Niz laži Stjepana Mesića s tog svjedočenja razotkrivene su u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana «Vrijeme krivokletnika». U toj knjizi[55] imamo nešto na što je ukazao i Haaški optuženik Domagoj Margetić u svojoj knjizi «Stipe Mesić – Dosje izdaje». Naime, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio je Mesić kako je njegov nećak, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni:

"Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljivati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.»

Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita. Međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haaške konstrukcije o hrvatskoj agresiji na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2.10.2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićevo pitanje:

«Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?»

Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića:

«Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi.»

Tako je Sud u Haagu dobio najvažnije svjedočenje za potvrdu željene im teze o navodnoj agresiji RH na BiH. Miroslav Tuđman u svojoj knjizi (str. 30) navodi i podatak da je sedam zaštićenih svjedoka u prvoj presudi Blaškiću citirano 31 put, a od toga čak je 15 puta citirano Mesićevo svjedočenje, dakle skoro 50% u odnosu na zaštićene (tajne) svjedoke ili 21% u odnosu na svih 17 javnih i tajnih svjedoka, pa konstatira: «I ovaj formalni pokazatelj ukazuje na važnost Stjepana Mesića kao svjedoka za Haaški sud. Strašna je spoznaja da je on njima uopće bio važan svjedok kada je u svom svjedočenju sam priznao da nije osoba kojoj treba vjerovati. Naime, na pitanje[56]:

- *Možemo li zaključiti da niste uvijek govorili istinu – ovisno o političkim stavovima stranke kojoj ste pripadali?*

Mesić je odgovorio:

- *Jedino mi moja žena vjeruje da uvijek govorim istinu.*

Konačno, kada se već govori o krivotvorenju i podmetanju Haaškog suda i u tom sudu spomenimo i ono što tvrdi prof. dr. Zdravko Tomac[57]:

«Dario Kordić drastično je osuđen na dvadeset pet godina zatvora u monstruoznom političkom procesu, na temelju krivotvorina i podmetanja obavještajnih služba, obrane Tihomira Blaškića, nemoralnih kriterija Tužiteljstva i Haaškoga suda, koji su u slučaju Tihomira Blaškića, u ponovljenom suđenju,

---

[55] Miroslav Tuđman, nav. djelo str. 371-372.
[56] Miroslav Tuđman, nav. djelo, str. 374.
[57] Zdravko Tomac, *Predsjednik protiv Predsjednika*, Zagreb, 2005. str. 193.

napad na Ahmiće tretirali kao legalnu vojnu akciju, a u suđenju Dariju Kordiću kao navodno smišljeni zločinački čin ubijanja civila.

U krivotvorenju i podmetanju išlo se tako daleko, kako argumentirano piše Višnja Starešina u svojoj sjajnoj knjizi 'Haška formula', da se lažno tvrdi kako su zapovijedi za zločin u Ahmićima došle neposredno iz Tuđmanova ureda, zaobišavši zapovjednika Tihomira Blaškića.»

Pri tome se nisu služili samo krivotvorenju i podmetanju već i ucjenama. Supruga Darija Kordića Venera kaže[58]: "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Naravno, Sudu u Haagu ni Mesić, ni odvjetnici Tihomira Blaškića nisu ni bili potrebni zbog istine! Dovoljno je bilo da imaju nekakvu potvrdu navodne agresije Hrvatske na BiH. Poznati geopolitičar Radovan Pavić upravo tiska u «Fokusu» seriju članaka o geostrategiji rata u BiH pa kaže kako je «više nego zanimljivo uočiti da se u međunarodnoj javnosti agresija Srbije na BiH uglavnom previđa», a «'agresija' Hrvatske na BiH u Velikom je svijetu opće mjesto». Raščlambom dr. Pavić pokazuje: «sve su te 'hrvatske agresije' u onom istom kontekstu u kojem je bila i hrvatska 'agresija' na tzv. 'republiku srpsku krajinu i njezin glavni grad Knin».[59]

6. NOVINARI «RATNI ZLOČINCI»

U situaciji potpunog izokretanja svih vrijednosti koje se vrši u Haagu logično je za očekivati da postoje mnogi stručnjaci koji napuštaju taj sud. I doista niz pravnika je napustilo Tužiteljstvo tog suda smatrajući da im je rad u takvoj ustanovi težak biljeg na njihovim karijerama. Ili jednostavno se kosi s njihovim osjećajem pravde i dužnosti.

Zato je tom sudu neobično važna borba i protiv onih koji sustavno raščlanjuju i ukazuju na takav rad Suda. Zato i ne čudi što su se na udaru našli i hrvatski novinari.

U prvom procesu osuđen su Ivica Marijačić i general Markica Rebić zbog objavljivanja imena zaštićenog svjedoka. Naime, i Marijačić i Rebić su pokazali da je Carla del Ponte svjesno lagala o slučaju Bralo pred vijećem NATO-a, optužujući lažno i Hrvatsku i samog Markicu Rebića. Tužiteljica je lagala, a Rebić je pozvao hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Nisu objavili, pa je on sam dao dokument koji to potvrđuje. Iako se radi o tajnom dokumentu,

---

[58] "Hrvatski list", 23. prosinca 2004.
[59] «Fokus», 9. lipnja 2006.

objavili su ga radi istine. I o sebi i o Hrvatskoj. Pri tome je Sud ponovo pokazao da ih ne interesira istina, a pogotovu ne samoobrana kao univerzalne vrijednosti.

Još je nelogičnija optužba protiv Jovića, Križića, Šešelja i Margetića. Dana 31. svibnja 2006. godine Sud u Haagu optužio je hrvatske novinare za kriminalno udruživanje, zajedničku strategiju i zamisao u razotkrivanju zaštićenih haaških svjedoka. Svjedočenje tog zaštićenog svjedočenja prvi je objavio na svojim internetskim stranicama sam Sud, a sam svjedok Stjepan Mesić je prije optuženih novinara izjavio da je on taj zaštićeni svjedok. Treba samo zamisliti kakva je razina tužitelja i sudaca koji smatraju da se poslije toga neko uopće «kriminalno udružuje zbog razotkrivanja tog tajnog svjedoka»?

Zato je Domagoj Margetić, koji se brani sam, najavio[60] između ostaloga da će *«obrana zatražiti i psihijatrijsko vještačenje glavne tužiteljice MKSJ-a na okolnosti njezine ubrojivosti, kao i psihijatrijsko vještačenje drugih članova tužiteljičina tima u ovom postupku. Naime poznate su neuravnotežene izjave glavne haaške tužiteljice kojima je napadala Katoličku crkvu i razne druge institucije, a posebnu neuravnoteženost i svojevrsnu opsjednutost pokazuje i u ovakvom progonu hrvatskih novinara.»*

7. «ZLOČINAČKI POTHVAT ZLOČINAČKE ORGANIZACIJE»

Dakle, stvar je s pravnog stanovišta jasna. Ali Sud u Haagu i nije ni oformljen zbog toga. Zato Sud i ne poštuje niti istinu niti pravne norme. UN i sve svjetske organizacije i države koje vladaju svijetom prihvaćaju taj način na koji se u Haagu mijenjaju sve norme koje su do sada vladale u svezi s pravom naroda na samoobranu, povratak okupiranih područja pojedinih država i samog pojma agresije. Zato slijedi slijedeći korak u ostvarivanju interesa svjetskih moćnika. Slijedi konačan zaokret: agresori su nevini – krive su žrtve. Naime, u slijedećim optužnicama Gotovini i Hrvatima u BiH govori se o udruženom zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije.

U stvari, u proširenoj optužnici protiv generala Gotovine već imamo da je za sud u Haagu "zločinački pothvat" to što je "od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajnji cilj".

Na proširenje optužnice generalu Gotovini «Glas Koncila konstatira[61]:

"Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u držano-pravni poredak odmetnutog dijela

[60] CRO-NEWS@googlegroups.com, 2. 6. 2006.
[61] «Glas Koncila", 12-21 ožujka 2004.

teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatila tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?"

Glavni «dokaz» u novoj optužnici protiv generala Gotovine je Brijunski transkript koji je Sudu u Haagu poslan iz Mesićeva ureda i za kojega su sudionici razgovora potvrdili da je falsificiran.

Međutim, u toj optužnici je optuženo cjelokupno hrvatsko državno i vojno vodstvo i praktično svi sudionici oslobađanja hrvatskih okupiranih teritorija. Konstrukcija je toliko priglupa i providna da je nedostojna pučkoškolaca, a ta priglupa konstrukcija je nešto najvažnije svjetskim moćnicima posljednjih nekoliko godina: Naime, Hrvatska država nije organizirala vojno-redarstvenu akciju «Oluju» zbog oslobađanja okupiranih područja vlastite države već zbog protjerivanja srpskog pučanstva koje je već godinama imalo pripremljene planove za bijeg u slučaju takve hrvatske akcije. Implicitno takva optužnica ukazuje na poznatu «genocidnost» hrvatskog naroda jer nije logično da su Srbi smatrali da trebaju pobjeći kada dođe hrvatska vojska: Pa što su oni krivi - odgovorni su samo za stradanje Hrvata!

Dakle, već iz same konstrukcije vidljivo je da su u kreiranju same optužnice sudjelovali i sami Srbi, tj. Savo Štrbac i njegov «Veritas».

Jasno je već da sam čin konstruiranja takve optužnice u kojoj se optužuje cijeli državni i vojni vrh države koja je izložena agresiji i koja je oslobađala svoja okupirana područja, dok na drugoj strani taj isti Sud nije ni pomišljao to uraditi s agresorskom i okupatorskom JNA – zločin je toga Suda do tada nezabilježen u povijesti. Spomenimo npr. da je Dr. Hrvoje Kačić još 1992. upozorio Vijeće Europe i na slučaj tadašnjeg načelnika Generalštaba JNA, generala Blagoja Adžića, koji je na Vojnoj akademiji u Beogradu 5. srpnja 1991. održao ratnohuškački govor iz kojega se jasno vidi što JNA priprema. Pred 150 visokorangiranih oficira JNA Adžić izdaje i slijedeće naloge[62]:

«Višestranačje je dovelo narode u sukobe (...) rušitelji Jugoslavije preuzeli su vlast i okrutno žele promeniti društveno uređenje uvođenjem kapitalizma u svojoj najgoroj formi (...) Izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja (...) Od sada ... otvorite vatru na svakoga koji se protivi našim akcijama (...) drugovi oficiri, ja Vam čestitam da ste izabrani za ove poslove i zahtevam da u izvršenju ovih zadaća u celosti upotrebite sve svoje znanje i umeće u bitkama za ostvarenje ideala Oktobarske revolucije i u borbi za Jugoslaviju.»

Međutim, još je gora situacija s tzv. «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» kada je u pitanju optužnica protiv Hrvata iz BiH:

---

[62] Dijelovi tog govora objavljeni su u dokumentu *Official Report of debates, vol. 1, sittings 1. to 8., Strasbourg 19993*., a sam Kačić ga donosi u knjizi *U službi domovine – Croatia rediviva,* MH, Zagreb, 2003.). Adžićevi nalozi dani su u tekstu *Beograd se odlučuje za agresiju*. Vidjeti i «Fokus», 25. veljače 2005.

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela 'Velike Hrvatske', u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovale u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u dosluhu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovale u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; Jadranko Prlić; Bruno Stojić; Slobodan Praljak; Milivoj Petković; Valentin Ćorić; Berislav Pušić; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjedonosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik odaje tko su joj bili informatori!)

Ovdje je optužen cijeli hrvatski narod u BiH. Dakle, Haaški sud u svojim optužnicama optužuje hrvatsko državno vodstvo i hrvatsko vojno vodstvo i u Hrvatskoj i u BiH, optužuje hrvatski narod za ono što nije radio ni sud u Nürnberngu u svojim optužnicama protiv Nijemaca. Zato su same optužnice i

neke presude Suda u Haagu zločin nad zločinima. Zato o Sudu u Haagu i govorim kao o zločinačkom sudu, a o ovim njegovim optužnicama kao o «zločinačkom pothvatu tog zločinačkog suda»!

7. ZAKLJUČAK

Odgovor na pitanje iz naslova današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Zajednički zločinački pothvat. Što je to?* i nije težak.

Zar nije zločinački pothvat ukidanje jednom narodu pravo na samoobranu?

Zar nije zločinački pothvat svrstavanje na stranu agresora?

Zar nije zločinački pothvat izravno pomagati agresoru?

Zar nije zločinački pothvat izjednačavati agresora i napadnutog?

Zar nije zločinački pothvat optuživati i suditi napadnute zato što su obranili svoja ognjišta?

Zar nije zločinački pothvat od agresora praviti žrtvu a od žrtve agresora?

Zar nije zločinački pothvat već sam pokušaj da cijeli državni vrh jedne države optužiti za zločince jer su oslobodili svoju državu?

Zar nije zločinački pothvat nad pothvatima optužiti cijeli jedan konstitutivni narod u BiH kao zločinački narod?

Naravno da jeste. I doista se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu Suda u Haagu i niza svjetskih moćnika!

Zašto je to tako? Naravno u svemu tome ne treba zaboraviti ono što se dešava danas u svijetu. USA i Velika Britanija mogu – mimo odluke UN-a napasti Irak pod lažnom izlikom. Dakle mogu izvršiti agresiju na neku državu. Nikome u UN-u nije ni palo na pamet da države koje im daju najveći novac u blagajnu optuži za agresiju. Je li i zbog toga trebalo ustanoviti praksu o nevažnosti zločina protiv mira, tj. zločina agresije? Treba li sud u Haagu optužiti Hrvatsku i zbog toga da se ustanovi praksa po kojoj veliki mogu izvršiti agresiju na male, tj. to nije zločin. A zločin je ako se mali brane! Da, doista postoji udruženi zločinački pothvat. Udruženi zločinački pothvat Suda u Haagu i svjetskih moćnika!

Na žalost u tome sudjeluju i hrvatske vlasti od 2000.-te godine do danas! Ne poštuju ni vlastite rezolucije kao što je ona u kojoj jasno stoji da Hrvatska nije agresor na BiH, kao ni spomenuto stajalište Ustavnog suda o djelovanju oružanih snaga RH u oslobađanju okupiranih područja. Umjesto toga prihvaća nekritički sve naloge Suda u Haagu pa hapsi i progoni one koji su najzaslužniji za postojanje ove države i za opstojnost Hrvata u BiH.

Nažalost, djeluju potpuno suprotno onome što sam pisao 2000. godine, a što sam kasnije pojednostavio tvrdnjom:

„Hrvatska treba uči u EU ali pod jednim uvjetom: da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!"

Ponovit ću: ako ne poštuješ sam sebe, neće te ni drugi poštivati!

Izlaganje na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 9. lipnja 2006.
U nešto kraćem obliku tekst je objavljen u zborniku s toga skupa: *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to?*, Zagreb, 2006., str. 43-55.

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.

HRVATSKO SLOVO: MIROSLAV TUĐMAN O AKTUALNIM PROBLEMIMA

U intervjuu za Hrvatsko slovo Miroslav Tuđman prolazi kroz različite teme; od povijesti Domovinskog rata, preko Haaga i hrvatskih generala, pa do podjele BIH. Sugovornik mu je Mate Kovačević

HS: Profesore Tuđman nedavno ste uredili i objavili zbornik radova s okrugloga stola „Informacijski rat protiv oslobodilačke operacije Oluja“, koji je proljetos održan, u prigodi obilježavanja 86. obljetnice rođenja prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Koliko su ovakvi skupovi i zbornici te njihova javna predstavljanja važni za upoznavanje javnosti, znanstvenih ustanova s upoznavanjem istine o Domovinskom ratu koji je zadnjih osam godina gotovo istisnut iz javne percepcije hrvatskoga čovjeka? Postoji li mogućnost da istina o hrvatskoj borbi uđe i u školski nastavno-obrazovni proces?

MT: Zbornik "Informacijski rat protiv oslobodilačke operacije Oluja" sadrži znanstvene i stručne radove u kojima se istražuje i prikazuje istina o Domovinskom ratu, nasuprot dezinformacijama i poluinformacijama koje dominiraju javnim medijima i javnim znanjem. Znanstveni i stručni radovi pridonose spoznaji o našoj nedavnoj prošlosti i sadašnjosti i imaju utjecaja na stručnjake i istraživače. Dakle, utječu na formiranje stručnog, odnosno društvenog znanja. Nažalost, istina o Domovinskom ratu neće naći adekvatno mjesto u edukacijskim programima jer je to znanje strogo kontrolirano od političkih

struktura, koje su sklone Domovinski rat tumačiti prema mjeri svojih osobnih zasluga i pragmatičnih ciljeva kojima su usmjereni.

HS: Obnašali ste visoke državne dužnosti te cijelo desetljeće bili uključeni u stvaranje hrvatske države, mogu li zbornici i knjige u koje je uključen cijeli niz uglednih imena iz hrvatske znanosti i politike, a koje već godinama objavljujete biti korisne za hrvatske generale optužene pred Haaškim sudom?

MT: Niz je znanstvenika, političara, sudionika Domovinskog rata i onih koji su stvarali Hrvatsku državu, napisalo vrijedne znanstvene i stručne radove, koji su već korišteni i koji mogu biti korišteni u obrani hrvatskih generala pred Haškim sudom. Nažalost, u pravilu njihove knjige, skupovi i radovi neće biti prezentirani i promovirani u hrvatskim medijima, iako na te promocije dolazi i preko tisuću ljudi. No istovremeno, moramo znati, da postoji i niz onih drugih i pojedinaca i "nevladinih organizacija" koji pišu i objavljuju knjige i studije, koji su namijenjeni haškome Tužiteljstvu i u funkciji su optužbi hrvatskih generala i dužnosnika. Postoje i istraživači parcijalnih istina, koji su godinama bili izdašno financirani, poput HHO-a, čija izvješća koristi haško Tužiteljstvo, a mainstream mediji prikazuju kao cjelovitu ili jedinu istinu. Takvi autori, iako malobrojni u odnosu na prvu grupu, na svojim promocijama imaju malo publike ali zato na njih dolazi politička elita i o tome izvješćuju vodeći mediji.

HS: Hrvatska javnost zakinuta je izvješćivanjem iz Haaga, a pojedine medijske kuće čak se služe različitim manipulativnim trikovima, kao što je na primjer selektivno izvješćivanje o svjedočkim iskazima u kojima se uglavnom prešućuju dijelovi unakrsnoga ispitivanja obrane kad sud utvrđuje laž odnosno raskrinkava krivokletnika, kako bi optužene Hrvate (generala Gotovinu, Markača i Čermaka) prikazali zločincima. Ne čini li vam se da je proces optuženim Hrvatima iz BiH još više zapostavljen u hrvatskoj javnosti premda se i u njihovoj optužnici spominje zločinački pothvat i agresija Republike Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu?

MT: Istina je da se u početku nešto više izvješćivalo o suđenju hrvatskim generalima Anti Gotovini, Ivanu Čermaku i Mladenu Markaču. Ali gotovo da i nije bilo poštenog prikaza suđenju hrvatskim generalima i dužnosnicima iz BiH: dr. Jadranku Prliću, generalima Slobodanu Praljku i Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Ćoriću te Berislavu Pušiću. U ova dva procesa haško se Tužiteljstvo po prvi puta susrelo s pravom obranom, pogotovo kada je riječ o pobijanju glavne kvalifikacije optužnica tj. o udruženom zločinačkom pothvatu. Postalo je jasno da Tužiteljstvo nema dokaza za takvu kvalifikaciju (a nitko od nabrojanih nije ni optužen da je osobno počinio zločin ili da je naredio zločin) te da se presuda po toj osnovi može donijeti samo na temelju političkih (dis)kvalifikacija. I tu je bit problema. Krunski svjedok optužbe i za "etničko čišćenje" Srba iz Hrvatske, i za "podjelu Bosne" je Stjepan Mesić, aktualni predsjednik Republike. Aktualne su Vlade RH od 2000. godine u većoj, odnosno u manjoj mjeri, s njim suglasne i u prijateljskim odnosima. A to znači da su nespremne založiti se za istinu i poduprijeti obranu hrvatskih generala i dužnosnika jer bi to značilo ići u sukob s Mesićem. Kompromis političkih

struktura oko istine o Domovinskom ratu ima za posljedicu da se ne prati tijek suđenja hrvatskim generalima i dužnosnicima. Mainstream mediji nisu se opredijelili da izvješćuju o istini nego o interesima svojih političkih mecena. Zato o suđenju ne doznajemo puno, a ono što doznamo u funkciji je političkih struktura na vlasti.

HS: Ugledni hrvatski intelektualci, među kojima je znatan broj poznatih književnika, akademika, biskupa i sveučilišnih profesora rado bi Vas vidio na mjestu predsjednika Republike Hrvatske. Što kao predsjednički kandidat ili možebitno budući hrvatski predsjednik možete učiniti kako bi se zaustavio ovaj strmoglavi zaokret od suverenističke politike izvojštene u Domovinskom ratu pod vodstvom Predsjednika Franje Tuđmana?

MT: Bit će skoro deset godina kako je cilj hrvatske državne politike ulazak Hrvatske u Europsku uniju po svaku cijenu. Sa sloganom da takva politika "nema alternative" Hrvatska je radila kompromise na štetu svojih nacionalnih interesa. Postalo je već svima jasno da to nismo platili samo gubitkom ponosa i samosvijesti, već i gubitkom političkog i gospodarskog suvereniteta. Na unutarnjem planu proizvodi se pesimizam koji je porazan za budućnost: od kriminalizacije Domovinskog rata, optužbi za pljačke u pretvorbi i privatizaciji, korupciju u svim područjima društva, vladavinu mafije, nesposobnost politike, optužbi za fašizam, itd. Sumnja se u sve i svakoga. Sa time treba prestati. Sve negativnosti treba otkloniti, ali bez generalizacija. Treba nam sloga i zajedništvo da bismo u suvremenom svijetu i vremenu globalizacije ostvarili svoje ciljeve. Hrvatska mora naći svoje mjesto u EU, kao zajednici ravnopravnih suverenih država. Važno je pri tome da osigura svoje interese, a nije presudan datum ulaska u EU. Nikada nisam vjerovao da je forma važnija od sadržaja. Sa susjedima Hrvatska treba imati dobre odnose, ali ne trebaju joj ni tutori ni zapadni Balkan da bi uspostavila dobrosusjedske odnose. Zato nam je potrebna promjena političke kulture, kako bismo postigli slogu i zajedništvo – moralno odgovornih ljudi iz svih stranaka i političkih opcija.

HS: Nedavno ste u jednom tv-intervjuu na mostarskoj televiziji kazali kako bi najbolje bilo da se u Bosni i Hercegovini „tri naroda dogovore oko načela ustavnog uređenja BiH", na način „od tri jedinice po nacionalnom ključu". Kojim biste mehanizmom, s obzirom da je Republika Hrvatska potpisnica Daytonskoga sporazuma pokušali pronaći rješenje za jednakopravnost hrvatskoga naroda s druga dva naroda u BiH?

MT: Činjenica je da nitko nije zadovoljan s funkcioniranjem bh. države. Zato je normalno zagovarati da se „tri naroda dogovore oko načela ustavnog uređenja BiH". Rekao sam da mi se čini razložnim vratiti se na uvjete koje je početkom 1992. međunarodna zajednica postavila za priznanje BiH, uvjete o ustavnom ustrojstvu BiH, što su ga u ožujku potpisali predstavnici sva tri naroda kako bi BiH dobila međunarodno priznanje. Vođe sva tri naroda tada su se suglasili da će "BiH biti država sačinjena od tri sastavne jedinice temeljene na nacionalnim načelima i vodeći računa o gospodarskim, zemljopisnim i drugim kriterijima". Danas dogovor trebaju ponovo postići sva tri naroda: Hrvati, Bošnjaci i Srbi.

Hrvatska kao supotpisnica Daytonskog sporazuma zainteresirana je da se postigne takav sporazum koji će BiH osigurati samoodrživi razvoj.

HS: Hrvati u BiH žive teritorijalno nepovezani. Bi li taj elemenat predstavljao problem za uređenje države podijeljene na tri federalne jedinice?

MT: Kako će formirati federalne jedinice stvar je dogovora tri konstitutivna naroda u BiH. Pri tome treba imati na umu i iskustvo Švicarske u kojoj je osigurana konstitutivnost njezinih naroda, a da "nacionalni" kantoni nisu "teritorijalno povezani". Primjer Švicarske potvrđuje da teritorijalna povezanost nije presudna, već da je važno kako se osigurava konstitutivnost i ravnopravnost svakog od tri naroda u BiH.

HS: Osim hrvatskih političara u BiH koji se već dugi niz godina bore za jednakopravnost hrvatskoga naroda, Vašu je ideju o unutarnjem uređenju BiH podijeljene na tri federalne jedinice po nacionalnom ključu nedavno podupro i izbornik bosanskohercegovačke nogometne vrste Ćiro Blažević. Smatrate li da se osim Hrvata u BiH za spomenutu ideju mogu tražiti sugovornici i među druga dva naroda, odnosno među Bošnjacima i Srbima?

MT: Ne treba meni pripisivati ovu ideju, jer se radi o načelu čije je poštivanje tražila Europska zajednica 1992. godine. Zato vjerujem da je razborito očekivati da je prihvate i Bošnjaci i Srbi, a ne samo Hrvati. Pogotovo što vjerujem bi danas dobar dio i Bošnjaka i Srba i Hrvata bio zadovoljniji da se prihvatio neki od planova MZ za BiH, koji su im se nudili u razdoblju 1992.-1993. U tom bi slučaju bilo puno manje žrtava na svim stranama, a vjerojatno i manje nezadovoljstava nego sa Daytonskim sporazumom. Argument kojim pak danas neki odvraćaju Bošnjake od ustroja BiH na tri entiteta – da međunarodna zajednica neće dozvoliti ustroj "islamskog" entiteta na tlu Europe, smatram posebno uvredljivim i neprihvatljivim za Bošnjake.

HS: Kako u budućnosti zamišljate odnose Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine s obzirom da su u geopolitičkom i gospodarskom smislu upućene jadna na drugu?

MT: Ponavljam da i Hrvatska te Bosna i Hercegovina imaju uzajamne i strateške i razvojne interese. One su i u geopolitičkom i u gospodarskom smislu upućene jedna na drugu. Prometni planovi dviju zemalja moraju se usklađivati po ključnim pravcima. Hrvatskoj je u interesu da Hrvati u Bosni i Hercegovini osiguraju svoju konstitutivnost i ravnopravnost, kako bi tamo bili sigurni i zadovoljni. Zato je Hrvatskoj u interesu da BiH čim prije osigura samodostatan razvoj, te da i BiH pristupi euroatlantskim integracijama.

„Hrvatsko slovo“, 28.12.2008.

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA: O HRVATSKOJ I HRVATIMA IZVAN HRVATSKE

Kratki posjet Miroslava Tuđmana Hrvatskoj kulturnoj zajednici u Švicarskoj u listopadu prošle godine, bila je prigoda za razgovor o nekim problemima koji muče izvandomovinske Hrvate. Razgovarala Marija Ćulap Imhof

HKZ: Interesira me da li Hrvatska vlada želi i može u budućnosti nešto učiniti za Hrvate iz Bosanske Posavine i općenito za sve Hrvate iz BiH. Sadašnja slika stanja tamo ne pokazuje veliku nadu u političkom, ekonomskom i nacionalnom pogledu.

MT: Činjenica je da Bosna i Hercegovina kao država ne funkcionira, odnosno kako predstavnici međunarodne zajednice vole reći da za Bosnu i Hercegovinu nije postignut "samoodrživi razvoj".

Hrvati su u Bosni i Hercegovini u političkom smislu u najgorem položaju. Njima i prema Washingtonskim i prema Daytonskim sporazumima je zagarantirana konstitutivnost, ali to u praksi ne mogu ostvariti, zato što Srbi imaju Republiku Srpsku, a Bošnjaci u Federaciji imaju većinu i nastoje Hrvate svesti na nacionalnu manjinu. Nažalost hrvatske vlade od 2000. godine nisu vodile dostatnu brigu o Hrvatima u BiH, a niti o hrvatskim nacionalnim interesima u BiH. No vjerujem da se okolnosti mijenjaju i da može doći do promjena koje će dovesti i do promjene položaja Hrvata u BiH.

Prvo, došlo je do osamostaljenja i međunarodnog priznanja Crne Gore, a nedavno i Kosova. Time je završio raspad Jugoslavije kao nedemokratske i neprirodne tvorevine. Tako je konačno došlo na red rješavanje unutarnjeg uređenja Bosne i Hercegovine. A to rješenje može biti jedino na tragu onoga što je međunarodna zajednica, u tzv. Cutilleirovom planu u ožujku 1992. postavila kao uvjet međunarodnog priznanja BiH: "Bosna i Hercegovina će biti država sačinjena od tri sastavne jedinice temeljene na nacionalnim načelima i vodeći računa o gospodarskim, zemljopisnim i drugim kriterijima".

Drugo, Richard Holbrooke je tijekom svoje nedavne posjete Zagrebu poručio da se Hrvatska treba više angažirati u Bosni i Hercegovini, te da je bila pogreška što se NATO povukao iz BiH. Te su poruke vrlo jasne, a za Hrvate u BiH mogu biti samo dobre.

Treće, naredne su godine u Hrvatskoj i lokalni, ali i predsjednički izbori i treba podržati onog kandidata koji će se zalagati za najpravednije i najbolje rješenje za Hrvate u BiH, te da se politika Zagreba prema BiH postavi na drugim osnovama.

HKZ: Prema švicarskoj statistici iz 2007. g. u Švicarskoj živi 38.280 Hrvata, 70 % od njih su Hrvati iz BiH. U nekim kantonima, kao na pr. u Tessinu i Wallisu, Hrvati iz BiH čine 99 %, a većinski su zastupljeni Hrvati iz Bosanske Posavine. Možete li mi dati odgovor koliko smo mi Hrvati koji živimo izvan granica Hrvatske uopće bitan čimbenik hrvatskoj vladi, koliko ulažu u kulturno, obrazovno i informativno područje kako bi nas što više približili domovini Hrvatskoj?

MT: I Račanova i Sanaderova vlada podredile su sve svoje napore bespogovornom ispunjavanju zahtjeva iz Bruxellesa kako bi Hrvatska što prije ušla u Europsku uniju. Niz puta smo imali prilike čuti: "Nema alternative ulasku u EU", ili kako premijer govori i u Zagrebu i u Bruxellesu "Mi smo dobili domaću zadaću i mi ćemo je ispuniti". A uvijek su odustajali od hrvatskih interesa, jer je to navodno traženo od EU. (Sjetimo se samo ZERP-a, prodaje hrvatskih banaka, telekomunikacija, INA-e itd.). Jasno je da sa takvom politikom Hrvatska ne može osmisliti vlastitu, samostalnu politiku gospodarskog i kulturnog razvoja. Drugim riječima, danas su u Hrvatskoj na vlasti upravljačke elite koje preuzimaju zadaće od EU, a Hrvatska nema svoju političku elitu koja samostalno definira ciljeve i strategije razvoja Hrvatske. Mi moramo imati odgovornu vladu koja će voditi računa o svim sastavnicama hrvatskog nacionalnog korpusa. Iseljena Hrvatska živi i ponaša se po "europskim standardima", pa je prema tome po načinu života i po razmišljanju onaj dio na koji se svaka hrvatska vlada može osloniti i na koji treba računati. No, da bi se to dogodilo moraju se ponovo objediniti i iseljena Hrvatska, ali i sve domoljubne mlade snage koje imaju znanja i mogu osigurati bolju budućnost. Vremena pred nama su teška i trebat ćemo odgovorno vodstvo. Manje viceva, a više znanja i odgovornog vodstva.

HKZ: Mi ovdje (u Wallisu) plaćamo 758 franaka godišnje TV preplatu sa mnogobrojnim programima, među njima je nekada postojao i hrvatski. Danas ga više ne možemo pratiti. Zar nije žalosno da ne možemo dobiti informacije sa hrvatske televizije na svom materinjem jeziku? Bi li se moglo na tome nešto popraviti u našu korist?

MT: U današnjem svijetu kada više ne postoje tehničke zapreke da se organizira distribucija nacionalnih TV programa do svih zainteresiranim korisnika, kao i do onih kojima su ti programi nužni kako bi i očuvali, ali i promovirali svoj nacionalni i kulturni identitet, stvarno je nedopustivo da Hrvati u srcu Europe ne mogu gledati hrvatsku televiziju. Osobno, u tome vidim i nedostatak političke volje, ali i nesposobnost da se ispuni obveza Hrvatske prema svojim građanima u svijetu. Žalosna je činjenica što hrvatska Vlada ne brine o tome, i što Sabor ne postavi uvjet i rokove vodstvu javne televizije HTV-u, da ispune svoje zadaće na koje su i po zakonu obvezni.

HKZ: Hrvatskoj ne može biti svejedno što se događa u BiH. Što mislite je li učinjeno dovoljno u poboljšanju političkih i ekonomskih odnosa RH i BiH?

MT: Kao što ste rekli očito je da Hrvatskoj ne može biti svejedno što se događa u BiH, jer Hrvatska, i kada ne bi bilo Hrvata u BiH, imala bi svoje strateške i razvojne interese u BiH. Primjera radi, ako se želi putovati iz Osijeka u Dubrovnik onda nije svejedno kakva je prometna mreža, a i politička situacija u BiH. Drugim riječima RH i BiH moraju usklađivati dio svojih razvojnih planova. Problem je što BiH nije politički stabilna država. Hrvatska ima i ustavnu i stratešku obvezu voditi računa o interesima Hrvata u Bosni i Hercegovini. A tu je učinjeno nedovoljno. Hrvatske stranke u BiH nemaju međusobno usklađenu politiku s kojom bi mogli dogovoriti trajno ustavno uređenje BiH s liderima druga dva naroda. Osim toga oni nemaju potporu niti u hrvatskoj državnoj politici. Tek

kada dođe do usklađivanja ukupnih hrvatskih interesa, onda će to biti od koristi ne samo za Hrvate u BiH, nego i za Srbe i Bošnjake u BiH, jer će se tek tada moći uspješno razvijati gospodarski i svi drugi odnosi. Nije racionalno očekivati da će doći do ekonomskog i gospodarskog prosperiteta BiH, ako se prije toga ne postignu garancije da će sva tri naroda, a to znači i Hrvati u BiH, uživati punu konstitutivnost i ravnopravnost, bez straha da će im bilo tko moći ugroziti njihova politička, nacionalna i kulturna prava, kao što je to sada slučaj sa Hrvatima. Švicarsko iskustvo je za BiH izuzetno dragocjeno i mnogo od toga bi Hrvati trebali zagovarati da se primijeni u BiH.

HKZ: Nedavna ubojstva u Hrvatskoj šalju negativnu poruku o nesređenoj državi. Što Vi mislite je li hrvatska policija dovoljno opremljena i spremna suočiti se s nasiljem i kriminalom? U kolikoj su mjeri spremni dati uvid u svoj posao, sputava li ih netko u provođenju reda i sigurnosti?

MT: Osam godina sam radio na stvaranju i vodio ključne segmente sustava nacionalne sigurnosti u RH. Zato mogu odgovorno tvrditi da je stanje opće nesigurnosti alarmantno, prvenstveno jer je zakazao sustav nacionalne sigurnosti. No o sustavu nacionalne sigurnosti nitko ne želi otvoriti temeljitu raspravu, jer bi se onda moralo zaključiti i tko je odgovoran za postojeće stanje, te zašto je od 2000. godine demontiran i uništen sustav nacionalne sigurnosti. Da podsjetim: 2000. godine iz diplomacije je u jednom danu povučeno i degradirano 35 hrvatskih veleposlanika; iz policije je izbačeno 5.000 policajaca koji su stvarali hrvatsku državu; egzemplarno su izbačeni iz hrvatske vojske pobjednički generali, kako bi se proces završio nedavnim ukidanjem vojnoga roka, a time i hrvatske vojske; 2000. godine izbačeno je iz hrvatskih izvještajnih služni preko 300 djelatnika, ukinuta je Obavještajna akademija, itd. itd.

Činjenica je da danas iz područja nacionalne sigurnosti ima više stručnjaka izvan sustava nego u sustavu. Međutim, nema primjera da su u posljednjih osam godina pozvani bilo kada, od bilo koje Vlade RH, ili predsjednika Republike, umirovljeni ili neaktivni veleposlanici, generali, policajci ili voditelji izvještajnih službi – kako bi dali svoje mišljenje o promjenama nacionalne sigurnosne politike, ili sustava nacionalne sigurnosti. U tim činjenicama treba tražiti razloge sadašnjem stanju i neučinkovitosti sustava nacionalne sigurnosti. Uzroci su u nesposobnosti i neodgovornosti političara za funkcioniranje cjelovitog sustava nacionalne sigurnosti. Još jednom naglašavam, trebamo odgovorno vodstvo da bismo rješavali probleme, a obnavljanje novog, modernog sustava nacionalne sigurnosti jedna je od prioritetnih zadaća.

HKZ: U Švicarskoj je svaki Švicarac ujedno i policajac. Kršenje zakona se odmah prijavljuje policiji. Za manje prekršaje dobiva se opomena. Zašto se hrvatski narod ne bori za dobrobit svoje države i ne pomaže joj na ovakav način, nego se prema svojoj državi i dalje ponaša kao prema strancu, pokušava je na svaki mogući način oštetiti, bilo utajom poreza ili neprijavljivanjem nepravilnosti i kriminala? Što mislite odakle toliko nepovjerenje prema državi?

MT: Kako je moguće očekivati da će se hrvatski građani ponašati poput Švicaraca koji se brinu o redu i zakonu, kada se hrvatske stranke na vlasti, kao i

predsjednik Republike trude odstraniti i stigmatizirati sve one koji su stručnjaci i poznavatelji rada i policije i vojske i izvještajnih službi i diplomacije? Na najvišoj razini, između politike i stručnjaka ne može doći do suradnje, razgovora i dogovora, kako bi se osmislila najbolja rješenja za Hrvatsku. Kako onda možemo očekivati da će se odgovorno ponašati "običan" građanin? Ne vjerujem da postoji nepovjerenje prema državi, iako postoje snage koje ustrajno rade na stvaranju tog nepovjerenja, snage koje nisu pristale na stvaranje i postojanje hrvatske države. Postoji stalna proizvodnja nepovjerenja neodgovorne vlasti i neodgovornih dužnosnika. Takvu proizvodnju nepovjerenja, proizvodnju "neprijatelja" kojoj smo svjedoci pri svakoj promjeni vlasti, treba prekinuti, s time treba prestati. Tek tada, kada bude normalno da se saslušaju sve moguće opcije i svi prijedlozi, bez obzira s koje strane dolazili, tek tada ćemo imati i odgovornu vlast i tek tada ćemo moći očekivati odgovorno ponašanje svakog pojedinca.

HKZ: Našim se generalima sudi kao najvećim razbojnicima, umjesto da smo im zahvalni za slobodu koju su nam izborili. Zalaže li se hrvatska vlada u dovoljnoj mjeri za njihovu obranu? Možete li nas ohrabriti i reći nam da će naši generali biti slobodni građani države za koju su dali više nego svi političari zajedno?

MT: U Haagu se vode dva procesa protiv hrvatskih generala i dužnosnika. Jedan protiv generala Ante Gotovine, Mladena Markača i Ivana Čermaka, a drugi protiv dr. Jadranka Prlića, generala Slobodana Praljka i Milivoja Petkovića, Brune Stojića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića. Nitko od njih nije ni optužen da je osobno počinio zločin, niti da je naredio zločin ili sudjelovao u zločinu. Međutim, oni su optuženi kao pripadnici udruženog zločinačkog pothvata. Takve su optužnice podignute tek nakon 2000. godine, kada je aktualna šestorka na vlasti promijenila saborsku deklaraciju i priznala nadležnost Haaškoga tribunala nad oslobodilačkim operacijama. Ono na što treba podsjetiti je činjenica da su čak puno teže kvalifikacije i optužbe protiv hrvatskih generala i dužnosnika dolazile, i još uvijek dolaze, iz Hrvatske a ne iz Haaga. Na to je potrebno upozoriti sada, kada je očito da obrane rade svoj posao i da će biti nemoguće dokazati kvalifikacije iz optužnica, i da će Sud morati odbaciti kvalifikacije za "udruženi zločinački pothvat" (osim ako ne podlegne političkim pritiscima, pa donese presude na temelju "političkih potreba"). Nervoza i nezadovoljstvo svih onih koji su u Hrvatskoj lažno svjedočili, pisali laži i davali neistinite izjave, sotonizirali Hrvatsku vojsku i politiku, kriminalizirali hrvatske generale, itd., više je nego očita. Svi su oni u panici od oslobađajućih presuda generalu Anti Gotovini i ostalima. Kako se radi o moćnim i utjecajnim krugovima, te o interesima njihovih saveznika u međunarodnoj zajednici, to se njihova aktivnost danas kreće u dva pravca. S jedne strane utjecati na Haaški sud da osudi hrvatske generale, a s druge da se Hrvatska "osudi" za nove zločine, tj. da se kriminalizira Hrvatska kao zemlja korupcije i kriminala. Vjerujem da će se Haaški sud oduprijeti političkim pritiscima i da će presude, oslobađajuće presude, donijeti na temelju činjenica. Knjige haaške glasnogovornice Florance Hartmann, kao i donedavne glavne haške tužiteljice Carle del Ponte, same po sebi dovoljan su dokaz kako je djelovanje Tužiteljstva bilo motivirano i upravljano prvenstveno političkim

razlozima koji su poglavito prema Hrvatima građeni na predrasudama i falsifikatima.

HKZ: Ako se budete kandidirali za predsjednika Hrvatske i ako budete izabrani, što će biti Vaši ciljevi za boljitak Hrvatske? Hoćete li se zauzeti za Hrvate u BiH u ekonomskom, političkom i nacionalnom pogledu? Mogu li Hrvati u Bosanskoj Posavini očekivati bolja vremena?

MT: Prihvatio sam inicijativu istaknutih kulturnih, javnih i znanstvenih djelatnika da se kandidiram za predsjednika države. Vjerujem, zajedno s onima koji su pokrenuli tu inicijativu, da u ovim teškim vremenima Hrvatska može osigurati svoju sigurnost i prosperitet jedino ako bude ponosna i samosvjesna članica međunarodne zajednice. To se može postići ako ponovo okupimo sve domoljubne snage da izgradimo jaku Hrvatsku, kako gospodarski tako i politički jaku. To znači da Hrvatska preuzme svoj dio odgovornosti kao srednjeeuropska i mediteranska zemlja ne samo za sigurnost već i za gospodarski rast i kulturni razvoj. To se može postići samo zajedničkim naporima svih hrvatskih opcija, od okupljanja političke elite i stvaranja znanstvene i tehničke infrastrukture koja će definirati strateške ciljeve i programe razvoja Hrvatske, do povezivanja svih sastavnica hrvatskog nacionalnog bića, bez obzira gdje u svijetu žive.

Jasno je da je sudbina Hrvata u BiH presudna za budućnost Hrvatske. Zato hrvatska državna politika mora učiniti sve da Hrvatima u BiH osigura gospodarski prosperitet, političku ravnopravnost i nacionalnu sigurnost. Pri tome osobita se briga mora voditi o Hrvatima iz Bosanske Posavine, koji su posebno pogođeni i oštećeni postojećim političkim rješenjima u BiH. Nema sigurne budućnosti Hrvatskoj, ako se trajno ne osigura sigurnost i budućnost svih Hrvata u BiH. Neodrživo je stanje pogotovo za Hrvate u Bosanskoj Posavini, ali i u Srednjoj Bosni, koji u postojećim prilikama nisu motivirani vratiti se u svoje domove jer nemaju uvjeta za egzistenciju, nemaju radnih mjesta gdje bi se zaposlili, nemaju bolnica u kojima bi se liječili, niti hrvatskih visokih škola i sveučilišta na kojima bi studirala njihova djeca. Hrvati svoja kolektivna prava ne mogu ostvariti, pogotovo ne u Republici Srpskoj. Zato je jedina šansa pravednog rješenja zalaganje za novo ustavno ustrojstvu BiH, takvog rješenja kojim će i Hrvati iz Bosanske Posavine moći ostvariti svoja prava i pravo na dostojanstven život u svojem zavičaju. Dosadašnje hrvatske politike nisu se zalagale za takva rješenja, nego su iznosile lažne i neargumentirane optužbe, najčešće protiv predsjednika Tuđmana, kako je Bosanska Posavina prodana ili se nije branila i obranila, u vrijeme kada Hrvatska nije imala snage obraniti niti trećinu svojega teritorija. Zato ću se založiti da se u tom smjeru mijenja hrvatska i vanjska i unutarnja politika.

Gospodine Tuđman hvala Vam što ste pristali na ovaj intervju i na vremenu koje ste utrošili na odgovore. Želimo Vam puno uspjeha u predsjedničkoj kandidaturi.

„Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj“, 20.1.2009

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

Hrvatskim pravednicima koji i danas stradavaju, zbog presuda sramotnog suda u Haagu, da bi Hrvatska bila zemlja ponosnih i dostojanstvenih ljudi.

Prije svih to su:

Dario Kordić[63], Ante Gotovina, Mladen Markač, Ivan Čermak, Slobodan Praljak Jadranko Prljić, Bruno Stojić, Milivoj Petković, Valentin Ćorić, Berislav Pušić Vinko Martinović i Tuta Naletilić

[63] "Dario je, Bogu dragom Hvala, odlično. Brzo se prilagodio novim uvjetima i drugim i drugačijim ljudima. Kako je on po prirodi komunikativan i veseo, ljudi su ga tamo prihvatili s oduševljenjem. Oni se ne mogu načuditi takvoj jednoj osobi, to je njima otkriće. Naravno, dragi Bog nam u svemu pomaže, jer nikada ne znamo zbog čega upravo tako treba biti. Dario je prihvatio tu žrtvu i prikazao je za dobrobit Hrvatskog naroda. Zato lako nosi taj teški križ. Kada žrtva ima smisla, onda se isplati žrtvovati i ne pada ti teško. Često sam kaže, da ga je Bog blagoslovio, jer mu je pružio mogućnost upoznati poniženje, nerazumjevanje, izdaju, odbacivanje, ali i upoznati veliko ljudsko srce, koje se daje bez interesa!
Mogla bih Vam puno svjedočiti o Darijevoj duhovnoj hrabrosti, ali to ću nekom drugom prigodom." kaže Venera, Darijeva supruga,

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

JOSIPOVIĆEVA POLITIKA SAVRŠENO SE PODUDARA S INTERESIMA AGRESORSKE SRBIJE!

Akademik Josip Pečarić dao je prije nekoliko dana vrlo zanimljiv intervju australskom Radiju 3zzz u kome je progovorio o niz zanimljivih tema, uključujući i najnoviju inicijativu za oslobađanjem generala Slobodana Praljka i petorice njegovih suboraca za koje Haaški sud traži drakonske zatvorske kazne zbog sudjelovanja u navodnom zločinačkom pothvatu na čelu s Franjom Tuđmanom i Gojkom Šuškom.

Govoriti o akademiku Pečariću ne može se u nekoliko trenutaka ni u nekoliko dana. O njemu i njegovu uzornom domoljubnom dostojanstvu govore njegova djela visoke svjetske razine. Međutim, nešto posebno zrači i obasjava u traženju pravice u obrani hrvatskog dostojanstva, kojemu neke veće imperijalističke sile žele nametnuti ili su već nametnule lažnu presudu; ne samo hrvatskim junacima Gotovini, Markaču, Kordiću i ostalima koji nevini čame po takozvanim osudama moćnika koja su totalna lažna…

Želio bih još toga reći, no naš gost akademik Pečarić upravo je pri brzoglasu.

Dobro Vam jutro, akademiče Pečariću, i dobro došli na naš i vaš Hrvatski radijski program u Australiji…

Hvala na pozivu. Pozdrav svima vama u studiju i dragom slušateljstvu vašeg (slobodno mogu reći) i mojeg hrvatskoga radijskog programa. Pozdrav i mojim prijateljima kojih u Melbourneu imam doista mnogo.

Akademiče, vi ste neumorni borac za ljudska prava, posebice za obranu hrvatskog dostojanstva. Teška lažna osuda hrvatskih junaka Gotovine i Markača prošle godine navela Vas je na pisanje pisama i prikupljanja

potpisa za protest UN-u i Međunarodnom sudu u Den Haagu. Što nam ukratko možete reći o tome i kakav je bio odaziv?

Zapravo, s otvorenim pismima započeli smo još od poznatog slučaja oko velikog hrvatskog književnika Mile Budaka, kada smo tražili obnovu svih političkih procesa. Posebno smo bili uspješni s onim pismom biskupa i akademika, kada smo vjerojatno spasili život generalu Branimiru Glavašu koji je štrajkao glađu u zatvoru. Stravična osuda hrvatskih generala Gotovine i Markača dovela je do prvoga pisma VS-u UN-a, koje je potpisalo 20 biskupa, nadbiskupa i akademika, a supotpisalo 2300 hrvatskih ljudi diljem svijeta. Pismo je poslano svim veleposlanstvima pri VS-u UN-a, veleposlanstvima u RH, Vladi RH, Hrvatskom saboru, ministarstvima. Pozvani su svi supotpisnici da pismo šalju na sva "moguća i nemoguća" mjesta, što je i najvažniji – prema mome mišljenju – način djelovanja samog pisma jer na izniman način opisuje Domovinski rat. Međutim, nismo na tome stali. Povodom referenduma za ulazak u EU pokrenuli smo dva takva pisma. Prvo o odgodi referenduma, do presuda našim generalima, a kada to nije uslišeno i poziv na glasovanje protiv, do njihove slobode.

Koliko mi je poznato, hrvatski mediji, ako ih možemo tako nazvati, totalno su ignorirali tu veliku i pravednu obranu. Zbog kojih razloga ti mediji ne stanu u obranu interesa hrvatskih domoljuba i tko stoji iza takve podle igre?

Sve ste već rekli kada ste se upitali možemo li ih nazvati hrvatskim medijima. Doista ne možemo. Nas Apel hrvatskoj javnosti: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA! potpisao je također velik broj naših ljudi. Naravno, i on je bio prešućen u hrvatskim medijima, ali mu je – o tome je pisao Hrvatski list – OESS dao međunarodni značaj tražeći razgovor s nama u svezi s tim apelom.

Jasno je da oni služe onim svjetskim moćnicima kojima je najveći zločin već samo postojanje hrvatske države, tj. kojima je zločin sama sloboda hrvatskog naroda. Već sam i na Vašem radiju upozoravao kako je najpogubnije to što takvu politiku provode i hrvatske vlasti. To sve više uviđaju i kod nas. Tako o tome piše i Ivica Marijačić u najnovijem broju Hrvatskog lista (2. veljače 2012.):

> Nasilna simetrija u krivnji za ono što se dogodilo 90-ih nešto je najgore što se moglo Hrvatskoj dogoditi. To izjednačavanje krivnje, nasuprot svim činjenicama, traje dulje od deset godina i nastavi li se s ovakvim intenzitetom i s ovakvih visokih političkih razina u Hrvatskoj, jednom će prijeći u završnu fazu u kojoj će povijest biti posve izvrnuta naglavačke te će agresori i službeno biti proglašeni žrtvama, a žrtve agresorima.
>
> Josipovićeva politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije i njegova prijatelja Borisa Tadića kojemu nužno treba ekvidistanca krivnje za ratove iz 90-ih kako bi svoju zemlju oslobodio teških grijeha i bez priznanja krivnje, i bez kajanja, i bez traženja oprosta, i bez plaćanja odštete.

Vi znate da sam o tome već govorio i na Vašem radijskom programu.

Jeste li ikad i od koga dobili ikakav odgovor?

Izravan odgovor nismo ni očekivali. Tu je mnogo važnije da Pismo postoji i da su s njim upoznati oni koji trebaju biti upoznati. Npr., veleposlanstva su o njemu sigurno obavijestila svoje vlade. A to znači, između ostaloga, da toliki broj naših ljudi, među njima i oko 230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti, poručuje svijetu da se radi o rasističkim presudama, kako stoji u tom pismu, jer je glavni rezultat *Oluje* bilo spašavanje oko 100 000 muslimana u Bihaću, i to nakon velikoga srpskog zločina u Srebrenici. Tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj nedavno je rekao da je general Gotovina spriječio genocid "razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata"!

Bio sam ugodno iznenađen što je na Pismo VS-u UN-a reagirala tadašnja predsjednica Vlade Jadranka Kosor. To je dovelo i do formiranja Savjeta predsjednice HDZ-a i ulaska prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jednog od inicijatora Pisma, u Sabor na listi HDZ-a. Takvo je reagiranje ukazalo na mogućnost povratka HDZ-a na politiku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Ako se to doista ostvari, to bi bilo itekako značajno za našu državu.

A u svezi s onim što smo govorili o medijima, oni nisu izvijestili ni o pismu predsjednice Vlade nama potpisnicima, što najbolje iznova potvrđuje Vašu konstataciju da to nisu hrvatski mediji.

No, da pređemo na obranu nove pravednosti. Hrvatski junaci Herceg-Bosne i Bosne i Hercegovine, šestorica pravednika na čelu s junakom Slobodanom Praljkom, očekuju presude. Akademiče Pečariću, Vi ste pokrenuli peticiju koju ćete uputiti u UN. Što nam možete reći o toj peticiji?

Zapravo, to je prirodan nastavak onoga što smo započeli s prethodnim pismima jer se obrana od velikosrpske agresije u BiH ne može odvojiti od Domovinskog rata. Svjetski moćnici su i izazvali rat između žrtava agresije, baš zato da bi omogućili pobjedu agresora. Poznato je da su oni omogućili i pokolj u Srebrenici, koja je bila od UN-a zaštićena zona, a planirali su još veći pokolj u Bihaću, koji je također bio od UN-a zaštićena zona, samo zato da bi proglasili Srbe pobjednicima u ratu. Čak su i Amerikanci bili užasnuti spoznajom da im ne smetaju takvi genocidi za ostvarenje tog cilja.

Nemojmo zaboraviti da je od UN-a bila zaštićena i hrvatska enklava u srednjoj Bosni i da je najzaslužniji što ona nije pala bio Dario Kordić, koji je za to spašavanje svog naroda dobio u Haagu 25 godina zatvora. Nudili su mu i slobodu, samo da lažno svjedoči protiv predsjednika Tuđmana i našega velikog ratnog ministra Gojka Šuška, ali je Kordić radije izabrao zatvor. Dokazali su mu samo jedan tzv. zločin: **Hrvat je!** Zato sam jednu svoju knjigu nazvao *Priznajem, Hrvat sam!* U Haagu je takvo priznanje dovoljno za takvu osudu, zar ne?

Pismo je iznimno važno i zbog spoznaje kojoj sam bio svjedokom zahvaljujući mojim boravcima u Australiji. Svjetski moćnici su učinili sve što je u njihovoj moći da izazovu podjelu na Hrvate u Hrvatskoj i one iz BiH.

Ovim pismom im još jednom stavljamo do znanja da smo mi dijelovi jednog te istog naroda.

Sv. otac papa Benedikt i Vatikan duboko su zabrinuti genocidom koji je učinjen nad hrvatskim narodom u BiH. Prema popisu iz 1991. g. bilo je preko osam stotina tisuća Hrvata, a danas je taj broj prepolovljen. Ako se ovako nastavi, u skoroj budućnosti ne će biti ni jednog Hrvata u BiH. Akademiče, kome je to u interesu da nas nestane sa stoljetnih hrvatskih prostora BiH?

Tu zabrinutost Vatikana i navodimo u našem pismu, ali konstatiramo i kako je takvo *eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo eklatantan primjer genocida.*

A Vaše pitanje mi upućujemo VS UN-a:

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Zapravo, i kardinal Puljić, i biskup Komarica i drugi biskupi već su mnogo puta posvjedočili da je eliminiranje Hrvata iz BiH jedna od zadaća koje su postavili svjetski moćnici. To su im izravno govorili mnogi strani predstavnici: *Ili postanite Bošnjaci ili idite iz BiH.* To vam valjda dođe država tri konstitutivna naroda, za koju je jednom general Slobodan Praljak rekao kako Hrvati u njoj imaju, vjerovali ili ne, manje prava od onih koje su imali u Jugoslaviji.

U ovoj plemenitoj akciji slanja peticija UN-u mnogi su se potpisani akademičari te ostali hrvatski domoljubi različitih visokih zvanja i zanimanja diljem svijeta, kao i obični domoljubni Hrvati. Kako i na koji način Vam se mogu javiti oni koji Vas žele podržati?

Do sada je broj potpisnika blizu 1100. Veliki je broj akademičara. Samo sveučilišnih profesora i doktora znanosti je preko 100. Kao što i Vi posebno ističete te potpise, tako ih ja u tim popisima stavljam na samom početku. To je poruka onima koji misle da mogu slomiti naš ponos i dostojanstvo, a i našim ljudima da ima – unatoč raznim suprotnim porukama – veliki broj hrvatskih intelektualaca koji misle isto kao oni i koji su spremni i danas svojim potpisima to potvrditi.

Mnogo je potpisnika iz Australije i drugih država u kojima žive Hrvati, a najbolje je da se i dalje skupljaju potpisi i da netko tko koristi elektroničku poštu te popise pošalje meni.

Završni govor generala Slobodana Praljka u Haagu nevjerojatan je veliki uzor istine i ponosne obrane domoljubne i sveopće Hrvatske i HZ HB. Akademiče Pečariću, biste li nam mogli ukratko objasniti tu njegovu obranu?

General Praljak je doista izniman. On na tom tzv. Sudu ne brani sebe, nego hrvatsku državu i hrvatski narod. On brani hrvatske ljude i u Hrvatskoj, i u BiH i svugdje gdje god se mi nalazili. Zato sam odlučio ovaj govor, iako je on podulji za ovakva javna pisma, ipak u cijelosti uvrstiti u samo Pismo. Na taj će način mnogo više naših ljudi pročitati taj govor, a svojim potpisima će potvrditi da je sve to što naš general govori ono što i oni misle i zastupaju. Zbog jednostavnog razloga što je to istina.

Evo, pada mi napamet jedan sitni podatak koji govori o njegovoj veličini. Radi se o unakrsnom ispitivanju. U Haagu je to po 4 sata dnevno, s pitanjima koja su obično zlonamjerna i kojima se na sve moguće načine žele ocrniti ispitanika. I najsnažniji ljudi poslije 4 – 5 dana izgube koncentraciju. To su pokušali i s našim generalom. I što se dogodilo? Vjerovali ili ne, sjajno je odgovarao punih 55 dana!

Sam general je tiskao 16 knjiga dokumenata o Ratu u BiH. Spomenimo da je angažirao i tri stručnjaka nehrvata koji su dokazali da je most u Mostaru srušen zato sto je miniran. Itd., itd.

Zbog koji razloga tzv. hrvatski mediji šute o ovim povijesnim zbivanjima u obrani pravde i istine? U čijem to interesu rade?

Istina ne koristi svjetskim moćnicima. Zato se u hrvatskim medijima već više od deset godina ne spominje spašavanje Bihaća. Nedavno sam na jednom predavanju o ulozi hrvatskih medija to pokazao upravo na jednom podatku koji je iznio general Praljak u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.– 1995.* Radi se o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut ću da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.

Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta.

Navodno hrvatska televizija spomene 500 puta vise zločin nad muslimanima nego nad Hrvatima!

I na koncu, akademiče Pečariću, imate li još što reći što je važno spomenuti, a propustili smo tijekom razgovora?

Puno toga se može još reći. Zato je najbolje pozvati sve slušatelje da potpišu ovo pismo, a sve potpisnike da podsjetim da samim potpisom nisu završili ono što se od njih traži. Trebamo učiniti sve što je u našoj moći da što više ljudi dozna za njega. Evo, upravo sam dobio vijest da je o ovom pismu izvijestio i Večernji list (izdanje za BiH).

I na kraju, evo kakvim zahtjevom mi završavamo ovo naše pismo VS-u UN-a:

> Zato mi ponovno tražimo od vas:
>
> Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prljića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.
>
> Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo …

Akademiče Pečariću, zahvaljujem se u ime hrvatskog slušateljstva na Vašem cijenjenom vremenu koje ste nam posvetili. Želimo Vam svako dobro u nimalo lakom radu koji obavljate u obrani istine i dostojanstva hrvatskog junaštva i, kao suza čiste, hrvatske povijesti.

R. H.

HRSvijet, 13. veljače 2012.

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako "znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!" To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš "Sud" određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

***

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.
Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.
Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.
Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.
Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.
Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.
Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.
Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.
Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.
Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.
Itd., itd.
I sve to besplatno.
Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.
Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
b) Priznanje BiH od RH.

c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.
To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.
Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

> A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu "pogrešni po mnogim osnovama", to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra,* u 10. poglavlju "Zagabria, dal 1999 al 2001", na stranici 254. piše:

> Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad,* govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad.*

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.
1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol "služiti" (upotrebljavati). To znači da to nije bila "dosjetka" jednom upotrjebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola "služiti" (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.
- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.
- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.
- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čapljinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.

- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
- Itd. Itd.
- Goering – Praljkovo ponašanje u Sunji ću preskočiti.
- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.

Tužitelj citira Goetheova "Fausta" – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.
Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.
A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.
Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.
Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.
Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.
Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.
I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.
Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.
U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.
Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.
Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.
HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.
A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobađajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.
Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.
Svugdje i uvijek je tako.
HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.
Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.
Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.
U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.
Podatci i činjenice, izjave, statistike…u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.
Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i
e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest "Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu".

Citiram PERELMANA:

"U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces".

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

***

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prljića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eleminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo …

akademik Smiljko Ašperger
akademik Slaven Barišić
akademik Boris Bućan
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Dario Vretenar
Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr.sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak

prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof,. dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac

dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwerth
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić,, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković
dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.
dr. Edward Slavko Yambruši**ć**, Washington, D.C. USA
(…)

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

BISKUP KOŠIĆ POZVAO NA MOLITVU ZA BRANITELJA SUNJE GENERALA PRALJKA I PETORICU SUNARODNJAKA IZ BIH

Dragi prijatelji,

još jednom vas podsjećam na naše drugo pismo VS-u UN-a o Hrvatima u BiH. U tom pismu, koje imate i na engleskom jeziku, dan je cijeli završni govor generala Slobodana Praljka.

Iako sam to pismo poslao članicama VS-a, kao i većini veleposlanstava u RH, itekako bi bilo važno da ga šaljete na što više adresa: svojim vladama, veleposlanstvima u vašim državama, članicama VS-a UN-a, glavnom tajniku UN-a, itd.

Pridružimo se i na taj način sisačkom biskupu dr. sc. Vladi Košiću koji je uputio otvoreno pismo svećenicima, kojim ih poziva da ujedine vjernike u molitvi za oslobađajuću presudu generalu Slobodanu Praljku, branitelju Sunje, ali i za svu šestoricu optuženih bosanskohercegovačkih Hrvata za koje tužiteljstvo traži kaznu od ukupno 220 godina zatvora. Tim najvećim procesom pred Haaškim sudom, kao što vam je poznato, obuhvaćeni su nekadašnji čelnici bosanskih Hrvata i Herceg Bosne, zapovjednici HVO-a generali Slobodan Praljak i Milivoj Petković, zapovjednik vojne policije HVO-a Valentin Čorić, šef Ureda za razmjenu zarobljenika Berislav Pušić i ministar obrane Bruno Stojić.

Biskup Košić na internetskoj stranici biskupije napisao je sljedeću poruku svećenicima:

Prečasni/velečasni gospodine!

Molim Vas da u nedjelju, 10. ožujka pozovete vjernike na molitvu i post za naše sunarodnjake iz Bosne i Hercegovine koji su optuženi na međunarodnom sudu u Den Haagu. Oni čekaju presudu ovog proljeća. Među njima je i branitelj naše Sunje, general Slobodan Praljak. Optužnica ne tereti samo njih osobno nego i našu domovinu, Republiku Hrvatsku, stoga je važno da se ujedinimo svi u molitvi dobrom Bogu da presuda bude pravedna.

Sv. Pavao nas potiče – i tome se pridružujem i ja ovim poticajem svima vama, dragi moji vjernici: "Preporučujem prije svega da se obavljaju prošnje, molitve, molbenice i zahvalnice za sve ljude, za sve koji su na vlasti da provodimo miran i spokojan život u svoj bogoljubnosti i ozbiljnosti." (1 Tim 2,1-2)

Pozdrav i svako dobro od Gospodina."

Na značenje ovog suđenja za Hrvatsku upozorava i dr. sc. Josip Jurčević u tekstu U očekivanju prvostupanjske presude protiv šestorice Hrvata iz BiH objavljenom u "Vijencu", a koji prenosi Hrsvijet, 10. 3. 2013.

... u strogo nadziranoj hrvatskoj javnosti godinama je sve više prikrivana činjenica da nad poviješću i budućnosti hrvatske države visi i nadalje još teži i pogubniji kamen, tj. sudski proces protiv šestorice Hrvata iz BiH (Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića). Haška mreža (Jurčević je prethodno i definira: "protuhrvatska Haška mreža se sustavno sve gušće plela od Haaga do institucionaliziranih političkih, pravosudnih, medijskih, kulturnih, obrazovnih i inih hagića u Hrvatskoj. Cjelokupna Haška mreža stvarno se i duhovno najviše hranila dvama sudskim procesima; jednim koji se donedavno vodio protiv trojice generala Hrvatske vojske te drugim koji se još vodi protiv šestorice Hrvata iz Bosne i Hercegovine.") javnosti je u Hrvatskoj nametnula zabludu kako je haški sudski proces protiv "šestorice" nevažan ili manje važan za Hrvatsku. Istina je upravo obrnuta, odnosno sudski proces protiv šestorice Hrvata iz BiH u svakom pogledu je najvažniji za hrvatsku povijest i budućnost.

Jedina ključna točka optužnice svakom od šestorice Hrvata iz BiH glasi da su navodno pripadnici "udruženoga zločinačkog pothvata", kojem su navodno na čelu bile sve ključne državne (političke, vojne, policijske, sigurnosne i druge) institucije Republike Hrvatske (RH). Na prvom se mjestu u optužnici kao pripadnici "udruženoga zločinačkog pothvata" doslovno navode institucije "Franjo Tuđman, predsjednik Republike Hrvatske (preminuo 10. prosinca 1999.), Gojko Šušak, ministar obrane Republike Hrvatske (preminuo 3. svibnja 1998.),

Janko Bobetko, jedan od najviših generala u Vojsci Republike Hrvatske (preminuo 29. travnja 2003.), Mate Boban, predsjednik Hrvatske zajednice (i Republike) Herceg-Bosne (preminuo 8. srpnja 1997.)", a tek potom poimence su navedena šestorica Hrvata iz BiH protiv kojih se formalno vodi ovaj sudski proces te poimence trojica već prije pravomoćno osuđenih Hrvata iz BiH: "Dario Kordić, Tihomir Blaškić i Mladen Naletilić (zvani Tuta)".

To, da se stvarno ponajprije sudi ključnim državnim institucijama RH (tj. državi RH), logički proizlazi iz činjenice što se pravno ne mogu procesuirati pokojne fizičke osobe, nego se sudi njima kao institucijskim nositeljima, odnosno državnim institucijama koje su uz njihova imena navedene u optužnici. Osim toga, to izrijekom i detaljnije piše na kraju ključnoga dijela optužnice, u kojem su još jedanput poimenično navedeni institucijski nositelji, koji su navodno "ostvarivali ciljeve udruženog zločinačkog pothvata preko sljedećih organizacija i osoba nad kojima su imali neposrednu ili posrednu kontrolu", tj. preko "raznih čelnika i članova HDZ-a i HDZ-BiH na svim razinama (...) raznih pripadnika oružanih snaga, policije, sigurnosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske, te drugih poznatih i nepoznatih osoba".

U optužnici jasno je napisano da je cilj toga navodnog "udruženoga zločinačkog pothvata" bio u etničkom čišćenju dijelova teritorija BiH te pripajanju toga teritorija Hrvatskoj. Pritom se u optužnici navodi da su sudionici "udruženoga zločinačkog pothvata", tj. državne institucije RH i optuženi pojedinci, radi postizanja zločinačkih ciljeva, navodno počinili dugački niz najtežih međunarodnih ratnih i humanitarnih zločina."

Iako su glavne točke optužnice protiv Gotovine, Markača i Čermaka koncepcijski iste kao i u slučaju "šestorice" (tj. "udruženi zločinački pothvat"), ipak se u slučaju "šestorice" optužuje država RH da je najteže ratne i humanitarne zločine navodno počinila protiv državljana i države Bosne i Hercegovine, a u slučaju "trojice" navodno protiv dijela svojih državljana i dijela svojega teritorija. Zbog te međunarodne dimenzije bile bi i daleko veće i dugoročnije sve štete – političke, percepcijske, identitetske, pravne i materijalne – koje bi imala hrvatska država, hrvatsko društvo i svi hrvatski državljani, u slučaju kad bi bilo tko od "šestorice" bio osuđen na temelju teze o "udruženom zločinačkom pothvatu". Pritom sama visina kazne – koja je veoma bitna za optužene i njihove najbliže – ne bi nimalo utjecala na tragičnu sudbinu Hrvatske.

Ključna važnost sudskoga procesa protiv šestorice Hrvata iz BiH za ciljeve Haške mreže (ali i za sudbinu Hrvatske) može se iščitavati i iz brojnih podataka i neuobičajenosti tijeka sama sudskoga procesa protiv "šestorice".

Ne zaboravite da je na mjestu predsjedatelja Opće skupštine UN-a čovjek kojega u Srbiji zovu MALI SLOBA pa je njegov utjecaj doista ogroman. Istina je da je sramota UN-a da na takvoj poziciji imaju čovjeka koji zapravo zamjenjuje u toj ulozi Balkanskog krvnika Slobodana Miloševića. Danas u UN-u imamo situaciji kao da su poslije Drugog svjetskog rata svjetski moćnici željeli da Općoj skupštini UN-a predsjedava Adolf Hitler, ali kao to nisu mogli učiniti – onda su našli nekoga

koji je blizak njemu i povjerili mu tu funkciju. Ali, oni su itekako to znali i upravo su ga zato tamo postavili. To je samo dokaz da je velikosrpski nacizam bio u funkciji ostvarenja njihovih interesa! A njihovi interesi su stalni, i oni će ih pokušavati ostvariti sve dotle dok imaju šansu za to. Sve dotle dok u Hrvatskoj ima dovoljno izdajica da im u tome pomogne. A ima ih! Ne treba nam Matoš da bi to znali, zar ne?

Podsjetimo se da je Srbin Vuk Jeremić kao predsjedatelj Opće skupštine UN-a, poslije oslobađajuće presude generalima Gotovini i Markaču, zakazao tematsku sjednicu. Kako od vlasti u RH ne možemo očekivati bilo kakvu suvislu akciju kojom bi se RH suprotstavila toj politici, jer su na žalost mnogi naši političari vrlo značajni dio u realizaciji toga velikosrpskog memorandum, važno je da hrvatske organizacije i pojedinci učine dodatni pritisak na vlade u svojim državama i na sam UN u tom pravcu. Sjajan primjer za to je npr. kada je Ina Vukić iz Sydneya pisala australskoj premijerki da ne dopusti Jeremićev nastup na tematskoj sjednici:

Obraćam vam se kao australska državljanka i molim vas da 10. travnja u Općoj skupštini UN-a, gdje će se održati tematska sjednica pod službenim nazivom "Uloga međunarodnih kaznenih sudova u ostvarivanju pravde i pomirenja između naroda", naša zemlje upotrijebi svoj utjecaj kao članica Svjetske organizacije te ne dopusti da u važnoj raspravi i govorima sudjeluju predstavnici onih zemalja članica UN-a čiji su građani osuđeni za ratne zločine na međunarodnim sudovima i oni koji podržavaju politiku koja je dovela do masovnih zločina protiv čovječnosti. Držim da nije primjereno ni to da u raspravi sudjeluje i Vuk Jeremić, predsjednik Opće skupštine UN-a jer je on državljanin Srbije".

Tu je poruku profesorica Ina Vukić, urednica političkog bloga "Croatia, the War and the Future" iz Sydneyja napisala u pismu australskoj premijerki Juliji Gillard poslanom u Canberru 18. veljače.

Zato je i inicijativa biskupa Košića itekako dobrodošla, ali i naša potpora bi puno značila. Kao što smo i mi u našem Pismu posebno obratili pozornost na generala Praljka, tako i dr. Jurčević u svom tekstu kaže:

Uz to je posebno zanimljivo što ni ta neuobičajenost nije dobila gotovo nikakvu javnu pozornost, pa čak ni u vrijeme kada je u rujnu 2012. sudsko vijeće donijelo odluku da se samo general Praljak ponovno vrati u haški zatvor.

Haška mreža godinama se posebno negativno skrbi o generalu Praljku, jer je on jedini od svih optuženih Hrvata – iz RH i iz BiH – nekoliko godina prije odlaska u Haag shvatio velike razmjere cijele haške igre te otada svojim sustavnim djelovanjima narušava haški scenarij u procesnom, medijskom i političkom smislu. General Praljak shvatio je da je Haški tribunal ponajprije politički sud te da za tužiteljstvo (koje je stranka u sudskom postupku) rade i korumpirano-izdajničke državne institucije RH. Isto tako, on je očigledno shvatio i da je velika većina obrana sinkronizirani dio haške predstave. I, ono najvažnije, general Praljak shvatio je da je "udruženi zločinački pothvat" jedina bitna točka optužnice.

Zbog svega toga general Praljak jedini je poduzeo sve što je bilo u njegovoj moći kako bi se temeljito propitala ta ključna točka. Najprije je organizirao višegodišnje prikupljanje te tematsku i pojmovnu katalogizaciju iznimno velike količine povijesnih izvora: pisanih i grafičkih dokumenata, literature i iskaza svjedoka te izvornih video i audiozapisa. Tu je golemu povijesnu građu digitalizirao i učinio je svima dostupnom putem internetskoga portala, a najvažnije zbirke dokumenata tiskane su u velikoj nakladi i odaslane na nizove važnih adresa u svijetu. Tijekom trajanja sudskog procesa general Praljak u izlaganjima je iznio velik broj činjenica i goleme je nizove dokumenata službeno uveo u sudski proces.

Na taj način nitko od zainteresiranih u svjetskoj politici, struci i javnosti ne će moći reći da nije znao ili da nije bio pravodobno obaviješten o svemu što je relevantno u sudskom procesu protiv "šestorice". To nikako ne će moći reći ni nitko u sudskom vijeću, na kojem je odgovornost donošenja sudske presude te moralna odgovornost pred sudom pravne struke, javnosti i povijesti.

Svoj tekst dr. Jurčević završava pitanjem:

Postoji li ijedna institucija u Republici Hrvatskoj koja se skrbi o zaštiti hrvatskih državnih i nacionalnih interesa pred naletima preostalih protuhrvatskih zadataka Haške mreže?

Svi znamo da ne postoji. Dapače pravo pitanje: Koliki je dio hrvatskih vlast izravno uključen u tu mrežu? Zato i moraju postojati inicijative kao što je i ova biskupa Košića.

Ali uvijek se moramo zapitati kolika je i naša krivnja što se nismo na bolji način organizirali i suprotstavili djelovanju te protuhrvatske mreže? Ne opravdava nas ni činjenica da je iza nje od 2000. uvijek stajala i vlast.

Tako imam dojam, a volio bih da nisam u pravu, kako se hrvatski intelektualci nisu na pravi način zahvalili generalu Praljku za sve što je učinio i čini za sve nas. Zapravo bi bilo dobro podsjeti se kako je to npr. naš general činio i prije 11 godina kada je bio gost u emisiji Nedjeljom u 2.

(*http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=pvtd0JLYubM*).

Zato sam tijekom turneje u BiH i Dalmaciji posebno isticao da postoje samo dva čovjeka za koja sam potpuno uvjeren da nikada ne bi izdala naše povjerenje u njih i za koja sam uvijek spreman staviti ruku u vatru: Dario Kordić i general Slobodan Praljak!

Vaš,

akademik Josip Pečarić

Hrsvijet, 11. ožujka 2013

GENERALI MOJI!!

Netko drugi sudbinu vam kroji,
Ništa novo, odavno se izdajnici
Trude da osude te nevine ljude.

Mene srce boli što moj narod šuti
I briga ga nije što se iznad
Herceg-Bosne crni oblak vije,

Praljak , Stojić, Ćorić, Prlić, Petković i
Pušić, živote su spremni dati za tvoju
Slobodu Hrvatska nam mila mati.

Gospe Međugorska, tebe molim
Da im budeš na pomoći,
Pomozi im do slobode doći.

Anđa Luburić
25. svibnja 2013.

TRIBINA U SPLITU

Pečarić:

Mediji zapostavljaju zločine koje je počinila Armija BiH nad Hrvatima

SPLIT: Na tribini u Splitu posvećenoj prvostupanjskoj presudi šestorici Hrvata iz BiH, koju je Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu zakazao za 29. svibnja ove godine, izražena je nada u pozitivan ishod te presude, ali i zebnja da bi, bude li nepovoljna, ona mogla imati teške posljedice za Republiku Hrvatsku koju se tom optužnicom tereti za agresiju na BiH.

U sklopu tribine predstavljena je i najnovija knjiga akademika Josipa Pečarića "Rasizam domaćih slugu", koja se također bavi i uznicima u Haagu – Hrvatima iz BiH: Jadrankom Prlićem, Brunom Stojićem, Milivojem Petkovićem, Slobodanom Praljkom, Valentinom Ćorićem i Berislavom Pušićem, a prije tribine u Nadbiskupskom je sjemeništu u Splitu uprigođena i polusatna molitva potpore šestorici Hrvata iz BiH koji kroz dva dana u Haagu očekuju prvostupanjsku presudu.

Najavljeno je da će sutra (utorak) u 18 sati ispred splitske crkve sv. Dominika krenuti mimohod gradskim ulicama u znak potpore šestorici haaških uznika Hrvata iz BiH.

Na tribini, koju je organizirala hrvatska udruga Benedikt, također je predstavljena i knjiga akademika Pečarića "Hajka na Thompsona", kojom se on analitički suprotstavlja napadima na poznatog pjevača.

Obraćajući se nazočnima akademik Pečarić je istaknuo kako dva dana uoči prvostupanjske presude šestorici Hrvata iz BiH ne možemo biti spokojni. "Činjenica da današnje hrvatske vlasti proglašavaju šundom knjige generala Praljka (haaškog uznika) svjedoči da one ne žele pomoći oslobađanje ove skupine Hrvata iz BiH, nego nadoknađuju izgubljeno oslobađajućim presudama generalima Gotovini i Markaču", rekao je akademik Pečarić.

Po njegovim riječima Dario Kordić je u Haagu osuđen na 25 godina zatvora "na temelju jednog lažnog dokaza nastalog u radionici odvjetnika Ante Nobila", za što je, po Pečarićevim riječima, "plaćeno 32 milijuna dolara odvjetniku Nobilu". Akademik Pečarić je također upozorio na medijsko zapostavljanje zločina koje je Armija BiH počinila nad Hrvatima, rekavši kako je u jednom razdoblju "na Hrvatskoj televiziji 900 puta spomenut zločin u Ahmićima, gdje su žrtve bili Bošnjaci, a zločin u Trusini koji je isti dan (kada i zločin nad Bošnjacima u Ahmićima) počinjen nad Hrvatima, spomenut je samo dva puta".

Publicist Josip Jović istaknuo je kako veći dio hrvatskog naroda želi oslobađajuću presudu za šestoricu Hrvata iz BiH, ali postoji dio onih "koji priželjkuju da ta

optužnica bude potvrđena, a to su oni koji nisu zadovoljni oslobađajućom presudom generalima Gotovini i Markaču".

"Kad ti netko napadne domovinu možeš postupiti na tri načina: uzeti pušku u ruke, uzeti pero ili niste čovjek", istaknuo je akademik Pečarić

Jović prvostupanjsku presudu šestorici Hrvata očekuje s nadom, ali i zebnjom, jer optužnica govori i o agresiji Hrvatske na BiH pa bi nepovoljna presuda, kako je rekao, mogla imati teške posljedice za Republiku Hrvatsku.

Jović je oštro kritizirao hrvatske političke elite zbog njihova, kako je rekao, sluganstva međunarodnim moćnicima ne mareći za interese hrvatskog naroda.

Publicist Joško Čelan je, osvrćući se na angažman akademika Pečarića, istaknuo kako on piše "strasno i oštro, ali nikada ne prelazi mjeru pristojnosti" i jedan je od rijetkih koji otvoreno imenuje svoje neistomišljenike.

HINA, 27. svibnja 2013.

http://www.novilist.hr/Vijesti/Hrvatska/Pecaric-Mediji-zapostavljaju-zlocine-koje-je-pocinila-Armija-BiH-nad-Hrvatima

Hrsvijet, 28. svibnja 2013.

PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU

Izlaganje na tribini u Splitu posvećenoj porvostupanjskoj presudi šestorici Hrvata iz BiH, 27. svibnja 2013.

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim Hrvatskoj udruzi Benedikt što je u sklopu Tribine pred presudu šestorici Hrvata iz BiH organizirala predstavljanje mojih knjiga. Posebno sam zahvalan svojim dragim prijateljima Josipu Joviću i Jošku Čelanu što su sudjelovali u ovoj tribini i predstavili moje knjige.

Josip je spomenuo moju knjigu *Trijumf tuđmanizma*, a zapravo je taj naslov nastao poslije razgovora s njim. To me asociralo na činjenicu da je na tuđmanizmu zasniva i velika koalicija koja je za ove izbore stvorena upravo u Splitu pa posebno pozdravljam ovdje nazočne budućeg gradonačelnika Splita g. Vjekoslava Ivaniševića i buduće dogradonačelnike moje drage prijatelje prof. dr. sc. Matka Marušića i prof. dr. sc. Borku Jadrijević, budućeg župana Zlatka Ževrnju.

U knjizi *Hajka na Thompsona* ima je jedan tekst u kojem ja kao polemiziram s Joškom o mentalitetu južnih i sjevernih Hrvata. A vidim da je tu i g. Luka Podrug koji je svojevremeno na HTV-u prenio jednu moju "priču" o tome:

Kaže Štef Stipi:

– Znaš li Ti, Stipe, što je Zagreb za Split?

– Ne znam!

– Europa!

– Jest, imaš pravo. A znaš li Ti, Štef, što je Split za Zagreb?

– Ne znam!

– HRVATSKA!

– Jest, imaš pravo.

Jučer sam dobio sljedeći e-mail:

Uvaženi akademiče Pečariću,

Osobno sam zahvalan Vama, kao i drugim suorganizatorima tribine koja će se održati 27. 05. o.g. u Splitu a povodom iščekivanja izricanja prvostupanjske presude šestorici BiH Hrvata pred sudom u Haagu. Ja sam u tim teškim i turbulentnim vremenima borbe za opstojnost Hrvata u BiH u periodu kolovoz 1992 do rujna 1993 godine bio na dužnosti pomoćnika dvojice načelnika glavnog stožera HVO-a, tj. u određenim periodima bio sam pomoćnik i generalu Petkoviću i generalu Praljku i s ponosom se sjećam te dvojice časnika i njihovog doprinosa

u borbi za opstanak hrvatskog naroda u BiH. Također sam u različitim periodima ratnih devedesetih godina surađivao i sa četvoricom ostalih optuženih Hrvata iz BiH. Prije tri godine na Haaškom sudu sam bio posljednji svjedok obrane generala Petkovića, kao i jedan od svjedoka obrane generala Praljka.

Gospodine akademiče, ja bih mogao ispisati stotine kartica teksta o tim teškim ratnim godinama ponosa i slave, u kojima nama nije bila velika nijedna žrtva za ostvarenje svetoga cilja, stvaranja i oslobađanja jedine nam domovine, i mi smo taj cilj i ostvarili, bez obzira na sve poteškoće i djelovanja onih kojima je glavni grad bio (i ostao) Beograd, a ne Zagreb. Bili smo i ostali spremni na svaku žrtvu, pa i ove sudske križne putove koji zadesiše naše mnoge suborce. S vjerom u Boga i konačnu pravednu, oslobađajuću presudu i ovoj našoj šestorci, još jednom Vam kao general HVO-a zahvaljujem na vašem ogromnom osobnom doprinosu i nesebičnom zalaganju za očuvanje digniteta i vrijednosti Domovinskog rata, kao i na aktivnostima vezanim za obranu optuženih Hrvata.

U ponedjeljak ću sa zadovoljstvom nazočiti najavljenoj tribini u Splitu, kao i na predstavljanju Vaših knjiga.

S osobitim poštovanjem,

Ivica Primorac, general bojnik u mirovini

Naravno, svi mi nazočni zahvalni smo generalu Primorcu i svim hrvatskim braniteljima što su ostvarili ovo što je naš general napisao u ovome svom e-mailu.

Podsjetimo se kako je predsjedavajući Žalbenog vijeća Haaškoga suda američki sudac Theodor Meron obrazlažući oslobađajuću presudu generalima Gotovini i Markaču nazvao suprotnu odluku nerazumnom. Drugim riječima, do te odluke Sud u Haagu se ponašao nerazumno. Ja sam u momentu uvođenja priče o tzv. Zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije to nazvao suludim. A baš i ne znam koliko je bitna razlika između "nerazumnog" i "suludog". Zapravo, pričom o našim Hrvatima iz BiH ta priča se samo nastavlja.

Jednom sam napisao da kada netko napadne vašu domovinu, a ovdje se radilo još šire – željelo se iskorijeniti cijeli narod, možete postupiti na tri načina:

1) Ili ćete uzetu pušku u ruke

2) ili ćete uzeti pero

3) ili niste čovjek.

Na žalost, na vlasti su nam od 2000. ovi treći. Još je i gore: mnogi rade izravno za korist agresora. Sud u Haagu im je svojim nerazumnim, tj. suludim odlukama puno pomogao u tome.

Trebalo je uništiti ponos narodu koji je razoružan pobijedio u pravednom osloboditeljskom ratu, a kao takav postao kost u grlu svjetskim moćnicima koji

misle da su bogovi na Zemlji i kao bogovi oni odlučuju koji narod može biti slobodan a koji ne. Naravno, zato su domaćim slugama, a prva knjiga koju danas predstavljamo jest *Rasizam domaćih slugu*, na udaru svi oni koji ometaju ostvarenje takvih nakana: Branitelji, Crkva i mnogi pojedinci. Jasno je zašto je – onda – u sklopu ove tribine i knjiga *Hajka na Thompsona.* Nitko od nas koji smo pisali i perom se borili za svoju domovinu nije pomogao više očuvanju ponosa ovog naroda od Thompsona i njegovih pjesama, zar ne?

Jednu svoju knjigu sam tako i naslovio *Za ponosnu Hrvatsku,* 2009. A posvetio sam je *Hrvatskim pravednicima koji i danas stradavaju, zbog presuda sramotnog suda u Haagu, da bi Hrvatska bila zemlja ponosnih i dostojanstvenih ljudi.* Neke sam i nabrojio. Tu su Kordić, Gotovina, Markač, a i svi Hrvati iz BiH kojima je posvećena ova tribina. Još 2001. posvetio sam Haaškim uznicima i knjigu *Sramotni sud u Haagu,* tiskanu još 2001., a general Praljak je pisac predgovora te knjige!

I druge sam svoje knjige posvećivao pojedinim našim ljudima koje je progonio Sud u Haagu: i Kordiću (Hercegovac iz Boke, 2003.) i Bobetku (Trijumf tuđmanizma, 2003.) i Gotovini (Nepoćudne knjige, 2003.) i Praljku (U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski, 2004.), ali, naravno, i onima koji su i Haagu i svjetskim moćnicima najveća kost u grlu, pa ih progone i ovim optužnicama: Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu (Za hrvatsku Hrvatsku, 2001.) i ratnom ministru Gojku Šušku (Pronađena polovica duše, 2002.).

Na žalost, iako presude Gotovini i Markaču pokazuju da se štošta promijenilo u ponašanju Haaškog suda, ipak ne možemo biti spokojni. Zlokobna je spoznaja da je Dario Kordić već 15 godina (od dosuđenih mu 25) na teškoj robiji, iako je poznato da je osuđen na temelju jednoga jedinog lažnog dokaza nastalog u "radionici" odvjetnika Nobila i MUP-a, kako pokazuje Hrvatski tjednik od 9. svibnja 2013. u tekstu *Kako je 2000. godine krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima, a kako je na robiju osuđen nevini Kordić – 32 MILIJUNA DOLARA PLAĆENO ODVJETNIKU NOBILU ZA OBRANU GENERALA BLAŠKIĆA,* iz koga je razvidno da je ta činjenica odavno poznata.

Naravno, i interes muslimana u BiH je sličan. Pa oni su minirali most u Mostaru čije je rušenje bio osnova za demoniziranje generala Praljka i Tuđmanove Hrvatske. A upravo je general Praljak to dokazao. Činjenica da su današnje hrvatske vlasti tu kao i ostalih 17 knjiga našega generala proglasio šundom svjedoči da im je i danas u interesu osuda Hrvata iz BiH-a. Tako bi nadoknadili izgubljeno oslobađajućom presudom Gotovini i Markaču.

Zašto su generalove knjige šund sjajno pokazuje sljedeći primjer:

General Praljak je u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.–1995.* pisao o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut ću

da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.

Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta!

Svjetski moćnici su već samom optužbom Hrvata iz BiH pokazali da ih ne zanima istina u svemu tome. Oni znaju da ih je Izetbegović izigrao potpisivanjem Cutilierovog plana po kome je BiH trebala biti podijeljena na nacionalne jedinice, da bi uopće BiH bila priznata kao država. Pa ipak im je zločin Hrvata iz BiH stvaranje Herceg Bosne, dakle ono što su sami predložili, a muslimani ih izigrali. Logično je zaključiti da su i oni uključeni u tu prijevaru Hrvata u BiH, kao što su sudjelovali i u prijevari optuživanja Hrvata za rušenje Staroga mosta u Mostaru i mnogim drugim sličnim prijevarama. Uostalom, poslije pokolja muslimana u Srebrenici, svjetski moćnici su planirali još veći srpski pokolj u Bihaću, da bi Srbe proglasili pobjednicima u ratu. To je spriječio predsjednik Tuđman i Hrvatske vojne snage.

Kada sam 2001. tijekom boravka u Australiji doznao da se u Haagu interesiraju za generala Praljka ovako sam to prokomentirao:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu Za hrvatsku Hrvatsku u Zagrebu promovirao, uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića, upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman.

U posveti spomenute knjige iz 2004. napisao sam:

Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Čitajući komentare o generalu Praljku na Portalu HKV-a vidjet ćete kako hrvatski intelektualci misle isto to što sam napisao prije puno godina.

Tako Vinko Buretić piše:

Nadam se da će naši hrvatski generali biti oslobođeni. Ne ću se iznenaditi ni ako budu osuđeni. Naime, kad je riječ o političkim suđenjima tada pravo poklekne

pred politikom. Zar nije za to najbolji dokaz slučaj kardinala Alojzija Stepinca, pravomoćno osuđenog, danas hrvatskog blaženika.

General Slobodan Praljak je za mene sada i ostat će jednim od najvećih Hrvata. Bez obzira na presudu. Presuda će više govoriti o haškom sudu i tužilaštvu negoli o optuženim generalima.

Izdvajam još samo jedno mišljenje:

Hrvatski vitez, Slobodan Praljak, general pobjedničke Hrvatske vojske, ima sve osobine državnika, sposobnog u budućnosti vodit hrvatsku državu.

A zar na tom tragu nije i naslov jednog poglavlja iz moje prethodne knjige iz trilogije o rasizmu (*Rasizam svjetskih moćnika*): *U susret novim rasističkim presudama: General Praljak kao inspiracija.*

Prvi dio knjige *Rasizam domaćih slugu* upravo je i posvećen Bihaću preko pisama predsjedniku Vlade, s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir. Drugi dio posvećen je Hrvatima iz BiH-a, a dano je i pismo V-aS UN-a o Hrvatima iz BiH-a na engleskom i hrvatskom jeziku, u kojemu je glavni dio veličanstveni završni govor generala Praljka. Spomenut ću da su to pismo potpisali i akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a Janko (Heidelberg) i Juričan (Sorbona), kao i mnogi drugi. Završno poglavlje knjige *Čekajući slobodu i Hrvata iz BiH* zapravo je naša poruka svima: *Bez obzira kada ćemo dočekati njihovu slobodu, ništa ne može promijeniti činjenicu da se radi o velikanima hrvatskog naroda.*

Pitanje je samo hoćemo li dočekati njihovu slobodu odmah ili ćemo morati nastaviti i našu borbu za pravdu. Siguran sam da bi nam u takvoj borbi i dalje od velike pomoći bilo gornje pismo.

Ili da citiram poznatog hrvatskog kolumnistu Matu Kovačevića:

Presuda, ma kakva ona bila, ne će, niti može u našim srcima utrnuti solidarnost, a u očima i doprinos generala Slobodana Praljka, Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića u stvaranju hrvatske slobode i obrane hrvatskoga naroda u BiH, kao i stvaranju preduvjeta za mirovne pregovore, koji su, između ostaloga, omogućili i opstanak muslimansko-bošnjačkom narodu.

Hvala!

Hrsvijet, 28. svibnja 2013.

Glas Brotnja, 29. svibnja 2013.

DOMAĆE SLUGE I VELIKA BRITANIJA

U Glasu Koncila od 9. lipnja 2013. u tekstu *Oslobađanje se nastavlja,* koji prenosi i Portal HKV-a (*http://www.hkv.hr/ vijesti/komentari/15334-i-miklenic-oslobadanje-se-nastavlja.html*), Ivan Miklenić piše o zadnje dvije presude Haaškog suda i ulozi hrvatskih političara u svemu tome:

Također, posljednje dvije nepravomoćne presude Haškoga suda važan su doprinos buđenju hrvatskih građana jer te presude također iznimno snažno raskrinkavaju političare u Hrvatskoj i njihov doprinos da je po tim prvostupanjskim presudama u svim ratovima koji su vođeni na teritoriju bivše savezne države, a ponajviše u Hrvatskoj i Bosni Hercegovini – agresor jedino Hrvatska! Taj potpuno lažni, netočni prikaz stvarnih događanja – usprkos činjenici da je Hrvatska bila bez vojske, a ostala je i bez oružja za rezerviste koje su komunisti predali JNA (a ima još mnogo drugih činjenica) – nikada se ne bi na Haškom sudu dogodio bez "kumovanja" nekih političara iz Hrvatske, i to je neizbrisiv i nezaustavljiv razlog za daljnje buđenje hrvatskih građana.

Već i formalna gotovo apsolutna nezainteresiranost službene politike u Hrvatskoj za optužnicu protiv šestorice Hrvata, koja je bila neraskidivi dio optužbe i protiv hrvatskoga državnoga vrha, očituje ne samo upletenost važnih političara iz Hrvatske nego i njihovu potrebu i doprinos da se Hrvatskoj nanese pravna i moralna, a u konačnici vjerojatno i materijalna šteta. Većina hrvatskih građana ne može, i ne smije, tek tako prijeći preko te činjenice, već je, uz duboko žaljenje za svaku nevinu žrtvu koja je pala od hrvatske ruke, dužna prisiliti političare na vlasti da učine što više te uz pomoć zemalja partnera i obranâ osuđene šestorice da se postigne takva drugostupanjska presuda koja će izbrisati sadašnji apsurd o Hrvatskoj kao jedinom agresoru u bivšoj saveznoj državi.

A taj apsurd – koji neki već koriste za žestoku antihrvatsku kampanju i žestoko razaranje hrvatskih nacionalnih interesa – dogodio se u pravo vrijeme, u vrijeme sve snažnijeg buđenja dobronamjerne i demokratski orijentirane većine, i što će antihrvatska propaganda biti jača, to će se više ubrzavati osvješćivanje sve širih krugova. Proces oslobođenja baš uz takve poteze političara i glavne struje javnoga mnijenja u Hrvatskoj nitko više ne može zaustaviti.

Što bi naš narod rekao: Nije svako zlo za zlo!

Mnogo puta sam napisao, a i ne samo ja, kako je postalo jasno da oni provode velikosrpske interese (velikosrpski Memorandum 2) kada su za glavnog partnera izabrali velikog srpskog prijatelja i sponzora Veliku Britaniju. Jer najmoćnija država na svijetu jest SAD, a poznato je da su se u SAD-u šokirali spoznajom da njihovi europski saveznici žele još veći genocid u Bihaću od onoga koji su Srbi napravili u Srebrenici. Taj još veći genocid trebao im je da bi proglasili Srbe pobjednicima u ratu! Zato su podržavali Hrvatsku koja je to spriječila.

Zato je u pravu sjajni hrvatski kolumnist Mate Kovačević (*Hrsvijet, 7. 6. 2013.*) kada piše:

Poraz američke politike na Balkanu?

Drastičnom haaškom presudom hb. Hrvatima Velika Britanija je u diplomatskom nadmudrivanju zadala snažan udarac politici Sjedinjenih Država na Balkanu, koje su, zahvaljujući upravo suradnji s osuđenim Hrvatima, stvorile uvjete za potpisivanje Washingtonskoga sporazuma između Hrvata i Muslimana, a taj sporazum je bio preduvjet za završetak rata i potpisivanje mirovnih sporazuma u Daytonu

Promjeni haške presude Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću, ali i Herceg-Bosni, Republici Hrvatskoj te predsjedniku Franji Tuđmanu i ministru obrane Gojku Šušku ne će i ne mogu u drugostupanjskom postupku pomoći moralistička lamentiranja, jer se ni prvostupanjska presuda ne temelji na povredama prava i općeprihvaćenih vrijednosti.

Riječ je naime o drakonskoj političkoj presudi jednoj državi, njezinu političkom vodstvu, ali i gotovo cjelokupnom hrvatskom narodu u Bosni i Hercegovini pa će se i drugostupanjska odluka očito temeljiti na političkim činjenicama. Ako se politika nezainteresiranosti dosadašnjih hrvatskih vlada za pitanje hrvatskoga naroda u BiH pokazala nedjelotvornom u rješavanju njihova opstanka u toj državi, a takav svoj odnos prenosila i na optužene Hrvate na sudu u Haagu, ubuduće će morati promijeniti svoj odnos, jer bi u protivnom posljetke za nastavak pasivna odnosa dugoročno mogli plaćati svi hrvatski državljani.

Naravno, ni naknadna zauzetost ne može jamčiti siguran ishod oslobađajućoj presudi, ali zauzimanje za vlastiti interes može pobuditi zanimanje hrvatskih saveznika, kojima je, za razliku od naših političara, ipak stalo do zaštite vlastitih probitaka. Na političkoj razini ovakva prvostupanjska presuda ponajprije odgovara politici Velike Britanije, koja joj u tradicionalnim planovima sa Srbijom omogućuje glas ucijenjene Hrvatske, o kojem u borbi protiv njemačko-francuskoga pogleda na uređenje Europe već javno govori britanski ministar vanjskih poslova William Hague. To potvrđuju i oslobađajuće presude Miloševićevim arhitektima rata – Frenkiju Simatoviću i Jovici Stanišiću, što je srpska politika na neizravan način već iskoristila kao poziv Hrvatskoj da odustane od tužbe za genocid, jer Haaški sud, kako Srbi s ponosom ističu, još ni u jednom procesu nije optužio Srbijanca ili Jugoslavena za zločine u Hrvatskoj, a kamoli za zločin genocida.

Dakle, političkim presudama Haaškoga suda omogućuje se politička dominacija proruskoj Srbiji u njezinu susjedstvu, a nedavno uspostavljen model srbijanske nazočnosti na Kosovu ubuduće bi mogao postati pravilom za penetraciju i u druge susjedne države – ponajprije u Crnu Goru i Hrvatsku. Ovako drastičnom haaškom presudom Velika Britanija je u diplomatskom nadmudrivanju zadala snažan udarac politici Sjedinjenih Država na Balkanu, koje su, zahvaljujući upravo suradnji s osuđenim Hrvatima, stvorile uvjete za potpisivanje Washingtonskoga sporazuma 1994. između Hrvata i Muslimana, a taj sporazum je bio preduvjet za

završetak rata i potpisivanje mirovnih sporazuma u Daytonu 1995. Osuđujućom presudom bosanskohercegovačkim Hrvatima američka je politika i u očima žrtava velikosrpske agresije postala nevjerodostojna, a Daytonski mirovni ugovori tek mrtvo slovo na papiru. Naime, militantne poruke muslimanskoga člana predsjedništva BiH Bakira Izetbegovića hercegbosanskim Hrvatima već su prešle u stanje predwashingtonskoga sporazuma, što je svojedobno i bio cilj britanske politike.

Svjedočenje pak časnika Al Qaide Alija Hamadija, koji tvrdi kako je njegova postrojba u sklopu Armije BiH ubijala hrvatske zarobljenike sijekući im glave sjekirom, ali i nabijanjem zarobljenika na kolac te ih ostavljala da umiru u najgorim mukama tek je u kontekstu Izetbegovićevih prijetnji postala ozbiljna poruka Hrvatima kako im u unitarističkoj, muslimanskoj federaciji nema života.

Diplomatski poraz američke politike u Haagu prisiljava hercegbosanske Hrvate da napokon počnu razmišljati o vlastitoj sigurnosti, a tu im sigurnost može jamčiti samo uspostava trećega entiteta, u kojem se kao većinski narod, jednako kao Srbi u Republici Srpskoj ili pak Muslimani u svojoj islamskoj republici mogu zaštiti od islamističke majorizacije i velikobošnjačke dominacije.

Što se pak tiče osuđenih Hrvata, oni i dalje ostaju u našim mislima i molitvama, kako je to nedavno na tribini uoči haaških presuda poručio i predsjednik Komisije Iustitiae et pax Hrvatske biskupske konferencije, sisački biskup mons. Vlado Košić.

Iako je služenje velikosrpskoj politici bila konstanta mnogih iz današnjih vlasti (kako se drugačije može protumačiti tvrdnja Mate Meštrovića kako se čelnici tadašnje nisu radovali *Oluji pa ih je* napustio i prešao u HDZ?) ipak oni su to mogli službeno uraditi tek dolaskom na vlast. Na to je stalno upozoravao (a to čini i danas) nekadašnji predsjednik Vrhovnog suda i član Ustavnog suda dr. Milan Vuković. Tako u *Fokusu*, 2. svibnja 2008., Vuković kaže:

– Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom britanske obavještajne službe, Gilleom Longhleyem i članom britanske obavještajne službe, g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu, hrvatskim generalom Antom Gotovinom. Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.

S kakvim obrazloženjem?

– Ističe se 'spremnost hrvatske vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama', a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Veleposlanik Jarrold je bez ikakva

oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

U čemu se sastojala 'britanska pomoć'?

– Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te britanske 'pomoći' zapravo izmjena optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura britanskog prava o 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u optužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

Treba li ovo uopće komentirati?

Hrsvijet, 9. lipnja 2013.

MATE KOVAČEVIĆ: HAŠKI KONGLOMERAT LOŠIH POLITIKA

Hrsvijet, 10 . lipnja 2013.

Osuđujuća presuda Haaškoga suda šestorici Hrvata iz BiH te dan kasnije oslobađajuća presuda Miloševićevim arhitektima agresivnoga rata Franku Simatoviću i Jovici Stanišiću samo je potvrda o nastavku ratne politike Velike Britanije prema Hrvatskoj i njezine potpore Miloševićevim agresivnim ratovima tijekom 90-ih godina

Po svom prvotnom učinku prvostupanjska presuda Haaškoga suda šestorici hercegbosanskih Hrvata: Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljaku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću djelovala je šokantno i iznenađujuće na najveći dio hrvatskoga naroda, koji se ponadao kako će ulaskom Hrvatske u Europsku uniju nestati i silnice, što znatno određuju sudbinu prostora na kojem stoljećima živi. Nu, svrha političko-psiholoških operacija i jest izazivanje šoka u napadnutoj skupini, a iznenadnim napadajima i stvaranje kaosa, ubijanje volje za otporom te stvaranje opće obamrlosti kako bi se uz pomoć pete kolone preuzeo nadzor nad napadnutom skupinom. Prvi su na bojnom polju ovakve operacije izvodili pripadnici Hitlerovih armija u nizu agresivnih ratova koji su pokrenuli Drugi svjetski rat. Nu t. zv. munjeviti rat se razvio spajanjem revolucionarne komunističke taktike osvajanja vlasti i masovne uporabe tehničkih strojeva u ratnim razaranjima pa je, premda nečovječno, bilo logično da su oba totalitarizma kao posljedicu održavanja svoje vlasti zapravo imala masovnu industriju smrti, ukidanje sloboda i totalno podređivanje pojedinca ili podređenih naroda mehanizmima svoje vlasti. Premda su oba načina takve vladavine otišla u ropotarnicu povijesti, neki njihovi ostatci očito su preživjeli svoje vrijeme i po svemu sudeći nastavili živjeti u sustavu današnje liberalističke ideologije. Jednom kao njezini izopačeni dijelovi, drugi pak put kao težnja svake neograničene vlasti jednom novom obliku totalitarizma, koji se u međunarodnim odnošajima uvijek očituje kao inačica kolonijalnoga odnosa većih i moćnijih prema manjim i slabijima. Obje ove sastavnice ugrađene su u Haaški sud za ratne zločine, kojem primarna svrha nije utvrđivanje činjenične istine i zadovoljenje pravde, što je, bez obzira na njihove nedostatke, od pamtivijeka bila svrha svakoga suda.

Po definiciji svrha je Haaškoga suda uspostava pomirenja na prostoru, kako ga zove, bivše Jugoslavije. Pomirenje je dugotrajan psihološki, ćudoredni povijesni pa i religiozni proces u kojem se jedno ovakvo sudište uglavnom pretvara u instrument određenih političkih središta moći, koje preko njega nastoje ostvariti svoje političke strategije, stvarajući među nekad zaraćenim narodima i državama nove podjele, koje opet mogu voditi samo u buduće sukobe. Sama presuda šestorici Hrvata mogla bi se nazvati "konglomeratom loših politika". Ona ne

počiva ni na jednoj utvrđenoj činjenici, nego uglavnom na pretpostavkama, koje je, kako to predsjedavajući sudskoga vijeća kaže "razumno pretpostaviti". Što može objektivno i razumno o ratnim uvjetima pretpostaviti jedan pravnik iz Švicarske, koja dva stoljeća živi u izolaciji od bilo kakvih ratnih sukoba pa i međunarodne politike? Što li pak može razumno pretpostaviti madžarski komunistički pravnik proistekao iz sovjetskoga modela političkoga sudovanja i činovnik Janoša Kadara, koji je kao sovjetski namjesnik nakon gušenja madžarskoga ustanka upravljao Madžarskom od 1956. do 1988?

Nu izvan svake razumske sumnje može se pretpostaviti da su članovi sudskoga vijeća Arpad Prandler iz Madžarske i Stephan Trechesel iz Švicarske tek činovničke ruke određene politike, koja preko njihovih odluka nastoji ostvariti svoju političku premoć nad područjem što ga svojim zemljopisnim položajem Hrvatska spaja s Europom. U najkraćim crtama, presuda počiva na uvjetnim akrobacijama, a ne na pravno utvrđenim i dokazanim činjenicama, što pokazuje i njezin politički, a ne pravni jezik kojim je ispisana. Kad su već donijeli ovako obrazloženu presudu, razumno je pretpostaviti da sudci Prandler i Trechesel nisu pročitali ni jednu od 25 knjiga dokumenta generala Slobodana Praljka, u kojima je nedvojbeno činjenično utvrđeno da je Bosna i Hercegovina bila bojište s kojeg je napadana Republika Hrvatska te da je na znatnom dijelu granice prema Republici Hrvatskoj funkcionirala zajednička obrana HVO i Armije BiH od srpske agresije.

Kakav je to pak Hrvatska agresor, čiji su se politički vođe udružili u zločinački pothvat protiv susjedne države, a istodobno u svojim bolnicama liječi preko 12 tisuća ranjenih vojnika Armije BiH? Mnoštvo je činjenica koje pobijaju presudu, okićenu dekorom pojedinačnih zločina, koji bi trebali opravdati odluku raspravnoga vijeća Haaškoga suda, koje ni jednom riječju ne spominje zločine Armije BiH nad hrvatskim narodom niti kontekst u kojem se vodio taj unutarnji sukob. Naravno, nitko ne spori da je bilo sukoba između bošnjačko-muslimanske vojske i Hrvatskoga vijeća obrane, nu nerazborita politika muslimanskoga vođe Alije Izetbegovića dovela je do sukoba i između njegovih snaga te snaga Fikreta Abdića, kojeg je jedan dio muslimanskoga naroda izabrao za svoga zastupnika. Jednako tako Izetbegovićeva politika je dovela i do međumuslimanskoga sukoba na području Tuzle, a kad je uvidio da ga takva politika unutarnjeg sukoba, što je bez dvojbe bio i sukob s HVO-om, vodi ne samo porazu nego i općem slomu, Izetbegović je pokušao pred Međunarodnim sudom optužiti Veliku Britaniju, koju je dotad očito u vođenju politike razbijanja BiH bez pogovora slušao.

Velikosrpska agresija na Hrvatsku i BiH bila je dio jedinstvenoga plana za uspostavu granica Velike Srbije na potezu Virovitica, Karlovac, Karlobag pa je područje Hrvatske i BiH u navalnoj strategiji zacrtano kao jedinstveno ratište, na kojem su zbog politike etnički čiste Velike Srbije, osim vojnih postrojba organiziranih Hrvata, bili problem i civilno muslimansko i hrvatsko stanovništvo. Kakvo je stanje bilo na bojištu i u međunarodnoj diplomaciji najbolje pokazuje vrijeme najjačega sukoba između Armije BiH i HVO-a. Tada je srpska vojska bila

u predgrađu Karlovca, a Gospić je pod stalnom paljbom. Njegov pad omogućio bi Srbima napredovanje prema Karlobagu. Kako bi razbili taj naum, čiju su verifikaciju, na žalost, trebali potvrditi i međunarodni diplomati predvođeni britanskom politikom, Hrvati su vojnom akcijom Medački džep spriječili već pripremljeno međunarodno priznanje Velike Srbije. Zato Vijeće sigurnosti UN-a traži da se Hrvatska vojska povuče na položaje prije akcije.

Politikom da od Hrvata nadoknadi izgubljena područja od Srba Izetbegović nije ušao samo u mjesni sukob s HVO-om, nego je zacrtao i dugoročnu strategiju teritorijalnoga osvajanja hrvatskih prostora u BiH dolinom Neretve pa sve do izlaza na Jadransko more. Stanje na ratištu u Bosni i Hercegovini, u kojoj su Srbi pod svojim nadzorom već držali 70 posto prostora, nakon izbijanja muslimansko-hrvatskoga sukoba, sve je više pogoršavalo položaj Hrvata u BiH. Njihovim potiskivanjem iz središnje Bosne, kroz dolinu Neretve, nakon srpskih planova s istočne strane, sad i Muslimani pokušavaju izići na jadransku obalu. U lipnju je Armija BiH zauzela Travnik, te otpočela borbe za Kakanj, Fojnicu, Vitez, Konjic, Ramu i Mostar. Muslimani u srpnju zauzimaju Fojnicu i Bugojnu, a britanski ministar vanjskih poslova Duaglas Hurd, zbog toga, predlaže uvođenje sankcija Hrvatskoj. U rujnu Alija Izetbegović potpisuje sporazum s Momčilom Krajišnikom po kojem nakon teritorijalnoga razgraničenja, bosanski Srbi mogu referendumom odlučiti o izlasku iz BiH. U tom slučaju muslimanska jedinica zadržava prava međunarodnoga subjekta, a već na pregovorima, par dana kasnije, koje organizira David Owen, na nosaču zrakoplova Invencible, Alija Izetbegović za muslimansku jedinicu traži izlaz na more u području Neuma.

U studenom Armija BiH zauzima Vareš, iz kojeg su protjerali većinske Hrvate, a 9. studenoga srušen je Stari most u Mostaru, za što je, u konceptu slamanja Republike Hrvatske, optužen HVO. Tek je međunarodna ekspertiza više od deset godina kasnije pokazala kako su već oštećeni most srušili pripadnici Armije BiH , očito za potrebe medijske sotonizacije Hrvata, koja je trebala poslužiti Duaglasu Hurdu da predloži uvođenje sankcija Hrvatskoj. Na drugoj razini pak, osim sukoba s Hrvatima, Izetbegović je započeo rat i s muslimanskim pristašama Fikreta Abdića, koji je na području Bihaća i Cazinske krajine ustanovio Autonomnu pokrajinu Zapadnu Bosnu. Nezadovoljan političkim stanjem, u koje su ga uvukle međunarodne sile, Izetbegović prijeti Velikoj Britaniji.

Evo kako je tada stanje u BiH vidio novinar njemačkoga Die Zeita Michael Michael Thumann. On piše, da je "proglašenjem autonomije Abdić konačno 'monarhistu' Izetbegoviću objavio rat... Abdić zahtijeva trenutačno pokretanje mirovnih pregovora sa Srbima i u prvom redu s Hrvatima, izloženim pritisku snaga bosanske vlade... U srednjobosanskom gradu Tuzli lokalni muslimanski političari već pripremaju potencijalno skoro proglašenje novog autonomnog područja. 'Val otpora' Izetbegoviću zahvatio je i Tuzlu... U želji da uspostavi stegu, Izetbegović je angažirao vladine snage u operaciji protiv Abdića... Najnovija kombinacija u bosanskom ratu svih protiv svih – Muslimani protiv Muslimana – doima se poput dara s neba. Pobuna u udaljenoj Velikoj Kladuši

potakla je Aliju Izetbegovića da učvrsti red u glavnome gradu. U Sarajevu bosanski Predsjednik pokrenuo je akciju protiv sveprisutne, svemoćne mafije čiji su šefovi pripadnici bosanske vojske. (...) Izetbegović je očistio i državno predsjedništvo, izbacivši neomiljene članove – dvojicu Hrvata i Abdića. Novim premijerom takozvane 'ratne vlade' postao je bivši ministar vanjskih poslova Haris Silajdžić, zagovornik borbe do posljednjeg čovjeka... Već nekoliko mjeseci oružane snage bosanske vlade vode ofenzivne operacije protiv Hrvata. Prošlog tjedna Muslimani su osvojili Vareš – muslimanska brigada i preživjeli zatvorenici srpskih logora opljačkali su taj srednjobosanski grad. Petnaest tisuća ljudi dalo se u bijeg. Hrvatsko civilno stanovništvo danas ispašta... Čini se da je mir danas dalji no ikada.

Muslimanska ofenziva protiv Hrvata i neprekidni srpski napadi na Muslimane pokazuju da će zaraćene strane nastaviti borbu sve dok ne osvoje sve teritorije koje priželjkuju. Španjolski dnevnik El Mundo piše 29. XI. 1993. kako "bosanski predsjednik Alija Izetbegović i dalje sanja da će mu muslimani, Arapi ili Turci, prije ili poslije pohrliti u pomoć i dopustio je da ga odvuku zanesenjaci koji žele oteti Hrvatima dio teritorija koje su im oteli Srbi". Na međunarodnom planu redaju se diplomatske operacije, a potpuno prevladava britansko-francuska politika prema Balkanu, na koju je u Frankfurter Allgemeine Zeitungu 29. 11. 1993. upozorio Victor Mayer. On piše kako su „od samog početka krize Velika Britanija i Francuska prisvojile vodeću ulogu u kreiranju politike Zapada prema 'Jugoslaviji'; nakon londonske konferencije, održane početkom jeseni 1992., bilo je čak pokušaja suzbijanja njemačkog utjecaja na razvoj događaja na tom području; čak i danas prisutno je poznato nezadovoljstvo Genscherovom ulogom u priznavanju Hrvatske i Slovenije.

Aktualna politika Zapada prema Bosni, ograničena samo na pružanje humanitarne – iako oružanim sredstvima zaštićene – pomoći, utemeljena je posjetom predsjednika Mitterranda Sarajevu. Velika Britanija i Francuska dosljedno su se suprotstavljale ukidanju embarga na dostavu oružja Muslimanima i Hrvatima. To stajalište bilo je presudno za daljnji tijek rata. Pod izlikom 'zaštite' vlastitih zaštitnih snaga u Bosni, francusko-bri-tanska politika suprotstavljala se – čak i američkom – prijedlogu o oružanoj intervenciji ograničenog dosega... U redovima pobijeđenih u Bosni, ali i među Hrvatima, raste strašna mržnja koja bi jednoga dana mogla prerasti u terorizam usmjeren protiv kreatora politike Zapada prema Balkanu.

Posebno hrvatska javnost ističe da je njemački ministar vanjskih poslova izabrao vrlo nepovoljan trenutak za potporu određene politike i prihvaćanje odgovornosti za njezin neslavan ishod, u čijoj pripremi Njemačka nije sudjelovala. U nastojanju da pomogne francuskoj politici, Njemačka je očigledno počela 'podupirati srpsku stranu', tvrde pojedini zagrebački krugovi. "Nasuprot trijeznim zapažanjima u navedenim novinama HDZ-ov pali anđeo i čovjek sumnjive jugoboljševičke prošlosti Stjepan Mesić veže se uz britanske novinare-obavještajce. Tako evocirajući uspomenu na Jugoslaviju i Tita, novinar britanskoga lista The Daily

Telegrapha Robert Fox 29. XI. 1993. navodi riječi i Stipe Mesića, koji tvrdi da su "hrvatski nacionalisti iz same Hrvatske, a poglavito iz Bosne i samoproglašene Herceg-Bosne zapravo pomagali Miloševiću u komadanju Jugoslavije".

Upravo će Mesićeve izjave biti uporište budućoj britanskoj politici prema Hrvatskoj, a iz takvoga odnosa niknut će optužnica protiv Hrvatske pa i aktualna presuda Haaškoga suda šestorici Hrvata. Toj britansko-francuskoj politici tek se u naznakama suprotstavljaju Sjedinjene Države, kojima nije bio po volji prijedlog ukidanja sankcija Srbiji. Unatoč hrvatskom nezadovoljstvu, Vijeće sigurnosti UN-a 4. listopada prihvaća rezoluciju 871 po kojoj se na šest mjeseci produžuje mandat modrim kacigama u Hrvatskoj. To daje Srbima, umjesto planirana dva mjeseca još pola godine da konačno riješe pitanje zapadnih granica. Zato Owen i Stoltenberg već 11. listopada "traže novu formulu sveobuhvatnoga rješenja" na prostoru bivše Jugoslavije. U sklopu tog britanskog "sveobuhvatnoga rješenja", u studenom počinje novi krug pregovora u Ženevi, na kojima se od Srba traži da prepuste 2 – 3 posto teritorija Muslimanima, a od Hrvata da muslimanskoj republici omoguće izlaz na more. Dakle, Srbi bi trebali vratiti dio onoga što ionako nije bilo njihovo, a Hrvati za taj ustupak trebaju Muslimanima dati dio svoga teritorija.

Na unutarpolitičkom planu Srbije, Milošević priprema izbore, a vojni uspjesi u BiH i Hrvatskoj, koje je trebala skidanjem sankcija potvrditi međunarodna zajednici, osiguravali su mu neupitnu pobjedu. Uostalom, od Miloševićeva velikosrpskoga projekta, kako navodi Borba od 25. studenog 1993. nisu se razlikovala puno ni stajališta srbijanske oporbe. "Predsjednik vladajuće Socijalističke partije Goran Perčević izjavio je da će se nakon postizanja mira i ukidanja sankcija 'nastaviti proces integracije srpskih zemalja koji je već počeo na obrazovnom i informativnom planu'... Radikali su taj san svojedobno pokušali omeđiti granicom Karlobag – Karlovac – Virovitica. Čelnik SPO Vuk Drašković najavljuje ujedinjenje Srbije, Crne Gore, Makedonije, čitave BiH bez zapadne Hercegovine i srpske krajine bez obzira na model (federativni ili konfederativni) međusobnih odnosa... Predsjednik DS Zoran Đinđić je izjavio da 'kompromis treba tražiti ne u mijenjanju državnog statusa krajine nego u normalizaciji prometnih, gospodarskih i drugih veza Srbije i krajine'... Predsjednik SNO Mirko Jović tvrdi da se srpski nacionalni interes može ostvariti u više faza, a prva je vojna pobjeda". Očito režirani muslimansko--hrvatski i unutarmuslimanski sukob između pristaša Fikreta Abdića i Alije Izetbegovića u BiH, omogućili bi Miloševiću ležeran nastup u Ženevi, a kod dijela zapadne politike, ponajprije američke Vlade to bi obnovilo djelomično povjerenje i status elastična pregovarača, koji bi zbog prepuštanja 2 – 3 posto teritorija Muslimanima, ponovno zadobio i status čovjeka bez kojeg se ne može riješiti kriza. Čelnici Europske unije u Ženevi će pokušati nagovoriti Srbe da prepuste 3,3 posto teritorija Muslimanima, a u zamjenu će im biti ponuđeno postupno ukidanje sankcija, navodi britanski radio tekst Iana Traynora iz The Guardiana .

Upravo u takvim okolnostima, koje su na međunarodnom planu trebale potvrditi legalizaciju velikosrpske agresije na Hrvatsku, ojačati međunarodni ugled Slobodanu Miloševiću te slomiti ili bar omekšati Tuđmanov otpor toj politici britansko-francuskih interesa, Erasmus-Gilda u Zagrebu organizira skup "Hrvati i Srbi", na kojem su uz protagoniste nazočni i veleposlanici SR Njemačke, SAD, Velike Britanije i Italije dr. Horst Weisel, Peter Galbraith, Bryan Sparow i Salvatore Cillento. Valja podsjetiti kako su na coctailu poslije skupa nazočili i tadašnji predsjednik Županijskog doma Hrvatskog sabora Josip Manolić i saborski zastupnik Josip Boljkovac, kasniji zagovornici primjene plana Z-4, kojim je trebalo legalizirati srpsku državu u Hrvatskoj. Da je predsjednik Franjo Tuđman očito bio glavna zaprjeka za realizaciju britanskoga plana o srpskoj dominaciji na Balkanu svjedoči i tekst zahtjeva jednoga dijela protagonista skupa, koji su nešto ranije u časopisu Erasmus pod naslovom "Vrijeme za povlačenje s vlasti" zatražili da predsjednik Tuđman napusti mjesto Predsjednika Republike. No Tuđman je otišao tek nakon povijesno obavljene zadaće, odnosno, sklapanja strateškoga saveza sa Sjedinjenim Državama, što je omogućilo oslobađanje hrvatske države oslobodilačkim pothvatima Bljesak i Oluje.

Dakle, Tuđman je otišao tek 1999. godine, što je britanskoj politici i skupini nezadovoljnika stvaranjem hrvatske države omogućilo da nakon preuzimanja vlasti kotač hrvatske borbe okrenu ponovno prema istoku i balkanskim integracijama. Ranije razrađene i kasnije dograđivane teze o navodnoj hrvatskoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu, što ih je posebno militantno izricala gospođa Vesna Pusić, postale su dijelom optužnica protiv hrvatskih časnika i političkoga vodstva na sudu za ratne zločine u Haagu. Osuđujuća presuda Haaškoga suda šestorici Hrvata iz BiH te dan kasnije oslobađajuća presuda Miloševićevim arhitektima agresivnoga rata Franku Simatoviću i Jovici Stanišiću samo je potvrda o nastavku ratne politike Velike Britanije prema Hrvatskoj i njezine potpore Miloševićevim agresivnim ratovima tijekom 90-ih godina. Kao opravdanje i potporu toj politici dao je nedavno svojim posjetom kraljici i britanskom premijeru Davidu Cameronu autor sintagme "o konglomeratu loših politika" i glasnogovornik politike Dejana Jovića, trenutni predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović.

Presuda će u sljedeće dvije godine, koliko se treba čekati na pravomoćnu odluku Haaškoga suda, omogućiti jačanje neojugoslavenskih snaga u Hrvatskoj, a samu Republiku Hrvatsku dovest će u podređen i ucijenjen položaj unutar EU-a, što će Britanija koristiti za potporu svojoj prosrbijanskoj politici. Presuda će također dati krila islamističkim bošnjačkim snagama da do kraja provedu svoju ratnu politiku te će nastojati ustrojiti unitarističku muslimansku federaciju.

Pamćenje pak hercegbosanskih Hrvata zadnjih šest stoljeća podsjeća ih da su preživljavali tragedije i u mnogo gorim okolnostima. Unatoč svemu ipak su uspjeli preživjeti. Upravo zato im je potrebno političko jedinstvo, koje se može ostvariti samo ujedinjenjem dvaju HDZ-a u jedinstvenu stranku, koja ubuduće ne bi smjela odustajati od minimalnoga zahtjeva za uspostavu trećega entiteta, kako bi Hrvati,

kao jednakopravan narod mogli zaštiti svoje interese u odnosu prema Bošnjacima i Srbima.

Hrvatski pak odgovor britansko-haaškoj presudi trebao bi biti podizanje spomenika državniku Franji Tuđmanu na Roosveltovu, čime bi novi stari gradonačelnik Zagreba Milan Bandić opravdao i povjerenje svojih konzervativnih birača

Komentar Javora Novaka:

Izjavama okrivljenika i zločinca Vojislava Šešelja, koji opravdano pred sudom tereti svog četničkog vojvodu, srbijanskog predsjednika T. Nikolića tj. Tomu Grobara i potpredsjednika srbijanske Vlade, četnika Aleksandra Vučića, treba dodati sljedeće (i staviti u taj kontekst):

Za premijera RH već i sam HDZ je desničarski, a gđa Ruža je rigidna desnica. Međutim, vidi vraga kada je u pitanju Srbija, s četnicima se grle i ljube. Četnici su ljevičari?? Oni su nešto pozitivno??

Tako Milanović riga vatru – suklja dim na HDZ i Tomašićevu (koji su svjetlosnim godinama daleko od bilo kakvog fašizma) uz istovremeno pozivanje stvarnih i pravih fašista i krvoloka u Zagreb na proslavu ulaska u EU!

Čudo jedno što su sve sluge u Hrvatskoj u stanju učiniti, izokrenuti i polizati, a sve na samo jedan mig Unije.

12. lipnja 2013.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

O PISMIMA PREDSJEDNICI I GOVORU U LISINSKOM

U Lisinskom me je jedan branitelj iz šatora u Savskoj 66 podsjetio i na to kako sam im se, kao jedini akademik, pridružio kada su se vraćali iz Sabora u šator. O tome sam i pisao u tekstu DRUŽENJE S GLOGOŠKIM, DEUROM I KLEMMOM

(http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/druzenje-s-glogoskim-deurom-klemmom) koji sam završio riječima:

Odlazio sam s fakulteta i u Savskoj "naletio" na kolonu branitelja koja se vraćala iz Sabora. Neki branitelji su me prepoznali i pozvali da im se pridružim. Tako sam nastavio druženje s Glogoškim, Deurom i Klemmom na čelu kolone sve do šatora ispred Ministarstva. Doista prekrasno, zar ne?

Jučer sam se čuo i sa Antom Deurom. Kao savjetnik predsjednice za branitelje razgovarali smo o tome što sve poduzimaju za spas Veljka Marića, a povodom mojih otvorenih pisama predsjednici. Razgovor je počeo s isprikom što mi nije odmah odgovoreno već na prvo pismo. Zapravo opisana druženja u šatoru i na ulicama Zagreba učinila su da je htio razgovarati o tome. Rekao sam da mi ne moraju pismeno odgovarati, jer su njihovi pokušaji slični onima Marijane Petir, koji su dani u njenom e-mailu:

Naslov: Odgovor: ZA VELJKA MARIĆA – ZA HRVATSKU
Datum: Sat, 18 Apr 2015 17:12:53 +0000
Šalje:PETIR Marijana <marijana.petir@europarl.europa.eu>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

VELJKO MARIĆ VEĆ JE 5 GODINA NEPRAVEDNO ZATVOREN U SRPSKOM ZATVORU

Zdravlje hrvatskog branitelja Veljka Marića svakim danom je sve lošije na što u značajnoj mjeri utječe boravak u nehumanim uvjetima zatvora u Srijemskoj Mitrovici. Zato je važno podsjetiti da se upravo danas navršava 5 godina njegova zatočeništva u Srbiji i još jednom pozvati hrvatske vlasti na odlučniju borbu za omogućavanje njegovog transfera u Republiku Hrvatsku kako bi mu se osiguralo pošteno suđenje.

"Tražim da se pokrene rješavanje mog slučaja, da mojim mukama dođe kraj i da dođem u Hrvatsku," rekao je Veljko Marić hrvatskoj zastupnici u Europskom parlamentu Marijani Petir kada ga je uoči Badnjaka posjetila u zatvoru, ističući da je ona jedina dužnosnica koja ga je posjetila u ovih 5 godina koliko se nalazi u Srbiji u zatvoru. Petir je pozvala hrvatske i srpske vlasti da slučaj hrvatskog branitelja Veljka Marića riješe dogovorno i politički, jer on nema vremena čekati pravni rasplet cijele situacije koji će sasvim sigurno biti u njegovu korist i u korist Hrvatske.

"Veljku Mariću se krše ljudska prava, a proces protiv njega traje 5 godina i ne nazire mu se kraj. Veljko Marić je državljanin EU, Hrvatska je članica EU i sukladno tome treba zaštititi prava svog državljana. Želim i ovim putem poručiti hrvatskom branitelju Veljku Mariću i njegovoj obitelji da nije zaboravljen i da poduzimam sve što je u mojoj moći kako bi mu se pomoglo", rekla je zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir. Dodala je kako je i pravna analiza Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u postupku za ratne zločine Republike Srbije koju je izradila Akademija pravnih znanosti Hrvatske pokazala ono o čemu je ona već više puta obavijestila Europsku komisiju i Europski parlament da je taj zakon pravni hibrid nepoznat u suvremenom poredbenom i međunarodnom kaznenom pravu.

"Taj Zakon osim što je neprihvatljiv za Veljka Marića i za vladavinu prava u Hrvatskoj, neprihvatljiv je za pravnu sigurnost, prava i slobode građana bilo koje države u EU i međunarodnoj zajednici i zato tražim od Srbije ukidanje njegovih članaka 2. i 3. te transferiranje Veljka Marića u Hrvatsku", rekla je hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir.

http://petir.eu/veljko-maric-vec-je-5-godina-nepravedno-zatvoren-u-srpskom-zatvoru/

O problemima koje oni imaju govori i tekst Ive Međugorac na portalu Dnevno.hr:

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/izdajnicka-krtica-u-hrvatskim-redovima-ovaj-covjek-potpisao-je-prodaju-generala-bih-srbiji-foto

Radi se o sporazumu kojega je 13. listopada 2006. godine potpisao bivši glavni državni odvjetnik Mladen Bajić sa srpskim kolegom Vladimirom Vukičevićem.

Ovaj dvojac potpisao je *Sporazum o suradnji u progonu počinitelja ratnih zločina*, zločina protiv čovječnosti. U to vrijeme sporazumu se protivio tek Kovačević, a zašto je to činio jasno je i danas kada se pogleda u kakvom se stanju nalazi Marić.

Koliko je to velika izdaju svjedoče Kovačevićeve riječi:

"Napadao sam taj sporazum jer smo pod točkom 1. Sporazuma priznali Srbiji pravo za procesuiranje ratnih zločina na području Republike Hrvatske, a Srbija nama nije dala pravo na procesuiranje ratnih zločina na njihovom području vezano uz logore. Svi danas progovaraju o tome, a zaboravljaju kakvu smo pogrešku tada počinili"

Srbija koja je izvršila fašističku agresiju može suditi onima koji su branili svoju domovinu, a Hrvatska ne može suditi njima za fašizam koji se ogleda u postojanju logora na njihovom teritoriju. Strašno, zar ne?

Sličan sporazum s BiH je proizašao iz **suradnje DORH-a i Tužiteljstva BiH** koja se odvija na osnovi Protokola potpisanog u Sarajevu 3. lipnja 2013. godine. Tadašnji glavni državni odvjetnik RH **Mladen Bajić** i Glavni tužitelj tužiteljstva BiH **Goran Salihović** potpisali su Protokol između Državnog odvjetništva RH i Tužiteljstva Bosne i Hercegovine o suradnji u progonu počinitelja kaznenih djela ratnih zločina, zločina protiv čovječnosti i genocida.

U zemlji u kojoj su već Josipović, Mesić, Pusić i Pupovac etički osuđeni za veleizdaju ne čudi što i Bajić za ova "velika" djela čeka nagradu – blizu je izboru za sudca Ustavnog suda.

Kad je u pitanju BiH njegove "zasluge" su doista velike. Pogledajmo što o njima piše Domagoj Tolić:

Potvrdi li Haaški tribunal oslobađajuće presude za dvojicu nekadašnjih prvih ljudi 'Državne bezbjednosti' Srbije Jovicu Stanišića i Franka Simatovića, a istodobno potvrdi sadašnju presudu šestorici bivših dužnosnika Hrvatske Republike Herceg-Bosne Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću, u povijesti će ostati zabilježeno da je samo Republika Hrvatska bila uključena u udruženi zločinački pothvat i agresiju na drugu zemlju, Bosnu i Hercegovinu, s ciljem pripojenja dijela njezina teritorija.

Drugi aktualni predmeti pred Haaškim tribunalom, poput nekadašnjega šefa Republike Srpske u BiH Radovana Karadžića ili krvoloka generala Ratka Mladića Srbiju povezuju tek zloglasna postrojba Škorpioni iz Jugoslavije sa zločinima iz BiH, dok je Slobodan Milošević zbog smrti formalno spasio Srbiju od presude. Potpuno je neshvatljivo da se godinama od službenih vlasti u Zagrebu i od hrvatske politike u BiH nitko nije angažirao kako bi pokušao lobirati, nego su šestorki cijelo vrijeme otežavali njihovu obranu.

http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20155-posljedice-nemara-hercegbosanska-sestorka-cekat-ce-pravomocnu-presudu-u-haaskome-pritvoru.html

Bajić potpisuje nekakav sporazum i s BiH u kome se spominje genocid. Evo što o najnovijoj priči o takvim optužbama iz BiH kaže admiral Davor Domazet Lošo:

U konačnici, najave o istragama protiv visokih hrvatskih časnika stvaraju i psihozu te su, sumnja Domazet, i moguća vrsta pritiska na Haaški tribunal uoči donošenja drugostupanjske presude šestorici bivših dužnosnika Herceg Bosne i HVO-a. Povijesne činjenice pak govore drukčije pa Domazet podsjeća kako je BiH prvi put spašena još 1991. kada je spriječeno izbijanje na liniju Virovitica – Karlovac – Karlobag, čime je praktično spašena i BiH.

– Drugi put na proljeće 1992., kada je krenula otvorena agresija zatvaranjem kliješta od Kupresa, Livna i Tomislavgrada prema Splitu, odnosno dolinom Neretve. Da su se ona zatvorila, tada bi BiH šaptom pala, ali i trećina Hrvatske. Hrvatske snage su to zaustavile, napominje Domazet, te dalje tvrdi kako su treći put Hrvati spasili BiH pokrećući operaciju Zima 94 u vrijeme kada je Bihać bio pred padom. Tad su Britanci uz pomoć još nekih europskih država imali tezu da se Srbi proglase pobjednicima, no Hrvati su im, ističe, pomrsili plan i spriječili pad Bihaća. Četvrti put ponovno se spašava Bihaćka enklava te kroz akcije Ljeto i Oluja, ističe Domazet, spriječen je i novi genocid koji bi uslijedio nakon Srebrenice.

(...)

– Logično je da srpska politika to želi poništiti, a i bošnjačka ima razlog jer su svjesni toga da su Hrvati obranili BiH, upozorio je Domazet, koji smatra kako je zbog toga i krenula priča o istragama protiv hrvatskih časnika, a što im je omogućilo i potpisivanje već spomenutog protokola od tri državna tužitelja. I dok ga ne čudi njihovo ponašanje, Domazet je zapanjen reakcijom hrvatskog državnog vrha i hrvatske politike koja je pristala da "BiH poziva naše visoke časnike da idu svjedočiti".

http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/24-herceg-bosna/37085-spekulacije-o-navodnim-istragama-nad-casnicima-hv-a-i-hvo-a-dio-su-sireg-plana-koji-odgovara-srpskoj-i-bosnjackoj-strani

U Lisinskom sam govorio i o onom Milanovićevom: ILI MI ILI ONI. I doista u Hrvatskoj imamo njih koji se bore za srpsku Hrvatsku i nas koji smo za hrvatsku Hrvatsku. Jasno im je da nije prirodno postojanje onih koji su za srpsku Hrvatsku

Pa i najnoviji skandal na HTV-u govori sve: Ivici Kosteliću su zabranili da nastupa u emisiji u službenom dresu hrvatske skijaške reprezentacije, ali nedavni nastup Novaka Đokovića na HRT-u u dresu srpske reprezentacije nije im smetao.

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/novi-skandal-na-hrt-u-ivici-kostelicu-zabranjen-nastup

Podsjetit ću vas da, dok ljubitelji srpske Hrvatske na Vlasti sve pokušavaju da se osude šestorica Hrvata iz BiH, mnogi hrvatski intelektualci (akademici, biskupi, sveučilišni profesori, književnici, ...) su još 2012. godine poslali pismo *Vijeću sigurnosti UN-a o Hrvatima BiH* u kome je dan završni govor generala Slobodana Praljka. Pismo završava riječima:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

Govorio sam u Lisinskom, kao i u pismima Predsjednici i o fašističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku i o hrvatskim fašistima koji sebe nazivaju antifašistima. Evo kako oni sami pokazuju što su i tko su (S. Vučković, dnevno.hr, 22. 4. 2015.):

(ANTI)FAŠISTI U AKCIJI

PRITAJENI FAŠIZAM: Milanović i Mesić na Rabu u službi mitropolita Porfirija?

"Iz pouzdanih izvora doznajemo kako je u kampanju uključen i sam premijer, koji se na poziv i molbu Stjepana Mesića i vrha pravoslavne crkve na koncu i pojavio na antifašističkom skupu na Rabu, a sve u svrhu amnestiranja pravoslavnog poglavara u Hrvatskoj", stoji u priopćenju SOHV-a.

"Zasjedanje "antifašista" na Rabu (18. travnja 2015.) zapravo je samo paravan kako bi se prikrila istina koja se strogo čuva od očiju javnosti – sve je u službi mitropolita Porfirija!", zaključak je Stožera za obranu hrvatskog Vukovara koji u nastavku priopćenja kažu:

"Nakon što je prije tjedan dana procurila snimka na kojoj mitropolit ljubljansko-zagrebački Porfirije Perić pjeva četničko-fašističke pjesme i veliča pravoslavnog svećenika koji je vršio etničko čišćenje nad Hrvatima u Hrvatskoj, uslijedilo je političko i medijsko amnestiranje pravoslavnog poglavara u Hrvatskoj.

Iz pouzdanih izvora doznajemo kako je u kampanju uključen i sam premijer, koji se na poziv i molbu Stjepana Mesića i vrha pravoslavne crkve na koncu i pojavio na antifašističkom skupu na Rabu.

Koliko je sablastan naziv skupa – "Tjedan antifašizma", najviše svjedoči prešućivanje veličanja četničkog fašizma od strane mitropolita Porfirija.

Taj fašizam ne mogu sakriti ni političke vlasti, niti medijski aparat u Hrvatskoj.

Kako bi se u potpunosti zatajio taj sve prisutniji fašizam, političke vlasti u Hrvatskoj pokušavaju uvjeriti sebe, hrvatsku i međunarodnu javnost da je Hrvatska ustaška država – ali im nikako ne uspijeva. Postaju sve nervozniji i agresivniji, a razotkrivanje četničkog fašizma u redovima pravoslavne crkve u današnjoj Hrvatskoj dodatan im je udar."

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

http://www.dnevno.hr/domovina/pritajeni-fasizam-milanovic-mesic-na-rabu-u-sluzbi-mitropolita-porfirija

A tko bi drugi nego Stožer za obranu hrvatskog Vukovara o kome sam govorio i u Lisinskom. Uostalom, o Anti Deuru sam pisao kao o vođi prosvjeda u šatoru Savska 66, a sada je savjetnik Predsjednici. Zato jesu i stalni napadi pristalica srpske Hrvatske na stopostotne ratne invalide iz šatora. Preko njih oni napadaju Predsjednicu, odnosno hrvatsku Hrvatsku. To prepoznaju mnogi u RH, pa evo i najnovije pjesme o braniteljima iz šatora:

http://direktno.hr/en/2014/domovina/13278/VIDEO-Ovo-je-spot-zbog-kojeg-branitelji-nisu-mogli-suspregnuti-suze.htm

http://direktno.hr/en/2014/domovina/13278/VIDEO-Ovo-je-spot-zbog-kojeg-branitelji-nisu-mogli-suspregnuti-suze.htm

Naravno, radi se samo o jednom od napada na Kolindu Grabar Kitarović. Ima ih puno i bit će sve više i više kako zagovarateljima srpske Hrvatske sve više i više budu spoznavali svoj definitivni poraz.

O takovim napadima piše i prof. dr. sc. Zdravko Tomac u svojoj novoj kolumni za dnevno.hr.:

Dakle, nema bilo kakve sličnosti između početka mandata Kolinde Grabar Kitarović i Ive Josipovića, ali to se nastoji skriti. O tome nema ni riječi. Umjesto toga nastoji se podvalama podmetnuti Kolindi Grabar Kitarović da u dlaku slijedi Ivu Josipovića. Nastoji ju se pokazati kao osobu koja navodno ne poznaje Ustav, koja ima slabe živce i koja svašta govori. Nema ni riječi što je sve pretrpila u ova dva mjeseca. Kako su joj već u izbornoj noći pokušali osporiti ustavnost njene pobjede. Kako joj je Jelena Lovrić podmetnula laž da su je izabrali Hercegovci, što nije istina, jer je pobijedila i u Hrvatskoj i izvan Hrvatske. Predsjednik Vlade ju je od početka vrijeđao i omalovažavao. Pokušavao ju je prisilno preseliti u Visoku u kojoj nema uvjeta za rad. Nije joj čestitao pobjedu i pokušao je spriječiti svaku njenu aktivnost. O tome novinari Ivanka Toma, Jelena Lovrić i drugi ne pišu ni riječi nego nastavljaju sa svojom podrškom Ivi Josipoviću, veličaju

njegovu ulogu, čak pokušavaju podmetnuti da ga slijedi u dlaku Kolinda Grabar Kitarović. Na sreću, istina je potpuno drugačija. Kolinda Grabar Kitarović je u dva mjeseca potpuno slomila pogrešnu Josipovićevu politiku, i nema nikakve dvojbe da ide dalje. Kolinda Grabar Kitarović ne odustaje od svojih ustavnih ovlasti i ne boji se arogancije Zorana Milanovića. Ponovno je rekla da požuruje sjednicu Vlade na koju ima pravo. Povukla je i jak potez tražeći da državni odbor u cilju jedinstva u proslavi Oluje odredi način proslave kako bi nas Oluja ujedinila a ne razjedinila. Usprkos pisanja glavnih medija protiv Kolinde Grabar Kitarović, usprkos laži i podvala, javno mnijenje podržava njenu politiku, jer su ljudi shvatili da ona iskreno provodi svoje obećanje, ja sam jedna od Vas i Vi ste moja snaga. To je najveće dostignuće njene politike, ona ne poziva odabrane ljude na kavu u Predsjedničke Dvore nego dolazi među narod, odlazi na sportske priredbe i na druga mjesta gdje se narod sastaje i živi svoj život. Dakle, imamo predsjednicu koja je izrasla iz naroda, koja živi s narodom i koja je rehabilitirala domoljublje i koja vodi Hrvatsku u pravom smjeru. Neće ju moći u toj politici zaustaviti ni podvale ni krivotvorine kojima se pokušava u potpunom pogrešnom svjetlu prikazati njenih prvih šezdeset dana mandata.

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/velika-je-krivotvorina-laz-tvrdnja-da-kolinda-grabar-kitarovic-vuce-u-dlaku-iste-poteze-kao-ivo-josipovic

Za razliku od mog dragog prijatelja profesora Tomca, ja mislim suprotno. Dapače nadam se da postoji i da će i dalje postojati velika sličnost u ponašanju i postupcima Predsjednice i bivšeg predsjednika. Ne možemo poreći da je Ivo Josipović dao sve od sebe boreći se za srpsku Hrvatsku. Isto tako i Kolinda Grabar Kitarović daje sve od sebe boreći se za hrvatsku Hrvatsku. Vidimo da je Josipović veoma ustrajan u tome. Nadamo se i vjerujemo i da će se isto tako ustrajno i Kolinda Grabar Kitarović boriti za hrvatsku Hrvatsku!

Glas Brotnja, 22. 4. 2015.

Kamenjar.com, 22. 4. 2015.

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.

OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Naslov: OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR
Datum: Thu, 25 May 2017 00:40:11 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>, predsjednik@sabor.hr
CC: hina@hina.hr <hina@hina.hr>, kabinet.ministra@mvep.hr, apostolska.nuncijatura.rh@inet.hr, irczagreb@state.gov, vbritish.embassyzagreb@fco.gov.uk, veeposlanstvo-ruske-federacije@zg.htnet.hr, embassy.zagreb@mfa.gov. alinfo@ambalgzagreb.com, exteriors.gov@andorra.ad, armenia@armembassy.at, austemb.zagreb@dfat.gov.au, agram-ob@bmeia.gv.at, zagreb_mission@mfa.gov.az, zagreb@diplobel.fed.be, bel.emb@gmail.com, info@missionbenin.ch, mail@byembassy.at, bohico@govbw.com, embolaustria@of-viena.at, secretaria.zagreb@itamaraty.gov.br, Embassy.Zagreb@mfa.bg, s.r@abfvienne.at, mvidacek@varteks.com, b.mocan@prizma-foto.hr, croatia@mfa.gov.me, zagreb@embassy.mzv.cz, embajada@echile.hr, zagamb@um.dk, ambasadarpdc@yahoo.com, veleposlanstvoegipat@gmail.com, embajada@ecuador.hu, elsalvador@embasal.at, odvjetnik.boris.jukic@inet.hr, comm-rep-zag@ec.europa.eu, EPZagreb@europarl.europa.eu,

philippines.consulate@mail.inet.hr, sanomat.zag@formin.fi, presse@ambafrance.hr, gambiahighcomuk@btconnect.com, info@ghanaembassy.it, gremb.zgb@mfa.gr, budapest.emb@mfa.gov.ge, info@indianembassy.hr, kbri@indonesia.com.hr, iomzagreb@iom.int, office@iraqembassy.at, iran.embassy@zg.t-com.hr, zagreb@dfa.ie, konzulat@island.hr, amb.zagabria@esteri.it, info@zagreb.mfa.gov.il, economy@zr.mofa.go.jp, jemen@net.hr, embroma@jordanembassy.it, konzulat.jar@email.ht.hr, zagreb@mofa.gov.qa, info@kazembassy.hr, veleposlanstvo.nr.kine1@zg.t-com.hr, eaustria@cancilleria.gov.co, embassy.croatia@rks-gov.net, embajadaaustria_costa.rica@chello.at, secembajador@ecuaustria.at, kuwaiti@volny.cz, laoembassyinvienna@hotmail.com, info@latvia-consulate.hr, secretary@lesothoembassyrome.com, embassy.lebanon@inode.at, libya-embassy.zg@email.t-com.hr, amb.hr@urm.lt, zagreb.amb@mae.etat.lu, mission.zgb@mfa.gov.hu, zagreb@mfa.gov.mk, info@malawiembassy.de, mwzagreb@kln.gov.my, euaffairs.mfa@gov.mt, Ambassade.zg@maec.gov.ma, mexicokonzulat@gmail.com, mebrussels@skynet.be, budapesta@mfa.md, ambasciata.in.italia@gouv.mc, mongoliakonzulat@gmail.com, nam.emb.vienna@speed.at, mission.nepal@bluewin.ch, embassy@nigerianembassy.hu, zag@minbuza.nl, Emb.zagreb@mfa.no, nzealandconsulate@email.t-com.hr, info@zagreb.diplo.de, embassy.oman@chello.at, parepsarajevo@mofa.gov.pk, panpir5@otenet.gr, consulat.peru@hanzekovic.hr, hrzagamb@msz.gov.pl, zagreb@mne.pt, koreaembassy@net.hr, zagreb@mae.ro, stafano.stolfi@esteri.sm, syrianconsulate@zg.t-com.hr, emb.zagreb@mzv.sk, vzg@gov.si, info@sudanembassy.it

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prvostupanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata spriječila ostvarenje velikosrpskog osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.

O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:
http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vsun-a.html
Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam predlažemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvatiti kažnjavanje onih koji su spriječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat*.

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.
Kako su moguće monstruozne optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.
Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.
Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA išle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korpulentan, trči prema ugroženim ženama i viče raširenih ruku: *„Ne pucajte, ne pucajte!“* Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan

Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevozio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.
Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.
Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdolju, Doljanima i Grabovici. Osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zaslužio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak doživljava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.
Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobađajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“. Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine."
Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdolju i drugdje.
Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.*“ Na kraju je rekao: *„Moja savjest je čista.“* On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.
Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništio odluku o šundu i oslobodio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.
Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povijesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevina žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjele, i ne samo što su šutjele i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogrješku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupanjske presude na teške robije; što li su sve govorili i pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se doznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo.

Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrdimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljkove knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je *'prestrašno'* što umjesto zahvale Hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglasiti šundom odnosno što je Država

Hrvatska prihvatila da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruozne optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljenu u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIUDR-a *Podravke,* između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatila nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevini ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatila nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaća suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatili ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrdili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudce. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatili lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratovu, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carladel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca.

Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prljića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Vlado Košić, biskup
Prof. dr. sc . Valentin Pozaić, biskup
Akademik Dubravko Jelčić

PRILOZI:

HRVATSKE ZAPRJEKE

Slobodanu Praljku, hrvatskom generalu i haaškom uzniku

riječi o miru među ljudima tvoje su starče
koje si u *lisistrati* aristofanovoj
izgovarao glasno među pobunjenim ženama
pamtim tvoje nastupe
u kazalištu eksperimentalnom studentskom
a sada sjećajući se tebe pomislim na

zaprjeke od zalutala metka
mina granata
straha odbijena naguranim ormarom
s knjigama
debelih izdanja i slova masnih
enciklopedija antologija rječnika
gramatika pravopisnih priručnika
knjiga do knjige
zakriljen pogled na sunčanoj strani
moj narod stjeran je u podrume mračne i vlažne
prikazuje kako druge nadmašiti ljudskošću
knjige mu u ogrlicu nanizane
jačaju snagu odlučnost
barem će ublažiti prostrijel metku zalutalu
podmuklu šrapnelu
krhotini što u smrt šalje

knjige ne priječe mostove ceste
zračne luke putove dobročinstva
ne priječe ljudskom rodu
da govori da diše
da majčino mlijeko siše
da istinu svijetu piše

Bog je na našoj strani
Hrvatska istinom zbori
Hrvat se knjigama brani

Miljenko Buljac (2017) *Da nebo na nas ne padne i nebesa nestanu,* zbirka pjesama. Split: Naklada Bošković, str. 61

*

Potpis dajem

Potpis dajem, razum traži
Od svakoga ljudskog stvora
Da potpisom pravdu snaži
Što pobijedit zločin mora.

Potpis dajem svijesti pune
Da u Hagu Praljak brani
Vrh vrhova ljudske krune
Div što svijet nadom hrani.

Div što svijetu nadu daje
Za slobodu borbom čistom
I djelima koja sjaje
Braniteljskom čašću istom.

Vicko Goluža

SUPOTPISUJU:

(…)

PRILOG:

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

(…)

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, III.

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Podsjetit ću vas da sam svoje prethodno pismo završio riječima:

Nadam se da će vaši analitičari uskoro shvatiti o čemu se tu radi i konačno da ćete prije presuda u Haagu predložiti generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir! Bez toga teško se možete obraniti od biskupove optužbe za političku prostituciju.

Nedavno sam poslao prijateljima obavijest što vi (ne)činite po pitanju naših haških uznika:

Naslov: 900 potpisa: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR
Datum: Wed, 28 Jun 2017 09:38:03 +0200

Imamo točno 900 potpisa (4 potpisa ' 896 supotpisa) za Pismo
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR.
Kao što znate Pismo je već ranije poslano Predsjednici RH, Predsjedniku HS i Predsjedniku Vlade RH, ali ste vi nastavili slati svoje potpise.
Zato sam odlučio sakupiti sve što sam vam slao ove godine u knjigu:

Josip Pečarić: 'SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA' / GENERALU PRALJKU NA DAR
Jesmo li dobili nekakav odgovor od vlasti?
Izravno nismo ni očekivali. A je li neizravni njihov odgovor dan u zahtjevu: "Hrvatska ponovno želi sudjelovati u postupku protiv Prlića i ostalih, tužitelji se protive"?
https://www.vecernji.ba/vijesti/hrvatska-ponovno-zeli-sudjelovati-u-postupku-protiv-prlica-i-ostalih-tuzitelji-se-protive-1178277
Podsjetimo se da su taj zahtjev imali i prošle godine i ogbijeni su:
http://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/sud-u-haagu-odbio-zahtjev-hrvatske-da-se-ukljuci-u-proces-prlicu-i-ostalima/4542425/
Vidjet ćemo što će biti ove godine tj. ako ih ponovno odbiju hoće li prihvatiti našu sugestiju i pokazati da im je doista do hrvatskih nacionalnih interesa, a ne poslušno izvršavati ono što im kažu gazde.
Zašto sam napisao '(ne)činite'?

Ne mogu vjerovati da vaši suradnici koji su osmislili ovu "pomoć" nepravedno zatvorenim Hrvatima u Haagu nisu znali kako će im biti odgovoreno:

„Nove činjenice"

Ponovno odbijen zahtjev Hrvatske za sudjelovanjem u postupku koji se vodi protiv Haške šestorke

Vijesti
srp 05, 2017

Haški sud (ICTY) odbio je kao neosnovanu žalbu Hrvatske kojom je zatraženo da im se dozvoli sudjelovanje u predmetu protiv Jadranka Prlića i još petorice optuženih za zločine počinjene za vrijeme rata u BiH.
Predsjednik suda u Haagu Carmel Agius u odluci je naveo da hrvatske vlasti nisu dokazale da je odluka da im se onemogući sudjelovanje u predmetu bila pogrešna ili nepravedna.
- Obzirom da Hrvatska nije ni navela da je prvobitnom odlukom došlo do greške u odlučivanju, i s obzirom da preispitivanje ove odluke nije potrebno kako bi se spriječila nepravda, zaključujem da zahtjev nije opravdan - naveo je Agius.
Predsjednik Haškog suda je kazao i kako Hrvatska nije stranka u postupku, te da zbog toga ne može imati status u predmetu.
Hrvatska je početkom mjeseca podnijela zahtjev da se preokrene odluka kojom je odbijen njihov zahtjev da se pojave kao prijatelj suda u predmetu protiv Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića.
Hrvatskoj je prošle godine prvobitno odbijeno da se pojavi kao prijatelj suda u predmetu protiv Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Ćorića i Pušića, koji su osuđeni na ukupno 111 godina zatvora za zločine počinjene u Bosni i Hercegovini u periodu od 1992. do 1994. godine.
Vlasti Republike Hrvatske su u žalbi rekli kako su navodi tužitelja o tome da su Franjo Tuđman, Gojko Šušak i Janko Bobetko bili sudionici udruženog zločinačkog pothvata na području BiH - "nove činjenice", zbog čega su zatražili da im se dozvoli da se obrate Žalbenom vijeću prije donošenja konačne presude šestorici optuženih za zločine u Herceg-Bosni.
Haški tužitelji su se usprotivili ovoj žalbi, kazavši kako je Prvostepeno vijeće donijelo pravilnu odluku kada je odbilo zahtjev Hrvatske da se pojavi kao prijatelj suda.
Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju (MKSJ/ICTY) osudio je 2013. godine Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Ćorića i Pušića za sudjelovanje u udruženom zločinačkom pothvatu koji je za cilj imao progon i etničko čišćenje Bošnjaka s područja Herceg-Bosne, koju su htjeli priključiti "velikoj Hrvatskoj". Presudom je Prlić osuđen na 25 godina zatvora, Stojić, Praljak i Petković na po 20 godina, Ćorić na 16, dok je Pušiću izrečena kazna od deset godina zatvora.
Na presudu su ove godine iznesene žalbe, u kojima su Obrane tražile da se presuda ukine ili preinači i da se ponište zaključci o udruženom zločinačkom

pothvatu i sudjelovanju Tuđmana, Šuška i Bobetka. Haški tužitelji su zatražili veće kazne za optužene i potvrđivanje zaključaka o udruženom zločinačkom pothvatu. Žalbena presuda se očekuje do kraja ove godine, javio je BIRN BiH.
Dnevnik.ba
http://www.dnevnik.ba/vijesti/ponovno-odbijen-zahtjev-hrvatske-za-sudjelovanjem-u-postupku-koji-se-vodi-protiv-haske

Zar vas ponašanje Europske komisije u slučaju granica sa Slovenijom nije upozorilo da treba voditi drugačiju politiku?
http://direktno.hr/direkt/agresoru-ne-idete-u-glavni-grad-udara-li-se-u-trstu-temelj-nove-jugoslavije-91013/
https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-sto-valja-nauciti-iz-poruke-europske-komisije-arbitrazi

Zato ponavljam završnu poruku iz prethodnog pisma:
Nadam se da će vaši analitičari uskoro shvatiti o čemu se tu radi i konačno da ćete prije presuda u Haagu predložiti generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir! Bez toga teško se možete obraniti od biskupove optužbe za političku prostituciju.

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić
P.S. Pošto smo vam biskupi Košić i Pozaić, akademik Jelčić i ja poslali prvo pismo s supotpisima naših ljudi, ti supotpisi su nastavili stizati pa vam u Prilogu šaljem sve supotpise (preko 900) koje sada imamo.

PRILOG:

SUPOTPISUJU:

(Popis je već dan.)

MATE KOVAČEVIĆ: KNJIGE GENERALA PRALJKA PRAVI SU ARSENAL ČINJENICA

Portal HKV-a, 02. lipnja 2014.

SLOBODAN PRALJAK: THE TRUTH ABOUT POLITICAL POSITIONS OF THE REPUBLIC OD CROATIA TOWARDS BOSNIA AND HERZEGOVINA I DEVELOPMENT OF POLITICAL AND MILITARY PREPARATIONS REGARDING THE ATTACKS OF ABIH ON HVO IN CENTRAL BOSNIA AND THE VALLEY OF THE NERETVA RIVER IN THE PERIOD FROM 1992 TO 1994, OKTAVIJAN, ZAGREB, 2014.

General Slobodan Praljak iznimna je pojava u hrvatskoj kulturi, a s kraja 80-ih godina, dakle, od početka demokratskih i nacionalnopreporodnih gibanja, Praljak svoju fizičku i duhovnu iznimnost uklapa u borbu hrvatskoga naroda za nacionalnu i državnu afirmaciju. Početkom velikosrpske agresije na Hrvatsku, već je dragovoljac Domovinskoga rata, a organizacijske sposobnosti praktično primjenjuje u ustrojavanju hrvatske obrane u Sunji.

Stanovito vrijeme je pomoćnik ministra obrane za političku djelatnost, a velikosrpskim napadajem na hercegbosanske Hrvate, general Praljak je kao čovjek hercegovačkoga zavičajnoga podrijetla ponovno dragovoljac, pa njegovim organizacijskim sposobnostima ponovno možemo zahvaliti da JNA i srpske snage nisu dolinom Neretve izbile na Jadransko more te tako presjekle hrvatski državni teritorij.

Dakle, taj velikosrpski agresivni pothvat nije samo planiran nego i vođen s područja Bosne i Hercegovine, čiji tadašnji predsjednik Predsjedništva Alija Izetbegović javno poručuje, kako srpsko zlosilje nad Hrvatima u hercegovačkom mjestu Ravno, nije njihov, muslimanski rat.

Operacije što ih nije svojedobno na neretvanskom području uspjela provesti JNA i srpska vojska, preuzela je kasnije muslimanska vojna i politička strategija, opravdavajući svoje agresivne, a vrlo često i zločinačke pothvate, potragom za izgubljenim prostorom, što su im ga .u području istočne Bosne, etničkim čišćenjem otele srpske snage.

Generalu Praljku smo zahvalni što muslimanska "lukava strategija" nije realizirana etničkim čišćenjem Hrvata iz doline rijeke Neretve, pa je još jedna varijanta jugoslavenskoga prodora na hrvatska područja uspješno spriječena.

Možda upravo u tim uspješnim generalovim pothvatima, koji su spriječili realizaciju jugoslavenske političke strategije treba tražiti silnu uznemirenost "konglomerata različitih jugoslavenskih politika" protiv Slobodana Praljka. Kad

ga nisu uspjeli pobijediti na vojnom pa i političkom polju, igru su prebacili na područje haaškoga sudovanja, koje je znatnim dijelom pretvoreno u poprište poslijeratne provedbe različitih međunarodnih strategija na području bivše SFRJ.

Izvanrednoga intelektualca poput generala Praljka, koji u svojoj osobnosti sažimlje tehnička, humanistička, umjetnička i organizacijska umijeća, teško je bilo poraziti i na sudbenom bojištu, pa su njegovi politički protivnici, koje je jedno vrijeme zastupala švicarska tužiteljica Carla del Ponte, nedostatak sudskih argumenata zamijenili rasističkim vrijeđanjem cjelokupnoga hrvatskog naroda, a posebice njegovih zatočenih generala.

Del Ponte

Nije general Praljak ni na to ostao dužan pa je tada još uvijek moćnoj Carli del Ponte, koja je Hrvate nazivala "podmuklom kopiladi" odvratio kako se služi govorom mržnje, a njezina uporaba trajnoga glagola "služiti" u prijepornoj sintagmi odčitava "uobičajen način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja Hrvata". Podsjetivši na izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu, general Praljak je s pravom pitao je li u ozračju takvoga mišljenja napisana protiv njega i haaška optužnica. Premda je tražio da se to ispita i utvrdi sudskim postupkom pred MKSJ u Haagu, to se naravno nikad nije dogodilo.

Nu, nakon toga, a kao posljedak, zbog silne energije koju je uložio u vlastitu obranu pred sudom, ali i u obranu politike hercegbosanskih Hrvata te politike Republike Hrvatske prema BiH, što se najbolje može vidjeti nizom objavljenih knjiga prepunih izvorne građe o ratu u BiH, odgovor je ubrzo došao iz hrvatskih ministarstava kulture i financija, koja su ga teretila za porez na objavljene knjige. Na međunarodnoj, odnosno haaškoj razini financijski udar na generala Praljka opetovan je upravo ovih dana, zahtjevom da plati troškove vlastite obrane u visini od preko tri milijuna eura.

.Ovaj nepokolebljivi hrvatski general nije se predao ni nakon donošenja drakonske, u prvom redu političke prvostupanjske presude Haaškoga suda šestorici hercegbosanskih Hrvata. U presudi hercegbosanskim Hrvatima haaško je Tužiteljstvo nadoknadilo ono što je izgubilo u oslobađajućoj presudi generalima Markaču i Gotovini.

Naime, pod predsjedanjem američkožidovskoga sudca Theodora Merona hrvatsko državno i vojno vodstvo je oslobođeno optužbi za zločinački pothvat u operaciji Oluja, ali je zato sudsko vijeće u drukčijem sastavu prvostupanjskom presudom hercegbosanskim Hrvatima optužilo hrvatsko državno vodstvo na čelu s predsjednikom Franjom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom, a hrvatsku država za agresiju na Bosnu i Hercegovinu.

General Praljak je nakon presude uložio silan trud, rad te vrijeme i na engleski jezik preveo mnoštvo dokumenata o ratu u BiH te ih objavio u dva, od planiranih

pet svezaka. Nisu to samo dokumenti hrvatske strane, koji svjedoče o politici, što ju je vodila hrvatska država, Hrvati u BiH, odnosno Hrvatska zajednica, a kasnije i HR Herceg Bosna, nego i ključni dokumenti muslimanskoga političkog vodstva u BiH, koji otkrivaju bit islamističke politike vješto pokrivane plaštem što stvarne, ali i što izmišljene žrtve.

General Praljak je objavio na engleskom jeziku i ključne dokumente jugoslavenske i srpske strane, koji zaista omogućuju sudu, ali i povjesničarima te svakom zainteresiranom da dođe do stvarne istine o ratu u Bosni i Hercegovini. Ono što nisu napravile institucije pojedinih država - Hrvatske, BiH, Srbije, ali i Haaški sud, napravio je bez selektivnoga pristupa građi upravo general Slobodan Praljak, a njihov prijevod na engleski jezik, omogućuje dostupnost širokom krugu međunarodno zainteresiranih stručnjaka različitih profila. Oni bi, naravno, ako žele, napokon mogli utvrditi karakter rata, a prema tim činjenicama onda bi se mogla ravnati i voditi znatno uravnoteženija politika.

.Objektivno gledano, to se teško može napraviti preko noći, no vjerojatno je neupitan dugoročni učinak. Ono što možemo žaliti jest da taj silni trud i rad oko ovog projekta ipak nije cjelovitije dovršen, što svakako nije odgovornost generala Praljka.

Ciljevi sukobljenih strana

Naime, knjige ovih izvornih dokumenta, bolje bi bile primljene u međunarodnoj stručnoj javnosti da su uz engleske prijevode bili otisnuti i preslici njihovih hrvatskih, bošnjačkih i srpskih izvornika. Druga značajka ovih knjiga izvora jest temeljit uvod u problematiku, kojeg je studiozno napisao prof. dr. Miroslav Tuđman. Uz pitanje javnoga znanja, ulogu toga znanja u informacijskom prostoru i primjenu informacijskih strategija te njihovo političko djelovanje i posljedični učinci, knjigu čine prvorazrednom građom za buduće istraživače.

U konkretnom pak sudbenom slučaju, kad bi se imalo dovoljno snage i volje, možda bi za potrebe budućega američkog odvjetnika generala Praljka trebalo napraviti izbor ključnih dokumenta važnih za sam slučaj i za potrebe obrane, objaviti, uz njihov izvornik i engleski prijevod, kako bi se s hrvatske države i hrvatskoga vojnog i političkoga vodstva skinula zločinačka stigma o odnosu prema BiH.

Naime iz navedene dokumentacije jasno proistječu ciljevi sve tri sukobljene političke strategije u BiH. Velikosrpska strategija je težila zaposjedanju cijele BiH i njoj pograničnih dijelova u Hrvatskoj, što je jugoslavenske i velikosrpske stratege prisililo da svoje operacije vode na jedinstvenom ratištu - koje je BiH i Hrvatsku tretiralo kao jedinstvenu cjelinu. Muslimanska pak strategija očitovala se u ciljanom stvaranju islamističke države, a kad je muslimansko vodstvo uvidjelo srpsko moć, politiku je prilagođavalo održavanju unitarističke državice na račun Hrvata.

Hrvatska politika se ravnala, upravo onako kako je to najbolje moglo odgovarati interesima Republike Hrvatske - cjelovita BiH kao država, a njezino unutarnje ustrojstvo trebalo je omogućiti da sva tri konstitutivna naroda imaju teritorijalnu autonomiju. Nije li upravo nedavna Rezolucija Europskoga parlamenta o BiH potvrdila ispravnost hrvatske strategije, kao što to pokazuju i tragične poratne posljedice sadašnjega državnog ustrojstva te države. Dakle, Rezolucija Europskoga parlamenta o BiH u izravnoj je protimbi s prvostupanjskom presudom generalu Praljku i drugima. Ta činjenica pokazuje da je i politika Europske unije bila bliska hrvatskim stajalištima, pa bi možebitno potvrđivanje prvostupanjske presude hercegbosanskim Hrvatima bila i svojevrsna presuda Europskoj uniji.

Naravno u više navrata, zbog kaosa i borbe s različitim frakcijama naslijeđenim iz jugokomunističkoga sustava, ali i nekim tajnim pa čak i otvorenim djelovanjem pojedinih međunarodnih čimbenika dolazilo je do ekstremnih situacija, koje ni jedna strana nije mogla do kraja nadzirati.

Hrvatska i BiH su susjedne države, koje ne dijele samo međusobno dugu zajedničku državnu granicu, nego su zbog svoga specifičnog položaja također međusobno gospodarski, zemljopisno, povijesno i geostrateški povezane. Upravo je zbog tog položaja srpska strana i definirala Hrvatsku i BiH jedinstvenim ratištem tijekom velikosrpske agresije na ove dvije države. To se razvidno može razabrati iz pripremnih i operativnih navalnih planova bivše JNA, koja je, kao vojni instrument Beograda, poslužila Miloševićevoj ratnoj politici da zaposjedne dijelove tih država. Upravo su okupirani dijelovi Hrvatske i BiH u završnici, nakon formalnoga ujedinjenja, trebali činiti jedinstveni teritorij u zajednici sa Srbijom.

Potpora cjelovitoj BiH

Svjesna upravo svih tih činjenica hrvatska politika nije mogla sve i da je htjela voditi drukčiju politiku, osim potpore cjelovitoj BiH. Nisu točne tvrdnje jednoga dijela političke javnosti u Hrvatskoj, nastale tek kao promidžbeni pokušaj oporbe da se kao protivnici dr. Tuđmana i HDZ-a domognu vlasti, kako je Hrvatska zajednica Herceg-Bosna bila kamen spoticanja hrvatske državne politike prema BiH.

Naime, zahvaljujući toj organizaciji i njezinim političkim predstavnicima u Skupštini BiH je donesena odluka o proglašenju nezavisnosti BiH, a hrvatski je narod tu odluku svojih političkih predstavnika podupro i više nego jasnim očitovanjem na referendumu o neovisnosti. Ubrzo nakon proglašenja nezavisnosti, Hrvatska je priznala BiH kao suverenu državu. Nesuglasice i razilaženja između hrvatske i bošnjačko-muslimanske strane otvaraju se u pitanjima oko unutarnjega uređenja BiH, što opet jedan dio političke oporbe u Hrvatskoj koristi za međustranačka nadmetanja, a te razlike muslimansko-bošnjačka politika rabi za potvrđivanje vlastite nacije u nastajanju.

Potiskivanje i progoni muslimanskoga stanovništva s područja koja su zaposjele srpske snage te njihov dolazak na područja u kojima se dotada održavala ustaljena brojčana ravnoteža između Muslimana i Hrvata otvarao je prostor budućega međusobnog sukobljavanja. Unatoč sukobima i na kraju počinjenim zločinima s obje bosanskohercegovačke strane - dakle i onih Armije BiH i onih HVO-a, Republika Hrvatska je tijekom cijeloga rata slala ratnu, sanitetsku i humanitarnu potporu i hrvatskoj i muslimansko-bošnjačkoj stranu u BiH, a jedne i druge je poticala na zajednički otpor velikosrpskoj agresiji, istodobno skrbeći o najvećem broju muslimansko-bošnjačkih izbjeglica u Hrvatskoj.

Hrvatska zajednica Herceg Bosna prerasla je 1993. u Hrvatsku Republiku Herceg Bosnu, kao buduću upravnu jedinicu hrvatskoga naroda u sklopu BiH, nu ni HZ HB ni kasnija HR HB nikad nisu donijele ustavnu odluku o raskidu odnošaja s BiH te su i jedna i druga u svim aspektima poštovale njezinu suverenost. Kasnije je, 1994., potpisivanjem Washingtonskoga sporazuma pod pokroviteljstvom Sjedinjenih Država, Herceg-Bosna urasla u sustav muslimansko-hrvatske Federacije.

Nedostatak pak političkoga suglasja oko unutarnjega ustrojstva BiH doveo je u poratnom razdoblju praktično do podjele te zemlje na srpski entitet - Republiku Srpsku i Federaciju BiH, koja se zahvaljujući majorizaciji uglavnom pretvorila u muslimansko-bošnjački entitet. Kao posljedica neriješenoga muslimansko-hrvatskoga pitanja prepolovljen je broj Hrvata u BiH u odnosu na 1991. Brojidba pučanstva jasno pokazuje kako je broj Bošnjaka i Srba veći nego 1991. dok je broj Hrvata skoro prepolovljen u odnosu na popis iz 1991.

Apsurdne optužnice

Tako danas, na području Republike Srpske nedostaje oko 92 posto katolika, uglavnom Hrvata, a u Federacija BiH oko 35 posto katolika–Hrvata, što bi mjerodavnima trebalo biti upozorenje da ozbiljno razmisle o preustroju države, kojim bi se omogućila jednakopravnost Hrvatima s druga dva naroda. To je upravo pitanje oko kojeg su se razilazila hrvatska i muslimansko-bošnjačka gledišta tijekom pregovora o unutarnjem uređenju BiH.

Koliko su pak apsurdne optužnice Haaškoga tužiteljstva ali i prvostupanjska presuda šestorici hercegbosanskih Hrvata (Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću) o udruživanju u zajednički zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Republike Hrvatske Franjom Tuđmanom, ministrom obrane Gojkom Šuškom i načelnikom Glavnoga stožera HV-a generalom Jankom Bobetkom kako bi iz sastava BiH izdvojili dio teritorija i priključili ga t. zv. velikoj Hrvatskoj, osim navedenih podataka, ponajbolje svjedoči održavanje stalne helikopterske veze Zagreb-Bihać, kojom je okruženoj i zaštićenoj zoni UN-a stizala infuzija pomoći u različitim obrambenim i sanitetskim potrebama.

U izvješću Glavnom stožeru HV-a od 21. srpnja 1995. „komanda 5. korpusa ABiH" navodi kako je Korpus pretrpio „velike gubitke u živoj sili i značajan gubitak teritorije" te da su im „zalihe municije i borbenih sredstava ispod kritičnog nivoa", i da „pri ovakvom tempu napada agresora, može pružati organizovanu odbranu u naredna dva do tri dana".

Istoga dana pak u pismu koje je poslao predsjedniku Republiku Hrvatske Franji Tuđmanu, tadašnji načelnik bihaćke općine Adnan Alagić navodi da se „dramatičan položaj iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna", da su zabilježeni prvi slučajevi umiranja od gladi, da je „sudbina oko 180.000 stanovnika Unsko-sanskog kantona neizvjesna", da će se „boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice", te da „jedinu nadu polažu u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod".

Pa ako se pomoć "prijateljskoga hrvatskoga naroda", na čelu s hrvatskim političkim vodstvom u presudi šesterici hb. Hrvata, proglasi zločinačkim pothvatom, Republika Hrvatska agresorom na BiH, onda to ne će biti samo udarac hrvatskoj državi, nestajućim Hrvatima u BiH, nego dugoročno i onima koji su tu pomoć tražili i dobili od "prijateljskoga hrvatskog naroda", ali i međunarodnoj pravdi, na kojoj počivaju odnošaji u međunarodnoj zajednici.

Zaključak

Zaključno ipak treba istaknuti kako su Hrvatska, a posebice hercegbosanski Hrvati izgubili, unatoč svojoj pravednoj borbi, svojedobno medijski rat. Njega s obzirom na tijek vremena ne možemo više dobiti. No ipak, svojim veličanstvenim nakladničkim pothvatom general Praljak je stvorio preduvjete za dugoročno istraživanje istine o ratu u BiH.

Nama pak ostaje tek sudska borba za pobijanje apsurdnih točaka optužnice. Knjige generala Praljka pravi su arsenal činjenica, a prevedene na engleski jezik dostupne su i široj pravosudnoj javnosti. Što se pak tiče same obrane, možda bi u šesti dopunski svezak pravnički vješt um trebao iz ovih dokumenta izabrati upravo ono što je najvažnije za pobijanje pojedinih točaka prvostupanjske presude. S pravničkim pogovorom te verifikacijom Hrvatskoga memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskoga rata, uz te bi dokumente na engleskom jeziku trebalo objaviti i njihov izvorni preslik. U rukama ozbiljna američkoga odvjetnika 6. svezak bi mogao biti prava riznica za pobijanje političke presude hercegbosanskim Hrvatima.

Knjige pak generala Praljka preporučam svim istraživačima, a sve ostale pozivam da generalu i zatočenim Hrvatima pružimo punu potporu kako bi na kraju izvojštili još jednu pobjedu, ne samo sebi, nego hrvatskom narodu i Republici Hrvatskoj!

DR. SC.MIROSLAV MEĐIMOREC,

U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI: PODLISTAKO GENERALU SLOBODANU PRALJKU I HRVATSKOJ ŠESTORCI U HAAGU

I.

Istina je jedna, i u zgodno i u nezgodno vrijeme.
- *Papa Ivan Pavao II*
Kad pomislim na ili se spomenem sudbine Šestorice Hrvata iz BiH – Jadranka Prlića,
Brune Stojića, Valentina Ćorića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i Berislava Pušića - koji čekaju konačni pravorijek Žalbenog vijeća Tribunala u Den Haagu ŠUTNJA je riječ koja će mi se prva nametnuti. ŠUTNJA je odgovor većine sugovornika kad im postavite pitanje o njima šutnja ili sažalijevanje. Oni ne zaslužuju ni jedno ni drugo. Šuti hrvatska vlasti, javni mediji, intelektualci, branitelji, šutnju .branitelja ponajteže mogu razumjeti?! Iako su se borili i ginuli za slobodu misli i djela ŠUTE.

Javljaju se tek poneki časni glasovi poput Višnje Starešine, Zvonimira Hodaka, Marka Ljubića, Nine Raspudića, Miroslava Tuđmana, Josipa Pečarića, Zdravka Tomca, oni snimaju filmove, pišu kolumne i knjige, govore, stalno i uporno. Kontinuirano su u „Hrvatskom slovu“ organiziraju Tribine podrške Šestorki BiH Hrvata, od vremena do vremena (da se Šestorka Hrvata ne zaboravi) pišu se osvrti i komentari na portalu HKV-a, i to je sve. Ionako je toga malo.

Nešto češći su glasovi Hrvata iz BiH, javljaju se glasovi potpore na portalima poput „Kamenjara“. U hrvatskim medijima pojavljuju se,

uglavnom senzacionalističke vijesti poput traženja Tribunala da Praljak plati svoju obranu ili da mu sin investira milijune eura u novu zgradu, ali uglavnom prevladava ŠUTNJA. Iako rijetki trezveni glasovi upozoravaju da će presuda Šestorki Hrvata imati veće posljedice po RH i Hrvate u BiH nego navodi optužnice protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka Hrvati i Hrvatice šute, vlast i javno mnijenje šute, šuti hrvatski narod.

Nikoga se više ne tiče sudbina ljudi koji su se žrtvovali za domovinu i narod, tisuće će se skupiti na krivotvoreni poziv o navodnom zastoju i odustajanju od reforme školstva, ali se ni šaka ljudi ne će skupiti kako bi upozorili na nepravdu suda u Den Haagu. Usprkos optimističnim tvrdnjama haškog tužitelja Braemertza o uspješnosti Tribunala i njegovom velikom doprinosu miru, pravdi i istini o ratovima na prostoru bivše Jugoslavije tu tvrdnju u dijelu optužnice protiv

Šestorke iz BiH - za ZZP i agresiju RH na BiH – ne potkrijepljuju nikakve ČINJENICE. To je svojim izdvojenim mišljenjem protiv tog dijela optužnice izrijekom potvrdio i predsjednik Prvostupanjskog suda sudac Antonetti.

Ako Žalbeno vijeće Tribunala potvrdi tezu Tužiteljstva o zločinačkom pothvatu i agresiji RH na BiH te za ta djela učini odgovornima Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Ćorića i Pušića i uz njih tadašnji vrh hrvatske vlasti - pokojnoga predsjednika Tuđmana, ministra obrane Šuška, HDZ te mnoštva znanih i neznanih sudionika u toj navodnoj agresiji RH protiv BiH imat ćemo ogromne političke, međunarodne i materijalne posljedice po Hrvatsku i Hrvate. Protivno razumu i činjenicama i dalje traje ŠUTNJA, nikoga ne zabrinjava približavanje jeseni i proglašenje pravorijeka Žalbenog vijeća.

Portal HKV-a će pokušati nadglasati tu šutnju svojevrsnim feljtonom, nizom priloga o tom suđenju, prvenstveno pokrijepljenih manje poznatim činjenicama iz obrane i knjiga generala Slobodana Praljka vodeći se riječima molitve koju često ponavlja i general Slobodan Praljak: - Samo reci riječ i ozdravi dušu moju. Reci jednu riječ oslobodi me.

dr. sc. Miroslav Međimorec

Prilog: Članak iz "Jutarnjeg lista", 6. lipnja 2004., dan odlaska Šestorke u Den Haag

JUTARNJI U AVIONU SA ŠESTORICOM HRVATA IZ BIH NA PUTUT ZA HAAG

Ispraćaj uz pjevanje himne 'Lijepa naša'

Šestorica bivših političkih i vojnih dužnosnika Herceg Bosne optuženih za ratne zločine, Slobodan Praljak, Milivoj Petković, Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Valentin Ćorić i Berislav Pušić, oprostili su se jučer u Zračnoj luci Pleso od brojnih suboraca, prijatelja i rodbine koji su ih pozdravili prije odlaska u Haag. Prije samog ulaska u avion Slobodan Praljak pozvao je sve okupljene da se oproste pjevajući himnu “Lijepu našu”. U vrlo emotivnom obraćanju optuženi su poručili okupljenima kako ne idu u Haag dokazivati svoju nevinost nego da oni u Haagu moraju dokazati njihovu krivnju.
Među osobnim stvarima koje je ponio u Haag Slobodan Praljak rekao je da se našlo mjesta i za knjige, među kojima su i eseji Miroslava Krleže “Deset krvavih godina”. Umirovljeni general Milivoj Petković rekao je da je očekivao optužnicu jer je bio na vrhu zapovjednog lanca, a nekadašnji ministar vanjskih poslova BiH Jadranko Prlić poručio je da u Haag odlazi čiste savjesti.
Na ispraćaju u zračnoj luci bili su i mnogi suborci optuženih, među kojima i mnogi invalidi, poznate osobe iz javnog života te nekoliko političara. Miroslav Tuđman

nije želio komentirati optužnicu u kojoj se njegova pokojnog oca i nekadašnjeg ministra obrane Gojka Šuška tereti za združeni zločinački pothvat. (A. Nižetić-Capković)

Del Ponte pozdravlja poteze Vlade

DENHAAG ■ Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla Del Ponte pozdravila je korake koje je hrvatska Vlada poduzela na prebacivanju optuženika u Haag, izjavila je jučer glasnogovornica Tužiteljstva nakon što su u pritvor ICTY-ja stigla šestorica optuženih Hrvata.
- Tužiteljica je zahvalna za korake koje je poduzela Vlada vezano za prebacivanja optuženih - izjavila je glasnogovornica Florence Hartmann. Tužiteljica istodobno očekuje od Hrvatske da poduzme sve napore za lociranje generala Gotovine, dodala je Hartmann. Kada je u pitanju predmet protiv generala Čermaka i Markača, u kojem se očekuje odluka sudskog vijeća o njihovu zahtjevu za privremeno puštanje, glasnogovornica Tužiteljstva je rekla da nema promjene stava tužiteljice Del Ponte koja se usprotivila zahtjevu za puštanje iz pritvora dok Tužiteljstvo s njima ne obavi dodatni razgovor. - Tužiteljica će drukčije razmotriti situaciju kada naši ljudi obave razgovor u pritvoru - rekla je Hartmann. Istaknula je da vijeće može donijeti odluku o puštanju do suđenja i unatoč protivljenju Tužiteljstva. (H)

Praljak: Nema sumnje da su počinjeni zločini

Piše: Ivan Zvonimir Čičak
Iz zagrebačke luke Pleso jučer su u Haag otputovali Jadranko Prlić, Slobodan Praljak, Bruno Stojić, Valentin Ćorić, Milivoj Petković i Berislav Pušić. Radi se o šestorki koju je Tužilaštvo Haaškog tribunala optužilo kao najodgovornije osobe za ratne zločine počinjene u proteklom ratnom sukobu u BiH na hrvatskoj strani. Svi optuženi otputovali su za Haag s namjerom da se sami predaju Sudu.
Za razliku od dosadašnjih ispraćaja, ovaj je protekao u dosta turobnoj i mirnoj atmosferi. Osjećao se šok koji je svojom silovitošću i nabojem proizvela optužnica Carle Del Ponte ne samo na hrvatsku javnost, nego još više na same optužene.

Čitanje optužnice

I u samom zrakoplovu bilo je tiho i mimo. U ozbiljnoj atmosferi samo su se međusobno konzultirali optuženi i njihovi branitelji te se prelistavao dnevni tisak bez velikih komentara. Možda je tome pridonio i rigidni stav što ga je, vezano uz mogućnost puštanja iz pritvora do suđenja Čermaka i Markača, imala tužiteljica Tribunala Carla Del Ponte. Iz tog stava optuženi su mogli iščitati kakav će biti njezin stav i prema njima, što je sigurno kod njih prizivalo misao da se možda neće tako skoro vratiti na zagrebački aerodrom.

Ovaj put u zrakoplovu nije bilo novinske konferencije ni HTV-ove kamere. Novinari su pred kraj puta tek pokušali napraviti par posljednjih fotografija i uzeti

posljednje izjave iako, osim Prlića i Praljka, većina optuženih nije bila sklona razgovorima.

Vlasti na amsterdamskom aerodromu ovaj put su drukčije organizirali slijetanje hrvatskog zrakoplova, tako da su potpuno onemogućili snimanje iz pristanišne zgrade optuženih prilikom izlaska iz zrakoplova. U samoj zrakoplovnoj luci, uz hrvatskog veleposlanika Krnića, bio je nazočan i veći broj istražitelja i prevodioca, njih više od desetak, koji su potom optuženima u ispražnjenom zrakoplovu pročitali skraćene verzije njihovih optužnica, uručili ih i potom optužene odveli u scheveningenski pritvor.

Optuženi su iz zrakoplova izvedeni u pancirnim prslucima i s lisicama na rukama, a general Slobodan Praljak u rukama je držao maslinovu grančicu. Prije slijetanja u amsterdamsku zrakoplovnu luku Slobodan Praljak rekao je da mu je savjest čista. - U Haag odlazim dragovoljno, smiren i čiste savjesti. Imam puno povjerenje u Haaški sud i osjećaj za pravednost njegovih sudaca. I to, prije svega, zbog toga što imam povjerenja u činjenice koje stoje iza mene i iza nas šestorice. Sretan sam što ću "prisilno" imati dovoljno vremena da dokažem točku po točku, da u tom ratu i ja i ostala petorica barem u onom dijelu gdje smo se mi nalazili i susretali nema ničega što bi nam se u okvirima ljudskih mogućnosti moglo prigovoriti.

Stojić: Imam povjerenja u Sud

Na pitanje da ga optužnica tereti s preciznim inkriminacijama za kaznenu odgovornost Praljak je rekao da on osobno, ali i ostala petorica s tim nemaju nikakve veze. - Mnogi su zločini počinjeni. U to nema sumnje. I nitko pametan ne negira činjenicu zločina. Ja se čak usuđujem tvrditi da bi 90 posto tih momaka koji su počinili te zločine bili sretni da ih se procesuira.

Time bi sa sebe, ali ne samo sa sebe, skinuli teret velike muke i grižnje savjesti zbog onog što su počinili. No, pritom bi se morale uzeti u obzir okolnosti i cjelokupno stanje njihovog duha i duha u cijeloj sredini u vrijeme kada su se zločini dogodili. Mislim daje sazrilo vrijeme i da bi hrvatska javnost prihvatila činjenicu da mi sami počnemo procesuirati za ratne zločine. Radi nas samih - zaključio je Praljak.

Valentin Ćorić je u avionu izjavio: - Odlazim u Haag vjerujući u pravednost Suda. U pobjedu istine bez obzira koliko ona bila gorka. Ja sam spreman za jedan fer sudski proces kroz koji ćemo doći do istine. Ne stidim se nijednog svog dana ni čina u ratu. Usto, nadam se i vjerujem da ćemo bez problema dokazati daje 99 posto Hrvata u BiH koji su sudjelovali u ratu koji nam je bio nametnut, bili pošteni i čisti do kraja. To što je jedan posto njih bilo negativaca koji nas je ocrnio i okaljao, za to bi oni trebali odgovarati pred sudovima. Ni Ćorić pak ne negira činjenicu počinjenih zločina. - Zločini su počinjeni sa svih strana. Svaka bi strana trebala procesuirati svoje zločine. Svjestan sam težine križa koji ću ponijeti i nositi. Bruno Stojić također tvrdi da ima povjerenja u Haaški sud.- U Haag idem bez imalo straha, smiren i mirne savjesti. Smatram i vjerujem da su tamo u Haagu

u Sudu normalni, pošteni suci koji će znati što je istina, a što nije. Imam povjerenja u pravednost Haaškog suda. Zločina je bilo. Ja znam da ih nisam učinio. Ne želim imenovati nikoga niti bilo koga optuživati, niti ću to učiniti - rekao je Stojić.

Objedinjena optužnica

Šestorica optuženih jučer su, nakon dobrovoljne predaje, stigli u haaški pritvor u Sheveningenu. Haški sud objavio je jučer poslijepodne konsolidiranu optužnicu protiv šestorice osumnjičenika. Sud je prošloga petka objelodanio optužnicu u dijelu koji se odnosi na Prlića, Stojića, Praljka i Petkovića, a nakon što je danas nadležni sudac otpečatio optužnicu u dijelu za Ćorića i Pušića, objavljena je kao objedinjeni dokument.

Stranke o navodima u optužnici; Picula: Vlast u Herceg Bosni je znala za zločine

Da nije bilo Hrvata i pokojnog dr. Tuđmana, BiH ne bi bila nezavisna, smatra Luka Bebić iz HDZ-a

ZAGREB - Čelnici stranaka jučer su komentirali navode u optužnici za šest osumnjičenika koje Tužiteljstvo smatra najodgovornijim za zločine počinjene na hrvatskoj strani u sukobu na teritoriju BiH. Bivši ministar vanjskih poslova, SDP-ovacTonino Picula, ne dvoji da su na području Herceg Bosne počinjeni zločini, no dvoji jesu li oni bili sustavno i politički organizirani. Vjeruje kako je vlast u Herceg Bosni morala biti informirana o nečasnim postupcima pojedinaca, a u postupku Haaškog suda kaže pokazat će se jesu li te vlasti propustile reagirati na zločine.

Kada je riječ o ulozi Franje Tuđmana u ratu u BiH, Picula ističe kako dosad dostupni dokumenti ne dovode u izravnu vezu Franju Tuđmana s planom podjele Bosne iako je, kaže, neosporno da je Tuđman ohrabrivao političke strukture Herceg Bosne na emancipaciju. Kada je riječ o navodnoj okupaciji dijelova BiH od strane Hrvatske, Picula kaže kako se od početka sukoba postavlja pitanje je li Hrvatska prešla granicu nužne samoobrane. - Nedvojbeno je da su resursi hrvatske države bili stavljeni na raspolaganje hrvatskom vodstvu u BiH, međutim, ne postoji nikakav trag odluci Vlade ili Sabora koja bi značila “zeleno svjetlo” za okupaciju BiH od strane Hrvatske - naglašava Picula.

- lako su kvalifikacije u optužnicama za Hrvatsku vrlo teške, treba se odgovorno prihvatiti posla da se one pobiju ili relativiziraju i da se ustanovi istina – naglasio je Picula. Da nije bilo Hrvata i pokojnog dr. Franje Tuđmana, BiH nikada ne bi bila nezavisna, a sve su ostalo objede, smatra potpredsjednik Sabora Luka Bebić (HDZ). - Dakle, upravo suprotno od objeda da je Tuđman htio stvoriti Hrvatsku u okvirima Banovine - tvrdi Bebić. Hrvatska nikada nije okupirala BiH, a naše snage su, dodaje Bebić, na teritoriju BiH intervenirale dva puta, i to na poziv Alije Izetbegovića i na temelju sporazuma između Hrvatske i BiH. - Da nije bilo Hrvatske vojske, koja je deblokirala Bihać, dogodila bi se i veća tragedija od one

u Srebrenici - kaže Bebić. - Upravo je Tuđman pomogao da BiH bude suverena država jer je savjetovao Hrvatima u BiH da za to glasuju na referendumu - tumači Bebić. Također naglašava kako vodstvo Herceg Bosne nije odgovorno za zločine u BiH. - Ako je zločina i bilo, odgovorni su pojedinci, a ne vodstvo - smatra Bebić. Potpredsjednik IDS-a Damir Kajin za zločine počinjene na teritoriju Herceg Bosne odgovornijima smatra "one koji su instruirali vodstvo Herceg Bosne - političko vodstvo Hrvatske, Franju Tuđmana i Gojka Šuška". Uvjeren je kako je Tuđman želio Hrvatsku u granicama Banovina - Zbog te njegove opsesije Hrvatska je već bila na stupu srama, a i ubuduće će snositi konzekvence - kaže Kajin dodajući kako mu je žao što će na kraju odgovarati vojnici, a ne kreatori takve politike. Predsjednik HSP-a Anto Đapić je jučer poslao pismo premijeru Sanaderu u kojem traži hitan sastanak kako bi se dogovorili o strategiji odnosa s Haagom i Vijećem sigurnosti. (A.P.,N. B.,K. T.)

Čačić: Banovina je bila osobna ambicija Tuđmana

Prema mišljenju predsjednika Središnjeg odbora HNS-a Radimira Čačića, Franjo Tuđman imao je osobnu ambiciju stvoriti Hrvatsku u okvirima Banovine. To, kaže Čačić, potvrđuju brojne Tuđmanove izjave, a i famozna salveta. Međutim, naglašava Čačić, Tuđman je bio svjestan međunarodnih političkih pozicija pa kao predsjednik Hrvatske nije provodio takvu politiku. Čačić smatra kako vodstvo Herceg Bosne snosi određenu odgovornost, ako su znali za zločine, a nisu ih sankcionirali. No ne misli da je Hrvatska okupirala BiH. - Ali sigurno je točno da je bilo neformalnih hrvatskih paravojnih formacija u BiH - kaže Čačić.

Jutarnji list

Portal HKV-a, 7. rujna 2017.

U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI
II.

Obavit ćemo posao do kraja jer nam ništa drugo ne ostaje. U Božje ime – izgovorite riječ i spasite dušu!
- *Slobodan Praljak*

Što je ostalo nakon truda male skupine ljudi, niza tribina, članaka, raščlambi, knjiga o Šestorici BiH Hrvata osuđenih prvostupanjskom presudom u Haagu? U jesen ove godine dobit ćemo pravi odgovor na to pitanje, dat će ga nakon Žalbenog postupka pravorijek Haškog tribunala.

Početkom travnja 2004. Šestorka bh Hrvata dragovoljno je odletjela u Haag. Trinaest godina traje suđenje, trinaest .godina optuženici sjede u haškom pritvoru, bez mogućnosti da poput Vojislava Šešelja izađu i na slobodi sačekaju donošenje pravomoćne presude. Donesene su prvostupanjske drakonske kazne od ukupno 111 godina, očekuje se drugostupanjska pravomoćna presuda. To je najveći proces pred Haaškim tribunalom, Šestorka je okrivljena i pred prvostupanjskim sudom osuđena za Zajednički zločinački pothvat i agresiju RH na BiH za koje su, uz njih, krivi i pokojni predsjednik Tuđman, pokojni ministar obrane Šušak, vojni i politički dužnosnici Herceg Bosne te znani i neznani branitelji i hrvatski narod koji je zdušno podupirao obranu Hrvata i Bošnjaka/Muslimana od napada i agresije JNA, Srbije i bosanskih Srba.

Proces protiv Šestorke bio je u sjeni jednako važnog procesa generalima Gotovini, Markaču i Čermaku, oko kojeg se HKV i skupina rodoljuba snažno uključila nizom skupova na kojima su razotkrivene i srušene konstruirane optužbe Tužiteljstva. Zaslugom časnog hrvatskog odvjetnika Milana Vukovića, začetnika te zamisli organizirani su skupovi, objavljen je niz knjiga u kojima su objavljene sjajne raščlambe djelovanja Haškog tribunal i razotkrivena njegova politička svrha. Sažetak je preveden i objavljen na engleskom jeziku. Kad je za generale i RH taj proces sretno završio vlast i mediji nastavili su uvjeravati hrvatsku javnost da je suđenje Šestorki Hrvata unutarnja stvar BiH, da su okrivljeni Hrvati državljani druge države u čija pitanja se hrvatske vlasti nakon 2000. nisu htjele miješati. Optuženici, s biljegom krivaca za navodnu agresiju RH na BiH, prepušteni su na milost i nemilost Haškog tribunala, ti navodni ratni zločinci, svi odreda optuženi po zapovjednoj odgovornosti, odbačeni su od hrvatskih vlasti, žigosani i sotonizirani od medija i politike. Polako padaju u zaborav, najveći dio hrvatske javnosti gotovo je uvjeren da zaslužuju optužbu i kazne koje su im izrečene prvostupanjskom presudom i drže da će na Žalbenom vijeću biti potvrđena. Prlić, Stojić, Petković, Praljak, Ćorić i Pušić prepušteni su sami sebi, svojim obiteljima, rijetkim prijateljima i slabašnim nastojanjima poput naših da ih ne proguta šutnja i zaborav.

Posegnuo sam za pismohranom i u brojnim izlaganjima i pisanim tekstovima pokušao sam izmjeriti što smo zapravo učinili, pokušao sam razumjeti gdje smo griješili, pokazali nemoć da tu važnu stvar podignemo na opću razinu, uvjerimo hrvatsku javnost u njenu važnost, prodrmamo političare da se osvijeste i priznaju bjelodanu činjenicu da je optužnica protiv Šestorice BiH Hrvata teža i dalekosežnija za opstojnost Hrvata u BiH i budućnost RH od svih dosadašnjih optužbi, da bez zavaravanja o pravičnosti uvaže činjenice I shvate geopolitičku funkciju Haškog tribunala, uvide njegovu nepravdu i političku svrhu i koliko god mogu pomognu našim zatočenicima.

Što nam govori ova mala kronologija naših nastojanja da uvjerimo javnost u važnost procesa Šestorici BiH Hrvata? Krenimo redom.

2004.

Pri odlasku Slobodan Praljak i ostala petorica Hrvata imali su puno povjerenje u Haški sud, u osjećaj

pravednosti njegovih sudaca, trebalo im je nekoliko godina da shvati kako činjenice, istina, nedužnost nisu presudne za pravedno suđenje.

Izjava Slobodana Praljka Zvonimiru Čičku u zrakoplovu za Haag - Jutarnji list. 6.travnja 2004. Vjerujemo u pravednost Haaškog suda

- U Haag odlazim dragovoljno, smiren i čiste savjesti. Imam puno povjerenje u Haški sud i osjećaj za pravednost njegovih sudaca. I to, prije svega, zbog toga što imam povjerenje u činjenice koje stoje iza mene i iza nas šestorice. Sretan sam što ću prisilno imati dovoljno vremena da dokažem točku po točku, da u tom ratu i ja i ostala petorica, barem u onom dijelu gdje smo se nalazili i susretali, nema ničega što bi nam se u okvirima ljudskih mogućnosti moglo prigovoriti.

I dodaje: - Nema sumnje da su počinjeni zločini.

Radimir Čačić u istom izdanju JL: - Banovina je bila osobna ambicija Tuđmana(...)To potvrđuju brojne izjave, a i famozna salveta.

Tonino Picula (...) ne dvoji da su na području Herceg Bosne počinjeni zločini, no dvoji jesu li politički i vojno organizirani.

Luka Bebić: Da nije bilo Hrvata i pokojnog dr. Franje Tuđmana BiH nikad ne bi bila nezavisna.

Damir Kajin: (...) odgovornima smatra one koji su instruirali vodstvo Herceg Bosne, političko vodstvo Hrvatske, Franju Tuđmana i Gojka Šuška. Uvjeren je kako je Tuđman želio Hrvatsku u granicama Banovine. Zbog te njegove opsesije Hrvatska je već bila na stupu srama i u buduće će snositi konzekvence(...) žao mu je što će na kraju odgovarati vojnici, a ne kreatori takve politike.

2005.

HKV Hrvatsko kulturno vijeće donijelo je 20. prosinca 2005. Deklaraciju o stanju i budućnosti hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini: Spriječimo nepravdu prema Hrvatima u BiH

2006.

Travanj 2006. Hrvatsko slovo - Demontiranje optužnice o rušenju Starog mosta – opširni članak MM-a u HS Tko ne želi istinu o Starom mostu? Počelo je skidanje vela tajne s rušenja Staroga mosta u Mostaru, paradigmi hrvatskog zločina.

2007.

Travanj 2007.Ušutkajte Praljka – tužitelj Scott iznerviran Praljkovim ispitivanjem svjedoka pokušao je utjecati na suce da oduzme Praljku to pravo. Sudac Antonetti dopustio je nastavak Praljkova ispitivanja.

2010.

Rujan 2010. Izlažem na Tribini o Šestorici BiH Hrvata u Kaštelima

Citat - Dosadašnja šutnja je pomogla da se obezvrijede vrijednosti koje smo držali nedodirljivima: sloboda, neovisnost, suverenost, Pravda (...) prestanimo šutjeti. General Praljak (i suoptuženici) već su moralni pobjednici, oslobodili su činjenice i kakva god bila osuda oni su pobjednici.

- Slobodan Praljak- A to što ove činjenice ne odgovaraju proizvedenim lažima, nije me briga. To je ili će postati problem onih koji su lagali, koji su govorili neistine, koji su šutjeli!

10. prosinac 2010. Tribina Hrvatskog slova - Izlaganje Mate Kovačevića – Hrvate u BiH ne može se uništiti

– izlaganje M.M.- Dosta je šutnje o BiH Hrvatima zatočenima u Haagu. Citat: - Poštovane gospođe i gospodo, večeras ću vam govoriti o šutnji oko procesa skupini Hrvata iz BiH, takozvanoj Šestorki, pred Međunarodnim sudom za bivšu Jugoslaviju. Zašto ću vam govoriti o šutnji oko tog procesa? O procesu Gotovini, Markaču i Čermaku još smo nešto povremeno doznavali dok je o ovom procesu u hrvatskim medijima vladala i vlada posvemašnja šutnja.Šuti politika, šute mediji, šuti hrvatska javnost.

2011.

1. 6. 2011- Promocija 18 knjiga generala Praljka - Istina mora biti zasnovana na činjenicama.

Papa Ivan Pavao II - Istina je jedna, i u zgodno i u nezgodno vrijeme.

- Ljubazna zamolba generala Praljka - Provjerite činjenice, molim, i ako su točne, prihvatite ih kao dio vašeg stava i govora.

Haški sud uzvraća udarac: Bogati general Slobodan Praljak raspolaže milijunima, želimo svoj novac natrag. Praljak mora vratiti 3 milijuna eura.

2013.

Tribina Hrvatskog slova, 31.svibnja 2013.

Izlažu biskup Vlado Košić, Miroslav Tuđman, Ivo Lučić, Hrvoje Hitrec, Mate Kovačević, Ivo Farčić, Zlatko Vitez, Diana Glasnova, Miroslav Međimorec.

... u ozbiljnom času hrvatske povijesti kada sa zebnjom iščekujemo presudu Haškog suda Šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata, političara i generala...

- Kada smo se odlučili ovako okupiti kao njihovi prijatelji, znali smo da je naša snaga pred silama svijeta preslaba, glas pretih i zaglušen zavijanjem vučjih čopora, da je moć lažnog prikazivanja domaćih haških pomagača snažna, odmicanje i prešućivanje hrvatske politike i političara od tog pitanja trajno i da je prekasno na bilo koji način utjecati na ishod ovog, po obimu dokaza i trajanju, najvećeg suđenja u povijesti Haškog tribunala. Ipak bili smo odlučni ne podleći sindromu hrvatske šutnje i nečinjenja i pokušavamo učiniti ono što svaki pojedinaca koji ima savjesti može i mora učiniti. Pravedna je samo oslobađajuća presuda.

- 13. lipnja 2013. Prvostupanjska presuda Šestorki BiH Hrvata.

Nekoliko sati nakon presude Praljak me nazvao telefonom i citirao Hamletov stožerni monolog Biti ili ne biti, ali i dijalog Hamleta i Guldernsterna o sviranju na fruli.

Hamlet: Pa to je lako kao lagati. Pokrijte rupice prstom i palcem...

Guldernstern: Ali ja ih ne mogu prisiliti; nedostaje mi vještina.

Hamlet: No sada vidite kakvu bezvrijednu stvar od mene činite! Htjeli biste svirati na meni...na meni ne ćete svirati. U podlu igru sumnjam. O da je već noć! Dotad mir, moja dušo! Makar zakopana, Podla će djela izaći na svjetlo dana.

Što nam je dalje činiti nakon ove neizdržljive grube prijevare, podlog, gadnog juridičkog umorstva?

Izjava Komisije Hrvatske biskupske konferencije Iustitia et pax, lipanj 2013. Izjavu potpisuje biskup Vlado Košić:

- Nepravedna nepravomoćna presuda bh Hrvatima – Republika Hrvatska mora pomoći opovrgnuti tezu

o udruženom zločinačkom pothvatu(...)nedosljednost Haškog suda, pokušaj da se od toga suda napravi pravni eksperiment, a ne instrument pravde. (...)Pozivamo na solidarnost hrvatski narod i političke vođe u Hrvatskoj kako svojim ishitrenim,

paušalnim ili subjektivnim izjavama ne bi stvorili krivu sliku o ulozi hrvatskoga političkog vodstva iz vremena rata u BIH.

U pismu koje mi general Praljak piše iz pritvora-tamnice u Den Haagu 5.lipnja.2013. ... jednostavno rečeno nije moguće razumjeti taj sustav zaključivanja. Poderali su mi um. Nema pravnog načina da se to probije, jer oni od dokaza uzimaju što hoće, od svjedoka što hoće, izvode zaključke. kako hoće i dobiju što hoće. Prava je logika nad činjenicama, a ako to netko ne će badava ti pravo. Obavit ćemo posao do kraja jer nam ništa drugo ne ostaje. U Božje ime – izgovorite riječ i spasite dušu!

Citat iz pisma generala Praljka nakon vijesti koju sam mu priopćio da pripremamo još jednu Tribinu, den Haag 17. 06. 2013.: Hvala ti, ali od tribina istomišljenika slaba je korist. Kako probiti blokadu? Ako ide, ali ovako ne ide.

2014.

29. svibnja 2014. Predstavljanje knjiga generala Slobodana Praljka- Dokumenti su činjenice i te činjenice mogu i moraju graditi razumni zaključak.

U srpnju 2014.posjećujem generala u pritvoru.

Praljak - Ništa se tu više ne može učiniti, ionako je sve već odlučeno.

22. prosinca 2014. Predstavljanje dviju novih knjiga Slobodana Praljka, Histrionski dom, Zagreb.

- Sam sam se bi postavio pitanje što možeš učiniti za Šestoricu bh Hrvata, posebice za prijatelja Slobodana Praljka?

– To pitanje me proganja i pritišće godinama. Ono zahtijeva odgovor! Što sam/smo učinili u proteklih deset godina za naše mučenike u Haagu? Jesu li žrtvovani za viši cilj, za dobrobit Hrvata i zaboravljeni? Još jedan niz Hrvata koji su u hrvatskoj povijesti prošli sličan Križni put, žrtvovali se za ideale slobode i neovisnosti da bi ih većina Hrvata, posebice mladi, jedva pamtili. Upozoravali smo, raščlanjivali, ukazivali na činjenice, napadali hrvatsku vlast, i lijevu i desnu, zbog nečinjenja i potpunog zanemarivanja toga, za hrvatsku budućnost, prevažnog pitanja. Bezuspješno smo pozivali hrvatsku vlast da se uključi u obranu, pomogne okrivljenicima, stane uz njih, bude prijatelj suda. Kad su to konačno učinili Tužiteljstvo i Sud ponudu su odlučno otklonili. Prekasno, nedovoljno, neučinkovito. Svi smo učinili malo, mi koji smo se trudili učinili smo onoliko koliko smo znali i mogli, koliko su nam dozvoljavale moćne sile tu oko nas, i dalje, u velikom svijetu velikih interesa i kapitala. Pokušavali smo, naš glas se nije daleko čuo, ali naše izgovorene i napisane riječi su dovoljne za spas naših duša. Činjenice, istina, podvrgavaju se zamislima velikih redatelja svjetskog poretka. Od prvotne vjere u pravednost Suda došli smo, poput generala Praljka, do zaključka kako treba do kraja obaviti svoju dužnost, sve ostalo je izvan našeg dosega.

Kakva će bti pravomoćna presuda? Od oslobađajuće do doživotne, realističan je general Praljak. Važno je srušiti dio optužbe o ZZP-u koja bi u budućnosti teško opterećivala RH i Hrvate u BiH. Zanemarujući osobnu sudbinu general Praljak i ostali dali su sve od sebe da sruše taj dio optužnice. Njihova osobna sudbina već je određena dugogodišnjom tamnicom.

- Je li u Haagu već sve odlučeno? Sud se zatvara, valja na neki način sve uravnotežiti, završiti projekt izjednačavanjem krivnje i pomirenjem. Zar to nije vidljivo u odnosu prema ulasku Srbije u EU? Neki polažu nade u predsjednika Žalbenog vijeća suca Merona, jednog od rijetkih sudaca u Haagu koji nisu spremni zanijekati svoje ljudsko i sudačko poštenje. On je u pravomoćnoj presudi Gotovini, Markaču i Čermaku odlučno odbio kvalifikaciju Zajedničkog zločinačkog pothvata. Mnogi vjeruju da će se i ovdje, na tragu izdvojenog mišljenja suca Antonettija u prvostupanjskoj presudi, postići odbacivanje ZZP-a i kvalifikacije o agresiji na BiH. Ne dijelim njegov optimizam. I Slobodan Praljak misli da se ostvaruje ono što je shvatio tek nakon dugih godina suđenja i silnog napora da skupi i pred sud podastre sve činjenice. Logika suda je nad činjenicama, kao što nam je bjelodano pokazala prvostupanjska presuda Vojislavu Šešelju, čak što više, činjenice se u njegovoj oslobađajućoj presudi protumačene na groteskan, sablažnjiv, apsurdan način, protivan zdravom razumu - huškanje na zlo tumači se kao motivacija, poticanje na zločin kao legitimna obrana srpskog naroda.

- Što sam/smo učinili? Od samoga početka razotkrivali smo pravu prirodu i narav Haškog tribunala, ukazivali na potrebu pune uključenosti svih hrvatskih vlada do sada u razobličavanju lažnih optužbi i obrani naših BiH optuženika.

Govorili smo, pisali, tumačili, protivili se nehaju i nebrizi za naše haške uznike. Molili za njih. Je li to dovoljno? Možda i nije, ali smo učinili sve što je u našoj, ograničenoj ljudskoj moći. Valentin Ćoriću, Slobodane Praljak, Milivoje Petkoviću, Jadranko Prliću, Berislave Pušiću, Bruno Stojiću, oprostite nam, više nismo znali ni mogli učiniti.

dr. sc. Miroslav Međimorec

PRILOG: Deklaracija Hrvatskoga kulturnog vijeća o stanju i budućnosti hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini

Polazeći od neprijeporne činjenice da su Hrvati najstariji narod u Bosni i Hercegovini; polazeći od činjenice da je hrvatski narod u Bosni i Hercegovini potvrdio svoj suverenitet na referendumu 29. veljače i 1. ožujka 1992., izražavajući političku volju da Bosna i Hercegovina opstane kao državna zajednica; podsjećajući da je Republika Hrvatska priznala 1992. državu Bosnu i Hercegovinu; podsjećajući isto tako da su hrvatski narod, Hrvatsko vijeće obrane i Hrvatska vojska odigrali ključnu ulogu u suprotstavljanju velikosrpskoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu; polazeći od činjenice da je Hrvatska Republika Herceg-Bosna u trenutku ugrozbe hrvatskoga nacionalnog bića u BiH bila izraz težnje za

očuvanjem slobode i identiteta na područjima gdje živi pretežito hrvatsko pučanstvo; podsjećajući da su Hrvati u BiH nakon kratkotrajnih sukoba s muslimanima (Bošnjacima) - koji se nisu odvijali na cijelom teritoriju BiH - pristali na oblikovanje Federacije BiH te Washingtonskim sporazumom još jednom potvrdili svoj suverenitet; podsjećajući da su vojni uspjesi Hrvatskoga vijeća obrane i Hrvatske vojske omogućili sklapanje Daytonskih sporazuma, u kojima se utvrđuju suverena prava hrvatskoga naroda na cjelokupnom području BiH; podsjećajući da nije ostvaren sporazum o posebnim odnosima između Federacije BiH i Republike Hrvatske; podsjećajući također da su nametnute ustavne korekcije 2002. pogoršale položaj Hrvata u BiH; suočeni s mogućnošću da najavljene ustavne promjene ponište suverenost i konstitutivnost hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini, donosimo ovu Deklaraciju:

1.

Hrvati u Bosni i Hercegovini neodvojiv su dio jedinstvenoga hrvatskog nacionalnog korpusa. Republika Hrvatska ima povijesno utemeljenu, Ustavom propisanu, međunarodnim ugovorima prihvaćenu i strateški razvidnu obvezu štititi prava i opstojnost hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini. Ta obveza podrazumijeva i uvažavanje stava Republike Hrvatske u najavljenim izmjenama Daytonskih sporazuma, kojih je Republika Hrvatska jedna od potpisnica. Činjenice govore da se Hrvatsku u tom pitanju pokušava zaobići. Također je činjenica da službena politika u Republici Hrvatskoj nije predočila svoju viziju uređenja BiH, koje bi jamčilo punu slobodu narodnoga života Hrvata u Bosni i Hercegovini.

2.

Hrvatski intelektualci, okupljeni oko Hrvatskoga kulturnog vijeća, traže zato da Hrvatski sabor formulira i izloži javnosti jasan i nedvosmislen stav, u suglasju s predstavnicima Hrvata iz Bosne i Hercegovine, te da zatim hrvatski narod kao cjelina zastupa dogovoreno rješenje. Ovu Deklaraciju držimo mogućim temeljem za donošenje službenoga stava.

3.

Sadašnji razvoj događaja u svezi s budućim uređenjem BiH daje naslutiti da je riječ o dugoročnom očuvanju podjele Bosne i Hercegovina na dva entiteta, s tendencijom prema potpunom ukidanju konstitutivne uloge hrvatskoga naroda u BiH.

4.

Zadržavanje statusa quo značilo bi nastavak i dovršenje eliminiranja jednoga od triju suverenih naroda u Bosni i Hercegovini – hrvatskoga naroda. Taj plan se godinama provodi u oba entiteta: u Republici srpskoj gotovo potpunim sprječavanjem povratka izbjeglica, a u Federaciji BiH stalnim pokušajima asimiliranja Hrvata.Rečena nasilja odigravaju se uz šutnju, pristanak ili poticaj

međunarodnih predstavnika, koji uvode metode nepoznate u zemljama razvijene demokracije. Hrvatski narod u BIH u ovom se trenutku ne bori samo za svoj suverenitet i konstitutivnost, nego i za svoj identitet, za hrvatski jezik i pravo na naobrazbu na svome jeziku, za hrvatsku baštinu i nacionalnu povijest, za svoju kulturu, za temeljna ljudska prava i narodne slobode.

5.

Razvidno je, dakle, da se sa stajališta interesa hrvatskoga naroda u BiH, buduće uređenje Bosne i Hercegovine ne može zasnivati na dosadašnjoj dvojnoj entitetskoj podjeli.

Nedopustiv je i protivan načelima suvremene civilizacije opstanak Republike srpske, koja je rezultat genocidne i kulturocidne srpske agresije na područja od kojih je značajan dio bio naseljen hrvatskim pučanstvom. Federacija BiH pokazala se, pak, sredstvom za provođenje interesa mnogobrojnijeg naroda na uštrb Hrvata.

6.

Držimo da je za budućnost Hrvata u BiH i budućnost Bosne i Hercegovine u cjelini, nužno uspostaviti takav teritorijalno-administrativni ustroj, koji će omogućiti pun nacionalni i kulturni razvitak svim trima suverenim narodima. Smatramo da je u sadašnjim okolnostima rješenje u kantonizaciji Bosne i Hercegovine na cjelokupnom njezinu teritoriju, uz poštovanje načela suverenosti i konstitutivnosti sva tri naroda na cijelom području BiH. Budući ustav BiH trebao bi definirati ovlasti kantonalne vlasti i središnje državne vlasti, u čija tijela svaki narod sam bira predstavnike.

7.

Ukoliko bude inzistirano na entitetskom ustroju Bosne i Hercegovine, Hrvatska i Hrvati u BiH imaju pravo zahtijevati uspostavu hrvatskog entiteta koji (bez obzira na teritorijalnu nepovezanost) obuhvaća i hrvatska područja u Posavini, na temelju popisa stanovnika prije srpske agresije. Također, treba osigurati punu samoupravu općina s hrvatskom većinom koje ostaju u sastavu preostala dva entiteta.

8.

Stabilna središnja državna vlast u kojoj sudjeluju sva tri konstitutivna naroda, te kantonalna vlast koja omogućuje slobodan nacionalni i kulturni život većinskoga naroda u kantonu – uz poštovanje svih zajamčenih prava pripadnika ostalih naroda – trebali bi biti temeljem izglednije budućnosti Bosne i Hercegovine. Tako ustrojena Bosna i Hercegovina bit će poželjna susjedna država Republike Hrvatske i pridonijeti konačnom sređivanju prilika u ovom dijelu Europe.

Hrvatsko kulturno vijeće
U Zagrebu, 20. prosinca 2005.

Portal HKV-a, 15. lipnja 2017.

III.
MATE KOVAČEVIĆ, MOŽE LI HAAŠKI SUD PORAZITI KLEVETNIČKU POLITIKU, IZLAGANJE NA SKUPU "U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE", HRVATSKO SLOVO - HKZ, 20. SVIBNJA 2013.

Hrvatska i BiH su susjedne države, koje ne dijele samo međusobno dugu državnu granicu, nego su zbog specifična položaja međusobno gospodarski, zemljopisno, povijesno i geostrateški povezane. Upravo je zbog tog položaja i definirano jedinstveno ratište tijekom velikosrpske agresije na ove dvije države, što se razvidno može razabrati iz pripremnih i operativnih navalnih planova bivše JNA, koja je kao vojni instrument Beograda poslužila Miloševićevoj politici da okupira dijelove ovih država, a koji su u završnici, nakon formalnoga ujedinjenja, trebali činiti jedinstveni teritorij u zajednici sa Srbijom.

Ne treba zaboraviti srpsku strategiju koja je iz stanja očuvanja komunističke Jugoslavije prešla na zaposjedanje granica Velike Srbije te da su obje strategije imale tradicionalnu potporu u moćnim međunarodnim krugovima. Prva je bila utemeljena u ideologiji jugokomunizma i njegovim institucijama, a druga u četničkom pokretu. Prva se manifestirala kao agresija JNA, a druga u obliku paravojnih postrojba, koje su zajedno činile organizaciju srpskoga ratnoga stroja protiv Hrvatske i BiH.

Svjesna upravo tih činjenica hrvatska politika nije mogla sve i da je htjela voditi drukčiju politiku, osim

potpore politici cjelovite BiH. U tim su se strateškim pitanjima, bez obzira na naknadne političke izjave, nedvojbeno slagali političko vodstvo Republike Hrvatske na čelu s dr. Franjom Tuđmanom i vodstvo muslimansko-bošnjačkoga naroda s Alijom Izetbegovićem.

Nisu točne tvrdnje ni jednoga dijela političke javnosti u Hrvatskoj, nastale tek kao promidžbeni pokušaj oporbe da se kao protivnici dr. Tuđmana i HDZ-a domognu vlasti, kako je Hrvatska zajednica Herceg-Bosna, inače utemeljena 18. studenoga 1991. bila kamen spoticanja hrvatske državne politike prema BiH.

Naime, zahvaljujući Herceg - Bosni i njezinim političkim predstavnicima u Skupštini BiH donesena je odluka o proglašenju nezavisnosti BiH, a hrvatski narod je odluku svojih političkih predstavnika podupro i jasnim očitovanjem na referendumu za nezavisnost BiH. Ubrzo nakon proglašenja nezavisnosti Hrvatska je priznala BiH kao suverenu državu.

Nesuglasice i razilaženja između hrvatske i bošnjačko-muslimanske strane otvaraju se na pitanjima oko unutarnjega ustrojstva BiH, što opet jedan dio političke oporbe u Hrvatskoj koristi za međustranačka nadmetanja, a te razlike

muslimansko-bošnjačka politika rabi za afirmaciju vlastite novostvorene bošnjačke nacije. U bošnjačkoj politici se to manifestira kao ekvidistanca prema Srbiji i Hrvatskoj.

Potiskivanje pak i progon muslimanskoga stanovništva s područja koja su zaposjele srpske snage te njihov dolazak na područja u kojima se održavala ustaljena brojčana ravnoteža između Muslimana i Hrvata otvarao je prostor budućega međusobnog sukobljavanja.

Na zaposjednutim područjima Republike Hrvatske, s kojih je protjerano hrvatsko pučanstvo, srpski osvajači još su 20. lipnja 1993. organizirali referendum o udruživanju prečanskih Srba u jednu državu t.j. referendum o ujedinjenju s Republikom Srpskom.

Zato predsjednik Tuđman i odbija prijedlog glavnoga tajnika UN-a Butrosa Galija da se produži mandat modrim kacigama pod dotadašnjim uvjetima, jer su postrojbe UN-a praktično legalizirale t. zv. zapadne granice velike Srbije.

Srpska vojska je u predgrađu Karlovca, a Gospić je pod stalnom paljbom. Njegov pad omogućio bi Srbima napredovanje prema Karlobagu.

Kako bi razbili taj naum, čiju su verifikaciju na žalost trebali potvrditi i međunarodni diplomati predvođeni britanskom politikom, Hrvati su vojnom akcijom Medački džep spriječili već pripremljeno međunarodno priznanje Velike Srbije. zato Vijeće sigurnosti UN-a traži da se Hrvatska vojska povuče na položaje prije akcije.

Stanje na ratištu u Bosni i Hercegovini, u kojoj su Srbi pod svojim nadzorom već držali 70 posto prostora, nakon izbijanja muslimansko-hrvatskoga sukoba, sve je više pogoršavalo položaj Hrvata u BiH. Njihovim potiskivanjem iz središnje Bosne, kroz dolinu Neretve, nakon srpskih planova s istočne strane, sad i Muslimani pokušavaju izići na jadransku obalu.

U lipnju je Armija BiH zauzela Travnik, te otpočela borbe za Kakanj, Fojnicu, Vitez, Konjic, Ramu i

Mostar. Muslimani u srpnju zauzimaju Fojnicu i Bugojnu, a britanski ministar vanjskih poslova Duaglas Hurd, zbog toga, predlaže uvođenje sankcija Hrvatskoj.

U rujnu Alija Izetbegović potpisuje sporazum s Momčilom Krajišnikom po kojem, nakon teritorijalnoga razgraničenja, bosanski Srbi mogu referendumom odlučiti o izlasku iz BiH. U tom slučaju muslimanska jedinica zadržava prava međunarodnoga subjekta, a već na pregovorima, par dana kasnije, koje organizira David Owen, na nosaču zrakoplova Invencible, Alija Izetbegović za muslimansku jedinicu traži izlaz na more u području Neuma.

U studenom Armija BiH zauzima Vareš, iz kojeg su protjerali većinske Hrvate, a 9. studenoga srušen je Stari most u Mostaru, za što je, u konceptu slamanja Republike Hrvatske, optužen HVO. Tek je međunarodna ekspertiza više od deset

godina kasnije pokazala kako su već oštećeni most srušili pripadnici Armije BiH, očito za potrebe medijske sotonizacije Hrvata, koja je trebala poslužiti Duaglasu Hurdu da predloži uvođenje sankcija Hrvatskoj.

Na drugoj razini pak, osim sukoba s Hrvatima, Izetbegović je započeo rat i s muslimanskim pristašama. Fikreta Abdića, koji je na području Bihaća i Cazinske krajine ustanovio Autonomnu pokrajinu Zapadnu Bosnu. Nezadovoljan političkim stanjem, u koje su ga uvukle međunarodne sile, Izetbegović prijeti podizanjem tužbe pred Međunarodnim sudom protiv Velike Britanije.

Unatoč sukobima i na kraju počinjenim zločinima s obje bosanskohercegovačke strane - dakle i onih Armije BiH i onih HVO-a, Republika Hrvatska je tijekom cijeloga rata slala vojnu, sanitetsku i humanitarnu pomoć i hrvatskoj i muslimansko-bošnjačkoj stranu u BiH, potičući ih na zajednički otpor velikosrpskoj agresiji, a istodobno je u Republici Hrvatskoj skrbila i o najvećem broju muslimansko-bošnjačkih izbjeglica. Hrvatska zajednica Herceg Bosna prerasla je 28. kolovoza 1993. u Hrvatsku Republiku Herceg Bosnu, kao buduću upravnu jedinicu hrvatskoga naroda u sklopu BiH, nu ni HZ HB ni kasnija HR HB nikad nisu donijele ustav o raskidu odnošaja s BiH te su i jedna i druga u svim aspektima poštovala njezinu suverenost. HR HB je jedini prostor u kaotičnoj BiH na kojem, unatoč počinjenim zločinima, nije bilo masovnih grobnica niti prikrivanja odgovornosti za eventualna zlodjela.

Kasnije je, 18. ožujka 1994., potpisivanjem Washingtonskoga sporazuma pod pokroviteljstvom Sjedinjenih Država, Herceg-Bosna urasla u sustav muslimansko-hrvatske Federacije.

Nedostatak političkoga suglasja oko unutarnjega ustrojstva BiH doveo je i u poratnom razdoblju praktično do podjele te zemlje na srpski entitet Republiku Srpsku i Federaciju koja se zahvaljujući majorizaciji uglavnom pretvorila u muslimansko-bošnjački entitet. Istraživanja pokazuju kako je kao posljedica toga neriješenog pitanja prepolovljen broj Hrvata u BiH u odnosu na 1991.

Na anketnom istraživanju, čiji su podatci objavljeni u veljači na reprezentativnom uzorku od 1563 državljanina BiH, u oba entiteta, distriktu Brčko, u 18 zemljopisnih regija i 52 općine 49,5 posto ispitanika očitovalo se Bošnjacima, 10,6 posto Hrvatima, a skoro 33 posto Srbima. Ispitivanje je pokazalo da je broj Bošnjaka i Srba veći nego 1991. dok je broj Hrvata skoro prepolovljen u odnosu na popis iz 1991. Tako danas, 18 godina nakon završetka rata na području Republike Srpske nedostaje oko 92 posto katolika, uglavnom Hrvata, a u Federacija BiH oko 35 posto katolika–Hrvata, što bi mjerodavnima trebalo biti upozorenje da ozbiljno razmisle o preustroju države, kojim bi se omogućila jednakopravnost Hrvatima s druga dva naroda, što je upravo pitanje oko kojeg su se razilazila hrvatska i muslimansko-bošnjačka gledišta tijekom pregovora o unutarnjem ustrojstvu BiH. Upravo zbog toga neriješena pitanja i danas se pod pokroviteljstvom SAD-a vode pregovori o unutarnjem ustrojstvu muslimansko-hrvatske Federacije.

Koliko su pak apsurdne optužnice Haaškoga tužiteljstva protiv šestorice optuženih Hrvata iz BiH (Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića) o udruživanju u zajednički zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Republike Hrvatske Franjom Tuđmanom, ministrom obrane Gojkom Šuškom i načelnikom Glavnoga stožera HV-a generalom Jankom Bobetkom te predsjednikom Herceg Bosne Matom Bobanom kako bi iz sastava BiH izdvojili teritorij Herceg-Bosne i priključili ga tzv. velikoj Hrvatskoj, osim navedenoga, ponajbolje svjedoči održavanje stalne helikopterske veze Zagreb-Bihać, a kojom je okruženoj i zaštićenoj zoni UN-a stizala infuzija pomoći u različitim obrambenim i sanitetskim potrebama.

U izvješću Glavnom stožeru HV-a od 21. srpnja 1995. „Komanda 5. korpusa ABiH“ navodi da je Korpus pretrpio „velike gubitke u živoj sili i značajan gubitak teritorije“ te da su „zalihe municije i borbenih sredstava ispod kritičnog nivoa“, i da „pri ovakvom tempu napada agresora, može pružati organizovanu odbranu u naredna dva do tri dana“.

Istoga dana pak u pismu predsjedniku Republiku Hrvatske Franji Tuđmanu, tadašnji načelnik općine Bihać Adnan Alagić navodi da se „dramatičan položaj iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna“, da su zabilježeni prvi slučajevi umiranja od gladi te da je „sudbina oko 180.000 stanovnika Unsko-sanskog kantona neizvjesna“, da će se „boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice“, i da „jedinu nadu polažu u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod“. Pa ako se pomoć "prijateljskoga hrvatskoga naroda", na čelu s političkim vodstvom u Hrvatskoj na Haaškom sudu, u presudi šestorici bh. Hrvata, proglasi zločinačkim pothvatom, Republika Hrvatska agresorom na BiH, onda to ne će biti samo udarac hrvatskoj državi, nestajućim Hrvatima u BiH, nego i onima koji su tu pomoć tražili i dobili od "prijateljskoga hrvatskog naroda", ali i međunarodnoj pravdi, na kojoj počivaju odnošaji u međunarodnoj zajednici.

Politika klevetanja i optuživanja RH, njezina političkoga vodstva te cjelokupna hrvatskoga naroda u Herceg-Bosni poslužila je snagama koje su se opirale hrvatskoj samostalnosti da na čelo državnoga vodstva 2000. instaliraju bivšega jugokomunističkoga aparatčika Stjepana Mesića, čija je poslanje bilo uvođenje Hrvatske u Balkansku uniju, inače osmišljeno kao oživotvorenja britanskoga projekta još iz 1942.

Zahvaljujući američkoj diplomaciji poražena je prvobitna Mesićeva misija, kao i njegovo krivokletničko svjedočenje na sudu u Haagu, a Hrvatska je, unatoč Mesićevoj desetogodišnjoj protimbi, postala članicom NATO saveza, a ubrzo će kao posebna suverena država ući i u EU. Haaški sud je pod predsjedanjem sudca Theodora Merona svojedobno uvidio razmjere drakonske političke kazne koju je prvostupanjsko Vijeće odrezalo generalima Gotovini i Markaču pa se i u slučaju presude hercegbosanskim Hrvatima valja nadati oslobađajućoj presudi, premda

nas iskustvo s presudom Dariju Kordiću, koja se temeljila na krivotvorenim dokumentima poziva na oprez.

Presuda, ma kakva ona bila, ne će, niti može umanjiti u našim očima značenje i doprinos generala Slobodana Praljka Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića u stvaranju hrvatske slobode, obrane hrvatskoga naroda u BiH, kao i stvaranju preduvjeta za mirovne pregovore u BiH, koji su, između ostaloga, omogućili i opstanak muslimansko-bošnjačkom narodu.

Mate Kovačević

PRILOG: Preslika Islamske deklaracije

ISLAMSKA DEKLARACIJA

ISLAMSKA DEKLARACIJA

Jedan program islamizacije Muslimana i muslimanskih naroda

NAŠ CILJ: Islamizacija Muslimana

NAŠA DEVIZA: Vjerovati i boriti se

BISMILLAHIRRAHMANIRRAHIM!

Tiskano u 200.000 primjeraka

Islamski pokret treba i može prići preuzimanju vlasti čim je moralno i brojno toliko snažan da može ne samo srušiti postojeću neislamsku, nego izgraditi novu islamsku vlast.

VI NEĆETE MOĆI REĆI DA NISTE ZNALI!

ISLAMSKA DEKLARACIJA

Jedan program islamizacije Muslimana i muslimanskih naroda

NAŠ CILJ: Islamizacija Muslimana

NAŠA DEVIZA: vjerovati i boriti se

BISMILLAHIRAHMANIRRAHIM!

Deklaracija koju danas predajemo javnosti nije nikakva lektira, koja strancima ili onima koji sumnjaju treba dokazivati superiornost Islama nad ovim ili onim sistemom, ovom ili onom grupom ideja.

Ona je upućena Muslimanima koji znaju gdje pripadaju i koji u svom srcu jasno osjećaju na kojoj strani stoje. Za takve ova deklaracija predstavlja poziv da izvuku neophodne konzekvence o tome na što ih ta ljubav i pripadnost obvezuje.

Čitav muslimanski svijet nalazi se u stanju vrijenja i promjena. Ma kakav bude izgledao ovaj svijet pošto ove promjene naprave prvi uzlazni krug, jedno je sigurno: on neće više biti svijet iz prve polovice ovoga vijeka. Epoha pasivnosti i mirovanja prošla je zauvijek.

Ovaj trenutak mijene i kretanja nastoje iskoristiti svi a posebno moćni stranci s Istoka i Zapada. Umjesto svojih armija oni sada ubacuju svoje ideje i svoj kapital, i ovom novom formom utjecaja nastoje ponovo postići isti cilj: da osiguraju svoju prisutnost i da muslimanske narode održavaju i dalje u stanju duhovne nemoći i materijalne i političke zavisnosti.

Kina, Rusija i zapadne zemlje prepiru se o tome kojoj od njih i nad kojim dijelom muslimanskog svijeta pripada patronat. Njihova svađa je bespredmetna. Islamski svijet ne pripada njima, nego muslimanskim narodima.

Jer, jedan svijet sa 700 milijuna ljudi i ogromnim prirodnim izvorima i na geografskoj poziciji prvog reda, koji je nasljednik kolosalnih kulturnih i političkih tradicija i koji je nosilac žive islamske misli, taj svijet ne može dugo ostati u položaju najamnika. Ne postoji sila koja bi mogla spriječiti novu muslimansku generaciju da ne učini kraj tom nenormalnom stanju.

S ovim uvjerenjem mi objavljujemo prijateljima i neprijateljima da su Muslimani odlučili sudbinu islamskog svijeta uzeti u svoje ruke i taj svijet urediti po svojoj zamisli.

U ovom pogledu deklaracija ne sadrži ideje koje bi se mogle smatrati potpuno novim. Ona je sinteza ideja koje se sve češće čuju na raznim stranama i koje imaju približno opću važnost u svim dijelovima muslimanskog svijeta. Ipak, njena novost je u tome što traži da se s ideja i planova pređe na organiziranu akciju za njihovo ostvarenje.

Borba za nove ciljeve ne počinje danas. Naprotiv, povijest ove borbe već pozna svoje šehide i ispisane stranice o stradanjima i žrtvama. Ipak, to je osobno žrtvovanje izrazitih pojedinaca ili hrabrih malih grupa u sudaru s moćnim silama džahilijeta. Veličina problema i teškoća, međutim, zahtijeva organiziranu akciju milijuna.

Našu poruku posvećujemo uspomeni naših drugova koji su pali za Islam.

Sarajevo, 1970.
Džumadel-ula, 1390.

Islamski poredak je stanje društva bez ovog konflikta i sistem odnosa u kojima se Musliman nalazi u potpunom skladu sa svojom sredinom.

Na pitanje: što je muslimansko društvo, mi odgovaramo: to je zajednica sastavljena od Muslimana i smatramo da je time rečeno sve ili gotovo sve.

Smisao ove definicije je da ne postoji sistem ustanova, odnosa i zakona, koji bi se mogli odvojiti od ljudi koji su njihov subjekt i za koje bi se moglo reći: to je islamski sistem. Nijedan sistem nije islamski ili neislamski po sebi. On je to samo po ljudima koji ga čine.

Europljanin vjeruje da se društvo uređuje pomoću zakona. Još od Platonove «Države», pa preko poznatih utopija, marksizma, europski duh traga za jednim nacrtom, jednom šemom u kojoj bi se pukom izmjenom odnosa između ljudi ili skupina ljudi, konstruiralo idealno društvo.

Zato se u Kur'anu nalazi relativno malo pravih «zakona», a mnogo više «vjere» i ciljeva za praktičnim djelovanjem u skladu s ovom vjerom.

Mnoštvo zakona i složenost zakonodavstva obično je pouzdan znak da je u društvu «nešto trulo» i da treba prestati donositi zakone a početi odgajati ljude. Kada iskvarenost sredine pređe izvjesnu granicu, zakoni postaju nemoćni. Oni ili dolaze u ruke pokvarenih izvršilaca pravde, ili postaju predmet otvorenog ili prikrivenog izigravanja od strane iskvarene sredine.

Vino, kocka i vračanje – tri vrlo rasprostranjena i ukorijenjena poroka na čitavom području Srednjeg i Bliskog istoka, uklonjena su za dugo razdoblje i na ogromnom području samo jednim jedinim ajetom Kur'ana i s jednim jedinim objašnjenjem da je to Bog zabranio. Čim je ova vjera oslabila, opijanje i praznovjerje vratili su se jednakom snagom, a neusporedivo viši kulturni stupanj sredine nije im činio nikakvu zapreku. Američki Prohibition Law (Zakon o zabrani alkohola), proglašen u ime nauke vijeka i sproveden silom jedne od najorganiziranijih

zajednica na svijetu, morao je u četvrtom deceniju ovog vijeka biti konačno povučen, nakon 13 godina uzaludnih napora, ispunjenih nasiljem i zločinima. Pokušaj uvođenja prohibicije u skandinavskim zemljama, završio se jednakim neuspjehom.

Ovaj i mnogi slični primjeri jasno govore da se društvo može popravljati samo u ime Boga i odgojem čovjeka i mi trebamo ići tim jedinim putem koji sigurno vodi do cilja.

Potvrđujući načelo duhovnog unutrašnjeg pristupa u svakoj svojoj manifestaciji, Islam ipak nije ostao na tome.

On je učinio pokušaj da iz ruku đavola otme njegova sredstva. Kada Islam na relaciji čovjek – svijet ne bi polazio od čovjeka, on ne bi bio religija; kada bi ostao na tome, on bi bio samo religija i predstavljao bi jednostavno ponavljanje Isusova učenja o idealu i vječnom dijelu čovjekovog bića. Preko Muhameda a.s. i Kur'ana Islam se okrenuo stvarnom čovjeku, vanjskom svijetu, prirodi, da bi postao učenje u potpunom čovjeku i totalnom životu. Vjeri se pridružio zakon, odgoju sila. Islam je postao poredak.

... se svjesno i voljno prihvate ova dva vida života kao ljudsko određenje i smisao čovjekovog života na zemlji (Kur'an28/77). Prevodeći ovaj zahtjev na jezik svakodnevnog života, mogli bismo reći: onaj tko vjeruje da život treba uređivati ne samo vjerom i molitvom, nego i radom i naukom, čija slika svijeta ne samo dopušta nego i traži da jedna pored druge stoje i bogomolja i tvornica, tko smatra da treba ne samo odgajati ljude nego i olakšavati i unapređivati njihov život na zemlji, i da ne postoje nikakvi razlozi da se ova dva cilja žrtvuju jedan drugome – taj pripada Islamu.

Uz vjeru u Boga u ovome je sadržana glavna poruka Kur'ana i u njoj je čitav Islam. Sve drugo je samo njena razrada i objašnjenje. Ovaj aspekt Islama, pored toga što sadrži sam princip islamskog poretka, kao jedinstva vjere i politike, vodi i drugim važnim zaključcima, čiji je načelni i praktični značaj ogroman.

Prvi, i najvažniji takav zaključak svakako je zaključak o nespojivosti Islama i neislamskih sistema. Nema mira ni koegzistencije između «islamske vjere» i neislamskih, društvenih i političkih institucija. Nefunkcioniranje ovih institucija i nestabilnost režima u muslimanskim zemljama, koje se manifestira u čestim promjenama i državnim udarima, najčešće je posljedica njihove apriorne opozicije prema Islamu, kao fundamentalnom i vodećem osjećanju naroda u ovim zemljama. Polažući pravo da sam uređuje svoj svijet, Islam jasno isključuje pravo i mogućnost djelovanja bilo koje strane ideologije na svom području. Nema, dakle, laičkog principa, a država treba da bude izraz i da podržava moralne koncepte religije.

Pred svakim vremenom i svakom generacijom stoji zadatak da novim oblicima i sredstvima ostvaruje poruke Islama.

Postoje nepromjenjivi islamski principi koji određuju odnose među ljudima, ali ne postoji nikakav nepromjenjiv islamski privredni, društveni ili politički sustav.

Ovo je samo prvi i najvažniji zaključak iz prilaza Islamu kao integralnom poretku. Ostala tri isto tako važna – ali manje isključiva – zaključka su:

Prvo, samim tim što se izjasnio za ovaj svijet, Islam se izjasnio za najbolje uređen svijet. Ništa što čini da svijet bude bolji, ne može biti a priori odbačeno kao neislamsko;

Drugo, otvorenost prema prirodi znači otvorenost prema nauci. Svako rješenje da bi bilo islamsko mora ispunjavati dva uvjeta: mora biti maksimalno efikasno i maksimalno humano. Ono mora, dakle, biti najviši izraz usaglašenih stavova vjere i nauke; i

Treće, ukazujući na jedan oblik povezanosti između vjere i nauke, morala i politike, individualnog i kolektivnog, duhovnog i materijalnog, na kojim pitanjima se duhovno podijelio današnji svijet, Islam ponovo dobiva ulogu posredničke misli a islamski svijet ulogu posredničke nacije u podijeljenom svijetu. Predstavljajući obećanje «religije bez mistike i nauke bez ateizma» Islam može podjednako interesirati sve ljude bez razlike.

Islamska vlast

Naglašavanje prioriteta vjersko-moralne obnove ne znači – niti se može tumačiti da znači – da se islamski poredak može ostvariti bez islamske vlasti. Ovaj stav znači samo da naš put ne polazi od osvajanja vlasti, nego od osvajanja ljudi, i da je islamski preporod prvo prevrat u oblasti odgoja, tek zatim u oblasti politike.

Moramo, dakle, biti prvo propovjednici, a zatim vojnici. Naša sredstva su osobni primjer, knjiga, riječ. Kada će se ovim sredstvima pridružiti i sila?

Izbor ovog trenutka uvijek je konkretno pitanje i zavisi o nizu faktora. Ipak se može postaviti jedno opće pravilo: islamski pokret treba i može prići preuzimanju vlasti čim je moralno i brojno toliko snažno da može ne samo srušiti postojeću neislamsku, nego i izgraditi novu islamsku vlast. Ovo razlikovanje je važno, jer rušenje i građenje ne zahtijeva podjednak stupanj psihološke i materijalne pripremljenosti.

Preuraniti ovdje je jednako opasno kao i zakasniti.

Osvojiti vlast na osnovu sretnog sticaja okolnosti, bez dovoljne moralne i psihološke pripreme i bez neophodnog minimuma čvrstih i izgrađenih kadrova, znači ostvariti još jedan državni udar, a ne islamsku revoluciju (a državni udar je nastavak neislamske politike od strane druge grupe ljudi ili u ime drugih načela). Zakasniti s preuzimanjem vlasti, znači lišiti se jednog moćnog sredstva za ostvarenje ciljeva islamskog poretka i neislamskoj vlasti pružiti mogućnost da

nanese udarac pokretu i razrjeđuje njegove kadrove. Za ovo posljednje, nedavna povijest pruža dovoljno tragičnih i poučnih primjera.

... pretvorimo u aktivne sile. Odanost prema Kur'anu treba prerasti u odlučnost da se on primijeni; emocionalna islamska zajednica treba da se pretvori u organiziranu, svjesnu zajednicu, a narodni humanizam u jasne ideje, koje će postati moralni i socijalni sadržaj idućih zakona i institucija.

Tko i kako će izvršiti ovu transformaciju?

Svako djelovanje na događaje jest društveno djelovanje. Svaka uspješna borba jest samo zajednička, organizirana borba. Mlada generacija će moći izvršiti svoj zadatak preobražaja samo ako njene težnje i idealizam budu pretočene u organizirani pokret, u kojem će oduševljenje i osobna vrijednost pojedinaca biti udruženi s metodama koordiniranog i zajedničkog djelovanja. Stvaranje ovog pokreta s jedinstvenim osnovnim ciljem i programom, pokazuje se kao neopoziv uvjet i polazna točka preporoda u svakoj muslimanskoj zemlji.

Ovaj pokret će okupljati izgrađene, odgajati neizgrađene, podizati i pozivati, definirati ciljeve i nalaziti puteve do njih. On će svugdje unositi život, misao i akciju. On će postati savjest i volja jednog svijeta nakon dugog i dubokog sna.

Upućujući ovu poruku svim Muslimanima svijeta, mi jasno ističemo da nema obećane zemlje, čudotvoraca ni mehdija. Postoji samo put rada, borbe i žrtve.

U trenucima iskušenja imajmo uvijek na umu dvije stvari: iza nas stoji blagoslov Božji i pristanak našeg naroda.

VI NEĆETE MOĆI REĆI DA NISTE ZNALI!

Portal HKV-a, 20. lipnja 2017.

U okviru podlistka o suđenju Slobodanu Praljku i hrvatskoj šestorci u Haagu donosimo dokumente o osnivanju tzv. Patriotske lige u BiH kao i o događanjima u Pologu. (hkv)

U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI
IV.

Zaklinjem se Allahom Dželešanuhu da ću uvijek, u svako vrijeme i na svakom mjestu, braniti sve interese muslimanskog naroda!

FAKSIMIL ZAKLETVE SA POTPISIMA

The Patriotic League

(Sarajevo, 17.4.1991.)

"OATH OF ALLEGIANCE

I swear by he Allah Jelleshanuhu that I shall, at all times and in all places defend the interests of the Moslem people and all ... (two unreadable words), even at the cost of my own life. I also swear that I shall defend the freedom and the integrity of the State of Bosnia and Herzegovina, my only homeland, whose borders are permanent, historical and inviolable!"

source: Nahid Halilbegović book: Činjenice o Patriotskoj ligi Bosne i Hercegovine (Facts on the Bosnia and Herzegovina Patriotic League), Sarajevo, 1994, p.17.

- Directive of the Patriotic League Headquarters for the Defence of the Republic of Bosnia and Herzegovina Sovereignty (Sarajevo, 25.2.1992) :

- "Our forces are organized with the Bosnia and Herzegovina (BiH) Patriotic League in formations from the platoon to the detachment and brigade with a total of 120.000 people.“

source: Šefer Halilović, Lukava strategija (Cunning Strategy), Sarajevo, 1992, (p. 7.)

34. Direktiva Glavnog štaba Patriotske lige BiH za odbranu suvereniteta Republike Bosne i Hercegovine (Sarajevo, 25. 2. 1992.)*

2. Naše snage su organizovane u Patriotsku ligu BiH u formacije od voda do odreda i brigade, ukupne jačine 120.000 ljudi. Sa otpočinjanjem borbenih dejstava očekivati je veći priliv

PATRIOTSKA LIGA

Patriotska liga imala je historijsku ulogu u organiziranju naroda na općenarodni otpor protiv srpsko-crnogorskog agresora, hrvatske INA i četničkih bandi. Liga je prva, vizionarski, u praskozorje agresije na Sloveniju, Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu i nevidenog genocida nad bošnjačkim narodom, stala na čelo patriotski orijentiranih rodoljuba, organizirala i povela sudbonosnu borbu. Duh PL-e i danas se osjeća kod većine građana i velikog broja boraca Armije R BiH. Taj duh ne smije nestati, on se mora pohranjivati i prenositi na buduće generacije. Naši borci koji su dali živote protiv okrutnog neprijatelja, naši šehidi nam neće oprostiti, ako ne nastavimo borbu za slobodnu, nezavisnu i cjelovitu Republiku Bosnu i Hercegovinu. Mi im to obećavamo. Garantiramo im da ćemo duh PL-e njegovati i vječno čuvati.

OTAC PATRIOTSKE LIGE

Gospodin Izetbegović je, u ponoć sedamdeset nepune, uspio okupiti Bošnjake, prije svega formiranjem Stranke demokratske akcije, a kroz ostale oblike mobilizirati na otpor agresoru. Nukleus prvih vojnih formacija bila je Patriotska Liga

ČOVJEK OGROMNIH ZASLUGA

Sve ono što je Hasan Čengić uradio za Patriotsku ligu i državu Bosnu i Hercegovinu tek će se saznati

Patriotsku ligu je formirala, organizirala i naoružavala Stranka demokratske akcije. Liga je vojno krilo SDA, a nastala je iz vojno-političke organizacije formirane 31.03.1991. godine, dok njeni korjeni sežu još iz kluba SDA "Herceg-Bosna", formiranog krajem 1990. godine. Otac Patriotske lige je osnivač SDA i Predsjed-

[illegible] Predsjednik BiH postao je Alija Izetbegović. Predsjednik Kriznog stožera [illegible] Nezaobilazno ime u osnivanju i radu PL-e je i Zahmetli Safet Hadžić. Naziv "Patriotska liga" nastao je u okrilju SDA, u dogovoru gospodo Hasana Čengića, dr Rusmira Mahmutćehajića, kao i drugih. Prvi oficir koji je napustio bivšu JNA i došao u centralu SDA je Sulejman Vranj - Sule.

U SLUŽBI NARODA

Prvi oficir koji je napustio bivšu JNA i stavio se na raspolaganje svome narodu preko SDA bio je Sulejman Vranj - Sule.

Pobjedom SDA na izborima 1990 godine, bošnjačkom narodu prvi put je omogućeno da se, proučavajući historiju upozna sa svojom prošlošću, pretpostavi šta ga očekuje, i da se što brže organizira. Prije agresije na Sloveniju bilo je jasno da Srbija i Crna Gora imaju teritorijalnih pretenzija i prema Bosni i Hercegovini. Nacionalšovinističke postavke "Memoranduma" SANU, izlaganje moštiju cara Lazara, podsjećanje na kosovski boj, manifestacije na Gazimestanu, prizivanje srpskih svetaca i junaka, otkopavanje zajedničkih grobnica, javne sahrane, javne liturgije, pjevanje nacionalističkih i šovinističkih pjesama, guslarske večeri i slično, upozoravale su na opasnost koja se nadvija nad BiH, a posebno nad Bošnjacima.

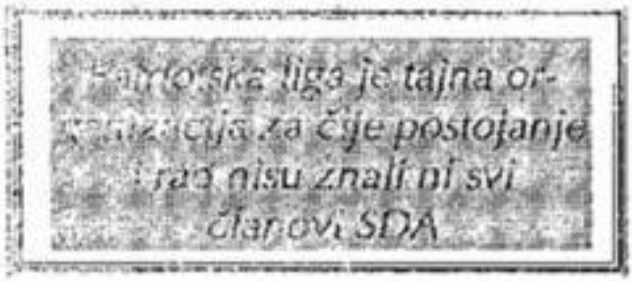

Bivša JNA vršila je ozbiljne pripreme za ostvarivanje plana etničkog čišćenja u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini i stvaranju uslova za "Veliku Srbiju". Između ostalog, znatno je smanjen broj obveznika Teritorijalne obrane, s tendencijom da se ona ukine (broj obveznika TO smanjen je sa 7 na 1,8 procenata), dok je oružje stavljeno pod kontrolu i u skladišta bivše JNA. Ukida se i komanda 7. Armijske oblasti, koja je bila nadležna za jedinice na teritoriji BiH, dok se sva komanda koncentriše u vojnim centrima smještenim u Beogradu, pod plaštom formi-

REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA
PREDSJEDNIŠTVO
REPUBLIKE BOSNE I HERCEGOVINE

Na osnovu člana 9, a u vezi sa članom 41. Uredbe sa zakonskom snagom o Oružanim snagama Republike Bosne i Hercegovine, Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine, na sjednici od 27.05.1992.godine, donosi

O D L U K U

o formiranju jedinica Teritorijalne odbrane

Formiraju se sljedeće jedinice Teritorijalne odbrane:

1. 1.Bosanskohercegovačka brigada "Kralj Tomislav". Za komandanta brigade postavlja se general MATE ŠARLIJA.
2. 1.Brigada TO Zenica. Za komandanta brigade postavlja se DUVAK (Rasima) ENES.
3. 11.p.brigada "Zmaj od Bosne". Za komandanta brigade postavlja se ZEJNILAGIĆ ENVER.
4. 12.p.brigada "Hadži Lojo". Za komandanta brigade postavlja se DŽAFERAGIĆ SAFET.
5. 13.Novosarajevska brigada TO. Za komandanta brigade postavlja se ŠEHOVIĆ ENVER.
6. 14.p.brigada Novi Grad - Sarajevo. Za komandanta brigade postavlja se ZYRAPI BISLIM.

   15.p.brigada Novi Grad - Sarajevo. Za komandanta brigade postavlja se BEJIĆ RAMIZ.
7. Bataljon vojne policije Sarajevske regije. Za komandanta bataljona postavlja se TOPIĆ DŽEVAD.
8. Prateća četa za obezbjeđenje Predsjedništva R BiH. Za komandanta čete postavlja se LUKOVAC HARIS.
9. Odred TO"Husić Eniz" - Ilidža. Za komandanta Odreda postavlja se BUKVA SEJDALIJA.
10. Odred TO "Sretno" - Breza. Za komandanta Odreda postavlja se HODŽIĆ DŽEMAL.
11. Odred TO "Misoča" - Ilijaš. Za komandanta Odreda postavlja se ROŽAJAC AVDIJA.

- 2 -

12. 1.Brigada Bihaćke Krajine. Za komandanta 1.Brigade Bihaćke Krajine postavlja se BUTKOVIĆ SAKIB.

13. OdTO Velika Kladuša. Za komandanta OdTO postavlja se BEHRIĆ SULEJMAN.

14. OdTO Kladuša - grad. Za komandanta OdTO postavlja se BAJRO PAJAZETOVIĆ.

15. OdTO Vrnograč. Za komandanta OdTO postavlja se ĐUKIĆ HASAN.

16. OdTO Mala Kladuša. Za komandanta OdTO postavlja se MEMIĆ HASAN.

17. OdTO Bužim. Za komandanta OdTO postavlja se KULAUZOVIĆ FUAD.

18. OdTO B.Otoka-Jezerski. Za komandanta OdTO postavlja se KAHRIĆ MUSTAFA.

19. OdTO Bos.Krupa. Za komandanta OdTO postavlja se PALIĆ DERVIŠ.

20. OdTO Pećigrad. Za komandanta OdTO postavlja se OSMANČEVIĆ MURAT.

21. OdTO Tržac. Za komandanta OdTO postavlja se BEĆIREVIĆ HAZIM.

22. OdTO Ostrožac. Za komandanta OdTO postavlja se PANDŽIĆ KASIM.

23. OdTO Cazin - grad. Za komandanta OdTO postavlja se DIZDAREVIĆ MUNIR.

24. OdTO Ćoralići. Za komandanta OdTO postavlja se MIZIĆ MUHAMED.

25. OdTO Bihać - centar. Za komandanta OdTO postavlja se SALKIĆ AHMET.

26. OdTO Bakšić. Za komandanta OdTO postavlja se VUKOVIĆ FUAD.

27. OdTO Prekounje. Za komandanta OdTO postavlja se TOROMANOVIĆ SEAD.

28. OdTO Brekavica. Za komandanta OdTO postavlja se SKALIĆ MESUD.

29. OdTO Vrata. Za komandanta OdTO postavlja se ADIL BEŠIĆ.

30. 3.Tuzlanska brigada TO. Za komandanta brigade postavlja se

31. 108.Brčanska brTO. Za komandanta brigade postavlja se MUJKANOVIĆ FERID.

32. 2.Tuzlanska brTO. Za komandanta brigade postavlja se LJALI DŽEMAJL.

33. 1.OdTO - Tuzla. Za komandanta Odreda postavlja se DŽAMBIĆ MUHAREM.
2.OdTO - Tuzla. Za komandanta Odreda postavlja se AZIRI ALI.
3.OdTO - Tuzla. Za komandanta Odreda postavlja se KURSPAHIĆ ŠEVAL.
4.OdTO - Tuzla. Za komandanta Odreda postavlja se MUJOVIĆ MIRSAD.
5.OdTO - Tuzla. Za komandanta Odreda postavlja se ĐJORĐJE MARKO.
Inž.bataljon TO Tuzla. Za komandanta bataljona postavlja se PRCIĆ FARUK.

34. 1.Lukavička brTO. Za komandanta brigade postavlja se SALIHBAŠIĆ DŽEVAD.

35. OdTO Kalesija. Za komandanta Odreda postavlja se postojeći komandant.

- 3 -

5.OdTO - Tuzla. Za komandanta postavlja se DJORDJE MARKO. Inž.bataljon TO Tuzla. Za komandanta bataljona postavlja se major PRCIĆ FARUK.

34. 1.Lukavačka brTO. Za komandanta brigade postavlja se klk SALIHBAŠIĆ DŽEVAD.

35. OdTO Kalesija. Za komandanta Odreda postavlja se postojeći komandant.

36. 1.Sprečanski odred Živinice. Za komandanta Odreda postavlja se kapetan I k MALKIĆ SALIH.

37. OdTO - Olovo. Za komandanta OdTO postavlja se VRABAC NIJAZ.

38. OdTO - Solun. Za komandanta OdTO postavlja se HASANSPAHIĆ AKIF.

39. OdTO - Careva Ćuprija. Za komandanta OdTO postavlja se ROTIĆ ENVER.

II

Ministar odbrane izvršiće raspored starješina u komande, odnosno Štabove navednih jedinica i izdati bliža naredjenja o brojnom sastavu i naoružanju formiranih jedinica.

PR. Broj: 1170
27.05.1992.godine
Sarajevo, 27.05.1992.godine

PREDSJEDNIK
PREDSJEDNIŠTBA RBiH
Alija Izetbegović

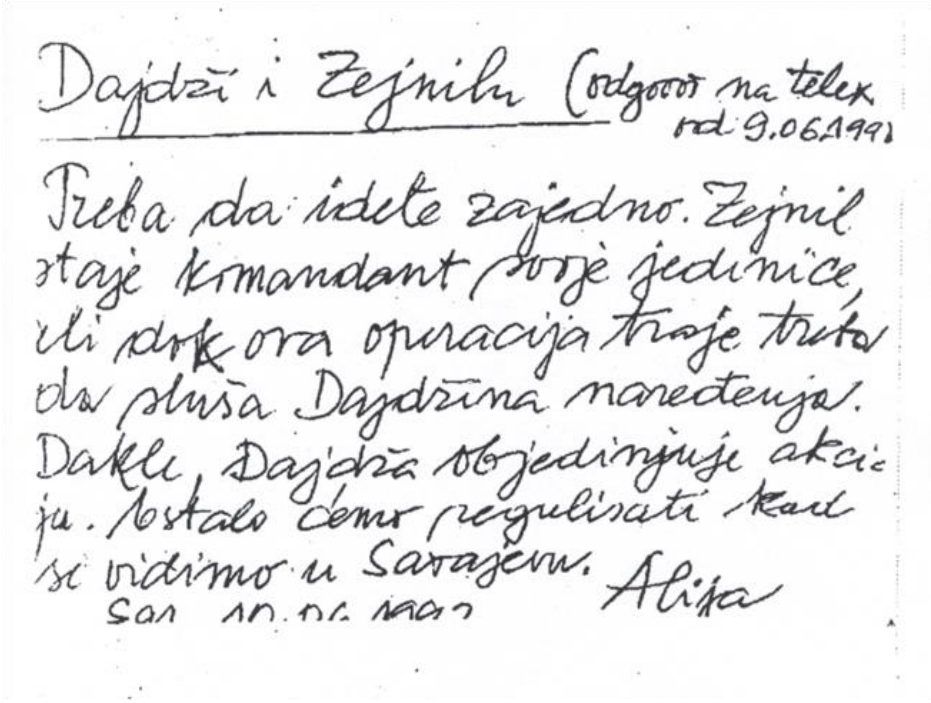

Dajdži i Zejnilu (odgovor na telex od 9.06.1991

Treba da idete zajedno. Zejnil staje komandant borbe jedinice, ali dok ova operacija traje treba da sluša Dajdžina naređenja. Dakle, Dajdža objedinjuje akciju. Ostalo ćemo regulisati kad se vidimo u Sarajevu.

Sar. 10.06.1991 Alija

POLOG
MOSTAR
20456

20456

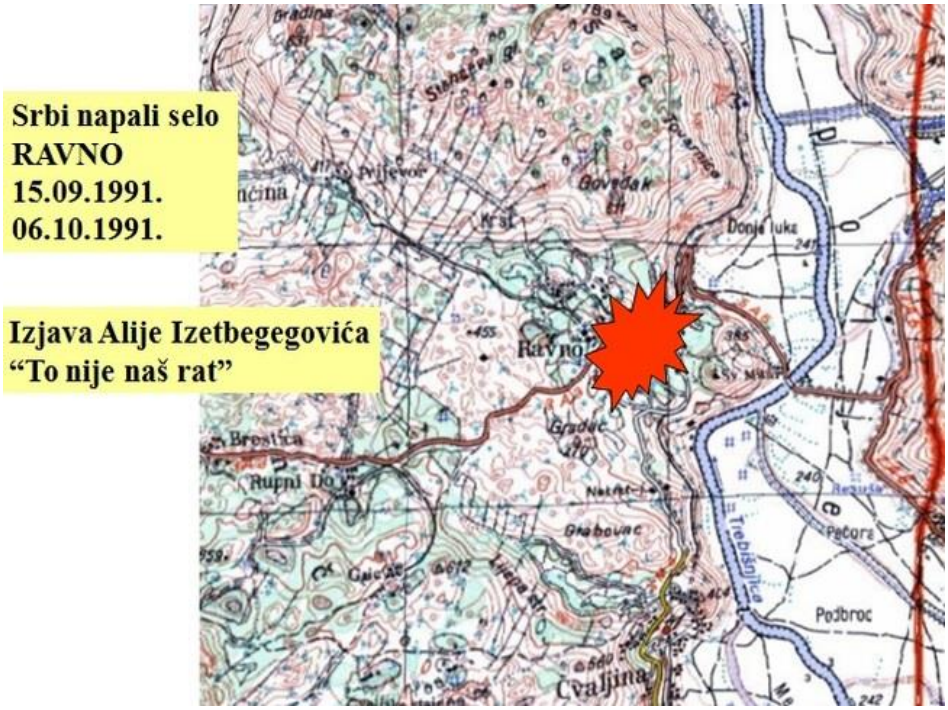

Portal HKV-a, 22. lipnja 2017.

XX.
VALENTIN ĆORIĆ, „POMET U GLAVU“ (KNJIGA AFORIZAMA HAŠKOG UZNIKA S PODNASLOVOM „KROZ KLJUČANICU SE BOLJE NEGO KROZ OTVORENA VRATA VIDI“)

Velika hrvatska antologija uzničkih zapisa - koju su započeli Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan pismima iz tamnice u Bečkom Novom Mjestu svojim suprugama, posebice je glasovito Petrovo Ani Katarini Zrinskoj „Moje drago sercze“ i zbirka pjesama koje je Fran Krsto Frankopan završio u uzama „Gartlic za čas kratiti“ dopunjuje se u dvadesetom vijeku „Uzničkim uspomenama“ Stjepana Radića, zapisima Vlade Gotovca, Marka Veselice, Andrije Vućemila, Zlatka Tomičića, Zvonka Bušića, dr. Franje Tuđmana... nabrajam tek najpoznatije „tamničke pisce“ . Pred nepravdom i osionošću stranih moćnika to je bio krik, poziv, ostavština, testament hrvatskih idealista koji su plaćali cijenu svoje želje za slobodom, ali su željeli i ostaviti budućim naraštajima pisane tragove svojih nadahnuća, čeznuća, idealizma, neustrašivosti, neslomljivosti. Čuvali su tu iskru koja će u dvadesetom vijeku planuti kao baklja pune slobode i suverenosti.

Kad se činilo da nastankom neovisne hrvatske države više ne će biti hrvatskih političkih uznika u domaćim, a ponajmanje u stranim tamnicama, ponovno su se svjetski moćnici lukavo oduprli osnutku hrvatske države, nepravedno i izmišljenim optužbama optužili su hrvatski državni i vojni vrh, a preko njih i samu zamisao hrvatske države, optuženike su zatvorili u hašku tamnicu i poveli proces pred Međunarodnim tribunalom u Haagu. Naši nevino optuženi generali godinama su sjedili u haškim uzama. Bio sam jednom u posjetu generalu Slobodanu Praljku, jedno jutro je bilo dovoljno da osjetim svu težinu njihovog robijanja i poklonim se do poda njihovoj žrtvi. Treba imati snage izdržati godine tog strašnog psihičkog i fizičkog pritiska. Jedina sloboda koja im je preostala je sloboda njihova duha, vjera i molitva.

General Ante Gotovina je „pobjegao“ od „tamničke stvarnosti“, u slobodu stvaranja, u slikanje. Kad su trojica hrvatskih generala dokazali svoju nevinost i pušteni su na slobodu optužili su vojni i politički vrh bosanskih Hrvata i zatočili Šestoricu Hrvata iz BiH, oni se već više od deset godina nalaze u haškoj tamnici. Neki od šestorice uznika nastavili su tu bolnu hrvatsku tradiciju pisanja u tamnici, znak njihove duhovne neslomljivosti. U Haagu piše Slobodan Praljak, piše Valentin Ćorić, za druge ne znam, volio bih da nas i oni iznenade svojim razmišljanjima stavljenim u neki književni oblik.

Lijek protiv rezignacije je duhovni rad

U borbi s ukradenom i ograničenom slobodom i nepravednim optužbama, pred opasnošću od pada u rezignaciju i prepuštanje, psihičkim slomom i potonućem najbolje je lijek intenzivni duhovni rad - ne prepuštanje, jadikovanje, optuživanje

samoga sebe ili drugih potrebno je da se u dubokoj introspekciji sagledaju osobni postupci i nakane, da im se u njihovoj „tamničkoj čistoći“ sagleda njihov pravi oblik, snaga i značenje, propita savjest i ojača duhovna snaga kako bi se izdržala nepravda – jer o nepravdama i politici se uvijek radi kad su hrvatski uznici – nevine žrtve u pitanju .

Pred nama je knjiga aforizama Valentina Ćorića.

„Definicija aforizma (Hrvatska enciklopedija, Leksikografski zavod Miroslav Krleža) aforizam (grč. ἀφορισμός: kratka izreka, definicija), izreka koja se jezgrovitim, poentiranim oblikom izdvaja iz proznog teksta u kojem se pojavljuje. Nefikcionalnost ju razlikuje od vica i anegdote, prozni značaj od gnome i epigrama, izlučenost iz cjeline od filozofske teze, a individualno autorstvo od poslovica i krilatica. U aforizmu se misao, uvid, sud ili stav obično formuliraju u obliku antiteze, paradoksa, hiperbole, igre riječima, aluzije ili kakva obrata. Od hrvatskih su ga književnika rado rabili A. Starčević, F. Kurelac, A. G. Matoš i A. B. Šimić. Aforističnim stilom nazivaju se tekstovi obilježeni diskontinuiranim, premetljivim poretkom rečenica ili fragmenata“.

Aforizam je sažetak, esencija, vrh igle koja „pogađa u živac“, otvara većini ljudi nevidljive i nove poglede na stvarnost, izokreće njeno naličje, otkriva njeno pravo, nepatvoreno lice, pokazuje stvarnost samu. Kratka, mudra, jezgrovita duhovita misao koja nam najednom otkriva sva skrivena značenja, iznenađuje nas paradoksima, začudnostima i duhovitim značenjima. Za stvaranje aforizama potrebno je mnogo životne mudrosti, promišljanja i jasnoće misli, spremnosti na razotkrivanje zabranjenih mjesta, tabua i neistina, često i laži u kojima jedno društvo živi i stvara. Sjetimo se samo aforizama Poljaka Jerzyja Lecza „Nepočešljane misli“ i „Nove nepočešljane misli“ koji su nam lakoćom humora, paradoksa, lako prepoznatljivih aluzija razotkrivali sav apsurd rigidnog socijalizma dok su u Hrvata najbolji predstavnici tog književnog oblika uz već spomenute Ante Starčevića, A.G. Matoša, A. B. Šimića Gustav Krklec, Pajo Kanižaj pa čak i Toma Bebića.

Valentin Ćorić to spasonosno zaranjanje u sebe, to preispitivanje savjesti i duše sažima u jednom od svojih aforizama: Citat: „Čovjek koji ne vidi samoga sebe, ništa ne vidi“. Njega misao sažeta u aforizmu oslobađa, čak ga veseli ta lakoća kojom se smije i sebi i drugima. Kako je lako čovjeku duha pobjeći iz tamnice.

Otvoreni vidici

Valentin Ćorić se imao u koga ugledati, njegov brat fra Šimun Što Ćorić, franjevac, duhovnik i vrsni psiholog pisac je niza odličnih knjiga. Iskustvo, mudrost i dar sažimanja kroz obrat, iznenađenje, začudnost samo su dar Valentina. Mnoštvo aforizama koji „pokrivaju“ sve oblike našeg suvremenog života, ali i našu povijest, osobnu sudbinu, ali i sudbinu naroda, no ponajviše mnogoznačnu i varljivu čovjekovu prirodu izraz su te Valentinove samoće, usredotočenosti, sažimanja na ona najtočnija mjesta i značenja koja većini izmiču iako su im „vrata

otvorena“. Valentin Ćorić život u koji smo uronjeni, kojeg živimo i stvaramo „kroz ključanicu vidi bolje“ od većine nas. Kroz ključanicu svoje ćelije otvaraju mu se vidici i on vidi stvari na začuđujuć, nov način, iznenađuje nas svježinom i lucidnošću svojih zaključaka, nasmijava apsurdnošću i paradoksalnošću mnogih pojava koje nam se čine drukčijim, na koje smo svikli ili robujemo ustaljenim, sterilnim i lažnim pogledima na njih.

Vrsni urednik Stjepan Šešalj uredio je knjigu u devet cjelina u koje grupira slične aforizme, ja bih izdvoji tek nekoliko ključnih pojmova oko kojih autor Valentin Ćorić plete nisku svojih aforizama. To su zatočeništvo; Hrvatska; čovječja priroda – licemjerje, poltronstvo, oportunizam, kukavičluk ; BiH; vjera u Boga i suvremena hrvatska politika.

Citirat ću tek nekoliko aforizama koji pokrivaju svaku od tih cjelina:

Aforizmi koji se odnose na zatočeništvo:

- Neuslišena molitva haškog uznika: Bože, sačuvaj me svjetskih silnika i domaćih izdajica!

- Stvarno ga je zatvor preodgojio, počeo je sličiti na čovjeka iz optužnice

- Pošten čovjek jedino na sudu govori o svom poštenju

- Tko propjeva zlo ne misli, a oni koji propjevaju ne idu u zatvor

- Da bi izbjegao haašku ćeliju, nakon bezbrojnih laži haškim istražiteljima rekao je jednu istinu: da je u ratu bio niko i ništa

- Najnovije dostignuće haške sudske prakse: sudske presude su zamijenili vremenski neograničenima sudskim procesima.

- Praksa je pokazala za ratne zločine obično robijaju oni koji ih nisu počinili

- Bolje država bez suda, nego država s nečasnim sucima

- Ipak je lakše u zatvoru ležati nevin nego kriv.

... na Hrvatsku

- U Hrvatskoj se dobro živi od ugroženosti Hrvata

- Otkad smo ostvarili hrvatski san, neki imaju nesanicu.

- A sve je kod njega bilo u hrvatskom interesu, čak i ono kad je radio za UDBU.

- Hrvatsku je lakše braniti od neprijatelja nego od nekih naših.

Kod onih koji stalno ponavljaju da su puno učinili za Hrvatsku, jedino je vidljivo koliko su učinili za sebe.

- Od kad sam vidio kakvih nas ima, ne pada mi na pamet klicati – Bog i Hrvati, nego – Bog i dobri ljudi.

- Došlo je vrijeme da formiramo nevladinu udrugu za zaštitu Hrvata od nevladinih organizacija u RH.

- Hrvatska je uistinu katolička država. Dosta puta je milostivija prema onima koji je mrze, nego prema onima koji je vole.

- na ljudska proroda:

- Čuvajte se ljudi kojima je rat u glavi, a mir na jeziku.

- Loša čovjeka nikakvi nacionalni stijeg ne može prikriti.

- Izgleda da je unosnije klimati nego misliti glav

- Nije dobro kad oštar jezik viri iz prazne glave.

- Nije postao velik ni kad je druge skraćivao za glavu.

- Otkad zna za sebe, on ne zna za druge.

- Oni koji vladaju lažima, na kraju ginu od istine.

- Njegova je žrtva golema. Sve nas je žrtvovao za svoje ciljeve.

- Sitni ljudi imaju nevjerojatnu osobinu. Brzo rastu.

- Bilo mu je stalo do mog prijateljstva. Sve dok ga nije unovčio.

... Hrvate u BiH

- Ne brinite za broj Hrvata u Hrvatskoj. Hrvati iz BiH se još uvijek iseljavaju.

- Za neke rat u BiH još nije završen. Tamo je ostalo previše Hrvata.

...hrvatsku– jugoslavensku povijest:

- Hrvatski nostalgičari su obezglavljeni. Ni Srbi više ne žele u Jugoslaviju.

- Jugoslavija se odavno raspala, ali još uvijek zaudara.

- Lakše će oni zaboraviti Jugoslaviju, nego privilegije koje su u njoj imali.

- Jugoslavija jepolitički mrtva, ali neki njeni biološki dijelovi još uvijek umiru.

...vjeru u Boga

- Bez obzira što smo svi u Božjim rukama, neki se stalno otimaju.

- Jedino je Isus prije dolaska među ljude znao s kime će sve imati posla. I opet je došao.

- Oni koji druge ponižavaju pred ljudima, bit će poniženi pred Bogom.

- Bog nas pažljivo promatra. Naročito one koji vjeruju da ne postoji.

- Sačuvaj nas, Bože, od ljudi s malo poštenja, a s puno ambicija.

- Čudni su putovi Gospodnji, a još čudnije stranputice.

- Neka vas Bog sačuva čovjeka koji za sve loše događaje odmah zna krivca.

- Oni koji druge ponižavaju pred ljudima, bit će poniženi pred Bogom.

- U nevolji se dobri ljudi mole Bogu, a loši ga proklinju.

-Onaj tko ne prepozna čovjeka u nevolji,ni Bog ga ne će prepoznati.

- Ako grijehe priznate pred ljudima i Bog će vam ih lakše oprostiti.

.. Suvremenu hrvatsku politiku

- SDP ima velikih problema. I kad prešute Tita ne mogu pobijediti na izborima.

- Na kraju izborne priče u RH Most se pretvorio u konzolu na kojoj je izvisio SDP

- Brzo se pokazalo da među kukuriku-kadrovima ima veći broj onih s kokošjom pameti.

- SDP je izgubio izbore! Dobar znak- Hrvatska raste.

- Milanovića je u Kninu bilo nemoguće isprovocirati. On je došao isprovociran.

Hvala Valentinu Ćoriću na ovoj velikoj riznici mudrosti, iz koje dolazi otrežnjenje za mnoge opijene prividom života, lažnim vrjednotama i „bogovima“, zabludama i nostalgijama. Uspio se provući kroz ključanicu haških uza, uzletjeti nad njene kule i zidove, uspeti se toliko visoko da mu ništa ne priječi bistar i pametan pogled na nas, Hrvatsku, na njenu suvremenu povijest i sadašnjost, na naše mane i pogrješke, nečasne porive i htijenja. Ništa ga ne ograničava, sputava i straši, sam je nad svojom tamnicom, politikom koja ga je strpala u nju, Hrvatskom i Hrvatima. „Pomet u glavu“ je lekcija onima kojima stvarnost promiče, koji je ne vide, ne žive je u svoj njenoj zamršenosti i paradoksalnosti. Hvala i čestitke piscu i uzniku na ovoj mudroj knjizi. Njemu kao i ostaloj petorici – Prliću, Praljku, Petkoviću, Stojiću i Pušiću njegovim sudrugovima u haškoj tamnici želim konačno oslobođenje i dokaz nevinosti..

dr. sc. Miroslav Međimorec

Portal HKV-a, 9. listopada 2017.

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.

MIROSLAV MEĐIMOREC,

VARIJACIJA NA SHAKESPEAREOVOG „HAMLETA“ NAKON PRVOSTUPANJSKE PRESUDE HERCEGBOSANSKOJ ŠESTORKI HRVATA

Tek nekoliko sati nakon nepravomoćne presude general Slobodan Praljak javio mi se telefonom, sabran, miran, razložan, citirao mi je središnji Hamletov monolog:

Biti, il ne biti-to je pitanje.

Da li je časnije u duši trpjet

Metke i strelice silovite sudbine

Il' pograbit oružje protiv mora jada

Oduprijet im se i pobjedit?-Umrijet-

-Usnut

Ništa više; dokončamo li u tom snu

Bol srca i tisuće drugih udaraca

Koje tijelo baštini, tad je to svršetak

Što pobožno ga treba željet. -Umrijet-

-Usnut-

Usnut! I možda sanjat. Da, tu je smetnja;

Jer snovi što nas u snu smrti mogu snaći,

Kad stresemo sa sebe vrtlog taj zemaljski,

Oklijevat nas čine. Zbog tog obzira

Ta nesreća života tako dugo traje.

(William Shakespeare *Hamlet*, preveo Josip Torbarina, NZ Matice Hrvatske, Zagreb 1979.)

Potaknut tim telefonskim razgovorom, tom Praljkovom potrebom da se neposredno nakon izricanja presude, kad su još odzvanjale sučeve riječi *u smućenoj mi glavi*, prisjeti i posluži stihovima velikog dramatičara, pjesnika i filozofa Williama Shakespearea kako bi najtočnije izrazio svoje osjećanje, odlučio sam se večeras poslužiti citatima i parafrazama dijelova tragedije *Hamlet*, i u njima potražiti sličnosti, aluzije ili tek slučajne podudarnosti koje na pjesnički način oslikavaju njegov i položaj njegovih sudrugova u sudbini koju im je namijenio Haški sud: dugogodišnje okajavanje grijeha koje nisu počinili, nametanje krivnje koju nisu skrivili, poigravanje sa sudbinama i optuživanje pojedinaca i cijelih naroda, iskazivanje nadmoći svjetskih silnika, oblikovanje, sviranje na njima poput dijaloga Guildensterna i Hamleta u kojem Hamlet pokazuje svoju odlučnost i ne dopušta gaženje svog ljudskog dostojanstva, ne dopušta iskrivljavanje niti stvaranje istine na laži:

Hamlet : Hoćete li svirati na ovoj fruli?

Guldenstern : Ne mogu, moj gospodaru.

Hamlet : Molim vas.

Guiledenstern: Vjerujte mi, ne mogu.

Hamlet : Ali, preklinjem vas.

Guildenstern: Ja uopće ne znam svirati, moj gospodaru.

Hamlet : To je lako kao lagati. Pokrijte ove rupica prstom i palcem, puhnite ustima i frula će progovoriti najrječitijom glazbom. Gledajte; tu su rupe.

Guildenstern: Ali ja ih ne mogu prisiliti da skladno progovore; nedostaje mi vještina.

Hamlet : No, sada vidite kakvu bezvrijednu stvar od mene činite! Htjeli biste svirati na meni; htjeli biste se pretvarati da to znate; htjeli biste isčupati srce moje tajne; htjeli biste me ispitati od najniže note do vrha mog registra. O, ima mnogo glazbe, izvrsnog zvuka, u ovom malom organu, a ipak ga ne možete navesti da govori. Krvi mi božje, mislite da je na meni lakše svirati nego na fruli? Zovite me kakvim god instrumentom hoćete; premda me možete srditi, na meni nećete svirati.

General Slobodan Praljak nije bio iznenađen prvostupanjskim ishodom suđenja mnogo puta je u razgovorima za vrijeme kratkotrajne uvjetne slobode nagoviještao ishod 2:1, od samog početka suđenja je shvatio kolika je intelektualna i ljudska nesposobnost, profesionalni manjak i višak predrasuda kojima su se vodila dva suca (Mađar Arpad Prandler i Švicarac Stephan Trechsel). Nespremni razumjeti i prihvatiti sve argumente obrane, zadojeni svojim komunističkim (Mađar) i svojim socijalističkim nasljeđem (Švicarac), ali i potpunom profesionalnom nesposobnošću na koju je čak i pismenim podnescima upozoravao glavni sudac Jean Claude Antonetti (*da do nekih njihovih zaključaka ne bi došao ni student prve godine prava*) ponašali su se kao oni pravnici/odvjetnici o kojima govori Hamlet u svom razgovoru s grobarima nad Ofelijinim grobom. Dvojica pravnika, Mađar i Švicarac, kao da su gledali samo svoj mali, materijalni interes i veliki politički interes svojih mentora, nezainteresirani za široku sliku svijeta koji ne poznaju i dramatične događaje o kojima presuđuju:

Hamlet : (uzima lubanju iz groba)

Tu je još jedna. Zašto to ne bi bila lubanja nekog odvjetnika? Gdje su sada njegove smicalice, njegova cjepidlačenja, njegove parnice, njegove spletke i dovitljivosti? Zašto trpi da ga taj prosti lopov prljavom lopatom mlati po bundevi, i ne prijeti da će ga tužiti za povredu? Hm! Možda je on u svoje vrijeme bio veliki zastupnik dobara i možda je imao svoje obveznice, svoje mjenice, svoje dionice i kapare, svoja dupla osiguranja, svoje punomoći. Je li to puna moć njegovih punomoći? Je li to njegov finiš *te mu je fina tikva puna fina praha? Hoće li mu osiguranja i*

dupla osiguranja osigurati i od njegovih dobara više od nekoliko pustih papira? Sve darovnice njegovih imanja jedva bi stale u tu rupu. (pokazuje na grob)

Gospoda Slobodan Praljak, Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Milivoj Petković, Valentin Ćorić i Berislav Pušić jedino su se mogli pouzdati u um i ogromno sudačko iskustvo francuskog suca Jean Claude Antonettija i njegov trud kako bi razumio, kako bi duboko prodro u zamršena pitanja: od široke povijesne slike BiH do nasitnijih pojedinosti telefonije, opskrbe strujom i vodom, humanitarne pomoći, navodne blokade Mostara pa do rušenja Staroga mosta. On je u dugim raspravama tražio od generala Praljka i ostalih optuženika objašnjenja, razloge, povijesno-tradicionalne uzroke sukoba koji su doveli do optužnice koja ih je teretila. To se i vidjelo u njegovom izdvojenom mišljenju i intervjuu koji je dao neposredno nakon izricanja presude. Antonetti je i iz tako zamršenog klupka političko-vojno-povijesno-kulturološko-vjersko-nacionalnog pitanja koje sa sobom nosi BiH izvukao onu jedinu nit istine: Ne postoji ZZP (Zajednički zločinački pothvat) i međudržavni sukob dok su druga dva suca od početka do kraja suđenja ostajala na položaju krajnje neprijateljskog odnosa i nerazumijevanja optuženika i njihove odbrane. Neposredno nakon presude general Praljak je bio smućen nedostatkom svake logike, svakog razumnog objašnjenja, svake uzročnoposljedične argumentacije koja bi dokazala njegov ili crimen svakog od šestorice, ta to je jedino i zahtijevao u svojoj završnoj riječi – *da ga Sud u krivnju uvjeri razumnim činjenicama i on će prihvatiti i krivnju i presudu.* Za takvu presudu nisu trebale godine suđenja, mnoštvo svjedoka niti ogromne sume novca da bi se činilo kao da su suci prepisali tužbu, odbacili svaki argument obrane, optužili vodstvo jedne države- Hrvatske- za Zajednički zločinački pothvat protiv druge (BiH) i cijeli jedan konstitutivan narod (hrvatski), znane i neznane sa svojom legitimnom vojnom silom HVO za agresiju, secesiju i razbijanje države koja jedno vrijeme nije ni postojala, u kojoj su se sukobljavale tri zamisli o njenom funkcioniranju, u kojoj su se sukobljavali interesi mnogih sila, poticalo zlo i nije se brinulo o ljudskim i ostalim pravima i zaštitama. Slavio se krvavi pir u kojem su se mnogi dobri ljudi, među njima i šestorka Hrvata iz BiH, našli na položajima s kojih su činili sve kako bi se zlo smanjilo na najmanju moguću mjeru.

U *Hamletu* kao da se odražava i odnos hrvatske politike prema zahtjevima svjetskih moćnika i Haškog suda, njihova podložnost, savitljivost, oportunizam, snishodljivost i sluganstvo? Zar se sve to ne ocrtava u dijalogu Hamleta i Polonija u kojem Polonije spremno odgovara svakom pa i na nevjerojatnijem Hamletovom zahtjevu za iskrivljavanjem istine kako bi zadovoljio njegovu, svakoga moćnika, volju i hir?

Hamlet : Vidite li onaj tamo oblak koji gotovo ima oblik deve?

Polonije : Mise mi, zaista sliči devi.

Hamlet : Meni se čini da sliči lasici.

Polonije : Ima leđa poput lasice.

Hamlet : Ili poput kita.

Polonije : Mnogo je nalik na kita.

Postoji i dijagnoza stanja u državi u kojoj se dogodio zločin, skrivanje i stvaranje nove istine osnovane na laži. Dok Hamlet odlazi za Duhom svog oca koji će ga na najvišem bastionu Elsinora upoznati s istinom o njegovoj smrti dvojica Hamletovih pratitelja progovaraju o državi:

Marcel : Nešto je trulo u državi Danskoj.

Dobri Horacije ne gubi nadu, on zna da je posljednji presuditelj Svemogući, njegova posljednja riječ je – ISTINA.

Horacije : Nebesa će je voditi.

Hrvatskim pobjedama i slamanjem srpskog ratnog stroja 1995. „ Nebesa“ su vodila Hrvatsku i BiH prema završetku krvavog klanja. Tko je u takav rasplet vjerovao 92., 93. 94? Nakon Srebrenice i u očekivanju pada Bihaća Carl Bildt i Velika Britanija predlagale su da se Srbija proglasi pobjednicom u ratu i da se tako okonča taj strašni sukob. Sile nesklone Hrvatskoj, nesklone i kivne na navodne razbijače Jugoslavije, prvenstveno Hrvatsku, dok su podupirale stvarnog razbijača Srbiju, radile su potajno i podlo, rafinirano i cinično na prividu u kojem će agresor Srbija i Crna Gora- nju nikako ne treba apsolvirati od krivnje, crnogorski „junaci“ su 1991. kao i njihovi *đedovi i prađedovi* 1808. i 1918. popalili i popljačkali sve hrvatsko do zidina Dubrovnika) -postati pobjednici i biti nagrađeni teritorijalnim dobitcima dok će napadnute Hrvatska i BiH biti pobijeđene, kažnjene i prisiljene biti izjednačene sa svojim napadačima.

Hamlet : *U podlu igru sumnjam. O da već je noć!*

Dotad mir, moja dušo! Makar zakopana,

Podla će djela izaći na svjetlo dana.

Hamlet je tragedija o oklijevanju, ne činjenju, o kasnoj odluci. I mi smo oklijevali, nismo dovoljno činili. Što nam je sada činiti? Što nam valja činiti? Sjećati se! Ne zaboraviti! Pronositi istinu, govoriti je, pisati. Kao što Hamlet pamti, kao što se on sjeća istine o umorstvu svoga oca:

Duh : Čuj Hamlete:

Razglasiše da me je zmija ujela

Dok u svom vrtu spavah; tako je sva

Danska

Krivotvorenim prikazom o mojoj smrti

Grubo prevarena. Znaj, vrli mladiću;

Zmija što je tvog oca na smrt ujela

Sad nosi krunu njegovu.

……

Zbogom, zbogom,zbogom! Sjećaj me se.

*(*duh odlazi*)*

Hamlet : O, sve vi čete nebeske! O, zemljo! Što još?

Da dodam pakao?-O fuj!-Izdrži,

Srce

Ti moja snago, nemoj ostarjeti smjesta,

Već na noge me podigni.-Da te se

sjećam!

Da jadni duše, sve dok ima pamćenja

U ovoj glavi zbunjenoj.-Da te se sjećam!

……

To je tvoja lozinka:

Zbogom, zbogom! Sjećaj me se!

Što nam je dalje činiti nakon ove neizdržljive, *grube prevare, podlog, gadnog juridičkog umorstva*?

Okupljati se kao večeras? Kao na dan izricanja presude? Kao u dane prije tog teškog i ponižavajućeg 29. svibnja 2013. ili poput skupine BiH studenata na Markovom trgu? Glasno su rekli što misle, glasno su rekli istinu. I spasili svoju dušu.

Jer istina će pobijediti!

Moliti se?

Raščlanjavati do u sitnice presudu i sve njene posljedice?

Okupiti se, poput mladih hrvatskih povjesničara i stručno pripomoći obrani?

Pisati pisma podrške osuđenicima? Sudu u Haagu? UN-u poput akademika Josipa Pečarića? Hrvatskoj vladi?

Sada je kasno od nje tražiti neka otvori arhive, upregne sve najbolje pravničke umove, okupi najbolje odvjetnike, odriješi kesu i u žalbenom postupku pomogne srušiti tu sramotnu presudu. Previše kasno.

Mnogo je pitanja? Na mnoga ja ne znam odgovore.
Jedno sigurno znam-Ne smijemo, ne možemo ŠUTJETI!
Moramo govoriti, suprotstavljati se laži i sudskom nasilju.

Svim svojim srcem rušiti tu lažnu konstrukciju o Zajedničkom zločinačkom pothvatu i agresiji na susjednu BiH, ne slagati se sa stvaranjem privida, virtualnim modeliranjem prošlosti, Domovinskog rata i ratova na području bivše Jugoslavije, nedavne povijesti u kojoj će Hrvatska presudom Šestorki BiH Hrvata postati jedina država optužena za agresiju i „ZZP“, u kojoj će bit osuđeni svi pripadnici HVO-a i bosanskohercegovački Hrvati, Hrvatska i njeni čelnici, pokojni predsjednik Tuđman i ministar obrane Šušak, i mnogi znani i neznani. Ni Slobodan Milošević nije posthumno proglašen krivim za agresiju, ratne zločine i genocid u BiH kao što će biti proglašeni krivim Tuđman, Šušak i mnogi znani i neznani, među njima i mnogi od vas prisutnih pa i ja zbog mog skromnog udjela u obrani BiH Hrvata. Izokrenuta je istina, bezočnim manipuliranjem stvorena nova stvarnost, nova povijest, nova prošlost. Pred očima stotine tisuća svjedoka koji su živjeli tu stvarnost, tu povijest, tu prošlost. Koji nisu željeli rat ni smrt, ratne bogalje, siročad, silovane majke i djevojke. Koje nikakav *konglomerat loših politika* niti *nacionalistička politika* nisu poveli u rat već nam je on bio nametnut,

planiran, pa čak i urođen u samoj nakaznoj prirodi bivše jugoslavenske države, njenih političara, Partije, njene oružane sile. Svi mi smo bili njene žrtve, nama su oduzeli i ukrali tolike godine naših života, ponajviše žrtvama i junacima poput bosanskohercegovačke šestorke kojima su presudili 111 godina tamnice.

Tolike godine suza, boli, nesreće i zla. Tko će nam to vratiti, tko će osuditi prave pokretače rata, prave kradljivce naših života za to razbojstvo, za taj strašan zločin kad Haški sud nije ni podignuo optužnice i proglasio krivim prave pojedince i države, krive za otpočinjanje rata i tako ih oslobodio svake krivnje za agresiju, ratne zločine i genocid?

Tko?

Možemo li to mi, svaki ponaosob, svojim slabim moćima ili zajedno, promijeniti? Na ovakvim mjestima ili na onima gdje narod odlučuje, na izborima ili koristeći se širokom lepezom demokratskih sredstava, od peticija, zahtjeva svojim zastupnicima u Saboru pa sve građanskog neposluha i demonstracija. Ako ne izaberemo ni jedan od tih načina ostaje nam onaj Hamletova prijatelja Horacija: PO ISTINI ĆU PRIČATI !

Horacije : *I dajte da neupućenom svijetu kažem*

Kako se sve to zbilo. Tako ćete čuti

O neljudskim i bludnim, groznim činima,

Nepromišljenu sudu, slučajnom ubojstvu,

O smrti što je lukavost i sila skrivi,

I konačno o neumješnim spletkama

Što pale su na glave začetnika. Sve to

Po istini ću pričati.

Zagreb, Dvorana *Vijenac*, Kaptol, 21. Studenoga 2017.

Dr.sc. Miroslav Međimorec

RAZGOVOR S MIROSLAVOM MEĐIMORCEM U HRVATSKOM TJEDNIKU

Poštovani gospodine Međimorec, nedavno ste objavili knjigu „General Praljak“. Sada nakon tragičnoga čina u haaškoj sudnici, može se reći da ste je napisali malo prerano, ali s obzirom da je trebalo davno i putem knjige širiti istinu o generalu Praljku, možda i prekasno. Kad biste ju danas pisali, uopće nema dvojbe da bi knjiga izgledala drukčije. Poznavali ste dugo generala i bili bliski s njime. Kako komentirate ovaj potresan ishod slučaja Praljak?

U svijetu koji je postao globalno selo - u kojem možete u realnom vremenu doznati kakvu je pastelnu boju haljine i šešira imala engleska kraljica, ili da je nakon skoro 300 godina mornarička straža Kraljičine ratne mornarice smijenila Gardu s medvjeđim šubarama, pa kakva je stražnjica neke neznane ljepotice u Los Angelesu ili da se vjenčao prvi gay par u Australiji - znanje o tome da je jedna mala skupina ljudi u Zagrebu postojano i stalno, od odlaska generala Slobodana Praljka i ostale petorice hercegbosanskih Hrvata u Haag govorila, pisala, tiskala, izdavala, opirala se šutnji koja je zavladala nakon njihovog dobrovoljnog odlaska pred Tribunal za bivšu Jugoslaviju ostalo je nepoznato. Knjiga „General Praljak“, autora akademika Josipa Pečarića i Miroslava Međimorca, tj. mene, za koju kažete da je zakašnjela, posljednja je u toj množine iskaza, komentara, prosvjeda, ukazivanja na nečinjenje svih hrvatskih vlasti, na njihovu šutnju, nedjelotvornost. Pisali smo u „Hrvatskom slovu“ i na portalu HKV-a, organizirali tribine, objavljivali knjige i kolumne, pratili izlaženje dvadeset knjiga generala Slobodana Praljka, predstavili smo i knjigu aforizama Valentina Ćorića „Pomet u glavu“. Akademik Pečarić je raščlanjivao Tribunal u Hagu, prof. Miroslav Tuđman pisao sjajne analize o ratu u BiH i igrama oko njega, Mate Kovačević i Hrvoje Hitrec pisali su i dalje pišu kolumne o Haagu i Šestorki, ali čini se da vijest o našem zalaganju da bar riječima i slovom malo pomognemo Šestorki nije stiglo ni do Velike Gorice, predgrađa Zagreba, a kamoli do vas u Zadru. Oprostite na ovom pomalo ironičnom objašnjenju. Nije stigla ni do Dubrave, jer su javni mediji bili zatvoreni za nas, kočila se svaka riječ o nepravdi prema braniteljima iz Herceg Bosne. U rijetkim vladinim odgovorima na pitanje zašto ne čine ništa u svezi s haškim zatočenicima svoje nečinjenje opravdavali su nemogućnošću uplitanja u suđenje državljanima druge , uz to i prijateljske države. Tako je Šestorka ostala „visiti u zraku“ na milost i nemilost svoje države (BiH) koja ih je potpuno ignorirala i željela im što veću kaznu dok je RH licemjerno šutila i nije činila ništa. A mogla je lobirati, diplomatski javno i tajno, putem prikritih poklisara, intelektualaca i znanstvenika, objašnjavati našu povijest, politiku, tradiciju, kulturu, Domovinski rat, njegovu narav, agresiju Jugoslavije i JNA na nju, činjenice o odvijanju rata, istinu. Mate Kovačević, akademik Josip Pečarić, prof. dr.sc. Miroslav Tuđman, dr.sc. Damir Pešorda, bugarska novinarka Diana Glasnova, Benjamin Tolić, Hrvoje Hitrec, akademik Dubravko Jelčić, moja malenkost i da ne nabrajam dalje, stalno smo „podgrijavali vatru“ i govorili o

Šestorki u Haagu, o političkom sudu, o apsurdu da se sudi onima koji su obranili BiH od srpske agresije, o tome da se izjednačava krivnja, da se mijenja povijest, abolira Srbija i Milošević, mudžahedini i Izetbegovićeva težnja za islamskom državom. „General Praljak“ je bila jedna u nizu knjiga akademika Josipa Pečarića u nju je uklopio i podlistak o Šestorici s Portala HKV. Namjera nam je bila podsjećati, biti stalno prisutni, kucati na „vrata uma“ čitatelja Portala, ukazivati na ključne dokumente, izjave, svjedočenja, zaključke sa suđenja. Zadnji prilog Shakespeareov Sonet 66., u kojem je general u zatvoru često tražio utočište, izašao je u utorak navečer. Prva četiri stiha glase -*Umoran vapim ja za smrću trajno, Kad vidim prâvû Zaslugu u bijedi, jadno Ništa odjevèno sjajno, čistu Vjernost čija riječ ne vrijedi*, ali završava optimistično- *Umoran rado ù smrt bih i tamu, Kad ljubav ne bih tim pustio samu*. Ljubav je ta koja daje nadu, rješenje, pobjedu nad zlom. General je tu ljubav razumio kao ljubav za istinom, pravdom i dostojanstvom, za tu ljubav je učinio ono što je morao. Knjiga je neka vrsta leksikona za razumijevanje osobe i života Slobodana Praljka, nastala je iz vjere da će se jučer, 29. Studenoga, vratiti i više ne će trebati objašnjavati činjenice i dokazivati istinu. Ovako će o njemu trebati napisati ne jednu već više knjiga. A što se tiče samog Praljkovog čina koji već neki tumače kao “veliku kazališnu gestu” ili “kukavičluk” i “bijeg od odgovornosti jednog ratnog zločinca” držim da je to čin dan samo rijetkim ljudima, stari Grci bi ih zvali polubogovima, čin filozofski obrazovanog čovjeka koji svoj život manje cijeni od ideja slobode, pravde, dostojanstva. To je junački čin. Mnogo je dobrih ljudi spremnih pomoći drugima, nešto manje onih koji će žrtvovati život za drugoga, rijetki su oni koji će se poput Sokrata ubiti vlastitom rukom za ideju pravde, protiv laži i manipulacije, za istinu. *Zajednički zločinački pothvat* je podvala i manipulacija svjetskih moćnika koji su pod svaku cijenu htjeli osuditi politički i zapovjedni vrh Hrvata u BiH za zločine koje nisu zapovjedili, nisu za njih znali niti su ih mogli spriječiti. Prihvatiti takvu osudu bilo je neizdržljivo za čovjeka takvih visokih etičkih vrijednosti kao što je bio general Slobodan Praljak.

Kako biste opisali osobnost generala Praljka s obzirom na iskustvo s ratišta s njime, ali i iz svijeta umjetnosti jer ste obojica i redatelji, i sve ono što znate o njemu? Je li on bio čovjek neprispodobiv prosječnome i površnome umu?
Dugo smo prijateljevali. Upoznali smo se na Akademiji za kazalište i film, zbližili za vrijeme moje režije “Zriniade” koja je sedamdesete izazvala veliku pažnju gledatelja i kazališnih profesionalaca.”Zriniada” je na zabavan i ironičan način govorila o mitskom mjestu i osobi hrvatske povijesti-o Sigetu i Nikoli Šubiću Zrinjskom. Slobodan je radio kao honorarni majstor svjetla u ZKM-u, bio je student elektrotehnike i razumio se u struju. Pratio je moje stvaranje te vragometne predstave i valjda smo se dopali jedan drugome. On velik, temperamentan, bučan, inteligentan, okretan, ja srednje visine, suzdržan, staložen, od malo riječi, Don Qujotte i Sancho Panza!? On na početku studija za redatelja, ja već u profesionalnim vodama, on je govorio, ja slušao, ja režirao, on gledao I učio. Odlazili smo na kazališne predstave, filmove, družili se s glumcima naše generacije, bančili, razgovarali, prepirali se, zabavljali. Nakon “Zriniade” otišao

sam na Dubrovačke ljetne igre, a Slobodan u Njemačku konobariti na jezeru Titisee u Schwarzwaldu. Od zarade je kupio garsonijeru, a ja sam dobio nove profesionalne režije. Sljedeće 71. otišao sam ponovno u Dubrovnik raditi "Svrhu od slobode" koja me je s Ivanom Kušanom "ozloglasila" kao nacionalistu i otežala mi život, a Slobodan je opet konobario za dvosobni stan. Prodao ga je, kupio zemljište na Kraljevcu i zajedno s ocem i bratom mukotrpno izgradio kuću. Lopatama su kopali petnaest metara u dubinu, zemlju bacali sve više i više do ceste, a onda u tačke pa do kamiona. Tako je general Slobodan Praljak zaradio svoj prvi milijun!? I križobolju zbog koje je često spavao na golom podu. Bio sam svjedok kad ga je uhvatila bol u Sunji, spavao je na podu do mog kreveta.
Mnogo puta "nije dao na mene"-branio me od napada za "Svrhu od slobode" 71.i sedamdeset i pete nakon izvedbe moje predstave "Maske na paragrafima" Josipa Kosora. U Sarajevu, gradu bratstva i jedinstva napali su me za nacionalizam, zbog podrivanja društvenog uređenja, socijalizma i vjere u Partiju. Na prvoj stranici "Borbe" je izašao zahtjev za mojim hapšenjem. Na razgovoru o predstavi dan poslije Praljak me pred bosanskim komunistima žestoko branio. Poveo me u svoju Hercegovinu, upoznao sam dedu kojeg je obožavao, majku i oca, brata, sestru, prijatelje. Našalio sam se-Ako dođe do rata ja ću u rat s vama Hercegovcima. Godinama smo raspravljali, raščlanjivali političku situaciju u Jugoslaviji, Slobodan je bio jako socijalno osjetljiv. Tko poznaje Praljkov filmski opus zaključit će da su ga mučile teme hrvatske emigracije, položaja žene- radnice, međunacionalni odnosi u Jugoslaviji, u kazalištu je režirao Brechta, Burgessa "Paklena naranča", Orwella pa sjajnu predstavu sačinjenu od pjesama A. G. Matoša s glumcima Božidarom Bobanom i Zlatkom Vitezom. Posebno je bio potresan njegov dokumentarni film o ženi koja u lancima radi na teškoj preši. Promatrao je, razmišljao, pokušavao to umjetnički artikulirati. Kad se dogodio rat slijedio sam ga u Sunju i ratovao sam s Hercegovcima. Prvo što mi je po dolasku u Sunju rekao bilo je: -Držat ćeš se mene, bit ćeš iza mene. Ja za tebe odgovaram tvojoj majci i Vedrani. Moraš ostati živ! O sebi nije brinuo, brinuo je za druge. Sunjski branitelji Slobodana su držali za oca. Bio je sjajan govornik razložan, argumentiran, logičan. Ako si se upustio u nadmudrivanje s njim taj dvoboj si sigurno izgubio Nije volio prepotentne ljude. U Sunji smo primili prvu delegaciju Europskih promatrača, tzv. Sladoledare. U njoj su bili grčki veleposlanik, dva pukovnika nizozemske i francuske vojske, jedan kapetan Čeh. Imali smo odličnu kuharicu gđu Željku Andabak, Srpkinju iz Sunje. Zamislite Srpkinju koja kuha sunjskom zapovjedništvu i vojnicima koji su bili s nama, mogla nas je sve otrovati!? , a mi smo u nju imali povjerenja kao i u još desetke i desetke Srba koji su s nama branili Sunju. Naša Željka je sjajno kuhala i nakon obilaska položaja mi smo pozvali promatrače na ručak. Otpočetka su nas dvojicu podozrivo gledali, dva amatera koji vode tešku obranu mostobrana na neprijateljskom području?! Kad im je Praljak stručno, vojničkim pojmovima objasnio situaciju u Sunji, proveo ih po položajima na željezničkoj postaji i B 52, malo su se opustili. Posjeli smo ih za stol i Slobodan je ustao s čašicom rakije u ruci i rekao da će nas prvo predstaviti - Bojnik Miroslav Međimorec i pukovnik Slobodan Praljak zajedno imamo pet fakultetskih diploma, kazališnu specijalizaciju u Kraljevskom

šekspirskom kazalištu, iskustvo rada u Švedskoj i Njemačkoj, govorimo njemački, engleski, ja pomalo francuski, možemo se sporazumjeti na slavenskim jezicima. Proputovali smo svijet, ljubitelji smo filozofije, povijesti, matematike i umjetnosti. Izvolite izabrati temu o kojoj ćemo razgovarati za stolom-William Shakespeare i njegovi tragični junaci, ili njegovi soneti, Heidegger ili Hegel, Sokrat i Platon, Diderot ili Voltaire, kvantna fizika ili pak neki matematički problem? Ostali su zatečeni. Praljak je toj napuhanoj gospodi koji su vjerovali da dolaze među amatere, neobrazovane Balkance, Hrvate-ustaše, neorganiziranu rulju i zločince jasno i glasno rekao tko smo i što smo, zašto se zalažemo, kojoj kulturi i političkom prostoru pripadamo. Tako se ponašao i pred sucima haškog Tribunala, nazivao ih je časnim sucima, ali bi im rekao sve činjenice i istinu o pitanjima za koja su ga krivili.

Sokratovska generalova smrt u sudnici slomila je svakoga istinskoga Hrvata. To je bio čin s porukom. Što mislite koju je poruku htio general i komu poslati s takvim činom. Je li hrvatsko društvo sposobno razumjeti filozofsku, moralnu ili političku dimenziju njegova čina. Je li svijet ovakav kakav jest, u kojemu je također odjeknula vijest iz haaške sudnice, sposoban shvatiti tu poruku? ***Je li onaj sudac koji je naredio spuštanje zastora sposoban shvatiti poruku?***

Slažem se s vama. Slomila je mene, moju suprugu, mnogobrojne prijatelje iz umjetničkog svijeta, branitelje, poznanike, ljude koji pale svijeće, okupljaju se na misama, taj val se širi cijelom Hrvatskom i područjima BiH gdje žive Hrvati. Praljkova poruka je upućena svima nama. Svim Hrvatima i Hrvaticama, državljanima Hrvatske da postanu svjesni težine odgovornosti koju su dobili u svoje ruke proglašenjem neovisnosti- svoju slobodu, svoju državu, budućnost svoje djece i unučadi, budućnost cijelog našeg naroda. Bili smo svjesni te odgovornosti devedesetih kad nas je vodio pokojni predsjednik Tuđman, poslije njegove smrti mnogi su se trudili da nam dokažu kako nismo sposobni biti sami i svoji, kako su stari i novi gospodari spremni uzeti nas pod svoje. Od samog početka naše neovisnosti neprijatelji u Hrvatskoj i izvan nje bili su žestoko protiv naše slobode i sve su činili da nam je otmu. Pobijedili smo ih u ratu, ali nikako da ih pobijedimo u miru. Zato će nam ljudi poput Praljka nedostajati. On je odlučio biti glas naše savjesti, vrisak koji će nas probuditi, prodrmati, vratiti k sebi. Europa se po ne znam koji put sebično i shodno svom interesu ponijela prema jednom malom narodu koji samo želi slobodu. Ako svi i nisu svjesni filozofske, moralne i političke dubine njegova čina sad je na hrvatskoj intelektualnoj eliti da narodu pojasni to značenje, tu važnost tog snažnog tutnja groma. Slobodan je opalio pljusku nadmenoj Europi koja je pokazala svoju potrošenost. Nesnalaženje i zatečenost sudaca i suda u trenutku kad se taj čin dogodio, dezorganizacija, šlamperaj, zločinački nemar nakon onako lažne i nepravedne osude meni je značio da je Slobodan pogodio tamo gdje je ciljao. Svi se sjećamo suca Arpada Prandlera koji je spavao za vrijem suđenja, antologijsko je bilo njegovo pitanje teče li Neretva na jug ili sjever. Takvi europski kadrovi su sudili hrvatskim okrivljenicima.

Živeći u totalitarnome jugoslavenskome sustavu, bili ste stigmatizirani kao nacionalist, a onda i nakon promjene vlasti u samostalnoj Hrvatskoj, nakon 2000. vaše domoljublje je opet, kao da smo u nekoj tuđinskoj državi, stigmatizirano kao nacionalizam te niste mogli ostati u diplomaciji. Vi ste jednom rekli da imate dobra plaće i da sve možete izdržati. Imate li još dobra pleća da izdržite ovakvu smrt dragoga prijatelja i generala HV-a Slobodana Praljka?

U dosadašnjem životu sam se nekoliko puta dizao i padao, postizavao velike uspjehe u kazalištu i bio osuđen na životarenje na njegovom rubu nakon Hrvatskog proljeća 71. i "Svrhe od slobode". Osamdesetih sam ponovno izborio mjesto u vrhu kazališta da bi devedeset i prve dragovoljno otišao u Sunju. Deset godina sam se trudio biti koristan novoj hrvatskoj državi. Trećesiječanjska vlast me se brzo riješila, no ja sam taj nazovi pad dvijetisućite zapravo shvatio kao novi poticaj. Osjećao sam nepravdu, bio sam ljut na novu vlast koja je stala rušiti sve što smo dotada sagradili. Račanova vlast je bespogovorno prihvatila Haški tribunal i odbacila raniji zahtjev Hrvatske Vijeću sigurnosti UN da se ne uvaži zahtjev Tužiteljstva za uhićenjem hrvatskih generala. Zapravo sam zahvalan komunistima, Račanu i drugovima, zato što su me vratili kazalištu i književnosti, pišem, režiram, imam u glavi nekoliko novih knjiga, drama, filmova. Da sam ostao diplomat možda bih lakše živio, ali draža mi je moja sloboda. Slobodanova smrt me snažno pogodila, taj udarac me pritisnuo k zemlji, bio je neočekivan, tako neočekivan i strašno jak. Pogodio je mene i moju suprugu koja je voljela Bobišu, ta poznavala ga je jednako dugo kao i mene. Ispravit ću se opet, ispravljam se, ne dam se. S Božjom pomoći.

Kamo ide Hrvatske, gospodine Međimorec, kako biste opisali današnje stanje nakon godina ponosa i slave iz 90-ih? Gdje i kada je sve krenulo po zlu?

Krenulo je odmah devedesete jer nismo prihvatili visoke moralne principe, poštenje, pravde i istinu. Možda zbog rata to i nismo mogli, ali trebalo je stalno, malo po malo, u sitnim koracima uvoditi red, odgovornost, brigu za opću imovinu, za dobro sviju. Vratiti se starim hrvatskim vrlinama- radu, poštenju, molitvi, brizi za druge, žrtvi, solidarnosti. Trebalo je lustrirati, odmaknuti stare jugokomunističke kadrove iz nove vlasti. Tvrde da su nam trebali stari kadrovi, njihovo iskustvo i profesionalnost. Hrvatska vojska je nastajala bez njih, srce i volja, domoljublje i spremnost na žrtvu nadomještali su profesionalnost. Učili smo brzo i postajali stručnjaci. HIS su osnovali novi kadrovi, napravili su čuda u sedam godina rada. Stizale su pohvale od velikih i moćnih stranih službi, uspostavljala se suradnja s mnogim državama. S Račanom su se vratili stari profesionalci i potjerali nove hrvatske kadrove. Mesić je otvorio arhiv i dozvolio prevrtanje po državnim tajnama. Koja to država dozvoljava? Srbija je odbila dati takve dokumente, a mi smo puštali novinare da preturaju po transkriptima pokojnog predsjednika po državnim tajnama. Pročitao sam jednog sjajnog kolumnistu da to rade samo idiotske države.

Čega se osobito sjećate, čina ili riječi, iz razdoblja druženja s generalom Praljkom. Kad ste se posljednji put čuli, što vam je rekao. Je li ovakav njegov čin bio predvidljiv. Jeste li ga upoznali da ćete objaviti knjigu o njemu i što je rekao.

Imao je običaj nazivati me telefonom iz zatvora u Haagu, uostalom kao i neke druge njemu drage prijatelje, njega se u zatvor nije moglo zvati. Javljao bi se redovno svaki drugi tjedan. Posljednji put smo se čuli dan nakon promocije knjige o njemu, u srijedu 21. studenoga. Bilo je popodne, upravo smo završili ručak s Vedraninom obitelji iz Splita koja nam je došla u posjetu. Čim sam spomenuo Splićane stao je govoriti po splitski- A jeste obidovali. A jesam te ulovija, sad bi sigurno lega u posteju pa ulovija pižolet. Slobodana Praljka većina ljudi drži za pravog Hercegovca, a on je bio napola Dalmatinac, majka mu je bila s mora, iz Omiša, tamo je od malena ljetovao i beskrajno je volio more. Onda je prešao na knjigu jer je o promociji čuo od svoje supruge s kojom se čuo svaki dan ujutro. - Čuja sam da si opet napisa niku knjigu? Rekao sam mu da je to bio zajednički posao s Josipom (akademik Pečarić), da su uključeni prilozi iz podlistka HKV-a, da bih napisao drukčiju knjigu da me nije Josip iznenadio prijedlogom o spajanju s njegovom. - Mislim da je sve dobro ispalo. Vidjet ćeš. – A jesam li ispa lip na fotografiji, jesam? Ča veli Vedrana? Pitao je za sliku na ovitku. knjige. - Lip si, lip Bobiša, dobacila je Vedrana kad sam joj ponovio njegovo pitanje. –A onda dobro. Na to se oprostio, pozdravio moje Splićane, poklopio telefonsku slušalicu –i otišao u vječnost.

Gospodine Međimorec, odlaze neponovljive ličnosti, s njima nestaje dio našega svijeta. Jeste li razočaran čovjek?

Često se ljutim na stanje u Hrvatskoj, ali razočaran nisam. Znam da društvene mijene, preobrazba dugo traju, posebice kad je društvo podijeljeno kao naše. Čak nisam siguran ni u to da je podijeljeno ili je protuhrvatska manjina drskija, glasnija i još uvijek moćnija?!- od šutljive većine. Potreban je udar, potres, tresak groma, ovakav čin poput Slobodanovog, odbacivanje svih laži, licemjerja, potres koji će pokrenuti društvo prema slobodi, prema stvaranju, slobodnoj inicijativi, razmahu poduzetništva, društvenoj dinamici. Treba nam vjera i hrvatska sloga. Potreban je dogovor svih onih koji su za hrvatsku državu, oni koji su protiv nje ne mogu, ne smiju sudjelovati u vlasti, u upravljanju ovim brodom koji zovemo hrvatskom lađom. Oni njom više ne smiju krmaniti. Mogu mirno živjeti, govoriti, pisati, raditi, ali voditi državu I narod više ne mogu. Treba promijeniti Izborni zakon, u Saboru nam trebaju novi, pametni, razumni ljudi, koji vole Hrvatsku za nju će upregnuti sve svoje intelektualne i fizičke moći. Treba nam duhovna obnova, prevrednovanje, ravnomjeran poticaj svih umjetničkih oblika, očuvanje tradicijske kulture, čuvanje hrvatskog jezika, donošenje Zakona o jeziku kako bi se konačno prekinulo nijekanje milozvučnog nam jezika. I raskrstilo s maglama o zajedničkom jeziku. I mogao bih još nabrajati. Treba nam reforma, promjena, mijena, bolji izbor zastupnika, bolje vladanje, upravljanje, osluškivanje potreba naroda. Hrvatski narod, manjine, baš svi građani ove države zaslužuju konačni raskid s prošlošću, s Jugoslavijom, s komunizmom, s neslobodom, diktaturom,

nedemokracijom. Za to je većina glasovala na referendum devedesete, branila tu odluku krvlju u Domovinskom ratu, sve ove godine iščekivala napredak i bolji život. Narod koji je toliko bio bez slobode to zaslužuje. I mora to sam izboriti.

Ima li hrvatska političare dostojne veličine ideala za koje su ljudi ginuli 90-ih i za koje je, uostalom, i general Praljak popio otrov?

Kako odgovoriti na to pitanje? Nisam bio niti sam želio biti političar već samo umjetnik i odgovorni domoljub koji u vremenu ugroze svoje obitelji, prijatelja, društvene zajednice, domovine staje u njenu obranu. I vraća se svom pozivu, pokušava razviti dar koji mu je dao Bog. No devedesetih su me okolnosti dovele blizu politike pa možda mogu o njoj nešto i reći.

Državnici poput Franje Tuđmana rijetko se rađaju i u naroda većih i ljudima brojnijih od nas. Prvi predsjednik je ostao uzor hrvatskim političarima, posebice onima koji streme biti vođe. Teško je živjeti u sjeni takve veličine, takvog državnika. Dvoje političara, predsjednica Kolinda Grabar Kitarović i predsjednik Vlade Andrej Plenković nadvisuju ostale političare, njihovi istupi, postaju sve odlučniji, jasniji i korisniji Hrvatskoj. Predsjednica čvrsto zastupa suverenističku politiku, stvara dobre veze, sigurno se kreće među najmoćnijim državnicima svijeta. Takav predsjednik Hrvatskoj treba, koji je na civiliziran, miroljubiv način spreman prijepore rješavati dijalogom, razvijati dobrosusjedske odnose, ali pri tom zadržati odlučnost i braniti naše pravo na suverenost, svoj teritorij, svoje interese. Postanimo opet svoji i odlučni kao u Tuđmanovo doba. Andrej Plenković se pokazuje kao inteligentan, obrazovan i vješt političar, i danas u hrvatskoj politici mu nema ravna. Uspio je u nemogućim uvjetima zadržati stabilnost, na ruku mu ide nikad slabija opozicija. Isprva je bio oprezan, prihvaćao je i neke ideje za koje mislim da nisu u interesu hrvatskog društva. Bio je neodlučan oko izbora za neke resore, prepustio je obrazovanje i kulturu, po meni, danas, najvažnijih resora u Vladi, HNS-u, pa neuplitanje oko hrvatskog jezika, pa pitanje rodne ideologije u pretežno katoličkoj zemlji, pa Istanbulska konvencija. Njegovi istupi oko arbitraže o Savudrijskoj vali, presude u Haagu, smrti generala Praljka i pojačana briga za Hrvate u BiH nakon presude Šestorci, odlučnost i čvrstina me ohrabruju. Mislim da bi se Andrej Plenković u daljnje dvije, tri godine mogao razviti u hrvatskog političara kojem narod vjeruje, koji vješto i tvrdo brani hrvatske interese u svijetu a iznutra omogućuje procvat i mijenu društva na bolje. Eto, to je mogući odgovor na vaše pitanje.

I na kraju, Bobiša je bio moj prijatelj. Poticao je u meni ono najbolje, u ratu me čuvao i brinuo se za mene, kao i za sve ostale kojima je bio brižan, ali strog otac i zapovjednik. Nije bio „hvalisavi vojnik“, znao je kad treba reći zbogom oružju i vratiti se životu. Kad je pozvan da pred sudom u Haagu brani Hrvatsku i pravdu ponovno je bio britka uma, veliki general i čovjek neslomljivih moralnih načela. Zauvijek ću pamtiti njegovu odlučnu gestu, ta bolna slika pratit će me do kraja života. Umro je kako bi u nama opet probudio osjećaj za moral, pravdu i poštenje. Tako ja vidim poruku, prosvjed generala Slobodana Praljka.

Zagreb, 2. prosinca 2017. Dr.sc. Miroslav Međimorec

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.

FRA TOMISLAV PULJIĆ, GVARDIJAN

MISA ZA POK. GENERALA PRALJKA I ZA NAŠE OSUĐENIKE U DEN HAAGU
Prigodna riječ, Široki Brijeg, 11.12. 2017.

Slaveći ovu svetu misu za preminulog generala Slobodana Praljka -koji je odrastao u našemu gradu, kao i za petoricu osuđenika u Den Haagu, dobro je odmah na početku reći da to činimo u ime kršćanske solidarnosti i suosjećanja s obitelji i prijateljima pokojnog generala, i posebno - u ovoj prigodi - iz suosjećanja s nepravedno osuđenima i njihovim obiteljima. Činimo to imajući u vidu nauk crkvenog učiteljstva koje upozorava na neke činjenice i pojave u ljudskom društvu koje i dobronamjerne ljude zbunjuju i zavaravaju. Takvo jedno upozorenje uputio je II. vatikanski sabor u Konstituciji o Crkvi Radost i nada (br. 37), gdje stoji: „Kada se naime **poremeti red vrijednosti,** time što je zlo ispremještano s dobrim, pojedinci i razne skupine gledaju samo na svoje vlastite interese, a ne na interese drugih.“

Drugi navod preuzimam iz prve enciklike pape Franje od 29. 06. 2013. **Svjetlo vjere (Lumen fidei):** „U doba poput ovoga suvremenog u kojemu se ...vjeru vidi kao varku, kao skok u prazno koji čovjeku priječi slobodu, važno je pouzdati se i povjeriti se, ponizno i hrabro, milosrdnoj Božjoj ljubavi koja ispravlja izopačenosti naše povijesti... Vjera koja se rađa iz Božje ljubavi, veze među ljudima čini čvrstima i stavlja se u službu pravednosti, prava i mira. Ona ne udaljuje od svijeta, štoviše; ako je uklonimo iz svojih gradova, gubimo pouzdanje

među sobom i ostajemo sjedinjeni jedino iz straha i interesa... Vjera prosvjetljava i prirodu, pomaže nam poštivati ju, pronaći uzore razvoja koji se ne temelje samo na koristi i zaradi, nego koji se odnose prema svemu stvorenome kao daru. I trpljenje i smrt dobivaju smisao od pouzdanja u Boga."
Upravo tako, mi Božjem milosrđu preporučujemo dušu pokojnog generala Praljka i molimo za njegove najbliže da gubitak podnesu dostojanstveno, ponosni na njegov nemjerljiv doprinos za slobodu i dostojanstvo hrvatskoga naroda. Molimo i skrećemo pozornost da je u suvremenom svijetu poremećen red vrijednosti, da smo pozvani ispravljati izopačenu povijest, da se zalažemo za pravednost, neizopačeno pravo i mir.
Malo prije pročitani odlomak iz 30 poglavlja Knjige proroka Izaije kao da je pisan za nas Hrvate pogođene nepravednom haškom presudom: „*Više ne plači...* ***hranit će vas Gospodin kruhom tjeskobe, pojiti vodom nevolje, al se više neće kriti tvoj Učitelj – oči će ti gledati Učitelja tvoga****... i uši će tvoje čuti riječi****...:"To je put, njime idite."***
Mi smo kršćani, Isusovi sljedbenici. Pozvani smo ići njegovim putem istine, pravde, ljubavi i mira. A to putovanje nerijetko se plaća i previsokom cijenom boli i patnje - poput patnje samoga Isusa koji je, posve nevin, strpljivo prigrlio križ i podnio muku i smrt za spas svijeta. Zato, dok stradamo, očima vjere gledajmo Spasitelja i u njegovoj patnji i križu, i u njegovu uskrsnući i slavi. Da poput onih proročkih riječi**: *„Hranit će vas Gospodin kruhom tjeskobe, pojiti vodom nevolje,***" u kojima taj Božji čovjek prepoznaje odgojno sredstvo i ujedno solidarnost sa Slugom Božjim Patnikom koji po muci i križu kroči k slavi uskrsnuća, kao predvodnik Božjega naroda.
Prije negoli zaključno pročitam kratko pismo što smo ga mi širokobriješki fratri uputili našim osuđenicima u Den Haagu, neka mi bude dopušteno prenijeti neka davna iskustva iz povijesti koja je učiteljica života:
Summum ius antiqui summam putabant crucem = Najveće pravo stari smatraju navjećim križem (L. Iunius Moderatus Columella, De re iustica. I, 7).
Summum ius, summa iniuria = Najveće pravo (znade biti) najveća nepravda. (Ciceron, De Off. I, 10,33).
Mogli bismo dodati da zloporaba prava najviše dolazi iz njegove pogrešne primjene, a uvijek ga primjenjuje onaj tko je jači.
Da, nažalost, povijest nas uči da se prošlost ponavlja.

Poštovani gospodin (Valentin Ćorić, Milivoj Petković, Jadranko Prlić i Bruno Stojić)..., žrtvo „ljudske pravde"!
Želimo da Vam Božić – rođendan Isusa Krista koji je posve nevin okrivljen, mučen i ubijen – doista bude dan ponovnog susreta sa Spasiteljem koji će vam dati i utjehu i snagu da svoj nepravedno nametnuti križ nosite kao očit primjer nepravde i zala što ih čine, otupjeli u vlastitoj samodostatnosti i nadmenosti, moćnici ovoga svijeta. Težina istoga križa/osude svaljena je također na leđa našega hrvatskog naroda, ali se ona ne može mjeriti s težinom koja je pritisnula vas kao pojedince.

Vaš supatnik general Slobodan Praljak, kad mu nije ostao ni jedan drugi vid borbe za pravdu, predao se smrti poput N.Š. Zrinskoga, čime će ostati zapamćen i poštovan za sva vremena.

I Vas će hrvatski narod pamtiti kao junaka i žrtvu borbe jednoga malog naroda za goli opstanak, ali i objektivni pravnici koji će, radi poznavanja struke, proučavati nelogičnu i nepravednu Vašu osudu.

Vas četvorica uznika zasigurno ćete biti zapamćeni i po pismu što ste ga uputili obitelji pokojnog generala Praljka, posebice po rečenici kojom ste izrazili svoju plemenitost, ljudskost, kršćansko poimanje patnje i pouzdanje u konačnu pravdu – kad molite: „da nas ne preplavi srditost, već uvjerenje u Božju pravdu.“

Ponosni smo na vas, molimo za vas, i uvjereni smo da će „mir Božji, koji nadilazi svaki razum čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu“ (Fil 4,7). On neka vam dadne snagu i mir!

Fra Tomislav Puljić, gvardijan

IZV. PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ

ČOVJEK (I/ILI SMRT U SUDNICI)

Šok!!!
Pokušavam doći k sebi.
Apsurd. Kako racionalno shvatiti iracionalno? Prolaze dani i ne uspijevam. Još uvijek vrtim riječi generala Praljka. Ne samo one, onoga dana, iz sudnice. Nego i sve one koje je govorio u raznim intervjuima. Sve one koje je govorio u društvu (kada sam pomno slušao). Sve one koje je izrekao na suđenju. I posebno ono što je rekao u Završnom govoru pred Raspravnim vijećem Haaškog suda.

I čovjek se pita imali smisla govoriti u uho bešćutnosti, tuposti, gluhosti, bahatosti. I što onda mogu tom svijetu reći moje riječi. I povijem se u šutnju. U muk! I šutim. Što moje riječi mogu pridonijeti istini, pa, ipak, ako ćemo svi šutjeti i povijati se na vjetru hoće li smisao samožrtvovanja biti ostvaren.
Čovjek ispunjen ponosom. Čovjek ispunjen smislom. Stavlja sebe na žrtvenik istine (prava na život i prava na slobodu svoga naroda). U grčkim tragedijama ideje koje je zastupala žrtva postaju ideje gledatelja tragične drame i ideje svijeta. Taj šok i nevjerica, to buđenje koje se dogodilo uspavanom i uljuljkanom narodu sada se pokušava primiriti i opet ga uspavati u substrukture laži kojim ga se svakodnevno obvija. Život će učiniti svoje. Potreba za kruhom i bijelim kruhom ponovno će prekriti pitanje smisla. I pitanje opstanka. Što dalje od bitnih pitanja; bavite se sporednostima. Prodavači magle ionako će pronaći teme i velika i životno važna područja prodaje i rasprodaje istine (i ljepote i dobrote) za osobnu korist i uspjehe u karijerama. To je Apsurdistan u kojem živimo.
Smrt u sudnici.
Smrt Europe kojoj je Čovjek pokušao dati uzor (kako bi imala šansu živjeti, kako bi iznova imala priliku preispitati vlastita polazišta); još jučer se na sve moguće načine želi omalovažiti. Pronašli su kretene koji ismijavaju žrtvu Čovjeka, iste one kretene koji ne mogu domisliti išta vrijedno zbog čega treba živjeti a kamoli da postoje vrijednosti za koje se živi i umire. Iste one kojima je bila koja žrtva strana; i ovog Čovjeka, i Boga na križu. Oni su vjernici trojstva: use, nase i podase! I promoviraju tu religiju. Religiju onih koji imaju i koji su jači.
Europa se odrekla vlastitih kršćanskih korijena. Jedne civilizacije koja je uzrastala na učenju Učitelja Ljubavi (ljubi Boga iznad svega, svim srcem svojim, svim umom svojim i svom dušom svojom i bližnjega svoga kao samoga sebe). Ako mislite da postoje veliki razlozi za smrt Boga, u pravu ste. Ne kriju se oni u javnim obrazloženjima. Javna obrazloženja odricanja proistječu iz potrebe ozakonjenja ljubavi (pardon, spolnih sklonosti). No, to je tek sredstvo za dokidanje objektivne etike, ona koja ne dopušta toliko žuđeni moralni relativizam (u kojemu je odabranima sve dopušteno a onima drugima sudi se zakonom jačega).

Europa se ne odriče samo kršćanstva ona se polako odriče i svoga antičkog (grčkog i rimskog) nasljeđa. Pravda je (i pravosuđe) njezina prva žrtva. Umjesto podrazumijevane nevinosti dok se ne dokaže krivica – kriv si jer si optužen. Umjesto da tužitelj dokazuje krivicu optuženih – optuženi moraju dokazivati vlastitu nevinost. Umjesto osobne krivice i dokazivanja te krivnje dovoljno je uključivanje u konstrukt udruženog zločinačkog pothvata. I još je dobro kada barem kažu oko čega ste se i radi čega ste su udružili, pa se to donekle može osporavati.

U ovom slučaju taj navodni konstrukt udruženog zločinačkog pothvata je pravomoćnom presudom i objavljen. Parafraziram: Tuđman, Šušak, Bobetko; Prlić, Praljak, Ćorić, Petković, Stojić i Pušić su htjeli uspostaviti granice Republike Hrvatske u granicama Banovine Hrvatske iz 1939. (u sklopu Jugoslavije), ali ovaj put kao samostalne i neovisne države.

Što podrazumijeva da su dijelove teritorija BiH htjeli pripojiti Republici Hrvatskoj (i u tom su smislu organizirali HZ HB i HVO i HRHB) te su uz pomoć vojske HVO okupirali područja u BiH (sve to uz planirana ratna djelovanja s ciljem etničkog čišćenja i počinjenjem kaznenih djela ratnog zločina kao sustavnim zastrašivanjem u svrhu navedenih ciljeva).

Apsurdi optužbe!? Republika Hrvatska u navedenom razdoblju kao žrtva srpske agresije pod kontrolom srpskih snaga (i zaštitom mirovnih snaga UN-a) ima: krajinu kninsku sve do Karlovca, krajinu u Zapadnoj Slavoniji i krajinu u Istočnoj Slavoniji, Baranji i Srijemu. Kada bi se poigravala takvim idejama značilo bi da je pristala na odricanje od vlastitog teritorija i neku vrst teritorijalne kompenzacije na račun BiH. To znači da bi prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman svjesno radio na tom da mu granice Velike Srbije budu kod Karlovca, Gospića, Zadra, Šibenika, Sinja. Da se odriče poveznice s istokom Hrvatske autocestom. Da se odriče istoka Hrvatske i Vukovara. Vukovara koji je umro da bi Hrvatska živjela. Apsurd!? A usput, iako nije nevažno, takav stav Hrvatske bio bi i protiv mišljenja Badinterove komisije koja je ustvrdila da su republičke granice ujedno i granice samostalnih država (i da ih je moguće mijenjati samo bilateralnim dogovorom). Stvarno je taj Franjo, čudo iracionalnosti.

Drugi apsurd proizlazi iz činjenice da su se Hrvati BiH kao žrtve srpske agresije prvi vojno organizirali u svrhu vlastite obrane (i obrane BiH). Da su pred izbijanje hrvatsko muslimanskog rata kontrolirali 16% ozemlja BiH i da su baš kad su krenuli u realizaciju svojih velikodržavnih planova gubili dijelove tog teritorija i na koncu tog sukoba su kontrolirali tek 10% teritorija BiH. Uz, očito, učinkovitu vojnu pomoć Hrvatske vojske izgubili su 6% teritorija BiH od, doduše, višestruko brojnijih muslimanskih snaga (u formiranju).

Treći apsurd je okupacija teritorija što bi podrazumijevalo da HVO nije bio (i ostao) legalna i legitimna vojna snaga BiH. Kao takvu ju je pred Vijećem sigurnosti u lipnju devedeset druge predstavljao Haris Silajdžić. Kao takva je postala najprije udjelnica Vojske Federacije a potom i Vojske BiH. Ako HVO nije bio okupacijska vojska, onda mora da je Grude, Ljubuški, Široki (i da ne nabrajam dalje) okupirala Hrvatska vojska.

Apsurd do apsurda. Ako se činjenice ne uklapaju u unaprijed pripremljenu tvrdnju tim gore po činjenice.
Davno je naš narod ustvrdio: Sila Boga ne moli.
A da je tako uvjerili smo se u samo dva dana. Najprije je Vjerodostojni ustvrdio da je za Hrvatsku presuda neprihvatljiva. Zatim je, trebalo je dan i nešto vremena, vjerodostojno kao i uvijek ustvrdio da je ona djelomično neprihvatljiva. Predsjednica se pred Vijećem sigurnosti izjasnila o toj djelomičnoj neprihvatljivosti.
Pred istim tim Vijećem govorili su Carmel Agius (lik koji je donosio presudu o odgovornosti ljudi za zločine koje niti su naredili, niti su za njih znali u trenutku njihova počinjenja, nego su tek poslije o njima doznali i kojemu se pred licem njegove pravde ubio Čovjek a on nastavio bez trunke sućuti i srca čitati povjerenu mu zadaću) i Serge Brammertz (u ime tužiteljstva Haaškog suda), od onih koji su na tom sudu branili optužene nije pozvan nitko. Što o pravičnosti suđenja misli Prlićev odvjetnik Michale Karnevas mogli smo pročitati ovih dana (navodim samo teze, bez danih obrazloženja): optuženi nisu uživali presumpciju nevinosti, optuženi nisu imali pravedno suđenje, optuženi nisu imali priliku iznijet istinu, suci su presudom potvrdili svoje predrasude, zaključak o udruženom zločinačkom pothvatu donesen je na osnovi indicija, vrijeme za obranu se sustavno ograničavalo, zlonamjerno su korišteni izvaci iz dnevnika Ratka Mladića, Sudsko vijeće bilo je disfunkcionalno, suci nisu bili dorasli zadatku, snishodljivo su se odnosili prema generalu Praljku.
Pred Vijećem sigurnosti nije bilo nikoga da iz pozicije obrane govori o sudu (i suđenju), tako su i utemeljitelji suda očito dali do znanja koliko im je do istine i pravde i posvjedočili istinu o ravnoteži haaške vage kada je slijepa Pravda u pitanju.
Carmel Agius (lik iz priče), između ostalog, ovako je zborio: „Haaški sud je donio nepristranu, neovisnu i učinkovitu pravdu za zločine koje su počinili pojedinci, a ne narodi ili vlade.“
Kada je u pitanju Slobodan Praljak Čovjek isti taj Agius mu je uspio dokazati da je bio Načelnik stožera HVO-a (no, ne i posve sigurno od kojeg do kojeg datuma).
Agiusu, a i svima nama ponovit ću, tek nekoliko riječi iz Završnog govora generala Praljka pred Raspravnim vijećem Haaškog suda: „Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta; - znam da nisam kriv.
Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.
Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.
Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.
Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaj nekih od društvenih znanosti:
pa postane moguće ono što nije bilo moguće,
pa postaje jednostavno ono što nije jednostavno,
pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.
A to zbilja ne bi bilo ništa novo.
Mojih pola sata je isteklo“
I taj Agius koji navodno nije sudio narodima (ili vladama) nego pojedincima za djela koja su počinili ako sad ima vremena i pročita ovaj govor (ili makar ovaj navedeni dio generalova govora) mogao bi, ako već nema snage za herojski čin, ušutjeti i utonuti u svoju beznačajnost.
Serge Brammertz u ime sudišta kojega čine tužiteljstvo i sud (s nepoznatom ulogom obrane) pred istim Vijećem tvrdi sljedeće: „Mi tužitelji i suci smo ustrajali u tom da se sudilo pojedincima, a ne narodima i državama. Očito je da tu poruku nismo prenijeli.“
Da se sudilo pojedincima a ne narodima Haaški je sud već odavno trebao reagirati ne presude Suda BiH koji je i prije pravomoćne haaške presude (pa čak i prije prvostupanjske presude) presuđivao pojedincima iz jednog naroda BiH za udruženi zločinački pothvat i navodnim njegovim sudionicima davao trostruko veće kazne za ista kaznena djela ratnog zločina od onih koja su za slična djela presuđivalo pripadnicima drugog naroda. Ali, nije to zabrinjavalo Međunarodnu zajednicu i haašku pravdu, ne zanima je i ni danas kada se s istim pravosudnim radnjama kani nastaviti.
Da se sudilo pojedincima general Praljak svoju tvrdu vjeru u vlastitu nevinost (dapače, logikom preispitane odgovornosti: znam da nisam kriv); preispitao bi jer je kao čovjek znanstveno nadaren prihvaćao načelo opovrgljivosti mišljenja (zaključka i stava), jer biste svojom presudom uvjerili ga da je mogao bolje, kako je mogao bolje, gdje je mogao bolje i kada je mogao bolje (i to mišlju, riječju, djelom i propustom). Niste to učinili.
I on je s prijezirom odbacio vašu presudu. Radije birajući smrt nego prihvaćajući život s takvom pravdom i njome objavljenom istinom.
I niste ga uvjerili. Birokratski ste odradili zadanu zadaću, a onda je pred vama, bezličinima, uzdigao se Čovjek.

http://www.tomislavcity.com/index.php/kolumne/marko-tokic/item/13019-covjek-i-ili-smrt-u-sudnici

BENJAMIN TOLIĆ

HAAŠKI DAN REPUBLIKE

U srijedu, 29. studenoga 2017., predsjednik žalbenoga sudskog vijeća u predmetu „Prlić i drugi“ sudac Carmel Agius u velikoj je vijećnici Međunarodnoga kaznenog sudišta za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu pročitao posljednju presudu svoje pravosudne ustanove.

Bila je to konačna presuda vodstvu negdašnje Hrvatske Republike Herceg-Bosne (Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću, optuženima i osuđenima od toga sudišta zbog „ratnih zločina“ počinjenih u okviru „udruženoga zločinačkog pothvata“ protiv bosansko-hercegovačkih Muslimana, današnjih Bošnjaka, u muslimansko-hrvatskim oružanim sukobima u hrvatskomu Domovinskom ratu u Bosni i Hercegovini god. 1992./93.

Haaški sud u svomu posljednjem pravorijeku nije škrtario na kaznama. U obama postupcima u predmetu je „Prlić i drugi“ dosudio jednako: Prliću 25; Stojiću, Praljku i Petkoviću po 20; Ćoriću 16; Pušiću 10 – ukupno 111 godina zatvora!

Svečanost je zatvaranja Haaškoga suda očito bila upriličena za Dan Republike, najveći praznik pokojne Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. I protekla bi u najboljem redu i miru da je nije temeljito uneredio jedan osuđenik. Bio je to tjelesni i moralni gorostas – general HV-a i HVO-a Slobodan Praljak! Kada je Agius pročitao njegov dio presude, general nije sjeo, ostao je na nogama. Pogledao je u kamere i viknuo: „Slobodan Praljak nije ratni zločinac!“ Zatim se obratio Maltežaninu Agiusu, Kinezu Daqunu, Amerikancu Meronu, Talijanu Pocaru i Južnoafrikancu Bakoneu Justiceu Molotou: „Sudci, s prijezirom odbacujem vašu presudu.“ I, dok ga je sudac Agius molio da sjedne, general se još više uspravio te pred očima cijeloga svijeta popio – kalijev cijanid. Kada je pao na pod, Agius je zapovjedio da se spusti zavjesa, pa rekavši: „To je sada mjesto zločina“, nastavak svečanosti preselio u drugu vijećnicu.

Naravno, cijeli je svijet odmah izviješćen o događaju. Ali velikomu je medijskom svijetu pravorijek sa smrtnim ishodom tek zgodan *event.* Dio će toga svijeta, poput američkoga TBS-ova komičara Conana O' Briena na tom događaju, koliko se bude dalo, i zabavno parazitirati.

A „Region“? Ako se dan po jutru poznaje, „Region“ će u svojim lažima i prostotama, poput srpskoga glumca Sergeja Trifunovića na *Facebooku,* dugo povlačiti taj *event* za perčin. Događaj je razgalio srpskoga predsjednika Aleksandra Vučića. On se, veli, ne bi rugao Praljkovu činu, ali očito uživa u tomu što su po završnomu haaškom pravorijeku Hrvatska i nesretna Hrvatska Republika Herceg-Bosna u „udruženom zločinačkom pothvatu“ izvršile agresiju na Bosnu i Hercegovinu. U Sarajevu Bošnjaci likuju. Misle da je njima u Haagu svanulo jer

se tamo Hrvatima smrknulo! Nakon takve haaške osude Hrvatske Republike Herceg-Bosne i „kukavičke“ smrti generala Praljka oni će, nadaju se, Bosnu i Hercegovinu dijeliti samo sa Srbima! Dobro, tako misli i govori fukara. Ali to nije bezazleno. Iz tog humusa izrasla je i nezahvalnost Praljkova prijatelja akademika Abdulaha Sidrana, koji ni mrtvomu Praljku ne priznaje ni dobročinstva učinjena njegovoj obitelji. Troškove su, veli Sidran, hrvatskih dobročinstava Muslimanima/Bošnjacima snosile druge države!

Iz svega toga izdignuo se, bez straha od domaćih kukavelja, samo Zoran Čegar, legendarni branitelj Sarajeva, današnji zamjenik zapovjednika federalne policije. On jednostavno veli: Hrvatska nije bila agresor u Bosni i Hercegovini.

Dakle, u svijetu i nesvijetu oko nas ništa novo. No, puno je važnije kako se s tom tragičnom proslavom Dana Republike u Haagu nose Hrvati u Hrvatskoj i u Herceg-Bosni? Državna vlast se u prvi mah ponijela odlično. Ono što su dosad govorili predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović, predsjednik Sabora Gordan Jandroković i predsjednik Vlade Andrej Plenković bilo je potpuno u skladu s očekivanjima hrvatskoga naroda. Vidjet ćemo kako će proći sutrašnja rasprava o radu Haaškoga suda u Sigurnosnom vijeću Ujedinjenih naroda. No, znakovi su loši. Plenković je nakon pokude u *The Guardianu* već počeo uzmicati.

http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/48671-benjamin-tolic-haaski-dan-republike

MARKO MARKOVIĆ

DO BOŽIĆA BI BIO SLOBODAN
Čast mu nije dopustila živjeti s tako nečasnom presudom

Čast mu nije dopustila živjeti s tako nečasnom presudom

Iako je Praljak osuđen na 20 godina, po dosadašnjoj praksi haškog suda, nakon 2/3 odležana kazne, bio bi brzo pušten na slobodu jer je već 13 godina u Hagu.

No, kod Praljka je očito bilo pitanje časti. Nije se mogao pomiriti s etiketom da je ratni zločinac i živjeti s takvom nebuloznom presudom. Čast mu to nije dopustila.

Svi u Hrvatskoj vjerovali smo da će presuda biti drugačija.

U najboljem slučaju nadali smo se da će biti oslobađajuća; u realnom i praktičnom razmišljanju najbliže smo bili procjeni da će biti prepolovljena i da će dobiti vremensku kaznu onoliko koliko su već proveli u Haagu.

Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Slobodan Praljak, Milivoj Petković, Valentin Ćorić i Berislav Pušić dobrovoljno su otišli u Haag 5. travnja 2004. godine. U Haagu su već 13 godina, 7 mjeseci i 24 dana. Ukupno nešto više od dvije trećine kazne koja je dosuđena generalu Praljku.

Od 2000. do 2003. godine, često sam, desetak puta mjesečno, pio kavu s generalom Praljkom. Znao sam da je uspravan čovjek i, premda je ovaj njegov čin iznenađenje i šok za sve, utvaram si da mogu razumjeti njegov čin. On je, prije svega čin časti.

Iako bi, kako smo već konstatirali, do Božića mogao biiti na slobodi, general Slobodan Praljak, kao častan, čestit i uspravan čovjek, general koji zna što je ljudska, vojnička i generalska čast, ne bi mogao živjeti s etiketom te nečasne presude.

Niti je taj epitet želio ostaviti potomcima u naslijeđe.

http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/do-bozica-bi-bio-slobodan-cast-mu-nije-dopustila-zivjeti-s-tako-necasnom-presudom/

BRAMMERTZU I AGIUSU, S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE OPTUŽBE!

Autor: Željko Sakić

Čelnici Haškog suda kritizirali su reakcije hrvatskih vlasti i Hrvata u BiH na prošlotjednu presudu šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata, rekavši na posebnom sastanku u UN-u da se radi o "podrivanju suda" i dokazu da se "zločini još uvijek prihvaćaju".
Tko ste vi, Brammertzu i Agiusu, da si uzimate za pravo prozivati suverenu državu Republiku Hrvatsku?
Ako su utemeljene kritike hrvatskih dužnosnika zbog vaše nesposobnosti i kukavičluka, koji ste pokazali u predmetu Šešelj, dokaz da se „zločini još uvijek prihvaćaju", onda mi je savršeno jasno koliko ste u cijeloj ovoj stvari pristrani i ne prvi puta poniženi.
Spomenuti predsjednik ICTY-a Carmel Agius, koji je nastavio čitati presudu generalu Praljku koji je pred njegovim očima umirao, spominje „podrivanje suda". Suda koji je odgovoran što mu se čovjek ubio u sudnici, da bi potom brže bolje isključili kamere i svoj mandat zaključili skriveni od pogleda javnosti, kako i dostoji onima koji se trebaju sramiti i to ne samo zbog tog trenutka u kome nisu pokazali niti malo ljudskosti, niti pijeteta.
Nije li „podrivanje suda" bilo postupak protiv bosanskohercegovačkih Hrvata, voditi trinaest godina i osam mjeseci? Je li to razuman rok za donošenje presude? Takvim suđenjem koje je moguće samo na tribunalu kojega vode nesposobni Brammertz i Agius, Berislav Pušić kojega su osudili na deset godina zatvora, i nakon trinaest godina i osam mjeseci, još leži u istražnom zatvoru u Haagu!
Jesu li to ti visoki standardi na koje se pozivate, da se kazna služi godinama duže nego što je presuđena?
Također, Valentin Ćorić osuđen je na 16 godina zatvora, a pravni standardi jasno govore da se osuđenici puštaju nakon 2/3 odslužene kazne. I Ćorić još uvijek leži u istražnom zatvoru u Haagu.
Za razliku od ovoga predmeta, u postupku protiv Šešelja dopustili ste da optuženik za ratne zločine presudu čeka na slobodi, što se nije dogodilo nikada u povijesti suđenja za ratne zločine.
Brammertzu i Agiusu, zbog čega ste pustili Šešelja?
Trebam li vas podsjećati da je Šešelj bio na uvjetnoj slobodi od studenoga 2014. godine, kada ga je vaš sud samoinicijativno pustio zbog pogoršanog zdravstvenog stanja odnosno jetrenih metastaza raka debelog crijeva? Sud nije postavio nikakve uvjete za njegovo puštanje na slobodu iz humanitarnih razloga pa je tako i došlo do situacije koja je presedan u povijesti suđenja za ratne zločine da optuženik izricanje kazne dočekuje na slobodi.
Jedine metastaze koje su postajale u ovom slučaju su vaše poimanje prava i pravde i očiti kukavičluk i nesposobnost.

Trebam li vas podsjećati da Šešelj nije ni bio prisutan na izricanju presude te da je oslobođen po svim točkama optužnice?
Kada već imate obraza prozivati najviše dužnosnike Republike Hrvatske, i tvrditi da se "zločini još uvijek prihvaćaju", zar ste zaboravili da je Raspravno vijeće ICTY zaključilo da je projekt stvaranja tzv. velike Srbije bio politički, a ne zločinački cilj?
A u pokušaju ostvarenja tog „političkog cilja" stvaranja "Velike Srbije" i izbijanja na tzv. zapadne granice velike Srbije na crti Karlovac – Virovitica – Karlobag, u Hrvatskoj su od 1991. do 1995. stradale tisuće civila, uništeno je sedamnaest bolnica (na znanje vama koji se pozivate na humanost) i nanesena je ogromna materijalna šteta.
Vaša presuda, dakle, daje za pravo da se taj projekt pokuša ostvariti u nekom pogodnom trenutku, što nikako neće biti moguće bez rata. Ako se taj rat dogodi, opet ćete, Brammertzu i Agiusu, suditi na način kako ste to do sada činili?
Očito je jedini jezik koji razumijete onaj Vojislava Šešelja, pa ću sada citirati što vam je u sudnici poručio čovjek kojega ste samoinicijativno pustili na uvjetnu slobodu:
'Vi svi pripadnici tajništva Haaškog tribunala možete samo da prihvatite da mi popušite k…. Moji pravi savjetnici nisu moji branitelji i zato ne moraju ispunjavati pravilničke uvjete koji su predviđeni za branitelje. Oni samo moraju ispuniti one uvjete koje sam im ja propisao, a vi samo dalje ometajte pripremu moje obrane pa ćete na kraju morati pojesti sva govna koja ste izasrali. J…. vam majku svima", kazao je Šešelj u sudnici.
Brammertz vidi „vrlo negativne reakcije"
Glavni tužitelj ICTY-a Serge Brammertz na sastanku u UN-u posvećenom kraju rada ICTY-a izjavio je: „U Hrvatskoj i hrvatskim dijelovima BiH vidjeli smo vrlo negativne reakcije koje i dalje traju."
Koliko je meni poznato, BiH se sastoji od Federacije i Republike Srpske, dok Hrvati nemaju svoga zasebnog entiteta, a prema vašoj presudi nikada ga nisu niti smjeli imati. Stoga kada Brammertz spominje hrvatske dijelove BiH, to je obična dijabolična farsa.
Brammertzu i Agiusu, ne završđujete daljnje trošenje vremena, s prijezirom odbacujem vaše optužbe.

Autor: Željko Sakić

MLADEN PAVKOVIĆ

SMRT SLOBODANA PRALJKA

Činjenica je da Haaški sud sudi kako vjetar puše. Zbog čega se mi moramo složiti s njihovim optužbama i presudama? Samo zato da se stječe dojam da mi poštujemo njihov nemoralni sud? Sad nakon presuda optuženoj šestorki hrvatskih branitelja iz Bosne i Hercegovine, odnosno nakon spektakularnog samoubojstva časnog i uvaženog generala Slobodana Praljka mnogi su i u Hrvatskoj „progledali“. Sa svih strana stižu osude ovom sudu, koji je znao i drastično pogriješiti, primjerice kod generala Gotovine i Markača. Već smo tada trebali reći „stop“ takvim sucima i takvom sudu. Kad je taj sud dva tjedna prije osudio srpskog zločinca Ratka Mladića već nam je tada moralo biti jasno da će nakon toga osuditi i generale iz BiH, pa da ponovno budemo jedan-jedan. Malo njihove, malo naše. Mnogi pričaju kako to nije presuda Hrvatskoj već – pojedincima, odnosno da taj sud ne sudi državama. A koji to onda sud sudi državama, pa da već jednom znamo tko je bio agresor, a tko žrtva? Generala Praljka možemo vratiti među „žive“ samo ako na sudu dokažemo da nije kriv, kao što i nije. U medijima i na portalima sada je sve puno Praljkovih prijatelja, koji se čudom čude njegovom činu koji je zaprepastio cijeli svijet. A još prije nekoliko godina većina od njih je o ovoj temi šutjela ili je marginalizirala. Među onima koji su se slabo čuli bili su i hrvatski generali (svaka čast iznimkama). General Pavao Miljavac je izjavio da „nisu samo Mesić i Pusić svjedočili protiv Hrvatske u Haagu, već su to činili i neki generali“, ali da ne želi reći njihova imena. Nu, podsjetio bih na jedan tekst koji je objavljen u ožujku 2015., a na koji nije bilo nijednog komentara, dok ih danas, kao što rekosmo, ima kao „mladoga graha“. Očito da Hrvatima treba da ih netko „pukne po glavi“, pa da tek onda reagiraju, da se probude. Tada sam među ostalim (bez odjeka!) napisao i objavio:

„U hrvatskim mediji nema više ni slova o Jadranku Prliću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću. Riječ je o šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata koji su sredinom svibnja 2013. nepravomoćno osuđeni u Haagu na ukupno 111 godina zatvora. Prema optužnici terete se za sudjelovanje u udruženom zločinačkom podhvatu (?) koji je imao za cilj političko i vojno podjarmljivanje, trajno uklanjanje i etničko čišćenje bosanskih Muslimana i ostalih ne-Hrvata s područja Hrvatske Zajednice, kasnije Republike Herceg – Bosne, odnosno s prostora Hercegovine i središnje Bosne. U optužnici je dalje navedeno da je u tom udruženom zločinačkom podhvatu sudjelovalo više osoba, a među njima su Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Janko Bobetko, Mate Boban, ali i neki drugi.

Stječe se dojam da je Hrvatska ostavila ove Junake Domovinskoga rata na milost i nemilost, kao da su oni vodili neke svoje privatne ratove. (Gdje su presude za one koji su istjerali Hrvate iz bosanske Posavine?). No, ako budu i pravomoćno proglašeni krivima, ovaj bi predmet mogao imati dugoročne posljedice na

Republiku Hrvatsku, s obzirom na optužbe i izrečenu formulaciju o udruženom zločinačkom pothvatu.
General Praljak se bori poput lava. Objavio je relativno veliki broj knjiga, prikupio na desetke tisuća dokumenata, ali osim nevolja, prije svega za sebe i svoju obitelj, nije ništa drugo postigao. Izostala je podrška Hrvata, što je sramno da sramnije ne može biti.
Pogledajte samo kako se i na koji način bore Srbi, koji su bili agresori na Hrvatsku, BiH, Sloveniju i Kosovo, kako se bore za svoje „pomozbog" junake. I ne samo to: Srbija kao agresor sudi i zatvara hrvatske branitelje (Veljko Marić i još neki drugi). A što radimo mi, odnosno hrvatsko pravosuđe i Ministarstvo vanjskih poslova? Ništa!
Osim ove šestorke, za Hrvatsku se borio i iznimno veliki broj pripadnika HVO-a. Bili su dobri kad je trebalo. A danas? Danas ih se sramno odbacuje. (Zar ne, ministre Matiću?) Više se cijene članovi Saveza boraca iz II. svjetskog rata nego vojnici HVO-a, što je nedopustivo.
Da su ostali na životu: Tuđman, Šušak, Bobetko i Boban sigurno bi završili u Haagu. Sjećate li se riječi generala Janka Bobetka – ja im živ u ruke ne idem? Čovjek se borio za stvaranje slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, a ta ista država htjela ga je sramno otjerati u Haag, kao što su to učinili i sa generalima Gotovinom i Markačom te Darijom Kordićem.
U Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini nije bilo nikakvog udruženog zločinačkog pothvata. Tko je to izmislio – laže. Lako je sada optuživati Tuđmana (ponajprije sramni Stjepan Mesić) kad se ne može braniti.
Ali, da nije bilo šestorice bosanskohercegovačkih Hrvata teško da bi Hrvatska završila rat u današnjim granicama.
Međutim, potpuno se zaboravlja i činjenica da je Hrvatska izdvajala znatnu logističku potporu Armiji BiH, ali i da je zbrinula nekoliko stotina tisuća muslimanskih izbjeglica iz BiH i osigurala liječenje ranjenim vojnicima Armije BiH u bolnicama, i to u jeku najžešćih sukoba s HVO-om. Je li to taj „zločinački pothvat"?
I tako, dok su general Praljak i ostali (nepravomoćno) osuđeni, što je s onima koji su ubijali i rušili u Vukovaru, Škabrnji, Kninu, Voćinu i u stotinama mjesta i gradova u Bosni i Hercegovini?
Koja to zemlja, poput Hrvatske, proganja svoje istaknute ratne zapovjednike?"

Hrvatsko slovo, 8. prosinca 2017.

Mr. Sc. ŠIME LETINA

GLAS IZ WASHINGTONA

Tragična smrt Slobodana Praljka je posljedica nepravednih pritisaka međunarodne zajednice na Hrvatsku

U srijedu 29. studenog 2017. svjetska javnost, a posebno hrvatska, bila je šokirana dramatičnim činom koji se odigrao u dvorani Haškoga suda. Toga dana prije podne šest bosansko-hercegovačkih Hrvata, koji su se, zbog optužbe za zločine nad muslimanima u Bosni i Hercegovini, 5. travnja 2004. dobrovoljno predali Haškom sudu, a u svibnju 2013. prvostupanjskom presudom bili osuđeni na 111 godina zatvora, ušli su u Hašku sudnicu da saslušaju konačnu presudu petorice sudaca žalbenoga sudskog vijeća. U grupi optuženih bili su Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Slobodan Praljak, Milivoj Petković, Valentin Ćorić i Berislav Pušić. Optužnica ih je teretila za pojedinačnu i zapovjednu odgovornost, podijeljene u tri točke, a te su: teška povreda Ženevske konvencije, kršenje zakona i običaja ratovanja, te zločini protiv čovječnosti.

Poslije podne, nakon izrečene pravomoćne presude, od njih šestorice samo pet ih je izašlo iz sudske dvorane, dok je šesti u vozilu hitne pomoći bio prevezen u obližnju bolnicu. General Slobodan Praljak, nekoliko sekunda nakon što je mirno saslušao potvrdu svoje presude s kaznom od 20 godina zatvora, svoje neslaganje s presudom uputio je petorici sudaca ovim riječima: “Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prijezirom odbacujem vašu presudu”. Bočicu s otrovom, koju je držao u rukama kao što dijete drži igračku, prinio je ustima i iz nje popio otrov. Nakon toga, mirno je sjeo na stolicu i previjajući se u grčevima boli uspio izreći, “popio sam otrov”. Suci su pilatskim pogledom nekoliko sekunda buljili u njega, a nakon toga jedan u drugoga, kao da su tim pogledima, uz njegovo odobrenje, željeli odbaciti osobnu krivnju i svijetu dati na znanje da su oni samo plaćeni izvršioci političke odluke moćnih međunarodnih čimbenika, koji su potvrđivanjem ove presude željeli osuditi Hrvatsku za agresiju na Bosnu i Hercegovinu i time ukaljati hrvatsko ime i posijati novo sjeme nepovjerenja između Bošnjaka i Hrvata.

U sudu je nastao kaos, ljudi su bili u šoku, no predsjednik žalbenoga sudskog vijeća Carmel Agius nije prekinuo suđenje, već je poput dobro izvježbanog glumca, bez osjećaja moralne odgovornosti, samilosti i srama, nastavio s izricanjem presude ostalim Hrvatima, koji su u tom trenutku više mislili na svoga prijatelja i kolegu generala Praljka nego na sudsku presudu i svoju vlastitu

sudbinu. Taj završni i "pobjedonosni" čin haških sudaca ubrzo će se pretvoriti u njihovu osobnu životnu moru, koja će ih progoniti pitanjem, da li je Slobodan Praljak uistinu bio ratni zločinac ili obična žrtva međunarodne zajednice koja je presudu šestorice Hrvata iskoristila za osudu Hrvatske.

Dva sata kasnije general Praljak je preminuo u bolnici. Ispijanjem otrova on je javno potvrdio da radije prihvaća smrt nego li nepravednu osudu. Njegov posljednji krik, izrečen riječima, "suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prijezirom odbacujem vašu presudu", ostat će upamćen kao njegov nadgrobni epitaph.

Slobodan Praljak je bio uvjeren u svoju nevinost. Na Haškom sudu 2011., u svom završnom obraćanju sucima i tužiteljstvu, s gnušanjem je odbacio optužbu u kojoj ga je tužiteljstvo teretilo i usporedilo s nacistima. Takva je optužba Praljku, koji se smatrao pripadnikom tzv. antifašističkog kruga, bila šokantna i neprihvatljiva. Praljak je shvatio kako je ona jednako glupa i nepravedna kao što su bile i sve druge optužbe onih koji su u obrani Tita i njegove Jugoslavije nazivali fašistima i nacistima Hrvate koji su bili za Nezavisnu Državu Hrvatsku. Poput mnogih Hrvata, i on je, ali tek u vlastitoj optužbi i osudi, uspio doći do ispravnog zaključka, da je priljepljivanje fašističke i nacističke etikete Hrvatima koji se bore za svoju slobodnu i nezavisnu državu, bio i ostao jedini argumenta onih koji su bili za Tita i njegovu Jugoslaviju. Praljkova presuda i tragična smrt najbolji su dokaz da haški suci nisu nimalo držali do njegovih ljudskih prava ni životne sudbine. I zato je njegovo inzistiranje da mu se dadne prilika da svoju nevinost potvrdi činjenicama bilo uzaludno. Praljka je, kažu njegovi odvjetnici Nika Pinter i Božidar Kovačić, najviše povrijedila činjenica što Sud nije uzimao u obzir dokaze koje im je on nudio, stotine dokumenata u kojima se tražila odgovornost pripadnika HVO-a, tisuće prijava koje su suci jednostavno ignorirali.

U očima sudaca činjenice su bile nevažne, jer je optužena šestorka bila puki izgovor za pucanje u metu, a meta je bila Hrvatska. Kao što je Tito nakon rata vjerovao da se ubijanje nevinih Hrvata moralo dogoditi kako bi se zadovoljilo Srbe, tako su i haški suci povjerovali da je, zbog budućeg mira na balkanskom prostoru, potrebno izjednačiti hrvatsku obranu sa srpskim napadima, hrvatske branitelje sa srpskim napadačima i ubojicama i uvjeriti bošnjačko političko vodstvo i puk, da je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu, kako bi se time otupile oštrice mržnje između Bošnjaka i Srba. No, povijest je potvrdila da je mišljenje Josipa Broza Tita i njegovih jugokomunista o potrebi ubijanja nevinih Hrvata, kako bi se zadovoljilo Srbe i spasilo Jugoslaviju, bilo ne samo nemoralno i zločinačko, već za Jugoslaviju i smrtonosno. Isto tako, budućnost će pokazati da je haško izjednačivanje hrvatske i srpske odgovornosti za rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, povijesno netočno, nemoralno i nepravedno, a presuda Hrvatskoj, da je izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu, kontraproduktivna i politički veoma opasna. I zato hrvatska vlada ima legalnu i

moralnu dužnost službeno upozoriti međunarodnu zajednicu da ni ona ni hrvatski narod nikada ne će prihvatiti odluku haških sudaca o agresiji Hrvatske na BiH i o postojanju udruženog zločinačkog pothvata.

Istaknuti hrvatski političar i povjesničar dr. Zlatko Hasanbegović je dobro uočio zlu namjeru i cilj haške presude i zato je na inteligentan i razborit način upozorio na njenu opasnost. "Niti jedna presuda Haaškog suda ne može pobiti temeljnu istinu da odgovornost za izbijanje rata snosi srpska politika u zajedništvu s JNA i sve ostalo, kako god sudili o tome, posebice nesretni i tragični bošnjačko-hrvatski rat su posljedica te temeljne činjenice. Hrvatsko državno stajalište može biti jedino takvo da se ne prihvate politikantske, pseudopovjesničarske i jednostrane interpretacije uloge hrvatske države koja se ne može reducirati samo na bošnjački rat već na elementarne činjenice od 1992. do 1995. godine" i dodaje kako ova presuda i njezin neprihvatljiv dio "o udruženom zločinačkom pothvatu koji ne odgovara povijesnoj stvarnosti" ne smiju biti podloga za hrvatsko-bošnjačke odnose… Svi oni koji će neodgovorno parazitirati na tim neprihvatljivim dijelovima presude potkopavat će temeljne interese i Hrvata i Bošnjaka, a time će potkopavati i samu Bosnu i Hercegovinu".

Hasanbegović je također javno rekao da se haško sudište, a posebice njegovo tužiteljstvo, ponašalo kao instrument promjenjivih i licemjernih interesa onoga što možemo nazvati međunarodnom zajednicom. "To se u konačnici pokazalo Daytonskim mirovnim sporazumom i ustavno-pravnom legalizacijom Republike Srpske kojim se zapravo legaliziralo dokazani genocid i njegove političke posljedice koje je upravo dozvolio taj isti Haaški sud", istakao je Hasanbegović.

U ime Hrvatske i hrvatskog naroda nepravednu hašku osudu predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović je javno osudila i odbacila. Ona smatra, poput većine Hrvata, da je ta odluka nepravedna, nemoralna i za Hrvatsku neprihvatljiva, jer je zasnovana na politici, a ne na stvarnim i dokazanim činjenicama. Predsjednica je priznala da je u Domovinskom ratu bilo primjera gdje su hrvatski pojedinci u obrani svojih ognjišta počinili zločine i da oni, bez obzira na opravdanost svoje borbe, trebaju odgovarati za počinjene zločine, ali da nitko, pa ni Haški sud, na temelju toga ne može osuditi Hrvatsku i hrvatski narod kao agresora, jer je Hrvatska jednako kao i Bosna i Hercegovina bila žrtva velikosrpske agresije.

Za razliku od hrvatske predsjednice, bivši predsjednik Stjepan Mesić, glumeći zaštitnika i čuvara Ustavnog zakona Hrvatske, u potpunosti je prihvatio tu odluku kako bi opravdao svoje vazalsko ponašanje, dok je bio predsjednik Hrvatske, prema međunarodnoj zajednici i sudu koji je u njezino ime optužio Hrvatsku za agresiju na Bosnu i Hercegovinu.

Pritisnut javnom kritikom za svoj nečasni doprinos u izricanju nepravedne haške presude, Mesić je u javnoj izjavi rekao:

"Kao drugi izabrani predsjednik Republike Hrvatske u dva mandata poštovao sam i slovo i duh Ustavnog zakona i u skladu s time i djelovao. Prema mojim saznanjima isto vrijedi i za vlade Republike Hrvatske. Dakle i ja kao čelni čovjek države i vlade poštivali smo ono na što nas je Hrvatski sabor obvezao. Svaku presudu svakoga suda, pa tako i ovoga u Haagu, može se propitivati iz perspektive pravednosti i pravičnosti. No, konačnu sudsku presudu valja poštivati i prihvaćati. Odbijanje presude znači nepoštivanje sudstva, a u konkretnom slučaju Haškog suda, značilo bi retroaktivno derogiranje Ustavnog zakona Republike Hrvatske."

Kao pravnik g. Mesić bi trebao znati da odbijanje presude ne znači nepoštivanje sudstva već mogućnost da i najbolji suci, bez obzira na njihovu pravničku sposobnost i dobre namjere, mogu pogriješiti i donijeti nepravednu presudu. U Titovoj Jugoslaviji nije se smjelo dovesti u pitanje odluku suda, ali na Mesićevu žalost, Jugoslavije više nema.

Gospodina Mesića treba također podsjetiti da je upravo on taj, koji ne drži do suda ni sudske presude, a to je dokazao time što je davno prije Haškoga suda optužio i osudio Hrvatsku za agresiju na Bosnu i Hercegovinu. Hrvatski sabor nije nikada Mesića ovlastio ni obvezao da radi protiv Hrvatske.

Haška presuda šestorici bosansko-hercegovačkih Hrvata na kaznu zatvora od 111 godina, a na poseban način osuda Hrvatske, posljednja je nagrada međunarodne zajednice bivšem predsjedniku Hrvatske, Stjepanu Mesiću.

No, Stjepan Mesić, nažalost, nije jedini unajmljenik onih kojima je smetala i smeta opstojnost hrvatske države. Ima ih, nažalost, dosta. Sve dotle dok u Hrvatskoj postoji jugokomunistički mentalitet u kojem je sasvim normalno veličati i slaviti ubojicu Tita, javno paradirati s petokrakom zvjezdom i javno osuđivati one koji se usude izreći, za dom spremni ili Bog i Hrvati, u Hrvatskoj će rasti broj jugototalitarca na koje neprijatelji Hrvatske uvijek mogu računati.

Svakom narodu, pa tako i hrvatskom, teško je priznati vlastite pogriješke i zločine, posebno kad su ti zločini počinjeni u obrani vlastite domovine. Nažalost, svaki pa i najmanji pokušaj priznavanja naših narodnih pogriješaka, čuvari Titove Jugoslavije koristili su za izmišljanje nepostojećih zločina s kojima su opravdavali eliminaciju naše narodne i državne opstojnosti.

"Poslije stvaranja nove, Titove Jugoslavije, nakon Bleiburga i jujgoslavenskih narodnih sudova, nije se moglo govoriti o Hrvatima kao političkome narodu koji bi trebao zauzeti stav prema svojoj prošlosti, nego o Hrvatima kao zatvorenicima, okrivljenicima, osuđenicima na smrt ili dugotrajne zatvorske kazne. To je, naime, bio hrvatski narod od 1945. do 1950. godine kad je Titova Jugoslavija fizički uništavala ili moralno lomila hrvatsku nacionalnu i političku elitu da bi obezglavila narod i ostvarila novoga socijalističkog, jugoslavenskog

čovjeka. Ako je ikoji narod bio suočen sa svojom prošlošću, bio je to hrvatski narod od 1945. do 1950. godine. Plaćao je za zločine, pogriješke i nepravde, koje je počinio i još više za one koje nije počinio. Plaćao je i za političke odluke i poglede koje nigdje nisu smatrani kažnjivim djelom ili zločinom." (dr. Ivo Korsky: Iz ideala u stvarnost, str. 344.)

U optužbama i osudama Hrvata na međunarodnom haškom sudu, mnogi Hrvati vide nastavak politike bivše komunističke Jugoslavije i pitaju se kada će jednom ta hajka na Hrvatsku prestati.

Predviđajući tu međunarodnu hajku protiv Hrvatske i hrvatskog naroda, dr. Korsky je napisao i ovo:
"Za hrvatski javni život bilo bi korisno kad bi se Hrvati, kao narodna zajednica, mogli slobodno suočiti sa svojom prošlošću, bez pritisaka nehrvatskih ili protuhrvatskih središta moći, jer je takvo slobodno suočavanje potrebno za izgrađivanje integralne slobode u novoj hrvatskoj državi." (Isto, str. 345)

Hrvatsko slovo, 29. prosinca 2017.

DR. SC. ANTE NAZOR

NAKON PRESUDE ŠESTORICI BOSANSKOHERCEGOVAČKIH HRVATA – ŠTO O RATU U BOSNI I HERCEGOVINI KAŽU POVIJESNI IZVORI

„SUCI, SLOBODAN PRALJAK NIJE RATNI ZLOČINAC. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU“

Na znakovit datum, 29. studenoga 2017, u Haagu je, kao zadnja u mandatu privremeno uspostavljena Međunarodnog kaznenog suda za područje bivše Jugoslavije, pročitana drugostupanjska presuda šestorici Hrvata za događaje u Bosni i Hercegovini u razdoblju od siječnja 1993. do travnja 1994: Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Valentinu Ćoriću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću i Berislavu Pušiću. Tom je presudom spomenutoj šestorici hrvatskih dužnosnika zapravo u najvećem dijelu potvrđena prvostupanjska presuda iz 2013, u kojoj su optuženi na ukupno 111 godina zatvora. No samo izricanje presude, a sada možemo reći i cjelokupni rad takva suda, obilježio je junački i moralni čin hrvatskoga generala Slobodana Praljka, koji je s prijezirom odbio odluku sudaca da je ratni zločinac i život pod takvom, nepravedno mu nametnutom stigmom.

Osnivanje spomenutoga MKSJ-a u Haagu načelno sam, a sad vidim i naivno, smatrao civilizacijskim iskorakom, kao upozorenje da će počinitelji ratnih zločina biti kažnjeni, ne pomišljajući da će tumačenje zapovjedne odgovornosti biti ovako široko. Na kraju, nakon što se na spomenutom Haškom sudu nije proveo postupak protiv vrha JNA i KOS-a u predmetu Vukovar, nakon što srpskom generalu (JNA/VRS) Mladiću nije suđeno za zločine u Hrvatskoj (uostalom, kakva je to pravda kad se osudi „izvođač radova“, a njegovo djelo – Republika Srpska – ostane netaknuta), nakon lakrdije s četničkim vojvodom Šešeljem, nakon maltretiranja nevinih ljudi koji su privedeni kao zločinci, a potom nakon višegodišnjega boravka u zatvoru pušteni, bez prave isprike (ne mislim samo na besramno suđenje generalima Gotovini i Markaču), nakon što se Beogradu pomoglo sakriti cjelovitu istinu o ulozi tadašnjega srbijanskog vodstva u zločinima u BiH te nakon što je 29. studenoga 2017, nakon trinaest godina (!) trajanja postupka, izrečena ovakva drugostupanjska presuda šestorici Hrvata, može se primijetiti golem raskorak između želje da se „individualizacijom krivnje kazne počinitelji zločina i zadovolji pravda, kako bi žrtve dobile moralnu zadovoljštinu“ i načina na koji se to provodilo. Zapravo, i sama činjenica da MKSJ nema mandat za određivanje uzroka rata u Hrvatskoj i BiH (tko je započeo rat, tko je agresor?!) pokazuje da su u pravu bili oni koji su od početka rada toga suda upozoravali na narodnu izrijeku o „pravu i pravdi“.

Na nepravedan sadržaj drugostupanjske presude šestorici Hrvata priopćenjem je reagiralo i Predsjedništvo Hrvatskog narodnog sabora BiH, upozorivši pritom na moguće dalje posljedice: „Ukoliko se već odlučilo koristiti tezu o udruženome zločinačkom pothvatu (UZP), odgovorno tvrdimo kako su se sva tri navedena vida UZP u istoj ili većoj mjeri mogla i trebala primijeniti i na civilna i vojna rukovodstva Bošnjaka u BiH te ostalih država koje su na različite načine bile uključene u rat u BiH. Stoga ponavljamo kako je UZP apsurdna optužba i ideološko-politički konstrukt izmišljen zbog toga jer Tužiteljstvo nije raspolagalo konkretnim dokazima i činjenicama na osnovu kojih bi bilo moguće utvrditi pojedinačnu i individualnu krivnju optuženih dužnosnika HZ/HR HB i zapovjednika HVO-a. (...) Duboko potreseni gestom generala Praljka, ali svjesni i političke odgovornosti prema hrvatskom narodu i državi Bosni i Hercegovini, posebno upozoravamo na mogućnost da se UZP kao očiti ideološko-politički konstrukt pokuša iskoristiti kao argument za nastavak višegodišnje kontinuirane prakse pravnog i političkog nasilja nad Hrvatima u BiH, odnosno, prakse kršenja i oduzimanja ustavnih, institucionalnih i političkih prava Hrvatima u BiH koju provode zastupnici bošnjačko-bosanskih unitarističkih, majorizacijskih, hegemonističkih i šovinističkih politika potpomognuti određenim predstavnicima međunarodne zajednice u BiH. Sve njih podsjećamo kako su Hrvati u BiH konstitutivan narod. Konstitutivnost Hrvata je zapisana u Daytonskom sporazumu i Ustavu BiH, te potvrđena višekratnim odlukama Ustavnog suda BiH.“

Okretanje teza

Ovakvom presudom šestorici Hrvata za događaje u BiH, koja sugerirajući udruženi hrvatski zločinački pothvat potpuno ignorira povijesne činjenice, spomenuti Haški sud zapravo je presudio sam sebi. Pritom nitko objektivan i ozbiljan ne negira da su i pripadnici hrvatskih snaga počinili zločine nad pripadnicima drugih naroda, što je sramotno i što je za osudu. No, pravda se ne može postići nepravednim presudama ljudima koji zločin nisu počinili, niti su ga planirali ili zapovjedili, samo zato da bi se zadovoljila politička odluka da treba kazniti i nekoga od „visokih dužnosnika“ s hrvatske strane. Hrvatska zajednica Herceg-Bosna osnovana je, u skladu s odredbama Ustava BiH, iz nužde u razdoblju kad središnja vlast u BiH nije mogla zaštititi hrvatski narod od velikosrpske agresije. Jednako tako, Hrvatska republika Herceg-Bosna osnovana je u skladu s planovima međunarodne zajednice o unutarnjoj podjeli BiH (o razlozima njezina osnivanja i njezinu djelovanju vidi: Jadranko Prlić, Prilozi za povijest Hrvatske republike Herceg Bosne, Mostar, 2017). Zahvaljujući Hrvatima BiH je na referendumu stekla uvjete za priznanje, a Hrvati i Hrvatska najzaslužniji su što se BiH uspjela obraniti od velikosrpske agresije. Taj hrvatski obrambeni, a potom i oslobodilački pothvat Haški sud ne spominje, a ističe samo razdoblje od siječnja 1993. do travnja 1994, koje nije moguće razumjeti bez spoznaje o događajima iz prethodnog razdoblja.

Višegodišnja medijska kampanja o zločinima Hrvata u BiH i odgovornosti hrvatskoga vodstva za „pogrešnu“ politiku .prema BiH razlog je što i danas u

dijelu hrvatske javnosti postoji snažna percepcija o negativnoj ulozi Hrvatske i Hrvata u ratu u BiH. Umjesto teze „da je drugostupanjska presuda šestorici Hrvata konačan epilog pogrešne hrvatske, odnosno Tuđmanove – HDZ-ove politike u BiH“, kako su to ovih dana prokomentirali neki političari, nameće se zaključak da je ona epilog dužeg razdoblja specijalnog rata protiv Hrvatske i Hrvata u BiH tijekom kojega su u medijski prostor ubačene brojne laži, dezinformacije i poluistine, a prešućeno je mnogo toga.

Svaki zločin treba osuditi, a njegove počinitelje kazniti – neovisno o njihovoj nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti, te izraziti sućut prema svim nevinim žrtvama u ratu u RH i BiH, no činjenica je da su zločini nad Hrvatima u BiH uglavnom medijski prešućeni ili umanjivani, iako nisu bili ništa manje brojni ni rasprostranjeni od onih za koje se optužuju Hrvati. Istina je da su zločini koje su počinili pripadnici hrvatskih postrojbi u Ahmićima i Stupnom Dolu te zatvaranje i protjerivanje Bošnjaka-muslimana na pojedinim područjima BiH pod nadzorom hrvatskih snaga privukli veliku pozornost politike, medija i međunarodnog Tribunala u Haagu, za razliku od zločina koje su počinili pripadnici Armije BiH nad Hrvatima u Trusini (istoga dana kad je počinjen i zločin u Ahmićima) i drugim naseljima u općini Konjic, Doljanima (općina Jablanica), Gornjem Vakufu, Bugojnu i okolnim naseljima (Gračanica, Vučipolje...), Dusini, Šušnju i drugim naseljima u općini Zenica, Zavidovićima, Kiseljaku (Žepče), Kiseljaku kraj Sarajeva, Varešu, Kaknju i okolici, Vitezu i okolnim naseljima (Križančevo Selo, Buhine kuće, Brdo – Zabilje, Bobaši...), Busovači i okolici, Novom Travniku i okolnim naseljima (Rastovci, Zenepići...), Travniku i okolnim naseljima (Maljine, Čukle, Dolac...), Uzdolu i Hudutskom (općina Prozor), Gračanici, Fojnici i okolnim naseljima (Polje Šćitovo, Ostružnica...), čak i u Grabovici, duboko iza linije bojišta, na teritoriju pod kontrolom Armije BiH (općina Mostar), dijelu Mostara, i drugim naseljima. Prema podacima iz izvora „najmanje sedam puta više civila Hrvata i zarobljenih pripadnika HVO-a ubili su ‘neki’ pripadnici ABiH, nego što su ‘neki’ pripadnici HVO-a ubili civila Muslimana – Bošnjaka i zarobljenih pripadnika ABiH“, a isti omjer navodi se i kod međusobnog protjerivanja.

Prešućeno je i u hrvatskoj javnosti malo poznato čak i ubojstvo osmero hrvatske djece u Vitezu, među koje je 10. lipnja 1993, oko 20.45 sati, pala mina kalibra 120 mm ispaljena iz smjera položaja Armije BiH na prostor zaštićen od snajpera, na kojem su se redovito igrala djeca, hrvatska i muslimansko-bošnjačka. Toga dana nije bilo nijednog muslimansko-bošnjačkog djeteta. Videosnimke toga ubojstva, koje je snimila lokalna TV Vitez, ni jedna inozemna TV-kuća nije htjela objaviti... (Srećko Stipović, Terorizam bez kazne – stradanje Hrvata Lašvanske doline, 1992–2014, Vitez, listopad 2014.)

Koliko ljudi u Hrvatskoj zna za sudbinu srednjobosanske Kate Šoljić, Hrvatice Anice Jurić iz Kovača, kojoj su pripadnici Armije BiH na Sv. Antu 1993. naočigled ubili supruga i tri sina? Jednako tako, u medijima se malo govorilo o zatvaranju i protjerivanju Hrvata na područjima pod vlašću Bošnjaka-Muslimana, a tijekom rata bošnjačko-muslimanske vlasti uspostavile su 331 logor i zatvor, u kojima je bilo zatočeno 14.444 Hrvata, od čega su 10.346 bili civili, a 4098

vojnici. Od toga broja 632 logoraša i zatvorenika su ubijena, a njih 50 okrutno je pogubljeno na ritualan način. Nije se isticao ni podatak, koji je također zanemario Haški sud, da je s područja pod kontrolom HVO-a prognano i izbjeglo 52.000 Bošnjaka, a da je s područja pod kontrolom ABiH prognano i izbjeglo 172.000 Hrvata. S „hrvatskih područja“ otišlo je 9,12%, s „muslimanskih područja“ 43,10%, a sa „srpskih područja“ 47,40% od ukupnog broja prognanih i raseljenih osoba u BiH.

Navedeno vodi zaključku da su u hrvatskom medijskom prostoru, kad je riječ o BiH, svjesno prevladavale informacije o žrtvama jednog naroda kako bi se politika vodstva drugog naroda – Hrvata – mogla prikazati kao zločinačka. Naglašavam da ovo govorim kao osoba koja smatra da je velikosrpska politika glavni uzrok stradanja u Hrvatskoj i BiH te kao osoba koja je vjerovala u mogućnost zajedničkoga hrvatsko-muslimanskog otpora zajedničkom agresoru u BiH. Nakon svega, samo iskreno suočavanje vodstva svakoga konstitutivnog naroda u BiH sa zločinima koje su počinili pripadnici postrojbi vlastitih oružanih snaga može osigurati mirnu budućnost u BiH, čiji stanovnici trebaju živjeti jedni uz druge.

Konstruiranje hrvatske krivnje

Činjenica je i da bi većina odluka, odnosno objašnjenja odluka Žalbenoga vijeća kojim se opravdava teza o UZP-u, pala u svakoj ozbiljnijoj znanstvenoj raspravi. Stoga je tvrdnja da je udruživanje Hrvata u Hrvatsku zajednicu / republiku Herceg-Bosnu zločinačke naravi, kao i pomoć koju je pritom pružilo hrvatsko vodstvo, za Hrvate neprihvatljiva i uvredljiva. Budući da ovdje nema dovoljno prostora za cjelovitu i detaljnu raščlambu, samo ću se osvrnuti na neke navode iz priopćenja Tužiteljstva nakon proglašenja drugostupanjske presude. Primjerice, da je „Žalbeno vijeće potvrdilo zaključke Raspravnog vijeća da su ključni članovi tadašnjeg čelništva Hrvatske, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, ministra obrane Gojka Šuška i Janka Bobetka, visokog generala Hrvatske vojske, dijelili zločinački cilj da etnički očiste bosanske muslimane i doprinijeli ostvarivanju tog cilja“. Ta netočna teza temelji se na necjelovito prikazanim izvorima, posebice na selektivno prikazanim transkriptima razgovora iz Ureda predsjednika. U zaključcima o tadašnjoj „pogrešnoj“ politici hrvatskoga vodstva prema BiH vidljivo je da Haško tužiteljstvo, kao i dio političara i povjesničara u Hrvatskoj, koji ni danas ne smatraju da je za raspravu o sadržaju transkripata iz Ureda predsjednika potrebno pročitati barem neke od njih, potpuno zanemaruje sadržaj razgovora između hrvatskoga predsjednika Tuđmana i predsjednika bošnjačko-muslimanskog dijela Predsjedništva BiH Alije Izetbegovića, u kojima je on zastupao ultimativan i isključiv stav da će BiH „biti građanska država ili će biti građanski rat“! O tome govore brojni izvori objavljeni u novoj knjizi Miroslava Tuđmana, Druga strana Rubikona – politička strategija Alije Izetbegovića (Zagreb, 2017).

Fokusirajući se uglavnom na predsjednika Tuđmana i traženje krivnje Hrvatske, mnogi su „zaboravili“ da se korijeni Izetbegovićeve doktrine nalaze u njegovoj

Islamskoj deklaraciji, koju je napisao 1969–1970. Za njega su nacionalni interesi nelegitimni u višenacionalnoj BiH te se zbog toga uporno zalagao za jednu, unitarnu Bosnu i Hercegovinu, bez tri konstitutivna naroda i bilo kakvih entiteta na nacionalnoj osnovi.

Jednako tako, Tužiteljstvo je u priopćenju istaknulo da je zajednički cilj sudionika UZP-a bio „preuzimanje kontrole nad teritorijem u BiH“ kako bi se „omogućilo ujedinjenje hrvatskog naroda u Hrvatskoj i BiH“ te da je zbog toga, između ostaloga, u navedenim općinama „prisilno raseljena desetina hiljada bosanskih Muslimana“, od siječnja 1993. do travnja 1994. No takvoj tezi suprotstavlja se pitanje kako je Žalbeno vijeće moglo zanemariti činjenicu da su upravo Hrvati pristali na sve prijedloge unutarnje podjele BiH, kao i da su potpisali Washingtonski i Daytonski sporazum, što izravno negira spomenutu tvrdnju Tužiteljstva. I sam pogled na memorandume i pečate Hrvatske zajednice, a poslije i republike Herceg-Bosne, na kojima se uvijek na početku nalazi naziv države – „Bosna i Hercegovina“, a potom naziv zajednice/republike Herceg-Bosne, govori o ciljevima hrvatskoga vodstva. Činjenica da naziva države Bosne i Hercegovine nema na memorandumima i pečatima Republike Srpske, jasno pokazuju kakve su namjere bile srpskoga vodstva u BiH, i upozoravaju da ih nije primjereno poistovjećivati s politikom hrvatskoga vodstva.

Izvori govore drukčije

Također, dok se govori o prisilno raseljenim muslimanima, prešućuje se podatak da su u istom razdoblju pripadnici ?Armije BiH i mudžahedini na području Središnje Bosne, koje se prema planu međunarodne zajednice trebalo naći u hrvatskoj provinciji, protjerali više od 150.000 Hrvata i ubili 1051 Hrvata, od toga 121 dijete. Zar to nije UZP, zar nije očigledna namjera Armije BiH da spomenuto područje osvoji i etnički očisti od Hrvata, o čemu svjedoče izvori o sastancima i planovima zapovjedništva Armije BiH, te provedba i ciljevi operacije „Neretva ‘93“?

Oružani sukob između Hrvata i Bošnjaka-Muslimana u BiH nije moguće objektivno ni cjelovito prikazati ako se ne razumije što je rat, odnosno ako se zanemaruju vojni i sociološki aspekti rata. Sukladno tomu, američki vojni povjesničar Charles R. Shrader u svojoj knjizi Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni – vojna povijest 1992–1994. (Zagreb, 2004) zaključio je da su „ključne činjenice o muslimansko-hrvatskom sukobu na tom području temeljito iskrivljene zbog raznih ideologijskih, političkih i društvenih i osobnih interesa“, da su rijetki koji su pisali ili govorili o tom sukobu, posebice novinari, „bili dovoljno osposobljeni ili spremni činjenično stanje analizirati i o njemu točno izvještavati“ te da „svatko tko zna išta o vojnim pitanjima (i o dokazima) nikad ne bi zaključio da su Hrvati započeli sukob u središnjoj Bosni“, odnosno da je „ICTY pogrešno presudio da je postojao veliki plan etničkog čišćenja tog područja od Muslimana“, jer je „zapravo bilo sasvim obratno“. Uostalom, omjer snaga Armije BiH i HVO-a u središnjoj Bosni bio je znatno u korist Armije BiH – od 6:1 do 9:1, posebice nakon što se na području Travnika, Bugojna, Zenice i u Lašvanskoj

dolini do kraja 1992. našlo najmanje 70.000 Bošnjaka – Muslimana protjeranih s teritorija pod kontrolom srpskih snaga, koje je trebalo zbrinuti i osigurati im krov nad glavom (Slobodan Praljak, Pomoć RH Muslimansko-Bošnjačkom narodu i Armiji BiH tijekom 1991.–1995., Zagreb, lipanj 2007).
Shrader drži da je vrlo rano, „već u jesen 1992, muslimansko vodstvo u Sarajevu donijelo strategijsku odluku o pokretanju rata protiv Hrvata, zato što su oni bili slabiji od Srba", a pritom se poziva na izjave prvoga načelnika Glavnog stožera Armije BiH generala Sefera Halilovića i njegovu knjigu Lukava strategija (Sarajevo, 1997). U prilog tomu govori i podatak da je zapovjednik Armije BiH Sefer Halilović već potkraj prosinca 1992. u Sarajevu, u sjedištu Prvog korpusa u Ulici Danijela Ozme, na sastanku zapovjednika Armije BiH održao govor te uzviknuo: „Naš barjak će se viti u Pločama!" (Slavko Zelić, HVO u obrani Sarajeva 1992/3, ZG–Mostar). Dakle, izvori jasno pokazuju da je Armija BiH imala planove za napad na Hrvate i HVO prije siječnja 1993, odnosno razdoblja u kojem je, prema tvrdnji Haškoga suda, počela provedba hrvatskoga UZP-a!
U tom kontekstu treba spomenuti da tvrdnja iz priopćenja Haškoga tužiteljstva da su dijelovi Hrvatske vojske „direktno sudjelovali u sukobu u Bosni i Hercegovini" prešućuje činjenicu da oni nisu angažirani u BiH radi promjene granica i pripajanja dijela teritorija Hrvatskoj, kao srpske snage u RH, nego radi obrane hrvatskih područja i autonomne jedinice unutar BiH, prvo od agresije srpskih snaga na BiH, a potom od napada brojčano nadmoćnijih snaga Armije BiH, čiji je cilj bio izlazak na more te eliminacija Hrvata iz središnje Bosne i područja uz Neretvu. S obzirom na to da u razdoblju koje Haško tužiteljstvo uzima kao sporno (siječanj 1993–travanj 1994) broj angažiranih dragovoljaca i snaga iz HV-a u BiH, u sukobu s bošnjačko-muslimanskim postrojbama, koje su popunjavali i mudžahedini pridošli iz raznih islamskih država, nikada nije bio veći od 1400, maksimalno 1800 ljudi (ako se ne gleda samo pješaštvo na liniji), i laicima je jasno da te snage nisu bile dovoljne ni za kvalitetnu obranu, a kamoli za agresiju na drugu državu.
O tome zašto je došlo do sukoba Armije BiH i HVO-a mišljenja se razlikuju, iako cjelovito pregledani izvori nedvojbeno pokazuju da je hrvatska politika prema BiH bila jasna u pokušaju zaštite hrvatskoga naroda, ne dovodeći u pitanje međunarodno priznate granice te države. Na kraju, politika tadašnjega hrvatskoga vodstva prema BiH, odnosno prema drugim narodima u BiH, bez koje Bosna i Hercegovina ne bi opstala kao država, može se prikazati kroz govor ratnog ministra obrane Gojka Šuška, Hrvatima iz BiH, na skupu u Livnu: „Vi niste pomogli ni hrvatskom narodu u Herceg-Bosni, ni hrvatskoj republici koja je matica svih Hrvata, ako Musliman u Livnu i Srbin u Mostaru ne bude imao ista prava kao i Hrvat, jer to je samo garancija da će Hrvat u Sarajevu i Hrvat u Banjaluci i Hrvat u Zenici imati svoja prava. I ako oni prema nama učine zločin, onda dokažimo da nas ni vjera, ni civilizacijska tekovina nije uputila na to i neće dozvoliti da im uzvraćamo istom mjerom."
To je bila politika hrvatskog vodstva i Hrvata prema BiH!

dr. sc. Ante Nazor

Vijenac

https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/28291-nakon-presude-sestorici-bosanskohercegovackih-hrvata-sto-o-ratu-u-bosni-i-hercegovini-kazu-povijesni-izvori.html

DAMIR BOROVČAK: ČAST ČASNOG GENERALA SLOBODANA PRALJKA

Slobodan Praljak (72) umirovljeni je general-pukovnik Hrvatske vojske, Rođen je 2. siječnja 1945. u Čapljini u BiH, a preminuo je 29. studenog 2017. u Haagu. Tog je dana u sudnici br.1 u Haškom tribunalu, pod predsjedanjem malteškog sudca Carmela Agiusa pročitana presuda Žalbenog vijeća Jadranku Prliću, bivšem predsjedniku vlade Herceg Bosne, kojem je odbijena žalba i potvrđena kazna zatvora od 25 godina. Potom je Bruni Stojiću, bivšem ministru obrane, sud također odbio poništiti presudu ili naložiti ponovno suđenje te potvrdio kaznu od 20 godina zatvora. Potom je i Slobodanu Praljku, bivšem načelniku Glavnog stožera HVO-a, odbijeno poništenje presude te potvrđena kazna od 20 godina zatvora.

General Slobodan Praljak poslije presude ostao je stajati i potom je uzviknuo: "Praljak nije ratni zločinac. S prezirom odbacujem vašu presudu". Istog trenutka je iskapio malu čašicu i potom sjeo. Sudac je koji trenutak potom zbunjeno naredio da se prekine izricanje presude i zatražio da se "spusti zastor".

U samom času tog čina bilo je jasno da se nešto dramatično dogodilo. Moglo se je pretpostaviti da je ispijanje čašice bilo ispijanje otrova, no teško je bilo vjerovati jeli to doista moguće u haškoj sudnici. Kamere nisu prikazale što se tog časa zbiva u prostoru optuženika, no vidjelo se da se Petković zbunjeno okrenuo udesno, prema susjednom mjestu gdje je sjedio Praljak. To je drama koju smo mogli vidjeti preko tv-ekrana u sudnici Haškog tribunala. Slijedi više od dva sata neizvjesnosti, u kojem vremenu slijede samo pretpostavke, no nema pouzdanih informacija. Vijest da je general Slobodan Praljak preminuo, dolazi tek poslije dva sata od čina ispijanja otrova.

General Slobodan Praljak častan je čovjek i vojnik. Tako je kao dragovoljac 03. rujna 1991. branio Sunju, gdje kasnije postao zapovjednikom obrane tog mjesta pored Siska. Od 24. srpnja do 8. studenoga 1993. bio je zapovjednik Glavnog stožera Hrvatskog vijeća obrane (HVO). Iz tog razdoblja datira vijest da je u Prozoru stao na tenk i rekao vojnicima da krenu za njim prema Uskoplju nakon što su crte obrane počele popuštati. Haški sud mu je sudio i za odgovornost za rušenje Starog mosta u Mostaru, iako je dan ranije smijenjen s dužnosti zapovjednika HVO-a. Praljak je tvrdio kako je most srušen aktiviranjem eksploziva postavljenog na lijevoj obali Neretve na kojoj je bila Armija BiH. Tijekom 10 godina suđenja, Praljak je uz pomoć svojih suradnika, izdao 18 knjiga s dokumentima iz Domovinskog rata i analizama rata u Bosni i Hercegovini. Ministarstvo financija u mandatu Vlade Zorana Milanovića te je knjige proglasilo šundom, na koje se plaća PDV te mu je 7. svibnja 2013. ovrhom naplatilo 435 tisuća kuna. A general Slobodan Praljak je i nadalje nastavio braniti Hrvatsku u Haagu i odbacivati odgovornost s ondašnjeg predsjednika Hrvatske dr. Franje Tuđmana i ministra obrane Gojka Šuška. Haaški sud mu je tovario zločine nad Bošnjacima, ne uzimajući u obzir okolnosti tko je koga napadao, a tko se branio.

Nije uzeo u obzir ni simbolične okolnosti da je Praljak u svojoj kući u Zagrebu često zbrinjavao prognanike muslimane iz BiH i izravno im pomagao te da takva osoba jednostavno ne može biti ratni zločinac.

General Slobodan Praljak častan je čovjek i vojnik. Praljak je protiv suda u Haagu i takve nakaradne političke nepravde, bio pripravan odgovoriti na dramatičan, odlučan i častan način, žrtvom vlastitog života na samom izricanju presude. Bilo je to na tragu njegovog životnog čina obrane Domovine i poimanja časti hrvatskog čovjeka i generala. Uspjelo mu je pred kamerama, na nepravednom sudu i pred očima cijeloga svijeta, izraziti svoj posljednji životni revolt i neslaganje s još jednom nepravdom prema Hrvatima. Slobodan Praljak sigurno je znao, da potvrdom njegove kazne ipak bi bio uskoro na slobodi, jer je već veći dio proveo u pritvoru. Tim više svojim oduzimanjem života zbog nepravde, njegov je čin još časniji i još šokantniji.

U žalbenoj presudi šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata stoji da je Stari most bio legitiman vojni cilj jer se njime koristila Armija BiH. Ova konstatacija nije nikakva utjeha, već samo bježanje Haaškog suda od istine. Trebalo je priznati da je optužba lažna, da je konstrukcija tog događaja lažna, da se most ne može srušiti tenkovskom granatom i da je to notorna glupost. Trebalo je priznati da je to namještaljka tužiteljstva, u sprezi sa tko zna kakvim silama, ali s jasnim ciljem optuživanja Hrvata pred svijetom. No takvo bi priznanje, dovelo u pitanje i druge montirane i nerealne optužbe.

Sav jad i bijeda Haškog suda, Žalbenog sudskog vijeća i predsjedavajućeg sudca Carmela Agiusa očituje se u drugom činu, u nastavku čitanja presude preostalim članovima šestorke, koje je uslijedilo poslije smrti generala Praljka. Sudac Carmel Agius nastavlja čitanje presude bez uključenih kamera, kako bi eventualno izbjegao moguće još jednu novu bruku. Iz kasnije snimke vidi se da suđenje počinje kao da se prije toga nije ništa dramatičnog dogodilo. Milivoju Petkoviću potvrđena je kazna od 20 godina zatvora, Valentinu Ćoriću potvrđena je kazna od 16 godina zatvora te Berislavu Pušiću potvrđena kazna od 10 godina zatvora. Svima dakle ista kazna kao i u prvoj presudi. Ništa od žalbi nije uzeto u obzir kod izricanja visine kazni. Osuđenima će vrijeme provedeno u pritvoru biti uračunato u kaznu. Tek sada može se zaključiti koliko Praljkov suicidan potez postaje još časniji.

Završno, ono što je najstrašnije sudac ne govori zašto se dogodio prekid suđenja, ne ispričava se za to, niti ne govori da je čovjek kojeg je prije tri sata osudio sada mrtav. Neljudsko nepoštovanje ljudskog života, koji se je ugasio pred njegovim očima u sudnici, zbog njegove presude. Sučeva savjest, njegova ljudska savjest, vidljivo na djelu – ispod svake je ništice.

Presudama je zapravo potvrđena sva perverzija Haškog suda, potvrđena je prosudba da se radi o političkom sudištu, presuda otvara vrata daljnjim pokušajima eliminacije Hrvata na prostorima BiH. Može se predvidjeti da je ova haška presuda okidač je za nove sukobe u Bosni i Hercegovini. Vrijeme će to

sigurno potvrditi. Bosna će uskoro postati ponovno pregrijani lonac pod pritiskom.

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.

MAMA ANA

ZAŠTO JE RH TO DOPUSTILA?

KAKO JE MAJKA ODGOVORILA 13-GODIŠNJAKINJI NA KLJUČNO PITANJE O ČAŠICI OTROVA U HAAGU!

Tuga, neobjašnjiva bol, nevjerica… osjećaj, pretpostavljam nalik na onaj kada kažu "duša me boli". U takvom raspoloženju bila sam od trenutka "čašice", crne čašice, čiji sadržaj je general Praljak sasuo u svoje grlo. I tako sam došla svom domu i uhvatila se uobičajenih poslova. Na TV-u su se počele vrtjeti vijesti, opet sam se usmjerila na njih. Najednom me moja trinaestogodišnja kći upitala: "Mama, tko je taj čovjek, zašto je to učinio?"

To je naš general i na njoj prihvatljiv i primjeren način trudila sam se objasniti čin tog djedice, kako ga je u jednom momentu nazvala. Nije njoj nepoznanica rat, niti agresija nad Hrvatskom. Suprug i ja vrlo otvoreno i iskreno i s njom i s mlađom kćeri pričamo o nastajanju naše države. Djeca moraju znati istinu, moraju znati povijest svoje države i svojih korijena. Odgajamo ih na način da poštuju tuđe, da ne mrze, ali da ne zaborave. Da svoje vole, cijene i čuvaju.

I tako mi je u razgovoru, nakon niz pitanja, postavila pitanje, na koje nisam znala dati odgovor: “Mama, pa zašto je onda Hrvatska to dopustila?” Gledala sam ju, imam osjećaj minutama prije nego što sam tiho odgovorila “ne znam”.

Poslije svega toga, pitam se koliko smisla ima odgajati djecu da vole, cijene, žive svoju državu, dok istovremeno dobivaju od iste te države ovakve poruke.

Nisam ni desničar ni ljevičar, ne prozivam jedne ili druge. Pitam ih sve, jer i ja želim odgovor kao i moja kći; zašto ljude bez kojih ni njihova ni moja stražnjica ne bi sjedila tamo gdje sjedi, zašto su ih ostavili, zašto su ih se odrekli. Gdje bi mi svi danas bili da su oni ostavili nas i nas se odrekli zbog svoje dobrobiti, kada smo ih najviše trebali?

Volim Hrvatsku, ali onako iskreno, u srcu. Ne vičem to po potrebi kako bi dobila bodove, glasove ili što god. Ne kitim se Hrvatskom zastavom zato što je to trenutno poželjno, nosim je u sebi uvijek i zauvijek.
Ali ne mogu se ne upitati zašto je toliko žrtava moralo pasti i koliko će ih još pasti jer Vi gospodo radite, odnosno ne radite ništa. Zna se što je svaki branitelj dao, al što ste Vi dali i što dajete hrvatskom narodu. Gdje god se okreneš, tuga, jad i bijeda.
Pa pobogu, nisu ljudi izginuli da bi Vi lijepo živjeli, nego da bi njihova djeca, unučad, supružnik mogli živjeti u miru i blagostanju.

Nažalost, uvjerena sam da nikada neću dobiti odgovor, a s tim dolazi do novog pitanja: Do kada ćemo moći ovako?

Obitelji generala Praljka iskrena i duboka sućut.
Gospodine Prlić, Stojić, Petković, Ćorić i Pušić, neka Vam Bog podari snagu, blagostanje i zdravlje.

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/kako-je-majka-odgovorila-13-godisnjakinji-na-kljucno-pitanje-o-casici-otrova-u-haagu-1100106/

ČETVORKA IZ HAAGA POSLALA PISMO PRALJKOVOJ OBITELJI: "ČIN VAŠEG SLOBODANA POVIJESNOG JE ZNAČENJA KOJEG NISMO NI SVJESNI U OVOME TRENUTKU"

Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Milivoj Petković i Valentin Ćorić, poslali su pismo obitelji Slobodana Praljka.
"Čin vašeg Slobodana, našeg suborca i već 14 godina susjeda iz ćelije A210, povijesnog je značenja kojeg nismo ni svjesni u ovome trenutku, čin upozorenja međunarodnoj zajednici i njezinim tijelima koja na svojoj savjesti nose njegov život", stoji između ostalog u pismu, prenosi Večernji list.
Potpisnici pisma upućenog Praljkovoj obitelji, napisali su kako je on "iskazao na jedini mu preostali način protest protiv nanesene nepravde – proglašenja pravno i činjenično udruženog zločinačkog pothvata, čiji su članovi ne samo mi osuđeni, nego i tisuće časnika i vojnika HV i HVO, te dužnosnika RH i dužnosnika BiH".
U pismo koje izgleda zgužvano, što znači da je prošlo puno ruku, napisali su i da sud nije htio prihvatiti njihove "jasne dokaze o borbi za slobodu jednog naroda". Ti dokazi, tvrde, govore da je istina sasvim drugačija od "one koju su konstruirala tijela ad hoc suda".
Prema neslužbenim informacijama, komemoracija za Slobodana Praljka održat će se u ponedjeljak u 12 sati u dvorani Lisinski u Zagrebu, a organizira ju Hrvatski generalski zbor, piše Večernji list.

https://kamenjar.com/cetvorka-iz-haaga-poslala-pismo-praljkovoj-obitelji-cin-vaseg-slobodana-povijesnog-je-znacenja-kojeg-nismo-ni-svjesni-u-ovome-trenutku/

IZJAVA HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI POVODOM PRESUDE MEĐUNARODNOG KAZNENOG SUDA ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU U PREDMETU PRLIĆ I OSTALI

Konačnu presudu Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti prima s nezadovoljstvom i zabrinutošću. Ova nepravedna presuda, koja nije utemeljena na povijesnim činjenicama, neće pridonijeti pomirenju i smirivanju napetosti na prostoru Bosne i Hercegovine i cijele jugoistočne Europe. Hrvatska i Bosna i Hercegovina bile su žrtve srpske agresije sa zločinačkim ciljem stvaranja velike Srbije. U ratnim događanjima u Bosni i Hercegovini s hrvatske strane nije postojao udruženi zločinački pothvat niti ideja koja bi uključivala postupanja koja nisu u skladu s međunarodnim pravnim poretkom. Treba naglasiti da je Hrvatska najzaslužnija za uspostavu i opstanak Bosne i Hercegovine kao samostalne države.

U Zagrebu, 29. studenog 2017.

HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI

PREDSJEDAVAJUĆI RASPRAVNOG VIJEĆA U PREDMETU "PRLIĆ I OSTALI"

DONOSIMO Izdvojeno mišljenje sudca Antonettija: UZP i agresija Hrvatske nisu dokazani, zanemarene ofenzive Armije BiH
stu 28, 2017

PIŠE: GLORIA LUJANOVIĆ

Predsjedavajući Raspravnog vijeća Haaškog tribunala u predmetu protiv hercegbosanske šestorke, Jean C. Antonetti, na više od 500 stranica, iznosi izdvojeno i djelomično suprotno mišljenje o "Prliću i ostalima". Antonetti je uz izdvojeno mišljenje, priložio dokumente, iskaze, analize transkripata, prema kojima tvrdi, kako je nepotrebno primijenjen institut UZP-a, da haaško tužiteljstvo nije uspjelo dokazati međunarodni oružani sukob, kao ni UZP, te da Tuđman nije htio "Banovinu Hrvatsku" kako se to, u prvostupanjskoj presudi tvrdi. Antonetti napominje kako je tužiteljstvo imalo selektivan pristup dokaznim materijalima, odnosno, da su prihvaćali samo one koji idu u korist njihovoj tezi. Napominje kako HVO s 16 posto stanovništva nije mogao nametnuti vlast i kontrolu u BiH i da su, nažalost, tužitelji zanemarili ofenzive Armije BiH u Središnjoj Bosni i nastojanja da se osigura izlaz na more.

Evo na kojim bizarnostima haaško tužiteljstvo temelji tezu o UZP-u

Jean Claude Antonetti, predsjedavajući je Pretresnog vijeća u predmetu Prlić i ostali, koji je kroz svoje izdvojeno i djelomično suprotno mišljenje o prvostupanjskoj presudi, iznio niz činjenica, dokumenata, transkripata, i generalno, dokaznog materijala, kako bi utvrdio da je Haaško tužiteljstvo nepotrebno primijenilo institut udruženog zločinačkog pothvata kojeg nije uspjelo ni dokazati, baš kao ni postojanje međunarodnog oružanog sukoba u kojem su sudjelovale postrojbe Republike Hrvatske (HV) u ratu između HVO-a i Armije BiH na području BiH.

Na više od 500 stranica predsjedavajući Antonetti donosi potpuno novi pogled na oblike kaznene odgovornosti koje tužiteljstvo pripisuje hercegbosanskoj šestorci, demantira teze o „podjeli Bosne“, Tuđmanovoj „Banovini Hrvatskoj“, te na koncu, jedino Antonetti, uz jasno, obrane šestorke, navodi značajnu ofenzivu Armije BiH na području gdje su se sukobili HVO i Armija BiH.

Haaški sud prvostupanjskom presudom vojni i politički vrh Hrvata u BiH, Prlića, Praljka, Ćorića, Petkovića, Stojića i Pušića osudio je na 111 godina zatvorske kazne za udruženi zločinački pothvat protiv bosanskih Muslimani na teritoriju Hrvatske Republike Herceg-Bosne, a koja je, prema Haaškom tribunalu, trebala biti sastavni dio Hrvatske, odnosno, Banovine prema granicama iz 1939. godine.

Prvostupanjskom presudom na čelu udruženog zločinačkog poduhvata, uz Matu Bobana, odnosno civilne i vojne strukture HVO-a i HRHB, bili su i prvi predsjednik Hrvatske, Franjo Tuđman, načelnik glavnog stožera HV-a Janko

Bobetko i ministar obrane RH Gojko Šušak koji su svojim djelovanjem pomogli u provedbi UZP-a i tako stvarali "Veliku Hrvatsku".
Vojna i civilna vlast Hrvata u BiH bila je pod (ne)izravnom kontrolom službenog Zagreba, a jedinice HV-a sudjelovale su, prema prvostupanjskoj presudi, u ratnim zbivanjima na području BiH, čime je RH proglašena sudionicom međunarodnog oružanog sukoba, odnosno, agresorom na teritorij današnje BiH.
Antonetti je, pak, analizirao 64 predsjednička transkripta, odnosno, razgovore Franje Tuđmana s Alijom Izetbegovićem, Slobodanom Miloševićem, predstavnicima međunarodne zajednice, vodstvom bh. Hrvata u tom razdoblju, ministrima i drugim dužnosnicima Vlade Republike Hrvatske, te zaključio kako se Tuđman zalagao za isključivo cjelovitu BiH u kojoj će Hrvati biti jednakopravan narod, a HVO legitimna vojska Oružanih snaga tadašnje Republike BiH.
Osim analize predsjedničkih transkripata, Antonetti se bavio i zapisnicima Predsjedništva Republike BiH, UN-ovim izvješćima koja su pisali generalni tajnici, a potom i svih rezolucija koje su tematizirale stanje u BiH.
Antonetti navodi kako je Haaško tužiteljstvo u dokazni materijal uvrstilo Tuđmanove verbatim razgovore s ministrima u Vladi RH, hrvatskim političarima u BiH i strancima. Pita se i odakle tužiteljstvu ti razgovori, a odgovor je, navodi u predmetu Kordić/ Čerkez. Preciznije, svi su razgovori sustavno snimani, akteri su znali da ih se snima, prevođeni su za potrebe postupka na engleski jezik. Antonneti se pita, tko je to i kako prevodio te jesu li prevoditelji dobro razumjeli kontekst izgovaranih riječi.

Predmet Prlić i ostali: 6 optuženih (Prlić, Petković, Praljak, Stojić, Ćorić i Pušić)
Vijeće sudaca Raspravnog vijeća na čelu s Antonettijem zasjedalo godinu dana
9872 priloženih dokumenata, 4914 dokumenti haaškog tužiteljstva, 4974 dokumenti obrana hercegbosanske šestorke
(Prlić 1619, Praljak 1047, Petković 764, Ćorić 424, Pušić 63)
70 mjesta zločina, 8 općina u okviru navodnog UZP-a (Mostar, Stolac, Čapljina, Ljubuški, Vareš, Rama, Gornji Vakuf/ Uskoplje) ž
Suđenje
Početak suđenja: 26. travnja 2006.
Završne riječi: od 7. veljače do 2. ožujka 2011.
Raspravno vijeće: Jean-Claude Antonetti (predsjedavajući), Árpád Prandler, Stephan Trechsel, Antoine Kesia-Mbe Mindua (rezervni sudac)
Tužiteljstvo: Kenneth Scott, Douglas Stringer
Odvjetnici odbrane: Za Jadranka Prlića Michael G. Karnavas Suzana Tomanović, Za Brunu Stojića Senka Nožica, Karim A.A. Khan, Za Slobodana Praljka Nika Pinter, Nataša Fauveau-Ivanović, Za Milivoja Petkovića Vesna Alaburić, Guénaël Mettraux, Za Valentina Ćorića Dijana Tomašegović-Tomić, Dražen Plavec, Za Berislava Pušića Fahrudin Ibrišimović i Roger Sahota.

Antonetti navodi kako je o većini elemenata u prvostupanjskoj presudi postignut globalni konsenzus, osim elemenata za inkriminirani udruženi zločinački pothvat, međunarodni oružani sukob, dokazivanje određenih kaznenih djela (potonje se odnosi uglavnom na snajperska djelovanja).
Smatra kako postoji puno praznina što upućuje kako prevoditelji nisu najbolje razumjeli izgovoreno čime je na neki način dovedena u pitanje težina, odnosno, dokazna vrijednost.
Međutim, Antonetti u izvještaju napominje kako se većina općina na području Bosanske Posavine, s većinskim hrvatskim stanovništvom samoinicijativno ujedinila i organizirala u 11. mjesecu 1991., a tek njih sedam dobilo pomoć od Republike Hrvatske jer su se nalazile uz neposrednu granicu BiH i Hrvatske.
Tuđman je, smatra Antonneti, govorio pomoći BiH, Hrvatima u BiH, ali ne i o vojnoj intervenciji HV-a u BiH. Navodi i kako je Tuđman pozvao Hrvate u BiH da iziđu na referendum, izbore, jasno podržavao jedinstvu BiH i da je u kolovozu 1992. s Alijom Izetbegovićem govorio o pomoći Hrvatske BiH, odnosno, činjenici da je u tom trenutku, u Republici Hrvatskoj bilo gotovo 400 tisuća muslimanskih izbjeglica iz BiH. Prvi predsjednik Hrvatske, prema Antonettiju, pomagao je logistički Bosanskoj Posavini zbog blizine Hrvatskoj, a BiH promatrao kao federalnu zajednicu tri ravnopravna naroda.
Uloga Franje Tuđmana: Kroz analize 64 transkripta Franje Tuđmana, prvog predsjednika Republike Hrvatske, Antonneti navodi, kako su njegovi stavovi, u potpunosti, suprotni tezama haaškog tužiteljstva o obnovi Banovine Hrvatske. Tuđman je podržavao cjelovitu BiH, s Hrvatima ravnopravnim, a HVO kao legitimnom vojskom Oružanih snaga tadašnje Republike BiH. Tuđman je, podsjeća Antonetti, Matu Bobana pitao što je sa Starim mostom, a one koji su ga srušili nazvao 'glupanima'. Mostarsko tužiteljstvo, na Bobanovu inicijativu, provelo je opsežnu istragu o tom slučaju. Boban je pak pisao da je uhićeno 60 pripadnika HVO-a zbog ubojstava, pljački, nečovječnog postupanja i drugih kaznenih djela.
Antonetti spornim smatra i pristup prema dokaznim materijalima, odnosno dokumentima. Tvrdi kako je haaško tužiteljstvo imalo selektivan pristup dokaznom materijalu. Dokumente o ofenzivi Armije BiH nisu uvrstili nego samo one o HVO-u koji se uklapaju u njihovu tezu o UZP-u, a po strani su ostavili sve dokumente koji bi bacili drugačije svijetlo na njihove teze i donijeli neke, možebitne, drugačije zaključke.

Snajperska djelovanja: Nisu pokazane zapovijedi HVO-a o napadima
Haaško tužiteljstvo je za sva snajperska djelovanja na području Mostara optužilo, pa i presudilo na prvom stupnju, HVO-u. Antonetti o snajperskim djelovanjima kaže kako su utvrđivana samo kroz izjave svjedoka i dokumente jedne vojske, odnosno Armije BiH i da to, posve je jasno, ide u prilog tezi tužiteljstva. Smatra kako je bilo potrebno uvrstiti dokumente HVO-a, Armije BiH i VRS-a, a ne o snajperskim djelovanjima, zaključivati isključivo na izjavama preživjelih žrtava.
Navodi i svjedočenje Ratka Pejanovića iz mostarske vatrogasne službe koji je rekao kako su se snajperistima u Mostaru služili svi. Prema Antonettiju, ovakve

izjave svjedoka bacaju dodatnu sumnju na točnost identifikacije snajperista koji se isključivo pripisuju HVO-u. Napominje i kako nije dokazano kojoj su od tri strane, snajperisti pripadali jer je HVO držao brdo Hum, VRS okolna brda prema Širokom Brijegu i Čitluku, a Armija BiH istočni Mostar. Do travnja 1993., VRS je granatirala grad.

Rušenje Starog mosta: Legitimni vojni cilj

Antonetti stanje u istočnom Mostaru opisuje kao "opsadu" u kojoj su snage Armije BiH iz Sarajeva i drugih dijelova BiH, kao i civili, mogli sasvim normalno ući u grad. Navodi i kako je VRS granatirala položaje Armije BiH.

Stari most je bio od važnosti za Armiju BiH, prijevoz vojnika, oružja, hrane, i vojnog materijala uopće. Antonetti tvrdi kako je moguće i dozvoljeno uništiti prometnice i mostove ukoliko to neprijatelj koristi. General Petković smatra kako je projektil na Stari most bačen s položaja VRS-a.

Antonetti navodi kako nije dokazano tko je ispalio projektil kojim je Stari most srušen, a tužiteljstvo to pripisuje HVO-u bez dokaza. Navodi i kako je Stari most legitimni vojni cilj, oštećen u sukobu s VRS, a da su paljbe nastavljene i kasnije. Antonetti ističe kako Stari most nije u trenutku rušenja bio po zaštitom UNESCO-a, nego tek 2005. godine, a da ga Vlada Republike BiH nije zaštitila, dok je, pak, Odbor HZHB već 1992. tražio da se utvrdi u kakvom je stanju Stari most koji je bio ranije oštećen. Inače, rušenje Starog mosta u prvostupanjskoj presudi, spominje se u kontekstu rušenja vjerskih objekata. Antonetti tvrdi kako Stari most nije opširno prikazan ni u presudi ni optužnici. Nije kvalificiran kao spomenik kulture, a važnost za muslimansku zajednicu, teza koju je tužiteljstvo navelo, prema njegovom mišljenju, nije dokazana.

Navodi i Hašku konvenciju iz 1954. godine: Međunarodno konvencionalno pravo je da se zaštiti kulturna baština, opći režim zaštite postoji, a u slučaju kada vojna potreba imperativno nalaže takva odstupanja, shodno tome, zaraćena strana ima pravo to iskoristiti i tako ostvariti vojnu prednost

Antonetti smatra kako su postojali vojni razlozi da se Stari most, kao legitimni vojni cilj sruši, koji proizlaze iz neizbježnih vojnih potreba. Smatra kako Stari most, nije bio „potreban i od neophodne važnosti za Muslimane", kako je to tužiteljstvo tvrdilo.

Utvrđivati počinjena kaznena djela, a ne UZP

Antonetti smatra kako institut udruženog zločinačkog pothvata ne odgovara kao oblik kaznene odgovornosti u postupku protiv Prlića i drugih. Tvrdi kako je haško tužiteljstvo izabralo lakši put – odlučili su se za UZP, uvjet tom je formalna pripadnost zločinačkog organizaciji, pa iz toga slijedi kako je dokazati UZP znatno lakše. Antonetti spornim smatra i zaključke o postojanju " međunarodnog oružanog sukoba".

Napominje kako je u presudi Blaškić i Kordić / Čerkez presuđen međunarodni oružani sukob, a u onoj Hadžihasanović/ Kubura nije. Iako je riječ o sukobima

HVO-a i Armije BiH na istom području – širem prostoru Lašvanske doline, odnosno, užem, Središnje Bosne.
Antonetti navodi i brojne izvještaje UN-a u kojima stoji kako nije bilo vojnika HV-a na teritoriju Herceg-Bosne, ali je HVO imao njihovu podršku. Napominje i kako logističko-tehnička pomoć i planiranje i realizacija vojnih operacija/akcija nisu i ne mogu biti isto.
Smatra kako ne postoje dokazi o HV-ovoj ofenzivi na područje BiH. Navodi i kako je šteta da ne postoje fotografije međunarodnih promatrača o tenkovima s oznakama HV-a na području BiH tijekom 1993. pa da se to zaista i vidi. Smatra kako materijalna i logistička pomoć koju HVO jest dobivao iz Hrvatske nije dovoljno jak argument da bi se potvrdila agresija.

Agresije Hrvatske nije bilo, nema ni jedan dokaz o tome
Svjedoci navode kako su viđali vojnike koji su skidali ambleme HV-a i stavljali one HVO-ove. Antonetti pak, tvrdi kako je većina takvih bila rodom iz BiH, a da su se svi deklarirali kao dobrovoljci.
Opća kontrola HVO-a iz služenog Zagreba, nije samo tehnika i novac, nego planovi i rukovođenje konkretnim operacijama. Napominje i kako je sam Janko Bobetko, 1993. smijenio nekolicinu 'spornih' vojnika.

Akcije HVO-a protiv Armije BiH – sporadični sukobi
Antonetti tvrdi kako nigdje tužiteljstvo nije dokazalo direktnu intervenciju, naredbu ili plan, o ofenzivi HV-a na područje BiH. Smatra, upravo suprotno, određeni broj okršaja i incidenata koje su počinili vojnici HVO-a, bili su ništa drugo, nego odgovor na Armiju BiH i njihovu ofenzivu. Nazvao je akcije HVO-a protiv Armije BiH – sporadičnim sukobima.

Zanemarena ofenziva Armije BiH u Središnjoj Bosni
Tvrdi kako Haaško tužiteljstvo nije pokazalo niti jedan dokument koji govori o postojanju plana ili koordinaciji plana HV-a u BiH, kojim bi se istjerali bosanski Muslimani. Napominje i kako nigdje haaško tužiteljstvo nije uvrstilo niti dalo na značaju da je Armija BiH imala značajnu ofenzivu u Središnjoj Bosni i operacije koje su za cilj imale pristup moru.
Antonetti ističe kako ne postoje nepobitni dokazi tužiteljstva o međunarodnom oružanom sukobu, u tezama tužiteljstva nema ni riječi o tome, čak ni u fusnotama, tek na 141. stranici optužnice, spominje se zatočenje bosanskih Muslimana. Navodi i kako je potpuno ignorirana činjenica da Republika Hrvatska, tijekom rata u BiH, cijelo vrijeme u Hrvatskoj ima problem SAO Krajine.

Sustav deportacija i prisilnog premještanja: Manipulacije o broju zarobljenih bosanskih Muslimana
Haaško tužiteljstvo smatra kako su vojne strukture HRHB, odnosno, HVO, osmislio sustav deportacije i prisilnog premještanja stanovništva putem „garantnih pisama“. Antonetti smatra kako se izvještaji Svetlane Radanović i Ewe

Tabuea, o broju protjeranih ili raseljenih ne poklapaju, a da tužiteljstvo nije istražilo vjerodostojnost nalaza vještakinja. Sporno mu je što je Tabuea kombinirala popis 1991. i birački spisak 1998. kako bi se dosegao broj protjeranih Muslimana iz Mostara.
Smatra kako se brojkama manipuliralo. Od 10 tisuća zarobljenih bosanskih Muslimana na području Mostara, Stoca i Čapljine, do pet tisuća prema Međunarodnom Crvenom križu, pa sve do 2 500 što je navedeno u dokumentima Armije BiH.
Smatra kako u izvještajima koje je tužiteljstvo prihvatilo nema razlike u brojevima kod onih koji su dobrovoljno napuštali domove i oni koji zbilja jesu bili fizički istjeravani. Antonetti zaključuje kako nema osnove za priču o etničkom čišćenju i prisilnim premještanjima.
Napominje i kako je bilo potrebno analizirati i uspostaviti vrlo jasnu, oštru, distinkciju između broja zarobljenih civila i vojnih lica Armije BiH.
U završnom podnesku Haaškog tužiteljstva protiv Prlića i ostalih tri su vida udruženog zločinačkog pothvata. Krovni, odnosno, glavni UZP, koji se raširio u nekoliko modela, jest „UZP Herceg – Bosna“. Prema tužiteljstvu, UZP je trajao od 18. 11. 1991. godine sve do 4. mjeseca 1994. godine, uz navode, kako je moguće trajao „i prije i poslije tih datuma“. Cilj sva tri UZP-a bila je Velika Hrvatska.
UZP Herceg- Bosna (UZP prvog oblika) – naslovljeno kao „Zločinački poduhvat Herceg-Bosna“ čiji je cilj bio ponovno stvaranje autonomnog entiteta s hrvatskom većinom koji bi se pripojio Republici Hrvatskoj. Ovaj UZP proširen je 1. srpnja 1993. što je dovelo do počinjenja i drugih kaznenih djela pored onih izvorno predviđenih ,a koja su bila prirodna i predvidiva posljedica izvršavanja UZP-a Herceg-Bosna
UZP Zatvaranje (UZP drugog oblika) - nastao 1. srpnja 1993.; sastavni dio proširenog UZP-a Herceg-Bosna
UZP Deportacija i prisilno premještanje (trećeg oblika) – nastao 1. srpnja 1993., sastavni dio proširenog UZP-a Herceg-Bosna

UZP Herceg-Bosna: Raseljavanje stanovništva kako bi se ostvarila dominacija Hrvata, optuženi unaprijed znali za kaznena djela i imali zločinačku namjeru

Dokazi tužiteljstva: Smanjen broj Muslimana u nekim općinama 1993., progon na svim razinama od 4. mjeseca 1992., uvođenje hrvatskih simbola, dominacija Hrvata u organima uprave, diskriminacija na radnim mjestima, neizravne deportacije i prisilno raseljavanje, uništavanje imovine širokih razmjera, pohodi na Prozor, Gornji Vakuf/Uskoplje, Soviće i Doljane
Tužiteljstvo navodi, ako Pretresno vijeće utvrdi da ovo nije bio slučaj, onda da se navedena kaznena djela razmatraju u okviru UZP-a trećeg oblika. Antonetti tvrdi kako je i već sam taj „poziv“ Tužiteljstva Pretresnom vijeću da se preusmjeri na UZP III. dokaz nesigurnosti tužiteljstva u pogledu UZP-a.

UZP III kojeg predlaže haaško tužiteljstvo:
Treći koncept UZP-a temelji na konceptu „zajedničke namjere“ čiji je temelj stanje svijesti u kom su izvršitelji svjesni kako će doći do zločina ali svjesno pristaju na takav plan.
Konceptom „zajedničke namjere“ kvalificirana je zajednička i individualna realizacija zločinačkih namjera, odnosno, ratnih zločina.
Upravo su namjera i stanje svijesti temelj optužnice u predmetu Prlić i ostali koja, bez obzira na ulogu koju je svatko ponaosob odigrao u UZP-u, sve sudionike smatra odgovornima za ista kaznena djela. Pa se tako u optužnici navodi kako je svaki optuženi djelovao s traženim stanjem svijesti i namjerom, kao i ostali izvršitelji – od onih koji su fizički izvršili zločine, djelovali su u mjeri u kojoj je to potrebno, a takvo stanje svijesti dijelili su i/ili s optuženima.
Svakog od optuženih terete da je u okviru svoje odgovornosti kao izvršitelj, suizvršitelj i/ili posredni izvršitelj sudjelovao u UZP-u odnosno da su – poticali, planirali, naredili, izvršili, pomagali, pripremali i podržavali takav sustav. Navedeno je i kako su kazneno odgovorni za propuste drugih vojnika HVO-a nad kojima su imali de facto i de jure kontrolu
Na koncu, predsjedavajući Pretresnog vijeća, Jean Claude Antonetti smatra kako UZP kao oblik kaznene odgovornosti za šestorku nije primjeren i da su svi oni, osobno, odgovorni za određena kaznena djela, ali ne u okviru UZP-a, posebno ne njegovog trećeg modela. Tvrdi kako plan o podjeli BiH između Srba i Hrvata nije postojao, da se utjecaj HVO-a smanjivao i da je Armija BiH osvajala teritorij.

HVO s 16 posto stanovništva nije mogao nametnuti vlast u cijeloj BiH
Antonetti se također, pita, može li se u takvoj situaciji, kada su obrambene crte HVO-a potpuno potisnute i kad nema smjene vojnika, ozbiljno smatrati da i dalje postoji namjera i sposobnost provedbe „udruženog zločinačkog pothvata“. Navodi i kako je, nacionalni sastav, po njemu odlučujući čimbenik, bio takav da HVO sa 16 posto stanovništva nije mogao nametnuti svoju vlast nad cijelom BiH, s izuzetkom nekoliko strateških teritorija definiranih u okviru Vance- Owenovog plana.

Sukob Armije BiH i HVO-a: Klasičan unutarnji sukob
Antonetti navodi, kako, ako nije bilo UZP-a dirigiranog iz Zagreba niti onog kojeg je pokrenuo i inicirao Mate Boban, nije li riječ o klasičnom unutarnjem sukobu u kom su političke aspiracije lokalnih političara, višak samosvijesti nekih od njih, te političke ambicije, rezultirati situacijama koje su otele kontroli u smislu autoriteta i zapovijedanja.

http://dnevnik.ba/teme/donosimo-izdvojeno-misljenje-sudca-antonettija-uzp-i-agresija-hrvatske-nisu-dokazani-zanemarene

MIROSLAV TUĐMAN: PRODUCENTI PROGRAMIRANE KRIVNJE

S PREZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU (*National Security and the Future,* Svezak 18, br. 3, 2017.)

"Suci. Slobodan Praljak nije ratni zločinac!
S prezirom odbacujem vašu presudu!"
Slobodan Praljak, 29.11.2017.

Hrvatska je službena politika već u studenome 1991. uputila apel stranim državnicima i glavnom tajniku UN-a za formiranjem *Međunarodnog suda za ratne zločine,* zbog zločina počinjenih u agresiji na Hrvatsku:
Također apeliramo na Vas da podržite inicijativu za formiranje Međunarodnog suda za ratne zločine protiv hrvatskoga naroda i drugih nesrpskih naroda, pa i protiv lojalnih Srba, pred kojima savjest međunarodne zajednice više ne bi smjela zatvarati oči.[64]
Više je nego znakovito da zločini počinjeni od strane JNA i srpskih paravojnih postrojbi protiv hrvatskoga naroda u Vukovaru i Škabrnji, nisu bili dovoljan razlog međunarodnim čimbenicima da odgovore na apel Hrvatske. "Međunarodni kazneni tribunal za bivšu Jugoslaviju"[65] (MKSJ) ustanovljen je 25. svibnja 1993. rezolucijom Vijeće sigurnosti UN-a.[66] MKSJ počeo je raditi 1994., te nakon 24 godine od utemeljenja, koncem 2017. prestaje s radom.
Nakon 24 godine „statistička" bilanca Međunarodnog kaznenog tribunala za bivšu Jugoslaviju je sljedeća: MKSJ podigao je optužnice protiv 161 osobe, a osuđeno je njih 90. Osuđena su 64-ica Srba i Crnogoraca, a 18 Hrvata su kažnjeni sa 6 do 25 godina zatvora. Izrečeno je ukupno šest doživotnih kazni i sve su ih dobili Srbi.[67] Političke i pravne pak ocjene smisla, rada i učinkovitosti Međunarodnog kaznenog tribunala za bivšu Jugoslaviju su oprečne, ne samo u državama nastalim

---

[64] Pismo predsjednika dr. Franje Tuđmana Glavnom tajniku UN-a i stranim državnicima, 21. studenoga 1991., *Tuđmanov arhiv*, prva knjiga, str. 479-480.
[65] Eng. International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia.
[66] Puni naziv suda glasi "Međunarodni tribunal za kažnjavanje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije (engl. *International Tribunal for the Prosecution of Persons Responsible for Serious Violations of International Humanitarian Law Committed in the Territory of the Former Yugoslavia since 1991.*)
[67] Iako je presudom šestorici BiH Hrvata, sud završio s radom, tri procesa: Karadžiću, Mladiću i Šešelju još nisu dovršena. Žalbe će preuzeti Mehanizam za međunarodne kaznene sudove, kao i ponovljeno suđenje bivšim pripadnicima srbijanske Službe državne sigurnosti - Jovici Stanišiću i Franku Simatoviću. (Izvor: https://dnevnik.hr/vijesti/hrvatska/sto-ostaje-iza-haskog-suda-161-optuznica-90-osudjenih-5-dozivotnih-kazni-i-1-mehanizam---498256.html).

raspadom Jugoslavije, nego i među stručnjacima i teoreticima međunarodnoga prava i međunarodnih odnosa.

Na koncu mandata postavlja se političko i pravno pitanje ocjene opravdanosti i učinkovitosti MKSJ, utemeljenog sa svrhom da u razumnome roku kazni počinitelje zločina u agresiji na Hrvatsku i ratovima u BiH. Nažalost, glavni akteri agresije na Hrvatsku i nalogodavci počinjenih zločina u agresiji na Hrvatsku nisu ni optuženi a kamo li osuđeni. Vojni vrh JNA koji je planirao i okupirao 30% Hrvatske i 70% Bosne i Hercegovine, a pritom je JNA počinila niz zločina nad civilnim stanovništvom, nije ni bio predmetom haških optužnica - sukladno sporazumu glavne haške tužiteljice Carle del Ponte s Beogradom o neotvaranju arhiva JNA.

No, nećemo se upuštati u političku ocjenu i pravnu procjenu politike Tužiteljstva i prakse haškoga Tribunala. Ocjenu njegova sveukupnoga rada treba prepustiti vremenu i povjesničarima.

Međutim, ostaje gorki dojam da je postupak zatvaranja MKSJ bio režiran tako da potvrdi politički smisao njegova mandata: izjednačavanje krivnje "svih strana" zbog ratova i raspada Jugoslavije. Naime, službeni je stav ureda haškoga Tužiteljstva bio „da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine",[68] a razliku su vidjeli u tome da "Srbi su kopilad … Dok su Hrvati podmukla kopilad".[69]

Tribunal je 22. studenog 2017. osudio na doživotni zatvor generala Ratka Mladića jer je zapovjedio izvršenje genocida u Srebrenici. Znakovito je da Tužiteljstvo MKSJ oficira JNA Ratka Mladića, nije ni optužilo za jednako teške zločine počinjene u Hrvatskoj - od razaranja Zadra do Škabrnje.

Protuteža presudi Ratku Mladiću izrečena je nakon sedam dana, 29. studenoga 2017.,a mjesec dana prije zatvaranja MKSJ. Implicitna je poruka da MKSJ prestaje s radom izricanjem zadnje presude i to u predmetu IT-04-74-T šestorici Hrvata: dr. Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku, generalu Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću. Tako sud završava s političkom porukom, da JNA nije izvršila agresiju na Hrvatsku i BiH, Srbija nije agresor na BiH, a da je Hrvatska jedini agresor u ratovima tijekom raspada Jugoslavije i to na BiH.

Šestorica Hrvata su optužena da su bili članovi udruženoga zločinačkoga pothvata (UZP), koji je prema Tužiteljstvu imao za cilj stvaranje hrvatskoga entiteta u BIH, a „krajnji cilj" bio je pripajanje toga entiteta Hrvatskoj te stvaranje „Velike Hrvatske"- u nekom budućem vremenu. Taj se cilj prema Tužiteljstvu nije mogao

---

[68] Američki veleposlanik William Montgomery svjedoči „da smo direktno od Carledel Ponte čuli da se službeni pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama. William Montgomery: *Struggling with democratic transition; After the cheering stops*. 2010., str. 114; citirano prema Slobodan Praljak. *Završne riječi obrane*, 21.2.2011.

[69] Glavna haška tužiteljica citira mišljenje jednoga od tužitelja u svojem Uredu. Činjenica da je takvo mišljenje našlo svoje mjesto u memoarima glavne haške tužiteljice, vjerodostojno svjedoči o mentalitetu imperijalne bahatosti i predrasuda prem Hrvatima. Carla Del Ponte. *LaCaccia – Io e i Criminali di Guerra*, str. 254. Citirano prema Slobodan Praljak. *Završne riječi obrane,* 21.2.2011.

ostvariti bez etničkoga čišćenja Muslimana, a budući da je u njemu sudjelovalo i političko i vojno vodstvo Hrvatske radi se o međunarodnom sukobu, te je slijedom toga Hrvatska bila agresor u Bosni i Hercegovini.
Osim političkoga i vojnoga vodstva Hrvatske te optužene šestorke, Tužiteljstvo sudionicima udruženoga zločinačkoga poduhvata smatra sve političke predstavnike hrvatskoga naroda u BiH, sve čelnike i članove HDZ-a u RH i BiH, pripadnike oružanih snaga, policije, izvještajnih službi RH, „te druge poznate i nepoznate osobe“:
… Među ostalim učesnicima bili su sljedeći: članovi rukovodstva i organa vlasti Herceg-Bosne/HVO-a (kao što je navedeno u paragrafu 25), uključujući razne funkcionere i članove vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu: HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima, razni oficiri i pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a (kao što je opisano u paragrafu 25), razni pripadnici oružanih snaga, policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske, te druge poznate i nepoznate osobe.[70]
Ovako definirani sadržaj instituta *udruženi zločinački poduhvat* s neograničenim brojem sudionika ima za posljedicu potpunu inverziju pravne logike i povijesne istine. Pravna je logika izopačena jer polazi od aksioma *presumpcije krivnje*. Tužiteljstvo ne mora dokazivati nečiju krivnju, već optuženik mora dokazivati svoju nevinost, budući da UZP,prema Tužiteljstvu, čine članovi i dužnosnici HDZ-a, stranke koja je osvojila apsolutnu većinu u RH, te stranke HDZ BiH koja je dobila apsolutnu potporu hrvatskoga naroda u BiH. Ne samo da su svi dužnosnici i pripadnici tih stranaka, koji su na ishodu demokratskih izbora preuzeli vlast, članovi *udruženoga zločinačkoga pothvata*- već su i „druge poznate i nepoznate osobe“ članovi *UZP-a*.
Zbog toga što su HDZ RH i HDZ BiH dvije sestrinske stranke, Tužiteljstvo na toj hipotezi izvodi zaključak da je Hrvatska agresor u BiH. Inverzija političkih zbivanja i povijesne istine time je potpuna: Hrvatska prestaje biti zemlja koja se brani od velikosrpske imperijalne politike i agresora već postaje država koju je MKSJ proglasio krivom za agresiju, a time i za rat na području bivše Jugoslavije. Destrukcija povijesnoga konteksta, logike političkih zbivanja i ciljeva vojnih operacija onemogućila je svaku raspravu o činjenicama, zločinima i odgovornosti. Optuženici su proglašeni krivima i prije nego što je proces počeo, neovisno o dokumentima i svjedocima što ih je Tribunal prihvaćao a češće odbijao pod krinkom nedostatka vremena za njihovo konzumiranje, a ne relevantnosti za meritum stvari.
… pa postane moguće ono što nije bilo moguće
Ključne figure velikosrpske politike Milošević, Karadžić, Mladić prisilno su a ne dobrovoljno završili u Haagu, *a priori* odbijajuću nadležnost i suradnju s MKSJ.

[70] Brammertz, Serge. 11. juna 2008. Predmet br. IT-04-74-T. Druga izmijenjena optužnica. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju.

Za razliku od njih hrvatska je šestorka dragovoljno došla u Haag 2004. godine, uvjerena u svoju nevinost i u nadi da će imati pošteno suđenje.
Proces dr. Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku, generalu Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću najduži je proces što je vođen na MKSJ, što znači da je Tribunalu trebalo 13 godina da shvati je li Hrvatska umiješana u rat u BiH, te da utvrdi njihovu odgovornost za zločine koji su učinjeni od strane Hrvata u Srednjoj Bosni i Hercegovini.[71] Tužiteljstvo ih nije optužilo da su osobno počinili zločine ili da su naredili zločine. Tužiteljstvo je tražilo da budu osuđeni za zločine koje nisu zapovjedili, koje nisu mogli spriječiti i za koje nisu znali.
Iako je uvažilo niz njihovih žalbenih osnova, Žalbeno vijeće potvrdilo je kazne koje su izrečene u prvostupanjskoj presudi.[72] Kada je predsjedavajući Žalbenoga vijeća sudac Carmel Agius[73] pročitao presudu Slobodanu Praljku, general je izjavio:
"Suci. Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prezirom odbacujem vašu presudu!"
- i sljedećeg je trena pred kamerama oduzeo sebi život.
Nazočni i TV gledatelji u nizu zemalja ostali su u šoku, osim suca Agiusa koji nije shvatio što se zbiva i nastavio je čitati sažetak presude. Nevjerica, stres, strah, zgražanje, očaj, bol preplavili su hrvatsku javnost ali i uzdrmali same temelje haškoga Tribunala. Kolektivni šok i stres hrvatske javnosti i međunarodnoga gledateljstva prouzročili su Praljkova pobuna protiv nepravde, odlučnost da ustraje na istini, njegov prezir prema nesposobnim sucima i očaj što više nema prostora i vremena dokazivati elementarnu činjenicu: *Slobodan Praljak nije ratni zločinac!*
Praljkov čin u haškoj sudnici nije bio teatralna gesta, niti bijeg od odgovornosti za svoje čine, niti gesta kukavice u strahu pred osudom, niti potez očajnika koji u depresiji bježi od kazne. To je bila 'hladna, racionalna logika' pobune protiv suda kao sile, Suda koji nije racionalno, dokumentirano dokazao da je Slobodan Praljak kriv. Suda koji je omogućio da „postane moguće ono što nije bilo moguće".
Praljkov čin logična je posljedica moralnoga načela i uvjerenja da nije kriv, te da ne može prihvatiti osudu da je „ratni zločinac". To je jasno i precizno rekao u svojoj završnoj riječi na suđenju:
Nisam kriv!

---

[71] Nitko od optuženih nije negirao da su počinjeni zločini nad Muslimanima i od pripadnika HVO, odnosno pojedinaca. Zato su i optužnica i presuda jednako nepravedne prema žrtvama koje nisu dobile zadovoljštinu jer nisu osuđeni zločinci koji su počinili zločine.

[72] Dr. Jadranko Prlić osuđen je na 25 godina zatvora. Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku i generalu Milivoju Petkoviću potvrđene su presude na 20 godina zatvora, a Valentinu Ćoriću na 16 godina. Potvrđena je i presuda Berislavu Pušiću, osuđenom na deset godina zatvora. Oni su 2004. godine dragovoljno otišli u Haag. Prema odluci Žalbenoga vijeća vrijeme provedeno u zatvoru računa im se u zatvorsku kaznu.

[73] Žalbeno vijeće činili su suci Carmel Agius, Liu Daqun, Fausto Pocar, Theodor Meron, Bakone Justice Moloto
(http://www.icty.org/x/cases/prlic/acjug/en/171129-judgement-vol-1.pdf)

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje. Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta - znam da nisam kriv.
Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.
Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični. Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.
Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:
pa postane moguće ono što nije bilo moguće,
pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,
pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,
onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.
A to zbilja ne bi bilo ništa novo.[74]
Činjenica da bi nakon pravomoćne presude bio na slobodi nakon nepune dvije godine – nije mogla utjecati na odluku čovjeka koji nije kriv.
Redefiniranje političkog konteksta i povijesnih činjenica
Ključni problem Bosne i Hercegovine kao višenacionalne države koju čine tri konstitutivna naroda - bio je i još uvijek jeste - ustavno uređenje koje treba definirati ravnopravnost i konstitutivnost tri njezina naroda.
Povijesna je pak činjenica da je međunarodna zajednica (MZ) od prvoga dana raspada Jugoslavije bila svjesna da su međunacionalni odnosi pravi uzrok i razlog sukoba u BiH. Zato je MZ uvjetovala priznanje BiH prethodnim dogovorom triju nacionalnih strana kao ustavnom uređenju BiH. Hrvatsko, muslimansko i srpsko vodstvo prihvatili su tzv. Cutileirov plan kao osnovu ustavnoga uređenja BiH. Izetbegović je dobio međunarodno priznanje, ali je odbacio Cutileirov plan. Prihvatio je i druga dva mirovna plana Vance-Owenov i Owen-Stoltenbergov plan. Sva tri plana imala su istu početnu premisu Cutileirova plana: „Bosna i Hercegovina će biti država sačinjena od tri sastavne jedinice temeljene na nacionalnim načelima i vodeći račun o gospodarskim, zemljopisnim i drugim kriterijima“.[75] Sastavne jedinice u tim su planovima imale različite nazive (kantoni, provincije, republike), a pojedini su konstitutivni narodi mogli računati s većim ili manjim postotkom prostora svoje sastavne jedinice. No, u sva tri predložena mirovna plana osnovno načelo ustavno-političkoga uređenja BiH bilo je da su „tri sastavne jedinice temeljene na nacionalnim načelima“.
Izdvojeno pak mišljenje suca Claude-a Antonettija zorni je dokaz upućen javnosti da haško Tužiteljstvo nije htjelo, a većina sudaca Raspravnog i Žalbenog vijeća u

---

[74] Predmet IT-04-74-T, Tužitelj versus Prlic et al.
Završna riječ obrane generala Slobodana Praljka, Ponedjeljak, 21 veljače 2011., str. 5210-5220. (Transkript preuzet s društvenih mreža.)
[75] Cutileirov plan: *Tekst izjave o načelima za novo ustavno ustrojstvo Bosne i Hercegovine (Sarajevo, 18.3.1992.).* Dokument usvojen na petoj rundi pregovora o BiH pod pokroviteljstvom EZ (Izvor: Vjesnik, 19.3.1992.).

predmetu IT-04-74-T nije znala ili nije htjela, prepoznati taj povijesni i politički kontekst kako bi mogli racionalno i „van razumne sumnje“ prosuđivati o uzrocima i razlozima rata i ratova o kojima su sudili.

Ključni datumi i događaji uvijek su presudni za razumijevanje konteksta pojedinih zbivanja. Zato sudac Claude Antonetti u svojem izdvojenom mišljenju (napisanom na 565 stranica)prvo utvrđuje slijed zbivanja na koji se odnosi optužnica, a da bi se moglo razumjeti značenje pojedinih izjava i dokumenata. Sudac Antonetti rekonstruirao je „pregled datuma događaja navedenih u Optužnici“.[76] No, u „pregledu datuma događaja“ na kojima Tužiteljstvo gradi optužnicu u predmetu IT-04-74-T mirovni planovi međunarodne zajednice ne postoje.

Potpisivanje plana Carrington-Cutileiro od strane Izetbegovića, Karadžića i Bobana (18.3.1992.) ne postoji kao datum i događaj u optužnici. *Prezentacija Vance-Owenovog plana u Ženevi (podjela BiH u 10 provincija) 3. siječnja 1993.* nije datum, a *odbacivanje Vance-Owenovog plana od strane Skupštine Republike Srpske u BiH (5-6. svibnja 1993.)* nije događaj. *Prezentacija Owen-Stoltenbergovog mirovnog plana: podjela BiH u 3 konstitutivne republike: srpsku (51%), bošnjačku (30%) i hrvatsku (16%)* nije za Tužiteljstvo ni datum ni događaj, kao ni *Washingtonski sporazum (Osnivanje hrvatsko-muslimanske federacije Bosne i Hercegovine) 1.3.1994. godine.*[77]

Okvir za razumijevanje smisla i ciljeva triju politika ali i napadnih odnosno obrambenih vojnih operacija bilo HVO-a, Armije BiH ili vojske RS je prihvaćanje, odbijanje, negiranje, ignoriranje, poništavanje mirovnih planova MZ od sukobljenih strana. Sama pak činjenica da optužnica ne spominje te mirovne planove, dokaz je nevjerodostojnosti Tužiteljstva, odnosno nezainteresiranosti za istinu i razumijevanje motiva i ciljeva rata.

Sudac Antonetti u bilješci kojom komentira svoju tabelu događaja relevantnih za razumijevanje konteksta političkih zbivanja na koje se odnosi optužnica daje slijedeće tumačenje:

Činilo mi se da nije potrebno u fusnotama navoditi izvore u vezi s opšte poznatim događajima, to su istorijske činjenice koje se ne moraju dokazivati, no treba naglasiti da su svi ti događaji pomenuti u dokumentima koji su uvršteni u spis ili su ih pominjali svjedoci.[78]

---

[76] Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija. (vidi: Pretresno vijeće III, u sastavu: sudija Jean-Claude Antonetti, predsjedavajući sudija Árpád Prandler, sudija Stefan Trechsel, sudija Antoine Kesia-MbeMindua, rezervni sudija. Sekretar: g. John Hocking. Datum: 29. maj 2013. Predmet IT-04-74-T, TUŽILAC protiv Jadranka PRLIĆA, Brune STOJIĆA, Slobodana PRALJKA, Milivoja PETKOVIĆA, Valentina ĆORIĆA, Berislava PUŠIĆA.. Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf.)

[77] Kurzivom je označen tekst datuma i događaja kako ih sudac Antonetti navodi u svojoj tabeli koja treba „pomoći će da se izjave date u Zagrebu i u Sarajevu stave u kontekst političkih događaja iz tog vremena“. (Vidi: Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija.)

[78] Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija. (Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf.)

Jasno je da su svi mirovni planovi međunarodne zajednice *„istorijske činjenice koje se ne moraju dokazivati“,* te da je „*istorijska činjenica*“ kako je hrvatska strana jedina prihvaćala i potpisivala sve predložene mirovne sporazume u cijelosti, za razliku od srpskoga i muslimanskoga vodstva. No, Tužiteljstvo haškoga tribunala ne može optužnicu graditi na tim „istorijskim činjenicama“, budući daje hrvatski entitet definiran u svim međunarodnim mirovnim planovima, pa bi bilo nelogična i besmislena optužnica da je „sredinom januara 1993. počeo da postoji udruženi zločinački poduhvat (ili UZP) s ciljem da se stvori hrvatski entitet u Bosni i Hercegovini koji bi omogućio ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda“.[79]

Zbog toga što su u svim mirovnim planovima MZ tih „osam opština“ u kojima se zbivaju sukobi i događaju ratni zločini već sastavni dio provincija 8 i 10 (prema Vance-Owenovu planu), odnosno hrvatske republike prema (Owen-Stoltenbergovu planu), tj. entiteta s većinskim hrvatskim stanovništvom, to bi Tužiteljstvo trebalo optužiti i Vancea, Owena i Stoltenberga za UZP „s ciljem da se stvori hrvatski entitet u Bosni i Hercegovini“.[80] Zato Tužiteljstvo konstruira teoriju o uspostavi Banovine Hrvatske iz 1939. kako bi optužili hrvatsko političko i vojno vodstvo da žele 'stvoriti hrvatski entitet' – koji su već dobili pristankom i potpisivanjem spomenutih mirovnih planova.

Hrvatsko je političko vodstvo u BiH znalo da je potpisivanjem mirovnih planova MZ svaki put ostvarilo maksimum onoga što se u danim (političkim i vojnim) okolnostima moglo postići. Međutim, mirovne je planove rušila, s jedne strane, nezadovoljna velikosrpska separatistička politika a, s druge, nezasitna muslimanska unitaristička politika. Hrvatski je problem bio kako u sendviču tih dvaju politika sačuvati ono što su dobili za diplomatskim stolom. To je logični i politički zaključak koji slijedi iz analize odnosa triju nacionalnih politika prema planovima MZ ustavno-političkoga uređenja BiH. To su *„istorijske činjenice koje se ne moraju dokazivati“.*

Međutim, u svojoj konstrukciji UZP-a Tužiteljstvo MKSJ ne prihvaća mirovne planove MZ kao relevantne datume i događaje, jer bi u tom slučaju moralo odustati od optužnice da su Hrvati nastojali formirati entitet koji im je MZ već ionako *priznala mirovnim planovima*. Zato protivno logičkom načelu Occamove britve, UZP grade na hipotezi da je dr. Franjo Tuđman vodio „dvostruku igru“, te da je hrvatska politika imala za „krajnji cilj“ stvaranje Banovine Hrvatske, odnosno „taj krajnji cilj … je bilo stvaranje hrvatskog entiteta kojim bi se obnovile ranije granice i koji bi omogućio ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda“.[81]

Slijedom inverzije političkih činjenica i povijesnih događaja Tužiteljstvo sudionicima UZP-a smatra dr. Franju Tuđmana, ministra Gojka Šuška i generala

---

[79] Sažetak presude Žalbenog vijeća u predmetu Prlić i drugi (http://www.icty.org/x/cases/prlic/acjug/bcs/171129-summary-bcs.pdf.)

[80] Sve je prijedloge mirovnih planova prihvatilo i Vijeće sigurnosti UN-a, pa bi dosljednost zahtijevala postavljanje pitanja odgovornosti i međunarodne zajednice.

[81] Sažetak presude Žalbenog vijeća u predmetu Prlić i drugi (http://www.icty.org/x/cases/prlic/acjug/bcs/171129-summary-bcs.pdf.)

Janka Bobetka, jer su oni imali za cilj vojnim putem postići ono što je već dogovoreno i potpisano od strane hrvatskih predstavnika iz BiH, a čemu su dužnosnici RH bili svjedoci. Predsjedavajući Raspravnoga vijeća sudac Antonetti u svojem je izdvojenom mišljenju mogao samo ustanoviti, da se hipoteza Tužiteljstva, ne gradi na materijalnim dokazima i činjenicama nego samo na određenom broju zapisnika:

što se tiče dokaza o njihovom učešću u zajedničkom planu raspolažemo uglavnom samo predsjedničkim transkriptima.[82]

Zato je sudac Antonetti smatrao da je „od ključne važnosti" analizirati ne samo dvadesetak „predsjedničkih transkripata" koliko ih citira optužnica, nego je analizirao njih 64. On u svojem Izdvojenom mišljenju, od 7 do 58 stranice, secira te transkripte jedan po jedan i uz svaki daje svoj komentar. Spoznaje do kojih je došao raščlambom transkripata dovele su ga do zaključka da je optužnica o udruženom zločinačkom poduhvatu neutemeljena.

Tužiteljstvo optužnicu u predmetu IT-04-74-T zasniva na hipotezi da je predsjednik Tuđman vodio „dvostruku igru", odnosno „dvoličnu politiku" kako su ga optuživali Alija Izetbegović i Stjepan Mesić.[83] Sudac Antonetti nakon raščlambe 64 predsjednička transkripta dolazi do sasvim oprečnoga zaključka:

… predsjednik Franjo Tuđman se uvijek izjašnjavao u prilog održavanju granica koje je priznala međunarodna zajednica i u prilog priznavanju tri konstitutivna naroda u Republici Bosni i Hercegovini. Takav stav, ponovljen više puta, u suprotnosti je s glavnom tezom tužilaštva. Dakako, tužilaštvo je iznijelo tvrdnju da je Franjo Tuđman igrao dvostruku igru, ali, kako je mogao da igra dvostruku igru naspram sagovornika na tako visokom nivou kao što su bili lord Owen, Cyrus Vance, Alija Izetbegović ili Slobodan Milošević? Dali je on mogao da igra dvostruku igru i prilikom rasprava u Savjetu bezbjednosti? Ne mogu da vjerujem u tu verziju, posebno s obzirom na to da imamo dokaze koji se sastoje od niza razgovora vođenih u uskom krugu, u kojima on, i to čak i pred najbližim saradnicima poput Bobetka ili Šuška, govori isto što je izjavljivao pred drugim ljudima u drugim prilikama.[84]

---

[82] Podvučeno u izvorniku. Izdvojeno mišljenje suca Claudea Antonettija. (Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf.)

[83] Alija Izetbegović: "..dvolična politika HDZ-a vodila je u dalje proturječnosti. Bojeći se promjene granica i otcjetpljenja dijelova teritorija pod kontrolom odmetnutih Srba, hrvatski politički vrh deklarativno podržava suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine, a istovremeno dosljedno i planski radi na razgradnji Bosne i Hercegovine" A. Izetbegović: "Pogubnost dvolične politike", u Ć. Ribičič. *Geneza jedne zablude.* Zagreb: Naklada Jesenski i Turk, 2001., str. 12.
Tužitelj M. Harmon najavio 16.3.1998. godine Haškom sudu svjedoka optužbe Stjepana Mesića u slučaju generala Blaškića: "On će svjedočiti o dvostrukoj politici Predsjednika Tuđmana spram Bosne ...". Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića 16.-19.3.1998.

[84] Podvučeno u izvorniku. Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-Claudea Antonettija, predsjedavajućeg vijeća. Tom 6 od 6.
(Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 435-436.)

Sudac Antonetti odbacio je hipotezu Tužiteljstva da je predsjednik Tuđman vodio „dvoličnu politiku“ ili „dvostruku igru“, te je konstrukciju udruženog zločinačkoga pothvata, kako je definiran optužnicom smatrao bespredmetnom:
U krajnjoj instanci, čini mi se da stav Tuđmana, koji je on ponovio mnogo puta u ta 64 razgovora, proturječi tezi o udruženom zločinačkom poduhvatu za koji tereti tužilaštvo.[85]
Na osnovu dubljeg proučavanja tih izjava uspio sam da izvedem više konstatacija za koje se čini da upućuju na činjenicu da Franjo Tuđman nije osporavao rezolucije Savjeta bezbjednosti i da je odobravao Vance-Owenov plan koji se protivio bilo kakvom komadanju Republike Bosne i Hercegovine, što nije isključivalo eventualno pripajanje Hercegovine Republici Hrvatskoj ako bi došlo do pripajanja srpskog dijela Republike Bosne i Hercegovine Srbiji.[86]
Za takav zaključak navodi niz činjenica na temelju raščlambe stavova iz predsjedničkih transkripata „uglavnom“ jedinih dokaza o UZP. Transkripti ne nude ni jedan dokaz da je Hrvatska vojno intervenirala u BiH, odnosno nema potvrde da je bila uvučena u međunarodni sukob – a još manje da bi bila agresor:
Republika Hrvatska je intervenisala u Bosni i Hercegovini, ali prije svega putem dobrovoljaca i oficira upućenih na lice mjesta, poput Praljka, Petkovića ili Rose. Materijalna pomoć je stalna tema njegovih diskusija.
Što se tiče direktne intervencije Hrvatske vojske (HV), ona je izgleda bila veoma ograničenih razmjera, ako je uopšte postojala. Franjo Tuđman stalno pominje međunarodnu zajednicu i pitanje sankcija.
Vidi se da on nikada nije htio konfrontaciju s međunarodnom zajednicom i da je bio primoran da prizna postojanje granica, te da je čak predložio da se na granice razmjesti UNPROFOR.[87]
Štoviše, Antonetti ocjenjuje da je spominjanje Banovine Hrvatske imalo više psihološko, nego političko značenje:
Eksplicitno pominjanje Banovine, rekao bih, više je psihološkog nego političkog karaktera.[88]
Profiteri programirane krivnje
Neovisno o tome što je sudac Antonetti ostao u manjini, nije moguće opovrgnuti činjenicu da u predmetu IT-04-74-T Tužiteljstvo ne gradi optužnicu na relevantnim povijesnim činjenicama i zbiljskim događajima. Također, ostaje činjenica da predsjednički transkripti nisu dovoljan dokaz da je postojao UZP, niti da je on bio planiran ili motiviran od strane političkoga i vojnoga vodstva u RH.

---

[85] Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-Claudea Antonettija, predsjedavajućeg vijeća. Tom 6 od 6. (Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 57.)
[86] Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-Claudea Antonettija, predsjedavajućeg vijeća. Tom 6 od 6. (Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 435.)
[87] Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-Claudea Antonettija, predsjedavajućeg vijeća. Tom 6 od 6. (Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 7-57.)
[88] Komentar uz zapisnik razgovora u Predsjedničkim dvorima u Zagrebu, predsjednika Franje Tuđmana, lorda Davida Owena i Thorvalda Stoltenberga, 7. srpnja 1993.Izdvojeno i djelimično suprotno mišljenje sudije Jean-Claudea Antonettija, predsjedavajućeg vijeća. Tom 6 od 6. (Izvor: http://www.icty.org/x/cases/prlic/tjug/bcs/130529_6.pdf, str. 36.)

Zato Tužiteljstvo kulise optužnice za *udruženi zločinački poduhvat* gradi na izjavama svjedoka koji nisu sudjelovali u pojedinim događajima, nego daju svoje tumačenje tih događaja. Svjedoci, čak i kada su dobronamjerni, svojim tumačenjem događaja kreiraju novi događaj jer je naknadno tumačenje uvijek barem jedan korak odmaka od zbilje, a jedan korak bliže virtualnoj stvarnosti. Time postaje nejasna granica između objektivnoga znanja i subjektivnog prikaza zbilje.

No, Tribunal i optuženici nisu bili suočeni s dobronamjernim svjedocima Tužiteljstva. Bili su suočeni s proizvodnjom dobro planiranih, pomno plasiranih i medijski orkestriranim dezinformacijama.

Skoro od samoga vremena utemeljenja MKSJ, bošnjačka je politika planski koristila svoje izvještajne službe sa zadaćom diskreditacije HR HB, njezinih lidera i optuživanja RH za „lažno savezništvo". Do tih su planova i dokumenata došle međunarodne snage (IFOR) u BiH već 1996. kada su upale u kamp na Pogorelici, gdje su obučavani pripadnici AID-a.[89] Na temelju procjene zaplijenjenih dokumenata do kojih je došao IFOR Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH izradila je procjenu moguće štete po svoju službu i bošnjačku politiku:

…. izvršili smo procjenu i došli do zaključka da, s tim u vezi, postoji ozbiljna vjerovatnoća mogućih političkih, diplomatskih i drugih štetnih posljedica po interese RBiH… Navedeni zaključak je, između ostalog, izveden i iz tema seminarskih radova koji su svakodnevno izrađivali polaznici Kursa, a koji su takođe zaplijenjeni od strane IFOR-a.[90]

Nakon što je u ime Bošnjaka Alija Izetbegović potpisao Washingtonske i Daytonske sporazume, djelatnici AID-a u kampu na Pogorelici educiraju se za zadaće na programu: „'tiha okupacija' naše zemlje od strane SAD-a i IFOR-a", „protiv bošnjački i protiv islamski interesi IFOR-a, SAD-a, Francuske i V. Britanije".

No, nisu samo IFOR, SAD, Francuska i Velika Britanija bili neprijatelji „bošnjačkih interesa" već je to bila prvenstveno „hrvatska strana".[91] Zato je AID sustavno radio da se Hrvati optuže za „lažno savezništvo" te „spajanje tzv. Herceg-Bosne i Hrvatske i rasparčavanje RBiH". Nakon razotkrivanja programa rada bošnjačke tajne službe, AID u svojem izvješću precizno navodi zadaće za koje su njihovi djelatnici bili obučavani:

prijedlozi mjera Službe prema ličnostima iz političkog života:

---

[89] IFOR je upao u kampna Pogorelici na temelju saznanja da iranski instruktori pripadnike AID-a obučavaju i za terorističke akcije.

[90] AID je svjestan da su pronađeni dokazi koji ih terete za ugrožavanje interesa BiH: „ –u pogledu mogućih optužbi za opstrukciju dejtonskog sporazuma; - u pogledu odnosa sa SAD-om i njihovim ob. službama; - u pogledu mogućeg narušavanja odnosa sa hrvatskim partnerima u Federaciji.." *Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH.* Direktoru agencije. *Predmet: Desant IFOR-a na Pogorelici, moguće štetne posljedice.* Broj. 563. Dana: 17.02.1996., službena tajna. Strogo povjerljivo.

[91] AID izvješćuje i štiti samo "bošnjačke interese" a ne interese Federacije, odnosno države BiH. Već sama ta činjenica dostatno svjedoči o odnosima prema Hrvatima kao konstitutivnom narodu u Federaciji i BiH.

Dario Kordić – hapšenje
Mate Boban – kompromitacija
Ivan Bender – kompromitacija
Jadranko Prlić – kompromitacija.[92]
Nakon dva desetljeća bošnjačka izvještajna služba može se pohvaliti svojim uspjesima – ostvarila je svoje glavne ciljeve jer im je uspjelo preparirati haško Tužiteljstvo u dovoljnoj mjeri da ono optuži Hrvatsku za „lažno savezništvo“ i za „spajanje tzv. Herceg-Bosne i Hrvatske i rasparčavanje RBiH“.
Daytonski sporazumi parafirani su 21. studenog 1995., a potpisani su u Parizu 14. prosinca 1995. godine. Izvješće AID-a otkriva da je bošnjačka politika te sporazume, već u vrijeme njihova potpisivanja, smatrala „tihom okupacijom naše zemlje“ te da SAD, Francuska, Velika Britanija i IFOR vode „protubošnjačku“ i „protuislamsku“ politiku. Kako bi neutralizirali „tihu okupaciju“ AID je dobio zadaću diskreditirati i eliminirati Hrvate kao politički čimbenik u Federaciji BiH. Tu je zadaću uspješno odradilo haško Tužiteljstvo, i prije izricanja presude političkom i vojnom vodstvu HVO-a, objavivši na portalu *Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju* - kao utvrđenu činjenicu čiju istinitost ne treba dodatno pojašnjavati - da je hrvatska politika imala za cilj „rasparčavanje RBiH“:
… vođe Srbije i Hrvatske su se tajno sastali već 1991. godine i dogovorili o podeli Bosne i Hercegovine, ostavivši Muslimanima malu enklavu.[93]
Poznato je da za takvu tvrdnju nikada nitko nije iznio niti jedan dokaz. Ne postoji zapisnik sa sastanka u Karađorđevu, a predsjednici Tuđman i Milošević u svojim su izjavama i pisanim priopćenjima tvrdili da na tom sastanku nije bilo razgovora o Bosni i Hercegovini, niti o podjeli BiH. Sama pak tvrdnja da se radi o „tajnom“ sastanku je neodrživa jer je medijski bio popraćen od niza novinskih agencija. No, takva je tvrdnja potrebna Tužiteljstvu kako bi susret dvojice predsjednika prikazali kao urotnički prema Muslimanima i kao glavni dokaz za UZP.
Zagovornicima mita o Karađorđevu taj sastanak je dokaz o dogovorenom ratu protiv Muslimana. To što će par mjeseci nakon Karađorđeva početi opća agresija velikosrpske politike na Hrvatsku, a krvavi se rat voditi narednih četiri godine kako bi Hrvatska oslobodila 30% svojega teritorija od Miloševića – samo je po sebi već dokaz bespredmetnosti i besmislenosti tvrdnje o dogovoru *„o podeli Bosne i Hercegovine“*.
Međutim, dezinformacija se ne gradi na smislenom sadržaju, već na konstrukciji njezine dvosmislenosti kako bi bila u neposrednoj funkciji interesa i ciljeva kreatora i promotora dezinformacije. Mit o „podjeli Bosne“ u Karađorđevu za zagovornike unitarne BiH i neprijatelje njezina federalnoga uređenja je samoispunjavajuće proročanstvo kojem, kao i svakom proročanstvu, ne treba dodatnih dokaza.

---

[92] Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH. Direktoru agencije. Predmet: Desant IFOR-a na Pogorelici, moguće štetne posljedice. Broj. 563. Dana: 17.02.1996., službena tajna. Strogo povjerljivo.
[93] http://www.icty.org/bcs/o-mksj/sta-je-bivsa-jugoslavija/sukobi.

Za Izetbegovića i njegovu politiku Karađorđevo je apsolutni događaj, događaj koji određuje sve druge događaje:

… danas je jasno kako to što se dogodilo u Karađorđevu obilježava čitavu historiju naših odnosa i objašnjava događaje koji su slijedili svih ovih četiri-pet godina nakon toga.[94]

Neprijeporna je činjenica da je začetnik toga mita bio je Alija Izetbegović. On je plasirao tezu o „podjeli Bosne“ i to dan prije nego što je održan sastanak u Karađorđevu:

Uvjeren sam (a u tom pogledu imam i izvjesne informacije) da će Vam On u bilateralnim razgovorima ponuditi neka parcijalna rješenja, koja bi dijelom bila ostvarena na račun Muslimana i BiH.[95]

Haškom je pak Tužiteljstvu potreban mit o Karađorđevu, kako bi mogli isfabricirati tezu o UZP koji ima za cilj „podjelu Bosne“. Međutim, vjerodostojnost mita o „podjeli Bosne“ bila bi upitna kada bi se znalo da ga je prvi plasirao Alija Izetbegović. Zato je on u kasnijim svojim izjavama tvrdio da je o „podjeli Bosne“ saznao tek nakon Karađorđeva, te je mijenjao priču o izvoru svojih informacija. Tužiteljstvo bi isto imalo problema s vjerodostojnošću ako bi se pozivalo na Izetbegovića. Zato su kao krunskoga svjedoka mita o „podjeli Bosne“ koristili Stjepana Mesića:

Tužitelj M. Harmon najavio je 16.3.1998. godine haškom Tribunalu svjedoka optužbe Stjepana Mesića u slučaju generala Blaškića:

On će svjedočiti o dvostrukoj politici Predsjednika Tuđmana spram Bosne, jednoj koja je bila javna politika za priznanje neovisnosti Bosne, i o prikrivenoj politici podjele Bosne između Hrvatske i Srbije.[96]

Kao svjedok Tužiteljstva i optužbe Stjepan Mesić je već 1998., na haškom Tribunalom postao krunskim svjedokom o "podjeli Bosne" u Karađorđevu. Većina onoga što je rekao u svojem svjedočenju bilo je neistinito, lažno i kontradiktorno. Raščlamba njegova svjedočenja dokazala je da je on na sudu bio krivokletnik.[97]

Njegovo kontradiktorno i lažno svjedočenje svatko može koristiti prema svojim potrebama. Naime, Stjepan Mesić, zaprisegnuti svjedok, svjedok Haaškoga tužiteljstva, izjavio je na tomistomprocesu da ni u siječnju 1994. još nije postignut dogovor između predsjednika Tuđmana i Miloševića, jer je on, Stjepan Mesić, kao predsjednik Sabora RH, bio zapreka postizanju toga dogovora pa je zato tražena njegova ostavka.[98]

---

[94] A. Izetbegović. Sjećanja. Autobiografski zapisi. Sarajevo: TKD Šahipašić, 2001., str. 419.

[95] Alija Izetbegović šalje faksom rukom pisano pismo predsjedniku Tuđmanu 24.3. 1991., dan prije sastanka u Karađorđevu, s porukom kako je „uvjeren“ da će mu Milošević ponuditi "podjelu Bosne". Faksimil pisma prvi put je objavljen 2006. godine u knjizi M. Tuđman. *Vrijeme krivokletnika.* Zagreb : Detecta, 2006., str. 435.

[96] Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića 16.-19.3.1998.

[97] Podrobna raščlamba njegova svjedočenja prikazana je u: M. Tuđman. *Vrijeme krivokletnika.* Zagreb : Detecta, 2006.

[98] M. Tuđman. Vrijeme krivokletnika, str. 216-221; Iskaz Stjepana Mesića haškim istražiteljima, 19. travnja 1997.

Ni Alija Izetbegovićnije dosljedan u tvrdnji da je dogovor o „podjeli Bosne“ postignut u ožujku 1991., već će naknadno tvrditi da je dogovor o „podjeli Bosne“ trajao godinama:

Razgovore o ovome započeli su Tuđman u Milošević u Karađorđevu 25. marta 1991. godine, a nastavili ih do kraja rata u Bosni i Hercegovini.[99]

Mit o podjeli Bosne i Hercegovine postao je realna činjenica u javnome prostoru iako nije utemeljen na činjenicama i dokazima o sastanku u Karađorđevu. Mit je postao istinit po svojim posljedicama: predrasuda zasnovana na nedokazivim tvrdnjama i lažnim svjedocima. Predrasuda zajednička bošnjačkoj politici koja je protiv federalizacije BiH, te lijevim hrvatskim medijima i promotorima politika detuđmanizacije.

U službi haškoga Tužiteljstva bio je izravno drugi hrvatski predsjednik Stjepan Mesić, a posredno i treći predsjednik RH Ivo Josipović, čije su izjave također bile potvrda optužnice o UZP-u i prilog osudi Hrvata kojima se sudi u Haagu. Izjave predsjednika Republike uvijek imaju težinu činjenica i onda kada nisu potkrijepljene dokazima. Pogotovo kada su izrečene na račun hrvatske politike u Parlamentu BiH:

Politike koje su devedesetih - bilo to iz zloćudnosti, neznanja, arogancije ili ludosti - vjerovale da je rješenje za Bosnu i Hercegovinu - podjela, posijale su u Bosni i Hercegovini ali i u svojim zemljama zlosretno sjeme. Zavedeni su narodi i pojedinci požnjeli rat, smrt i sakaćenje stotina tisuća, milijune raseljenih, uništena gospodarstva, uništene obitelji, a ovdje u Bosni i Hercegovini ostavili za sobom rastrgano tkivo jednoga nedvojbeno posebnoga društvenog i kulturnoga bića utemeljenog na multietničnosti i multikonfesionalnosti. Duboko žalim što je i Republika Hrvatska svojom politikom u devedesetim godinama prošlog stoljeća tome doprinijela. Duboko žalim što je takva hrvatska politika doprinijela stradanjima ljudi i podjelama koje nas i danas muče. Došlo je novo doba, doba u kojemu odlučno treba prepoznati pogreške prijašnjih vremena, i hrabro kročiti novim putem, putem koji će trajno u regiji donijeti mir, stabilnost i prosperitet.[100]

Političkim profiterima optužnica i presuda Hrvatima u Haagu bit će potpuno nevažno što je izrečena presuda uvreda za samu pravdu i degradacija institucije međunarodne pravde. Za razliku od političkih izjava dvojice hrvatskih predsjednika i sličnih izjava njihovih sumišljenika, većina haških odvjetnika dijeli uvjerenje Michaela Karnavasa, pravnika s dugogodišnjim međunarodnim iskustvom i ugledom:

… dio mračne ostavštine MKSJ-a… / je/ … školski primjer kako ne treba voditi predmet, kako ne treba birati sudsko vijeće, kako ne treba voditi sudsku raspravu, kako ne treba analizirati dokazni materijal, kako ne treba pisati presudu … /to je/ bila parodija, šarada, teatar apsurda zamaskiran suđenjem.[101]

---

[99] A. Izetbegović. Sjećanja. 2001., str. 121.

[100] Govor Ive Josipovića u Parlamentarnoj skupštini BiH 14. travnja 2010. (Izvor: https://hr.wikisource.org/wiki/Govor_Ive_Josipovi%C4%87a_u_Parlamentarnoj_skup%C5%A1tini_BiH_14._travnja_2010.)

[101] Michael G. Karnavas (Izvor: http://michaelgkarnavas.net/blog/2017/12/05/slobodan-praljak/)

Prezirom dokinuti apsurd

Dr. Jadranko Prlić, Bruno Stojić, general Slobodan Praljak, general Milivoj Petković, Valentin Ćorić i Berislav Pušić dragovoljno su otišli u Haag i haški pritvor 2004. godine. Što je sudski proces duže trajao, a trajao je 13 godina i bio je najduži proces što je vođen na MKSJ, to su šestorica Hrvata bili sve manje zatočenici u haškome pritvoru a sve više zatočenici haškoga teatra apsurda.

Što je vrijeme njihova zatočeništva bilo duže, to se zdanje svijeta apsurda u kojem su se našli sve rigidnije protivilo zdravome razumu.

Potvrđivanjem optužnice IT-04-74-T podijeljene su uloge u teatru apsurda. Optužnicom su u ponor zaborava bačene žrtve zločina, jer neće ni nakon 24 godine dobiti zadovoljštinu, jer ni nakon 24 godine neće biti osuđeni počinitelji zločina.

Optužnica IT-04-74-T protiv šestorice Hrvata podignuta je jer su „podmukla kopilad“, a ne zato što su naredili ili počinili zločine. Oni su morali biti krivi jer su „svi ratni lideri krivi za ratne zločine“. Taj je aksiom haškoga Tužiteljstva učinio besmislenim svaki pokušaj dokazivanja nevinosti pozivanjem na dokaze i argument „izvan razumne sumnje“.

Optužnica IT-04-74-T protiv šestorice Hrvata podignuta je jer su se udružili u UZP kako bi vodili „dvoličnu politiku“ i „dvostruku igru“, a ključni je dokaz to što su prihvaćali i potpisivali sve mirovne planove koje je nudila međunarodna zajednica. Srpski i muslimanski lideri - koji nisu prihvaćali te planove ili su ih prihvaćali pa ih se odricali – nisu vodili ni „dvoličnu politiku“ ni „dvostruku igru“. Kriva je „podmukla kopilad“ koja je željela i činila sve kako bi ostvarila te planove.

Inverzija istine pobijedila je logiku zdravoga razuma. Zato je u virtualnome svijetu UZP-a moguće da postane moguće ono što u zbilji nije moguće.

Jedino je u svijetu apsurda moguće tvrditi da je hrvatska politika obučavala, opremala, snabdijevala muslimanske postrojbe cijelo vrijeme rata; omogućavala odlazak Muslimana iz Hrvatske vojske u Armiju BIH, liječila tisuće muslimanskih ranjenika u hrvatskim bolnicama - a sve sa ciljem da bi ratovala protiv Armije BiH.

Jedino je u Orwellovu svijetu moguće tvrditi da je Hrvatska prihvatila stotine tisuća muslimanskih izbjeglica, smjestila ih u svojim odmaralištima i hotelima, organizirala školovanje za prognanu djecu u svojim školama, omogućila im besplatnu socijalnu skrb – a sve sa ciljem da etnički protjera Muslimane iz onih općina u kojima su Hrvati ionako bili većina.

Jedino je u „Pohvali ludosti“ Carledel Ponte i Brammertza moguće zamisliti da Predsjedništvo BiH zasjeda u Zagrebu, muslimanski lideri gostuju u hrvatskim medijima i spavaju u hrvatskim hotelima, njihove obitelji cijelo vrijeme rata imaju VIP tretman na hrvatskom Jadranu – i da je sve to dokaz kako Srbija nije, a Hrvatska jest agresor u BiH.

Jedino u sudnici haškoga Tribunala suci mogu gledali na ratove u BiH kao na izoliranu Leibnizovu monadu koja se ne tiče ni njih ni ostatka svijeta – a sve sa zadaćom da međunarodna zajednica ostane nevina od bilo koje odgovornosti kao četvrta strana u sukobu.

Završnom scenom u haškome teatru apsurda stvoren je nepremostivi jaz kako pravda ne bi dohvatila istinu prošlih vremena. Postalo je moguće ono što se protivi zdravome razumu i što bi trebala postati istina u budućim vremenima.
Prihvatiti presudu bez pobune i ogorčenja značilo bi ostatak života provesti u svijetu apsurda, odustati od smisla života, dokinuti moralna načela, odreći se ponosa i časti, poniziti istinu, zaboraviti pravdu. Slobodan Praljak to nije mogao. S prezirom je odbacio svijet apsurda, nije htio u njemu živjeti i oslobodio ga se samožrtvovanjem. Nije prihvatio poraz jer se nije htio odreći smisla života, ni svoje časti, ni svojega ponosa. Porazio je suce i tužitelje haškoga Tribunala jer je u zadnjoj sceni neopozivo napustio njihovu predstavu – minutu prije nego što je pao zastor. Oduzeo si je život da bi sačuvao pravo na vlastitu sudbinu, vrijednosti za koje je živio, da bi ostao ono što je cijeloga života bio: Slobodan Praljak.
Praljkov čin i sramotna presuda na koncu dvadeset i četiri godine postojanja *Međunarodnog kaznenog tribunala za bivšu Jugoslaviju* bit će politički alibi međunarodnim čimbenicima da je „moć da se nešto učini“ posredstvom Tribunala, u konkretnom predmetu bila tek sredstvo skidanja vlastitog dijela odgovornosti za nametanje mirovnih planova, ali i nespremnosti da svjedoče tko su im bili parteri a tko protivnici u provođenju potpisanih planova o BiH tijekom 1992.-1995.
Presuda izrečena 29. studenog 2017. nije i neće pridonijeti političkoj stabilizaciji i mirnom suživotu u BiH, sve dok se na nju pojedine politike budu pozivale. Presuda neće biti kraj jednoga procesa, nego početak novih dugoročnih obračuna s onim Hrvatima koji zagovaraju opstojnost BiH kao države triju konstitutivnih naroda u kojoj i Hrvati moraju imati jednaka prava kao i druga dva naroda. Sudski procesi hrvatskim političkim predstavnicima i pripadnicima HVO-a i Herceg-Bosne vodit će se samo kao aneksi presude u Haagu. Službena bošnjačka politika svoje je stajalište već davno vrlo precizno najavila:
Od sada tko god spomene treći entitet i Herceg Bosnu nastavlja zagovarati zločinački pothvat.[102]

[102] Bakir Izetbegović, 16.06.2013. (Izvor: https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/bakir-izetbegovic-%E2%80%98treceg-entiteta-u-bih-nece-biti-jer-bi-to-bio-zlocinacki-poduhvat%E2%80%99/1153814/)

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.

DR. SC. MARKO TOKIĆ

'SLOBODAN PRALJAK JE SVAKOG TRENUTKA U HAŠKOJ SUDNICI SVJEDOČIO VLASTITO DOSTOJANSTVO I VLASTITU HRVATSKU SUDBINU'

"Kako da u tom trenutku čovjek ne osjeti gorčinu izdaje? Kako da u tom trenutku ne zazove Matoševe stihove posvećene vođi Rakovačke bune Eugenu Kvaterniku:

„Tu leži div, naš stid i sram
što bješe kriv
jer bješe sam."

Zbilja su to trenuci u kojima se čovjek mogao osjetiti samim. To se na trenutke moglo i osjetiti u generalovim istupima na samom suđenju: „Ili sam ja bio vojnik regularne vojske, hrvatske, ili sam bio rebel, ili sam imao Vrhovnog zapovjednika ili se on lažno deklarirao, ili napadač nije bio agresor te je s punim legitimitetom ubijao pobunjenike i s punim pravom branio Ustav SFRJ."

Utkan u povijesnu sudbinu hrvatskoga naroda Slobodan Praljak je svakog svog trenutka u Haaškoj sudnici svjedočio vlastito dostojanstvo i vlastitu hrvatsku sudbinu." – rekao je dr. sc. Marko Tokić u svom govoru na predstavljanju knjiga "General Praljak" dr. Miroslava Međimorca i akademika Josipa Pečarića u Širokom Brijegu.

Dr. Marko Tokić za Narod.hr: U BiH proces pretvaranja Hrvata u nacionalnu manjinu ulazi u završnicu

U nastavku njegov govor donosimo u cijelosti.

Dragi moji Širokobrižanke i Širokobrižani, poštovani autori knjiga o „jednom od nas koji nas nadilazi“, natkriljuje, poziva i opominje.
Iako neprijatelji hrvatskoga naroda (i države) čine sve da zaborav prekrije i njegov lik, i njegovo djelo, i njegov posljednji čin sebedarja: herojskog samožrtvovanja za pravo svog naroda na obranu, jednakost i ravnopravnost s drugim narodima i slobodu taj potresni prizor ostat će u srcu zauvijek svakog Hrvata koji hrvatski misli, osjeća i živi. Nasreću postoje i ljudi koji su već davno u sudbini ovog čovjeka prepoznali kristalnu točku prelamanja ukupne hrvatske prošlosti, sadašnjosti i budućnosti; našeg povijesnog usuda i sudbine i ne dopuštaju da na ovog čovjeka (njegov lik i djelo) padne zavjesa šutnje.
U ime hrvatskoga naroda zahvaljujem našim autorima što uporno u javnost vraćaju ovu epsku priču jednog junačkog postojanja: veliki hrast hrvatskog dostojanstva, intelektualca i generala Slobodana Praljka.
Pišući o generalu Praljku profesor Pečarić je još davno razmatrao odnos hrvatske vlasti prema suđenju navodno Šestorici u Haagu i u tom smislu javno prozivao nerazumnu hrvatsku pravnu znanost: „Naravno, i general zna da su oni postali to što jesu, kao i predsjednik Države, upravo zbog toga što za interese svjetskih moćnika, a protiv interesa svoje države i svoga naroda, preferiraju Nerazumnu pravnu znanost.“[103]
Za interese svjetskih moćnika a protiv interesa svoje države i svoga naroda, negdje iz daljine čuju se udruženi glasovi pokojnog predsjednika Franje Tuđmana i Marka Perkovića Thompsona: za Judine škude. Ali, i ne samo za njih, za održanje društvenih odnosa i upravljanje nevidljive duboke države, za karijere i povlastice, za moć nad svojim narodom. Oni kao i predsjednik države. I ne jedan, nego posve sigurno dvojica.
Prepušten sam sebi, izdan od svoje vlasti i većine političkih elita general Praljak ulazi u neravnopravnu borbu s haaškim tužiteljstvom. Sam čini ono što je država trebala učiniti: okuplja ekipe ljudi, prikuplja dokumente, tiska ih da bi mu zahvalna država nametnula porez na objavljene knjige te tako prikupljenu dokumentaciju proglasila šundom. Koji apsurd. I umjesto da te osobe budu zbog toga prognane iz hrvatske vlasti i administracije jedna od njih izravno uključena biva promaknuta u ministricu kulture. I to je, poruka!?
Kako da u tom trenutku čovjek ne osjeti gorčinu izdaje? Kako da u tom trenutku ne zazove Matoševe stihove posvećene vođi Rakovačke bune Eugenu Kvaterniku:
Tu leži div, naš stid i sram
što bješe kriv
jer bješe sam.
Zbilja su to trenuci u kojima se čovjek mogao osjetiti samim. To se na trenutke moglo i osjetiti u generalovim istupima na samom suđenju: „Ili sam ja bio vojnik regularne vojske, hrvatske, ili sam bio rebel, ili sam imao Vrhovnog zapovjednika

[103] Josip Pečarić: Ako voliš Hrvatsku svoju

ili se on lažno deklarirao, ili napadač nije bio agresor te je s punim legitimitetom ubijao pobunjenike i s punim pravom branio Ustav SFRJ."

Utkan u povijesnu sudbinu hrvatskoga naroda Slobodan Praljak je svakog svog trenutka u Haaškoj sudnici svjedočio vlastito dostojanstvo i vlastitu hrvatsku sudbinu.

Ponikao kao dijete jednog od hercegovačkih zavoditelja socijalizma (kojega je narod pamtio po zlu) Slobodan Praljak u svojim počecima je imao društveni privilegij i mogućnost karijernog uspinjanja do samih vrhova tadašnje komunističke vlasti. Kao vrhunski intelektualac, čovjek sa završena tri fakulteta, načitan, elokventan s očevim revolucionarnim zaslugama mogao je s lakoćom biti zvijezda na političkom nebu bivše države. On je tu ulogu odbacio i prihvatio vlastitu neizvjesnu hrvatsku sudbinu, zagrlio je kao križ i otkupljenje.

Njega su upravo knjige i druženje s umnim ljudima nagnale da preispituje hrvatsku prošlost, sadašnjost i budućnost. Umjesto blještavila reflektora birao je izgradnju vlastitog ljudskog i hrvatskog puta. Htio je znati i imati. Biti Hrvat na razini svojeg iskustva hrvatskog kulturnog i političkog identiteta.

Demokratske promjene nudile su novu perspektivu i izvjesno je mogućnost borbe za samostalnu, demokratsku i neovisnu hrvatsku državu. I Slobodan Praljak je u tim gibanjima vidio ostvarenje hrvatskog sna. Umjesto mirnog razlaza i uspostave novih država u republičkim granicama po češkom i slovačkom modelu (i u skladu sa zaključcima Badinterove komisije) srpska politička elita na sve moguće načine pokušava sačuvati vlastitu dominaciju, a njezin agresivniji dio vidi prigodu za ostvarenje velikosrpskih imperijalnih ciljeva. Ratom pokušavaju onemogućiti hrvatsko osamostaljenje prisiljavajući Hrvatsku na daljnju pokornost u Krnjoj Jugoslaviji; u suprotnom se prijetilo uspostavom zapadne granice Velike Srbije na crti Virovitica - Karlovac - Karlobag. Kad je postalo jasno da demokratska hrvatska vlast od osamostaljenja odstupiti ne će rat je buknuo svom žestinom i Velika Srbija je postala otvoreni ratni cilj. U tom se smislu jedino i mogu razumijevati sve one uspostave navodno srpskih autonomnih oblasti u Hrvatskoj s idejom (i objavama), kako to oni kažu: prisajedinjenja Republici Srbiji, što jasno razotkriva kreatore i izvođače ovih političkih i ratnih operacija.

Slobodan Praljak u tim se i takvim okolnostima stavlja na raspolaganje i umjesto zajamčenog uredskog djelovanja u Ministarstvu obrane bira odlazak na teren u Sunju. Zajedno sa svojim velikim prijateljem i glumcem Svenom Lastom (i ovdje nazočnim svjedokom kojega srdačno pozdravljam) u početku kani biti ohrabrenje mladim dečkima na liniji fronte. No uskoro će ga njegove organizacijske sposobnosti i osobna hrabrost pretvoriti u zapovjednika.

I tu počinje njegov ratni put. Zov rodne Hercegovine kojoj je dugovao (i očev dug) nije mogao ne čuti. Bio je ovdje. Jedan od nas. Uvijek prvi. Hrabar. Racionalan. Strastven i dostojanstven. Izrastao u generala.

Iako je svima znano da je bio prvi čovjek koji je imao osjećaj važnosti Staroga mosta u Mostaru i da ga je upravo on dao zaštititi: moj pokojni prijatelj Ljubo Perić koji je izvršio tu zapovijed (o tome je svjedočio u Haagu); na koncu će paradoksalno doživjeti da upravo se njega proziva za rušenje Starog mosta. Unatoč tomu što je dokazao da tenk HVO-a koji je, po iskazu svjedoka, navodno

gađao Stari most nije imao optičku vidljivost (i nije ga mogao gađati), iako je dokazao (uz pomoć stručnjaka) da je most miniran i po nalogu nekog drugog strmoglavio se u Neretvu. Vezu između Starog mosta i Praljka ni danas nije moguće izbrisati. Iako je otvoreno govorio, bez sustezanja, uvjeren u vlastitu nevinost da prst njegova vojnika vrijedi više od Starog mosta, a i Haaški sud je morao priznati da je s obzirom na korištenje mosta u vojne svrhe protivničke strane bio legitiman vojni cilj, fama još uvijek postoji i unatoč svim činjenicama ne da se tako lako izbrisati.

Ostaje samo da se prisjetimo onog čuvenog Pečarićevog poučka (koji možda objašnjava razloge): **ONI KOJI NE VOLE OVAJ NAROD NAJVIŠE NAPADAJU ONE KOJI SU MU NAJODANIJI SINOVI.**

Slobodan Praljak je do kraja rata ostao na ovim prostorima i hrvatski je narod opstao. Uključen u Federaciju BiH (u Washingtonu) i BiH (u Daytonu) doživljava gorku poratnu sudbinu pokušaja da ga se pokušava, i namjerava, poraziti u miru. U tome ne sudjeluju samo domaće partnerske snage (prvenstveno navodno zabrinuti građani Bošnjaci), nego što je još začudnije voditelji projekta su pripadnici Međunarodne zajednice.

U tim i takvim okolnostima, osporavajući nam pravo na politički subjektivitet, na ravnopravnost i jednakost s druga dva konstitutivna naroda podiže se i optužnica za Praljka, Prlića, Ćorića, Stojića, Petkovića i Pušića često skraćeno protiv Šestorice ili nešto rjeđe Prlić i ostali. Ta optužnica i osobito to suđenje kako je vrijeme prolazilo sve više je nalikovalo na suđenje jednom narodu, njegovom političkom vodstvu, njegovim političkih htijenjima, nadama, njegovom snu o slobodi.

Sve manje je to bilo suđenje pojedincima. To je maestralno razotkrio u svom završnom govoru pred Raspravnim vijećem Haaškog suda general Slobodan Praljak.

U nadahnutom govoru, u njegovoj završnici nakon svih iznesenih optužbi i nakon ponuđenih dokaza obrane general Praljak je s potpunim pouzdanjem u činjenične dokaze obrane ustvrdio:

„*Nisam kriv! I ne mislim pritom na osjećaj krivnje. Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta; - znam da nisam kriv. Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću,* ***poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti***.“

Obraćajući se jedinom sucu kojega je intelektualno uvažavao i držao da je pravno i moralno častan, izdvajajući ga kao da će najaviti ne samo završnicu ovog raspravnog govora, nego i ono znakovito završno obraćanje prije samog čina samožrtvovanja: „*Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu*.“

Nije bilo više časnih iznimki ni časti u onomu što su učinili. Tako govori čovjek kojemu je čast značila više od života. No, daleko je još do tog presudnog trenutka još uvijek smo u Praljkovu pokušaju da sucima uputi prigovor i naputak. Prigovor da su na ovom suđenju ne smije i ne može suditi narodu, nego upravo optuženim pojedincima. I upravo stoga ovako nastavlja u svom obraćanju časnom sucu

Antonetiju (prihvaćajući opovrgljivost svakog mišljenja, pa i svojega, makar ga nije gradio bez činjeničnih dokaza i nasuprot činjenicama, nego upravo jer ga je temeljio na činjenicama i svojoj ulozi u ratu): „*Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični. Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.*"

I upravo je to ona točka upozorenja da se u suđenju pojedincima, a ovo je trebalo takvo biti, i optužnica i sud u vrijednosnoj procjeni onoga što se događalo i što je predmet optužnice svakom pojedincu treba dokazati, racionalno, vojno i pravno: što je mogao bolje, kako je mogao bolje, gdje je mogao bolje i kada je mogao bolje (mišlju, riječju, djelom i propustom).

Ako bi suđenje išlo u tom pravcu i opovrglo izgrađeno mišljenje o vlastitoj nevinosti general Praljak je spreman prihvatiti presudu pa ma kakva ona bila. *„Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti: Pa postane moguće ono što nije bilo moguće, pa postane jednostavno ono što nije jednostavno, pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje, onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila. A to zbilja ne bi bilo ništa novo."*

Nažalost, ovo proročanstvo završnih riječi pred Raspravnim vijećem se potvrdilo. I ne samo to nego niti novi krug dokaza o krivici uopće nije naveo niti jednu činjenicu onoga tipa koje bi bilo logično za suđenje pojedincu. Dokazi o tome što je mogao bolje, gdje je mogao bolje, kada je mogao bolje i kako je mogao bolje. Završne riječi u tom govoru pred raspravnim vijeće bijahu također znakovite: „*Mojih pola sata je isteklo.*"

I ne samo pola sata. Čitavi život jednog časnog čovjek, briljantnog uma i čovjek koji se nije mogao pomiriti s nepravdom. I ne samo o osobnoj krivici. Kao nitko drugi znao je da to nije samo presuda pojedincima, nego presuda jednom narodu. I stoga osim čina samožrtvovanja nije imao drugo rješenje kako bi u uho bešćutnosti svijeta rekao da jedan mali narod ima pravo na svoju obranu, jednakost i ravnopravnost s drugim narodima i da žrtvom svojih najboljih sinova zaslužuje slobodu.

I danas kada znamo epilog haaškog sudovanja, kada iz njega izrasta čovjek s čašicom otrova u ruci, kada uvjeren u osobnu nevinost i još više uvjeren u pravo na slobodu svoga naroda s prijezirom odbacuje presudu suprotnu logici prava čovjeka i naroda mi moramo zastati i upitati se:

Je li i ovo javno samožrtvovanje bilo uzaludno. Kolika je naša kapljica u čaši otrova? I je li i ova žrtva uzaludna? Što smo u stanju učiniti da se pravda ispuni i naš narod uistinu ostvari vlastitu slobodu: jednakost i ravnopravnost s druga dva konstitutivna naroda, očuva hrvatsku državu i tako sigurno kroči u budućnost. Da bi to bilo moguće potrebno je uistinu iz srama i nemoći krenuti prema pouzdanju u vlastite snage uz spremnost na žrtvu. I još jednom čuti Matoša i do kraja u Praljkovu slučaju primijeniti onu njegovu:

Tu leži div, naš stid i sram
što bješe kriv
jer bješe sam.

Taj sokol siv, svog doma plam
i sad je živ
i vođa nam.

I sad se negdje valjda u pozadinu trebaju čuti širokobriješka zvona. Uvijek kad čujem njihov glas, znam da je vrijeme za molitvu. I mir. Hvala na pozornosti, svako vam dobro.

https://narod.hr/kultura/dr-marko-tokic-predstavljanju-knjige-general-praljak-sirokom-brijegu-slobodan-praljak-svakog-trenutka-haaskoj-sudnici-svjedocio-vlastito-dostojanstvo-vlastitu-hrvatsku-sudbinu
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/06/07/dr-marko-tokic-slobodan-praljak-je-svakog-trenutka-u-haskoj-sudnici-svjedocio-vlastito-dostojanstvo-i-vlastitu-hrvatsku-sudbinu/

OSVRT AKADEMIKA PEČARIĆA: 'UNIŠTENJEM HRVATSTVA U BIH, LAKŠI ĆE BITI I OBRAČUN S HRVATSKOM'

Sam odlazak u Hercegovinu bio mi je stresan – mojom krivicom. Krenuli smo u utorak, a ja nisam stigao potpisati za referendume uvjeren da se potpisi skupljaju jedan tjedan. Dr. Međimorec mi je rekao da se radi o dva tjedna pa mi je pao kamen sa srca. Danas smo otišli i potpisali Ankica i ja.
Dvorane su bile pune. Već u Širokom brijegu to nas je iznenadilo jer je bio veliki pljusak u to vrijeme.
Za razliku od Hrvatske gdje samo poneko predstavljanje proprati poneki hrvatski portal u Hercegovini smo bili i na portalima i u novinama i na radijima a i na televiziji.
https://www.grude.com/clanak/?i=64084
https://www.bljesak.info/kultura/knjige/siroki-brijeg-predstavljeno-troknjizje-o-slobodanu-praljku/236009
https://hip.ba/2018/05/17/u-ljubuskom-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-slobodanu-praljku/
https://hip.ba/2018/05/17/u-ljubuskom-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-slobodanu-praljku/
http://republikainfo.com/index.php/vijesti/28406-u-mostaru-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-praljku
Po povratku su tri portala, koliko je meni poznato, objavila i moj govor:
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/19/predstavljanja-knjiga-o-generalu-praljku-u-hercegovini/
http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-predstavljanja-knjiga-generalu-praljku-hercegovini/
http://dragovoljac.com/index.php?start=23
O onom što u mom tekstu nema piše mi don Kaćunko:
Ne vidim jedinu pravu formulu za opstanak - MOLI-RADI-RODI...!
Kome će hercegovačko kamenje pjevati kad naroda hrvatskoga nestane?
A što ima?
Iskoristio sam činjenicu što je u Širokom brijegu i Ljubuškom knjige predstavljao autor tvrdnje o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske i dobio dozvolu da ubuduće kada o tome govorim ta četiri stupa budu Tuđman. Praljak, Thompson i Košić.
Thompson i biskup Košić su živi pa nam iz dana u dan pokazuju koliko su zaslužili da ih izdvoji dr. Tokić. Pogledajte samo biskupovu homiliju na Duhove:
...svoju ljubav prema Domovini pokazujemo svojim marljivim radom, učenjem, poštivanjem hrvatskih branitelja koji su za Domovinu poginuli i ostali invalidi, poštovanjem prava svakoga, osobito demokratskog prava na izbor. Zato, ako volite domovinu, dragi roditelji i kumovi, potpišite peticiju za promjenu izbornog zakona da svi mogu sudjelovati u upravljanju našom Domovinom a ne samo političke elite koje manipuliraju izbornim sustavom i

neprestano se izmjenjuju, ali samo za vlastitu korist, dok narod propada! Voljeti svoj narod znači izboriti se za njegovo dobro. Da nije bilo branitelja u Domovinskom ratu, danas naše domovine ne bi bilo. Potrebno je nekada preuzeti odgovornost i za teške odluke i za opasno djelovanje… za Domovinu se moramo moliti i žrtvovati.
http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/4583-homilija-na-duhove-u-katedrali
A dobar dio mog govora bio je o povezanosti ta prva dva stupa, tj. o tme da sam još 2001. godine ukazivao zapravo to da su njih dvojica Tuđman i Praljak najveći među svima nama. Njih dvojica su i danas na najvećem udaru pa čak i kad navodno brane Tuđmana:
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29440-m-ljubic-nije-bujanec-rusio-tudmana-rusili-su-ga-i-ruse-ga-crvi-u-njegovim-povijesnim-cipelama.html
Zato me je i samog zainteresiralo kada sam točno o tome javno govorio. To je bilo na tribini u Sydneyu, Evo kako sam o tome pisao u knjizi „Hercegovac iz Boke“, Zagreb 2003. str. 52.-55.:

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU

I dalje sam odlazio u Australiju, jer sam svake godine dobivao poziv s australskih sveučilišta. Jedino sam 2001. godine otišao na poziv Hrvata iz Australije. Naime, oni su organizirali veliku akciju za engleski prijevod mojih knjiga "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2", pa je prva promocija i bila u Sydneyu. Obišao sam sve veće hrvatske zajednice i na kraju imao tribinu u Sydneyu. Moj govor s te tribine objavljen je u Spremnosti, Hrvatskom tjedniku, 28. kolovoza 2001.
Naravno, i tom prigodom bilo je riječi o Hrvatima u BiH. Evo dijela tog govora:
"Mesić se stalno zalaže da se krivnja individualizira. I doista je individualizirana. Za, od njega kao haaškog svjedoka, izmišljenu agresiju Hrvatske na BiH individualno su kažnjeni: general Blaškić s 45 godina robije, Kordić s 25, a Čerkez s 15. Današnja hrvatska vlast je upravo kada se vidjelo da je Blaškić osuđen za tu navodnu agresiju RH na BiH, i donijela Deklaraciju o suradnji s Haagom, s kojom je priznala nadležnost Haaga za akcije Bljesak i Oluju. Dakle, očita je bila želja današnjih hrvatskih vlasti da se nakon individualnog kažnjavanja generala Blaškića zbog navodne agresije RH na BiH, "individualizira" i krivnja zbog agresije RH na Republiku Srpsku Krajinu. S optužnicama Ademija i Gotovine, dočekali smo i ostvarenje te njihove želje.
Današnju vlast posebno brine potpisivanje povelje o suradnji HIP-a i HDZ-a. Boje se, kažu, ujedinjenja tih stranaka i imenovanja Miroslava Tuđmana ili Andrije Hebranga novim predsjednikom. Boje se i približavanju Budiše tzv. desnici. Jednostavno rečeno, boje se ujedinjenja hrvatskih državotvornih snaga, jer iznad svega im je važna vlast. Zbog vlasti su se pokazali spremni priznati etničko čišćenje jadnih nenaoružanih Srba iz po njima države RSK. Gubitak vlasti poteže i pitanje odgovornosti za sve to. Tuđman im je 1991. oprostio. Hoće li im biti oprošteno i drugi put?

Naravno, haaški bordel će, neovisno o tome, što je i pisanje u SAD-u u svezi s Olujom potvrdilo da se doista radi o dobro plaćenom bordelu, nastaviti svoj posao. Opet su na redu Hrvati iz BiH, bolje reći Hercegovine. Poslije razbojničkih napada na hrvatsku banku, na redu su opet oni koji su najzaslužniji za očuvanje hrvatstva u BiH. Spominju se Valentin Ćorić, bivši ministar policije Hrvatske Republike Herceg Bosne, Slobodan Praljak bivši zapovjednik HVO-a i Zlatan Mijo Jelić, ratni zapovjednik vojne policije HVO-a i donedavni zapovjednik hrvatske vojne komponente u Vojsci Federacije. Spominju se i Stanko Sopta Baja i Ljubo Ćesić Rojs. Komentar oko mogućeg Soptinog odlaska u Haag sve govori: "Njegovu bi se odlasku ponajviše radovali međunarodni predstavnici u BiH. Oni Soptu doživljavaju kao tvrdog radikala koji svoje stavove nameće Jelaviću i HDZ-u." Naime, već je odavno poznato da Haag služi i da se eliminiraju upravo oni koji su najveći protivnici dekroatizacije BiH, što i jest zadaća koju su dobili oni koji danas vedre i oblače u toj državi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu i dokazuje da su Hrvati u BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu Za hrvatsku Hrvatsku u Zagrebu promovirao uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića, upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena - Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamoli Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su u tome uspješni pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Zašto govorim o uspješnosti svjetskih moćnika u tome? Moramo stalno imati na umu da je to plod njihovog djelovanja, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uviđati i oni koji su nesvjesno sudjelovali u tome, pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očitu činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, i da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati. Najnovije optužnice pokazuju da se politika međunarodne zajednice prema Hrvatima BiH ne mijenja, iako su istupi Heryja Hydea, predsjednika Odbora za vanjsku politiku američkog Kongresa, kardinala Vinka Puljića i biskupa Ratka Perića u Kongresu uzdrmali Wolfganga Petritscha.

Recimo i za Hydea pravedni mir u BiH je dalje nego ikada, nametanje rješenja i dovođenje neželjenih ljudi na vlast nema potporu stanovnika regije, a loši rezultati međunarodne zajednice posljedica su opasnih, pretjeranih i neograničenih ovlasti visokog predstavnika. Hayde nije htio ni primiti Petritscha. Treba li uopće usporediti takav postupak g. Hydea, s odnosom današnjih hrvatskih vlasti prema Hrvatima u BiH? Svima je jasno da hrvatske vlasti krše sam Ustav RH, jer su po njemu dužne brinuti se o Hrvatima i u drugim državama, pa prema tome i o Hrvatima BiH.

Sjetimo se da je i kardinal Puljić rekao u američkom Kongresu da HDZ i Hrvatski narodni sabor i dalje uživaju podršku većine, no međunarodni predstavnici HNS-a tretiraju kao ekstremističku instituciju. Upozorio je da će se razočarani Hrvati u Hercegovini okrenuti ekstremizmu, a oni iz Bosne potpuno iseliti ako ne dobiju jamstva da je BiH i njihova domovina. A upravo nas ovih dana predsjednik HDZ-a, dr. Ivo Sanader upozorava kako se sprema donošenje novog Ustava BiH, po kome bi Fereracija BiH, dakle bošnjačko-hrvatski entitet, bio uređen kao građanska država. Drugim riječima, Ustavom bi se osiguralo daljnje čišćenje BiH od Hrvata. Reakcije onih koji bi po Ustavu trebali dići svoj glas u Hrvatskoj nema, uostalom kao što ih nije bilo ni do sada. Umjesto svakog komentara takvog ponašanja današnjih hrvatskih vlasti najbolje je citirati predsjednika Mesića: "Ja moram i provoditi hrvatski Ustav, čak sam dužan paziti da i drugi provode hrvatski Ustav." Da, i kada pomažu uništenju Hrvata BiH i kada daju Sloveniji hrvatski teritorij - provode Hrvatski ustav. Vjerovali ili ne. I dok Mesić ponavlja floskulu o pogrešnoj politici bivših hrvatskih vlasti prema BiH, sve više i više će bivati jasnije da je upravo ta politika, koju sam na hrvatskim radioprogramima u Melbourneu krajem 1992. i početkom 1993. nazivao "politikom vlastitih teritorija", jedina moguća. Danas to znači stvaranje republika i Hrvata i Bošnjaka, pored već one srpskog naroda. Jedino republika hrvatskog naroda osigurava opstanak Hrvata u BiH. Oni koji to onemogućuju pokazuju da im je i cilj nestanak Hrvata iz te države u kojoj bi sva tri naroda trebala biti jednakopravna.

Zapravo je zanimljivo čitati svoje stare tekstove jer te podsjete na činjenice koje si zaboravio. Tako vidim da tada nisu samo spominjali mog prijatelja generala Slobodana Praljka već još tri moja prijatelja generala: Zlatana Mija Jelića, Stanka Soptu Baju, koji je i govorio na Komemoraciji generala Praljka i Ljuba Ćesića Rojsa koga sam nedavno spomenuo u svom tekstu 'Bobetkov general'. Bilo je veliko zadovoljstvo biti među članovima Hrvatskog generalskog zbora i vidjeti s kolikim divljenjem su oni govorili o biskupu Košiću.

Ali vratimo se predstavljanju u Mostaru:

„Najavljujući promociju, fra Andrija Nikić kazao je da, kada je doznao da je general Slobodan Praljak oporučno zaželio da sveta misa zadušnica bude u Hercegovačkoj crkvi u Zagrebu, odlučio primiti ga u članstvo Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Mostaru.“

Neuobičajeno je nekoga primati posmrtno u svoje članstvo. Ali što može biti uobičajeno kod našeg generala poslije njegovog čina samožrtvovanja, tj. sebedarja? Upravo takvi neuobičajeni potezi su ponajbolji način da se

suprotstavimo želji vlasti da se zaboravi jedan od najvećih sinova hrvatskog naroda!
Predstavljanje u Mostaru vodila je književnica Anita Martinac. Zaključila je predstavljanje sa svojom pjesmom:

Sloboda
(posvećeno Slobodanu Praljku)

sloboda ima široke ruke i velike dlanove
ima osmijeh dobrog čovjeka
pod sijedom bradom mudrosti
i oči nasmijane blještave
gorostas je
sa srcem snažnim
junačkim

sloboda je niknula u pukotinama pravde
i zalile su je olujne kiše
razlistala se u toplini srca
dala se vremenu bezgraničnom ljubavlju
i ostala zatočena u igrokazu prevara
koji su režirali oni
koji čak umjetnost ni ne razumiju

sloboda nikad na koljena nije pala
ostala je uspravna i kad su je šamarali
nikad pokleknula nije
i kada su htjeli ljubav da joj u okove stave
vinula se u plave visine
letom do istine

Josip Pečarić

https://narod.hr/kultura/osvrt-akademika-pecarica-unistenjem-hrvatstva-bih-laksi-ce-biti-obracun-s-hrvatskom
http://dragovoljac.com/index.php/razno/11060-predstavljanje-knjiga-o-generalu-praljku-u-hercegovini-2-dio

ODVJETNICA PINTER ZA NAROD.HR O SMRTI GENERALA PRALJKA, ISTRAZI HAŠKOG SUDA I ODNOSU DRŽAVE PREMA SUĐENJU ŠESTORKI

Prošlo je više od tri mjeseca od osuđujuće haške presude hrvatskoj šestorci iz BiH i tragične smrti generala Slobodana Praljka. Jadranku Prliću, Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Ćoriću i Slobodanu Praljku tom su presudom potvrđene prvostupanjske kazne, te su osuđeni na ukupno 111 godina zatvora.
Presuda kojom su šestorica bosanskohercegovačkih Hrvata osuđeni za "udruženi zločinački pothvat" kojemu je cilj bio uspostava etnički čistog teritorija „Hrvatske banovine", a sredstvo za ostvarenje tog cilja zločini nad Muslimanima u BiH, a kojom se također implicira da je i vodstvo Republike Hrvatske bilo dijelom toga pothvata, izazvala je ogorčenost i snažne reakcije hrvatske javnosti.
Ističući da je besramno tvrditi da su Hrvati, u trenutku dok se brane od ofenzive Armije BiH, vršili široko rasprostranjen sistematski napad na muslimansko pučanstvo, odvjetnica generala Praljka Nika Pinter prije nekoliko se tjedana ponovno osvrnula na presudu, u tijeku znanstvenog skupa HAZU „Pouke Haškog tribunala".

(VIDEO) Objavljeni dijelovi dva pisma generala Slobodana Praljka napisana uoči same presude

Nedavno je u posebnom interesu medija bila istraga o protestnom samoubojstvu generala Praljka te pismo koje je pronađeno u njegovoj ćeliji, a naslovljeno na odvjetnicu Pinter.
Pinter je otkrila da je u omotnici zapravo bilo pismo za gospođu Praljak, a general ju je je naslovio na odvjetnicu kako bi sigurno došlo do njegove supruge. Komentirajući rezultate istrage Haškog suda, koja nije utvrdila nikakve nepravilnosti u osiguranju niti bilo čiju odgovornost, Pinter je rekla kako joj nije čudno što nisu utvrđeni nikakvi propusti jer da general Praljak vjerojatno ne bi učinio nešto na način da bilo tko drugi snosi ikakvu odgovornost za to.

Odvjetnica generala Praljka nakon tri mjeseca dobila pismo iz ćelije, no istraga još nije gotova

Odvjetnica Pinter: 'Znala sam da ako general Praljak nešto radi – ne bi napravio tako da bilo tko zbog njega snosi bilo kakvu odgovornost'

Za Narod.hr odvjetnica Pinter govori o tim dramatičnim trenucima u sudnici, o istrazi, te o odnosu hrvatske države prema ovom predmetu.

Narod.hr: Možete li nam za Narod.hr reći koji su rezultati istrage koja je trebala utvrditi detalje o unošenju otrova u sudnicu Haškog suda?

Odvjetnica Nika Pinter: Istraga Haškog suda je obavljena još krajem prosinca i njezini su rezultati objavljeni na njihovim **službenim stranicama**. Istraga nije utvrdila nikakve nepravilnosti u odnosu na proceduru i UN-ove stražare. Također nije utvrdila ičiju odgovornost, niti način na koji je supstanca bila unesena.
Paralelno se vodi istraga nizozemske policije, koja još traje.

Narod.hr: Neposredno nakon dramatičnih događanja u sudnici, mediji su prenosili izjave nekih očevidaca koji su tvrdili da su vidjeli otrov i prije nego što ga je general ispio. Je li to moguće i kako to da se u tom slučaju nije učinilo ništa da se to spriječi?

Odvjetnica Nika Pinter: Ne vjerujem da je to moguće. Naknadno „svi znaju sve“. Da je bilo tko išta primijetio, ne bi se dogodilo ono što se dogodilo.
Mislim da je u svemu tome bitno da je to bila promišljena odluka, a nikako plod ishitrenosti ili afekta. S obzirom da je to bilo promišljeno, a budući da general nikada ništa nije radio na pola, nije ni ovaj čin napravio tako.

Narod.hr: O samom trenutku generalove smrti postoje različite informacije. Prema službenom priopćenju Haškog suda, general Praljak preminuo je u bolnici nekoliko sati nakon što je popio otrov, no bilo je informacija prema kojima je preminuo u zgradi Suda. Poznavatelji kemije tvrdili su kako je kalijev cijanid, otrov kojega je utvrdila obdukcija, morao prouzročiti trenutnu smrt.
Vi ste se nalazili na mjestu događaja. Želite li nam reći nešto više o tim trenucima? Je li istina da je hitna pomoć došla izrazito kasno?

Odvjetnica Nika Pinter: Ja sam izašla iz sudnice, tako da ne znam što se događalo od trenutka kada je general rekao da je popio otrov. Ne bih o tome htjela nagađati.
Bilo je medicinskog osoblja koje je bilo u Sudu, a hitna pomoć je, istina, došla nešto kasnije.
Što se tiče rezultata obdukcije, osim onoga što se govorilo u medijima, i dalje mi nisu dostupni detaljni službeni podaci. Nizozemska policija još uvijek vrši istragu, a obitelj još uvijek nije dobila obdukcijski zapisnik. Prema tome, ne bih bez obdukcijskog zapisnika i točnih podataka ništa kategorički tvrdila.

Narod.hr: Vaše obraćanje na znanstvenom skupu HAZU posvećenom djelovanju Haškog suda ostavilo je snažan dojam na okupljene. Istaknuli ste kako tijekom procesa nije bilo takvih analiza niti je obrana imala adekvatnu pomoć i podršku. Posebno ste naglasili kako ste, zajedno sa subraniteljicom Jadranka Prlića, Suzanom Tomanović, ukazivali na težinu i opasnost optužnice različitim institucijama te tražili da vam se pruži pomoć.
Možete li nam reći nešto više o tome? Na kakve ste odgovore nailazili?
(FOTO) Odvjetnica generala Praljka: ‘Lijepo je da se misli o tome što presuda hrvatskoj šestorki znači, ali sada je kasno!’

Odvjetnica Nika Pinter: Nismo nailazili ni na kakve odgovore.
Evo, samo jedan podatak: general Praljak morao je platiti 20 000 kuna da bi kopirao dokumente iz Hrvatskog državnog arhiva (u vrijeme dok još nije postojao Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata). Tu nam je

toliko mogla značiti pomoć hrvatske države, da ne moramo plaćati kopije dokumenata koji su bili potrebni za obranu.
A da ne govorim o drugim primjerima…
Financijska sredstva kojima smo raspolagali bila su ograničena. Bilo bi logično da je svaka od obrana, ili barem obrana Petkovića i Praljka, **mogla imati vojne vještake** koji bi s raznih aspekata obuhvatili predmet optužnice. Oni su nam mogli pomoći u pitanjima o pravu države da uđe na teritorij druge države s čijeg teritorija se vrše napadi, a u obrani svojeg teritorija, o tome što znači ratište, vojšte, pozadaina i slično… Nismo imali nikoga za crtanje vojnih karata… Jako je puno stvari koje smo mi odvjetnici sami odradili koristeći razne vrste dokumenata i knjiga. Međutim, tu su nam itekako **mogli pomoći vještaci i stručne osobe**.
Također, mogli su nam pomoći stručnjaci u prikazu povijesti – što je to Banovina koja je bila stavljena na teret u optužnici itd. Nikakav interes se nije pokazivao prema ovom predmetu.
Što je najstrašnije, **interes nije pokazan ni nakon prvostupanjske presude**. Je li država tada išta učinila?
Nije nam ponudila pomoć da se što prije prevede presuda s francuskog, da nam ostane što više vremena za pisanje žalbe. Nije nam ponudila tumača za jezike da provjerava **jesu li prijevodi s hrvatskog na francuski i engleski korektni**…
Morate znati da se cijeli postupak vodio po dokumentima koji su pisani na hrvatskom jeziku, a koji su prevođeni. Od 10 000 dokumenata u postupku nije bilo moguće pregledati je li sve prevedeno pravilno.
Mi smo nalazili pogreške i tražili ispravke u prijevodu, no, kada imate tu silnu količinu dokumenata, a istovremeno imate svaki dan raspravu za koju se morate pripremiti, teško je baš svaki dokument provjeriti.
Dakle, da nam je država stavila pomoć na raspolaganje- mi bismo znali što bismo tražili.
No, **obrana je bila potpuno prepuštena sama sebi**.
https://narod.hr/hrvatska/odvjetnica-pinter-narod-hr-smrti-generala-praljka-istrazi-haskog-suda-odnosu-drzave-prema-sudenju-sestorki

HRVOJE MANDIĆ

GLEDAO SAM GA KAKO UMIRE, MOLIO SE I PLAKAO

Hrvoje Mandić, povjesničar u Hrvatskom dokumentacijskom centru Domovinskog rata u BiH u Mostaru, svjedočio je izricanju presude šestorici političkih i vojnih predstavnika nekadašnje HZ Herceg Bosne 29. studenog 2017. U ekskluzivnom razgovoru za HRsvijet iznio je svoje dojmove o suđenju, ali i onome čemu je svjedočio iz neposredne blizine - smrti generala Slobodana Praljka.
-Bio sam s Njima, s druge strane zrcala... Zastori su se rastvorili i nasmijan mahnuo sam prema i pozdravio hrvatske uznike potpuno uvjeren u oslobađajuću presudu! Jadranko Prlić, Bruno Stojić, Milivoj Petković, Valentin Ćorić uzvratili su pozdrave s osmijehom i mahanjem. General Slobodan Praljak nije uzvratio osmijehom, ni pozdravom. Očito je u tim trenucima znao što ga čeka…

Što ste osjećali u tim trenucima?

-Pratio sam suđenje s krunicom u ruci i očekivao pravičnu a ne političku presudu. Molio sam i molio, unatoč drastičnim presudama koje je sudac Carmel Agius potvrdio Jadranku Prliću i Bruni Stojići. I onda je na red došlo čitanje presude generalu Slobodanu Praljku. Nakon izricanja presude general Praljak je uzviknuo, gledajući u oči sucu Agiusu: "General Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu". Nastupio je šok. Srce mi je nevjerojatnim brojem otkucaja u minuti, čvrsto sam stisnuo krunicu, molilo i molio u znojnim rukama. Ispratio sam generala pogledom prema njemu, pao je na stolicu, otekla su mu prsa, glava je bila crvena, gubio se u očima.

Što se događalo u trenucima koje televizijske kamere nisu zabilježile?

- Jadranko Prlić i Bruno Stojić u suzama su vikali pomozite i poletjeli prema generalu, bili su pored njega i vjerujem da im je rekao svoje posljednje riječi. Na rukama im je umro časni general Hrvatskog vijeća obrane i Hrvatske vojske. Uvjeren sam kako je umro u sudnici, sve se to događalo oko 11 sati i 33 minute. Zastor je navučen i zaštitari su nas uljudno zamolili da se uputimo vani.

Što se događalo nakon izlaska iz sudnice?
-Čekali smo u hodniku zgrade MKSJ. Nisam ispuštao krunicu iz ruku, među tim mnoštvom upoznao sam jednog franjevca koji je bio u civilu, iz Njemačke je, a bio je dušobrižnik pokojnog generala Praljka. Ispovjedio sam se kod našeg franjevca i olakšao dušu, jer mislio sam da ću od tuge umrijeti. Izašao sam izvan zgrade suda, hodao i molio krunicu, a sa moje lijeve strane hitna pomoć je

proletjela. U srcu sam osjetio kako je unutra bilo tijelo Slobodana Praljka. U srcu sam izviknuo „pokoj vječni daruj mu Gospodine i laka ti bila hrvatska zemlja“! Oko 14.40 vratili smo se ponovno u sudnicu i nakon manje od 20 minuta, završio je kafkianski proces. "Prebrao" sam preko 15 krunica taj dan, a Bog mi je dao snagu da mogu izaći pred televizijske kuće iz Bosne i Hercegovine, Hrvatske Njemačke. Međutim, nigdje nisam vidio da su objavili moju izjavu.

O čemu ste razmišljali u tim trenucima?

-Generale Hrvatskog vijeća obrane, čast mi je što sam Vas ispratio pozdravom i krunicom s druge strane zrcala, u grobnici međunarodnog prava Den Haaga... Suze, koje mi ne silaze s lica, posvećujem Vama generale. Hvala Vam što ste me naučili što je domoljublje, odanost čast i borba za Istinu! Ušli ste u legendu i poručili ste moćnicima ovog svijeta "možete zgaziti cvijeće, ali ne ali ne možete zaustaviti proljeće"! Generale Slobodan Praljak vaš čin je veći od samog Sokrata! Laka ti bila hrvatska zemlja generale Slobodan Praljak. O tome sam razmišljao tada, razmišljam i sad!

Što ste rekli u izjavi za medije, nakon izlaska iz sudnice, koju su mediji očito prešutjeli?

-Haški sud nema mandat suditi političkim idejama, nacijama i državama, nego isključivo pojedincima za osobnu i zapovjednu odgovornost. Haški sud je ovoga puta nadmašio sam sebe, donoseći presudu jednoj političkoj ideji, jednom narodu i njegovoj matičnoj državi. Kao povjesničaru jasno mi je da je za potrebe osuđujuće presude i izricanja ovako drakonskih kazni, bilo potrebno dokazati navodni međunarodni sukoba. Stoga je bilo potrebno napraviti obilje konstrukcija u čemu su sudjelovale mnoge institucionalne i izvanisnstitucionalne skupine iz Srbije, BiH, a na žalost i Republike Hrvatske. Na nama povjesničarima je da se ovim temama pozabavimo u budućnosti. Što će raditi institucije država, u to ne želim ulaziti.

Na što točno aludirate kad govorite o "obilju konstrukcija"?

- Puno je tih konstrukcija. Spomenut ću samo neke, očite nama povjesničarima, Kvalifikacije navedene u presudi "šestorci" su klasična zamjena teza. Zar smo zaboravili da se većina agresije na Republiku Hrvatsku, 1991. godine, odvijala s prostora BiH. Banjalučki korpus je okupirao zapadnu Slavoniju, iz uporišta južno od Save četiri su godine granatirana naseljena mjesta u Slavoniji. Zrakoplovi JNA koji su polijetali sa uzletišta u Mahovljanima, Tuzli i Mostaru, raketirani su 1991. ciljeve u Republici Hrvatskoj. U takvoj situaciji utemeljena je Hrvatske zajednice Herceg Bosne i Hrvatsko vijeće obrane, bez kojih bi, kao i bez angažmana Republike Hrvatske, BiH šaptom pala najkasnije do lipnja 1992. godine. Međutim, unatoč tim činjenicama, danas imamo pravomoćnu presudu koja tvrdi nešto sasvim suprotno.

Kako u tom kontekstu gledati na bošnjačko-hrvatski sukob?

- Povijesne činjenice pokazuju da bošnjačko političko vodstvo nije prihvatilo Cutilierov plan koji je predviđao plan federalizacije ove države i njezino međunarodno priznanje. Slično je i sa Vance-Owenovim planom koji je Izetbegović načelno prihvatio ali ga je vrh Armije BiH odbio i pokrenuo vojnu opciju. Sve ukazuje da je povod za izbijanje bošnjačko-hrvatskog sukoba upravo u Vance-Owenovom planu. Međutim, uzroke treba tražiti u strateškim interesima, poglavito u različitim gledištima na buduće unutarnje uređenje BiH. Činjenica da se taj sukob vodio isključivo u zemljopisnom središtu države i na tzv. neretvanskom pravcu je sasvim dovoljan pokazatelj za izvlačenje mnogih zaključaka. To dokazuje i dostupna povijesna građa.

Ipak zločini su počinjeni?

- To su na žalost činjenice. Međutim, ne možemo imati različite pristupe zločinima, ali niti žrtvama. Ne možemo jedne počinitelje suditi po osobnoj odgovornosti, druge po zapovjednoj, treće po političkoj. Ne možemo na jedne primjenjivati jedan zakon, a na druge drugi. Ne možemo jednima dodavati silne konstrukcije, drugima zamagljivati činjenice. Ne možemo ovom pitanju pristupati politikantski. To je uvertira u nove sukobe, a ne u suočavanje s prošlošću i pomirenje. Uostalom, da su Alija Izetbegović i Radovan Karadžić prihvatili Cutilierov ili Vance Owenov, moderna povijest BiH i uloga Haškog suda, ali i mnoge političke teme koje danas opterećuju BiH bile bi pitanje prošlosti.

M. Jurković

http://hrsvijet.net/index.php/vijesti/24-herceg-bosna/48645-hrvoje-mandic-gledao-sam-ga-kako-umire-molio-se-i-plakao

ODVJETNICA VALENTINA ĆORIĆA: 'POMOĆ DRŽAVE TREBALA JE DOĆI MNOGO PRIJE, A ZA SUĐENJE ŠESTORCI NIJE SE DOSAD POKAZIVAO NIKAKAV INTERES'

Piše: Mihaela Tikvica -
7. svibnja 2018.

Nakon što je **Ministarstvo pravosuđa**, u odgovoru na naš upit, objavilo kako je za analizu haške presude hrvatskoj šestorci angažiralo **Akademiju pravnih znanosti**, pokušali smo doći do informacija o tome u kojoj fazi se nalazi proces analize i koji su sve stručnjaci uključeni u njega.

Ministarstvo pravosuđa o presudi Šestorci: Pročitajte što su odgovorili na naš upit

Odvjetnicu generala Praljka, **Niku Pinter** i odvjetnicu Valentina Ćorića, **Dijanu Tomašegović- Tomić**, koje smo uspjeli kontaktirali, upitali smo je li im se javljao netko s Akademije pravnih znanosti vezano uz ovo pitanje.

"Nitko me nije kontaktirao" – rekla je za Narod.hr **Dijana Tomašegović-Tomić**, odvjetnica **Valentina Ćorića**.

Ističe kako joj, s obzirom da nije ni o čemu obaviještena teško komentirati informacije o provođenju analize.

Pet mjeseci nakon presude šestorci: Kako je nakon niza doživljenih neugodnosti, pretučen i teško ozlijeđen junak koji je presudu doveo u pitanje

"Drago mi je da se za to napokon netko interesira i da pokazuje dobru volju, ali bojim se da je sada kasno", kaže Tomašegović-Tomić i ističe:

"**Nama je pomoć države trebala puno prije.** Neovisno o tome tko je bio na vlasti, a mnogi su se izredali dok je trajao naš predmet, **za to se nije pokazivao nikakav interes**."

"Godine 2013. tražili smo da nam država omogući prijevod presude – ni za to nije bilo resursa"

Izdvojila je za Narod.hr samo jedan primjer, kada su odvjetnici, nakon prvostupanjske presude **2013.**, zatražili od **Ministarstva pravosuđa u vrijeme ministra Miljenića**:

„Prvostupanjska presuda je bila na francuskom. S obzirom da su nama članovi tima većinom s engleskog govornog područja, a htjeli smo što prije imati prevedenu presudu da možemo jednako brzo raditi kao i tužitelji te kako bi naši **klijenti**, koji su u zatvoru, **mogli uopće pročitati za što ih se tereti**, jedina stvar koju smo tada zamolili, bila je da nam država omogući **prevođenje presude**.

"**Tada nam je rečeno da nemaju resurse za to**.", istaknula je odvjetnica Tomašegović.

Documenta napala Ivanu Petrović zbog nagrade za izvještavanje o presudi hrvatskoj šestorki

Njezin klijent, **Valentin Ćorić**, mogao bi biti pušten iz zatvora u rujnu ili listopadu, kada će se navršiti dvije trećine kazne.
Pet mjeseci nakon presude koja je šokirala hrvatsku javnost, odvjetnicu Tomašegović upitali smo kako je njezin klijent doživio presudu i tragediju u sudnici toga, 29. studenog.
Nije htjela mnogo govoriti o tome kako je g. Ćorić doživio čin suoptuženog generala Praljka, ističući koliko im je to svima bilo strašno.
O samoj osuđujućoj presudi, rekla je kako su, unatoč razočaranju, ipak bili spremni i na takvu mogućnost.
"Da je naša **javnost bila pravovremeno informirana** o tom postupku i da se nije **ponašalo kao da taj predmet ne postoji** i izvlačilo ga se na površinu samo povremeno, onda ni javnost ne bi bila tako šokirana jer bi znali da se moglo tako nešto očekivati."- kazala je.
„Ukoliko me kontaktiraju s Akademije pravnih znanosti, rado ću im pomoći i uključiti se, to nije sporno." – rekla je za Narod.hr.
Pinter: "Za potpunu analizu presude potrebnoj je sagledati i raspravne zapisnike te dokumente koji su podneseni i dokumente koji su prihvaćeni kao dokaz"
Gđa **Nika Pinter** kazala je za Narod.hr kako ju nitko dosad ni iz Ministarstva niti s Akademije nije kontaktirao, napominjući kako je to vjerojatno iz razloga što je, budući da ona više nema klijenta, nije u mogućnosti poduzimati pravne radnje, te da se pokušamo javiti ostalim odvjetnicima.
O postupcima Ministarstva i provođenju analize je rekla:
"Osobno sam stava da, uz svo uvažavanje Akademije pravnih znanosti i kvalitete njihove analize, ona ne može biti potpuna, ukoliko nije obavljena analiza i raspravnih zapisnika i podnesenih dokumenata kao i dokumenata koji su postali dokaz." – ocijenila je i dodala:
"Moje je mišljenje da analiza kontekstualnog i činjeničnog dijela presude ima smisla samo ako se dobro poznaje kompletna procesna građa. Presude, same po sebi, nisu dovoljne, jer one nemaju obrazloženja o dokazima koji su podneseni i onima koji su prihvaćeni kao dokaz, pa sami tekst presude može, bez poznavanja procesne građe, usmjeriti analizu i preispitivanje u pogrešnom smjeru."

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/hrvatska/odvjetnica-valentina-corica-pomoc-drzave-trebala-je-doci-mnogo-prije-a-za-sudenje-sestorci-nije-se-dosad-pokazivao-nikakav-interes

PROČITAJTE ŠTO SU NAM ODGOVORILI IZ AKADEMIJE PRAVNIH ZNANOSTI O PRESUDI ŠESTORCI!

Piše: Mihaela Tikvica -
20. svibnja 2018

"**Akademija pravnih znanosti Hrvatske** je temeljem ugovora s **Ministarstvom pravosuđa** RH izradila Analizu prvostupanjske i drugostupanjske presude u predmetu Prlić i dr. i u ugovorenim rokovima istu dostavila naručitelju. Za sva pitanja u vezi Analize molim da se obratite Ministarstvu pravosuđa." – poručili su nam s Akademije pravnih znanosti na naš upit o tome u kojoj se fazi nalazi analiza, u kojem će roku biti provedena i koji su sve stručnjaci uključeni u njezinu izradu.
Pet mjeseci nakon presude šestorci: Kako je nakon niza doživljenih neugodnosti, pretučen i teško ozlijeđen junak koji je presudu doveo u pitanje
Tako smo konačno doznali da je analiza provedena, ali smo za sve ostale detalje ponovno upućeni na Ministarstvo pravosuđa.
Documenta napala Ivanu Petrović zbog nagrade za izvještavanje o presudi hrvatskoj šestorki
Podsjetimo, ministar pravosuđa Dražen Bošnjaković još je u prosincu, neposredno nakon haške presude šestorci, **najavio** da je njegovo Ministarstvo formiralo radnu skupinu koja će provesti njezinu analizu, na temelju koje će se odlučiti o daljnjim koracima koje je još moguće učiniti, s obzirom na eventualnu mogućnost revizije presude.
Nakon što u javnosti o toj analizi nije bilo govora nekoliko mjeseci, uputili smo upit Ministarstvu pravosuđa koje nam je prošloga tjedna, više od mjesec dana nakon upita, poručilo da je za ovaj zadatak angažirana Akademija pravnih znanosti Hrvatske.
Ministarstvo pravosuđa o presudi Šestorci: Pročitajte što su odgovorili na naš upit
U upitu Ministarstvu postavili smo slijedeća pitanja:
"1. Tko su članovi radne skupine koja provodi analizu presude?
2. Djeluje li radna skupina na analizi presude i zna li se u kojem vremenskom roku će analiza biti provedena?
3. Hoće li, i u kojem obliku, javnost biti informirana o rezultatima analize ove radne skupine?
4. Jesu li u rad skupine uključeni odvjetnici šestorice osuđenih?"
Pet mjeseci nakon presude šestorci: Kako je nakon niza doživljenih neugodnosti, pretučen i teško ozlijeđen junak koji je presudu doveo u pitanje
Odvjetnice Pinter i Tomašegović-Tomić o analizi
"Nama je pomoć države trebala puno prije. Neovisno o tome tko je bio na vlasti, a mnogi su se izredali dok je trajao naš predmet, za to se nije pokazivao nikakav

interes." – rekla je nedavno za Narod.hr odvjetnica Valentina Ćorića, **Dijana Tomašegović-Tomić**.

Odvjetnica Valentina Ćorića: 'Pomoć države trebala je doći mnogo prije, a za suđenje Šestorci nije se dosad pokazivao nikakav interes'

Za Narod.hr komentar smo upitali i odvjetnicu pokojnog generala Praljka, **Niku Piner**, koja je također kazala da ju nitko nije kontaktirao.

Akademija pravnih znanosti Hrvatske na čelu s prof. Derenčinovićem provela je analizu

Akademija pravnih znanosti Hrvatske, koja provela analizu presude, udruga je nastala u okviru Pravnog fakulteta u Zagrebu. Njezin je predsjednik profesor Davor Derenčinović, predstojnik Katedre za kazneno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, a dopredsjednice su prof. Dubravka Hrabar i prof. Nikoleta Radionov, stoji na njihovim mrežnim stranicama.

(VIDEO) Profesor Derenčinović: Država ima prostora za daljnje političko i pravno djelovanje

Komentirajući hašku presudu **u razgovoru za Hrvatski tjednik** još početkom prosinca, dr. Derenčinović govorio je i o pravnim i političkim mogućnostima za osporavanje navoda iz presude.

Odvjetnica Valentina Ćorića: 'Pomoć države trebala je doći mnogo prije, a za suđenje Šestorci nije se dosad pokazivao nikakav interes'

„Politički se može učiniti dosta. Važno je uvjeriti međunarodnu javnost zbog čega Republika Hrvatska, ne osporavajući počinjene zločine, presudu ne smatra pravno utemeljenom i moralno opravdanom. Kada je riječ o pravnim mehanizmima, moguće je pokrenuti reviziju postupka pred Rezidualnim mehanizmom, no samo ako se pojave nove činjenice i dokazi (neka vrsta obnove postupka). Međutim, tu mogućnost nema država već isključivo osuđenici. Ako se oni odluče na to, smatram da bi im država morala omogućiti svu potrebnu pravnu i logističku pomoć. Ne treba zaboraviti da su u postupcima pred Rezidualnim mehanizmom i neki drugi predmeti koji su od iznimnoga interesa za Republiku Hrvatsku jer se odnose na Domovinski rat – npr. Simatović i Stanišić i Šešelj. Smatram da bi te postupke trebalo pratiti i na odgovarajući se način i uz prave argumente ponuditi tom forumu u razjašnjavanju pojedinih pravnih pitanja preko instituta prijatelja suda." – istaknuo je dr. Derenčinović.

Podsjetimo, eventualno osporavanje pravomoćne presude moguće je **unutar godinu dana od njezina izricanja**.

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/hrvatska/procitajte-sto-nam-odgovorili-iz-akademije-pravnih-znanosti-presudi-sestorci

PROŠLO JE POLA GODINE OD PRESUDE ŠESTORCI-ŠTO JE PODUZELA VLADA?

Piše: Mihaela Tikvica
30. svibnja 2018.

Ni nakon šest mjeseci od haške presude hrvatskoj Šestorci i tragične smrti generala Praljka, **iz Ministarstva pravosuđa nema objavljenih informacija** o provedenoj analizi presude i daljnjim koracima koje su najavili.
Podsjetimo, **na naš upit** o analizi presude koju je ministar Bošnjaković **najavio još u prosincu** prošle godine, **Ministarstvo je nakon više od mjesec dana dostavilo odgovor** da nam je odgovor u kojemu stoji da je za analizu angažiralo Akademiju pravnih znanosti Hrvatske te dodala da će **"o rezultatima studije javnost biti pravovremeno informirana"**.
Ministarstvo pravosuđa o presudi Šestorci: Pročitajte što su odgovorili na naš upit
Do sada još nikakvih daljnjih informacija nije bilo, iako je od same presude prošlo već pola godine, a eventualni postupak revizije presude moguć je u roku **od godine dana** od njezina izricanja.
U međuvremenu smo, početkom svibnja, **kontaktirali Akademiju pravnih znanosti**, koji su nas informirali o tome da su proveli analizu te ju dostavili Ministarstvu, na koje su nas ponovno uputili za sva ostala pitanja.
Pročitajte što su nam odgovorili iz Akademije pravnih znanosti o presudi Šestorci
Odsutnost pomoći države tijekom procesa
Odvjetnici osuđenih s kojima smo uspjeli razgovarati kažu kako ih nitko nije kontaktirao glede tog postupka te podsjećaju na potpunu odsutnost pomoći države za cijelo vrijeme trajanja procesa u Haagu.
"Ja sam inzistirala na tim kontaktima s državom, tražila ustavnog vještaka… Nije se ništa poduzimalo tijekom suđenja" – rekla je za Narod.hr **Senka Nožica**, **odvjetnica Brune Stojića**.
Odvjetnica Brune Stojića: 'Nije me nitko kontaktirao, a država do sada nije ništa učinila da pomogne obranu'
"Drago mi je da se za to napokon netko interesira i da pokazuje dobru volju, ali bojim se da je sada kasno", kazala nam je **Dijana Tomašegović-Tomić, odvjetnica Valentina Ćorića**, koja je istaknula:
"**Nama je pomoć države trebala puno prije.** Neovisno o tome tko je bio na vlasti, a mnogi su se izredali dok je trajao naš predmet, za to se nije pokazivao nikakav interes."
Izdvojila nam je samo jedan primjer, kada su odvjetnici, nakon prvostupanjske presude 2013., zatražili pomoć od Ministarstva pravosuđa u vrijeme ministra Miljenića:
„Prvostupanjska presuda je bila na francuskom. S obzirom da su nama članovi tima većinom s engleskog govornog područja, a htjeli smo što prije imati

prevedenu presudu da možemo jednako brzo raditi kao i tužitelji te kako bi naši klijenti, koji su u zatvoru, mogli uopće pročitati za što ih se tereti, jedina stvar koju smo tada zamolili, bila je da nam država omogući prevođenje presude.
Tada nam je rečeno da nemaju resurse za to.", istaknula je odvjetnica Tomašegović.

Odvjetnica Valentina Ćorića: 'Pomoć države trebala je doći mnogo prije, a za suđenje Šestorci nije se dosad pokazivao nikakav interes'

Iskrivljen prikaz ratnih događaja u BiH

Presuda kojom su šestorica bosanskohercegovačkih Hrvata osuđeni za "udruženi zločinački pothvat" kojemu je cilj bio uspostava etnički čistog teritorija „Hrvatske banovine", a sredstvo za ostvarenje tog cilja zločini nad Muslimanima u BiH, a kojom se također tvrdi da je i vodstvo Republike Hrvatske bilo dijelom toga pothvata, izazvala je ogorčenost i snažne reakcije hrvatske javnosti.
O tako iskrivljenom prikazu rata u Bosni Hercegovini jasno su se izrazili brojni povjesničari, pravnici i drugi relevantni čimbenici u hrvatskom društvu.

Pet mjeseci nakon presude šestorci: Kako je nakon niza doživljenih neugodnosti, pretučen i teško ozlijeđen junak koji je presudu doveo u pitanje

„**Herceg-Bosna nastala je kao zajednica slabo povezanih općina** s većinskim hrvatskim ili velikim postotokom hrvatskog stanovništva koja se s pravom osjetila ugrožena od Srbije te pasivnosti Muslimana. **Zahvaljujući toj zajednici Bosna i Hercegovina je u proljeće 1992. opstala**" **rekao je** za Narod.hr uoči presude povjesničar s Hrvatskog instituta za povijest, **dr. Davor Marijan**.

Documenta napala Ivanu Petrović zbog nagrade za izvještavanje o presudi hrvatskoj šestorki

"**U ratnim događanjima u Bosni i Hercegovini s hrvatske strane nije postojao udruženi zločinački pothvat niti ideja koja bi uključivala postupanja koja nisu u skladu s međunarodnim pravnim poretkom**. Treba naglasiti da je Hrvatska najzaslužnija za uspostavu i opstanak Bosne i Hercegovine kao samostalne države." – stoji u **priopćenju Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti**, objavljenoj na dan presude, 29. studenog 2017.

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/hrvatska/proslo-pola-godine-presude-sestorci-sto-poduzela-vlada

Fra MARTIN PLANINIĆ

KRIST KRALJ

26. studenoga 2017.

Danas slavimo blagdan Krista Kralja. I, činjenicu kada se on, premda je kralj, poistovjetio s najmanjima tako da među njegove najmanje spadaju svi ljudi bez razlike, neovisno o vjeri i naciji.
U skladu s tom činjenicom, danas se sjećamo svojih Hrvata, zatočenih u Den Haagu. Za njih ćemo moliti pred početak drugostupanjske presude. Ali, prije negoli prijeđemo na njihov slučaj, vidjet ćemo što je bilo u Den Haagu prije njihova uhićenja.
Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla del Ponte optužila je mnoge koji su odali tajne toga suda, bez razlike između stvarno krivih i potpuno nevinih. Neka nam potvrdi njezin postupak prema potpuno nevinom Josipu Joviću

Zaštićeni je svjedok 1998. svjedočio u Den Haagu na suđenju Blaškiću.
Jović je u studenom 2000., dakle, nakon dvije godine, kao glavni urednik Slobodne Dalmacije objavio već objavljeni identitet zaštićenoga svjedoka i sadržaj njegova objavljenog svjedočenja.
«Kupeći klas po strnini», staroj oko pet godina, Carla del Ponte tek je 2005. godine podignula optužnicu protiv Josipa Jovića za to što je u studenom 2000. prekršio sudski nalog od 1. prosinca 2000.

Nije bitno koliko ih je još na ovaj način osuđeno već je bitno što je Carli del Ponte izmaknuo jedan koji bi trebao biti osuđen. Izmaknuo joj je Isus iz Nazareta, zbog riječi, upućenih apostolima: *Nema ništa sakriveno što ne će trebati da se otkrije; ništa tajno što ne će trebati da se dozna! Zato će se sve što u tami rekoste čuti na svjetlosti; sve što u sobama šaptaste propovijedat će se na krovovima* (Lk 12,2-3).
Teško je otkriti razlog Isusova upozorenja. Na terenu smo vjerojatnosti. Isus je vjerojatno želio reći apostolima: Pazite na svoje riječi u skladu s poslovicom: *Ispeci pa reci!* Kad je već nemoguće išta sakriti, tako govorite kako biste bili ponosni na svoje riječi, kada se dozna što ste (iz)rekli.
Haško tobože tajno, a odavno javno, bijaše očitovano, i jer je bilo očitovano, bijahu optuženi skoro svi osim Isusa Krista koji je upozorio na mogućnost otkrivanja svake tajne. Kad je već na to upozorio, morao je ili izričito ili (pri)(s)kriveno kazati: **«Sve treba doznati, osim tajna haškoga suda. Jer, o njima treba šutjeti i kad se one objave.»**
Budući da se Isus nije ogradio od buduće haaške optužbe, trebala mu je Carla del Ponte reći: **Dođi Isuse u Den Haag, izjasniti se o svojoj krivnji. Ne boj se! Ne ćeš biti ni osuđen ni na križ pribijen. Čim se izjasniš, vratit ćeš se k Ocu.**

Isusa, jednom ubijena i uskrsnuloga, iako je nemoguće optužiti a pogotovo osuditi i ubiti u njemu uskrsnulomu, u skladu s Pavlovim naukom: *Znamo da Krist, koji je uskrsnuo od mrtvih, više ne umire: smrt nad njim više ne gospodari* (Rim 6,9), moguće ga je optužiti, osuditi i ubiti u onima za koje je on živio, umro i uskrsnuo. Jer, Isus ne upita Savla pred Damaskom: Što progoniš moje učenike?, nego: *Savle, Savle, zašto me progoniš*? (Dj 9,4)… *Ja sam Isus koga ti progoniš*! (Dj 9,5), i danas ga progoni tko progoni njegove učenike. Možemo li onda reći da Carla del Ponte nije optužila Isusa?, jer joj je nemoguće to učiniti? Ne! Ona ga je ipak optužila.

Kao što je velika biljka istovjetna sa sjemenkom, davno palom u zemlju, tako je i današnja Crkva istovjetna s apostolskim zborom i svima koji su povjerovali. Zato optužuje Isusa Krista, tko optužuje njegovu Crkvu na čelu s Papom, Petrovim nasljednikom. Istoga dana kada je Carla del Ponte optužila franjevce i sv. Oca, optužila je i Isusa Krista, unatoč njezinu katoličkom podrijetlu.

Možda bi se ona mogla pravdati i reći kako se to ne odnosi na svakoga jer nije svaki krštenik Isusov učenik. Ne ćemo joj to (o)lako (za)nijekati, ali ćemo joj odlučno poručiti: Optužujući novinare Vi načelno ne biste osudili Isusa Krista, kada on ne bi bio rekao: *Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće* (Mt 25,40) i: *Zaista, kažem vam, ni meni niste učinili koliko niste učinili jednom od ovih najmanjih* (Mt 25,45).

Ako je, dakle, Carla del Ponte izbjegnula Scilu, nije Haribdu. Jer, optužila je Isusa, ne samo Crkvu već optuživši i novinare optužila je Isusovu najmanju braću – Isusove najmanje te je zaslužila Isusov ukor Velikoga petka: **Carla del Ponte, što učinih tebi ili u čemu ožalostih tebe? Odgovori meni.** Neka mu ona odgovori. A mi? Dajmo joj vremena za odgovor. Kakav odgovor? Kakva ona, onakav joj i odgovor, u skladu s pravoslavnom izrekom: **«O svecu tropar, o popu oltar.»**

Braćo i sestre! Što je rečeno u današnjem evanđeoskom ulomku: *Bijah u tamnici, i dođoste k meni* (Mt 25,26). *I (bijah) u tamnici i ne pohodiste me* (Mt 25,43), vrijedi za sve utamničene pa i za naše uznike u Haagu. Zato pogledajmo što su trebali učiniti djelatnici Haaškoga tribunala našim uznicima, kako bi bili sigurni da su počastili Isusa Krista, u njihovu liku nazočna?

U dobro, u tim okolnostima, učinjeno Isusu, svakako spada: poštena istraga, stručna obrana, pravedna prosudba; ustanovljena stvarna i nepobitna istina; pravedna i pravična presuda; odmjerena kazna, a nevinima ponizna isprika, poštena i pravedna nadoknada. I, ako želi haško osoblje da ih povijest koja nikome ne oprašta ne proglasi intelektualnim zločincima i čankoliscima, neka za lažne iskaze kazni svjedoke i optužitelje koji nevine ljude osumnjičiše za zločine bez uvida u činjenično stanje.

Kada smo već ustanovili što je dobro u uzničkim okolnostima, red je i vidjeti: Je li to ostvareno? Neka nam pomognu činjenice.

Otišli su i stigli u Den Haag 5. travnja 2004. Prvostupanjska im je presuda izrečena, 29. svibnja 2013. godine, nakon punih devet godina, jedan mjesec i dvadeset i četiri dana. Velik je razmak između njihova dolaska i prvostupanjske presude. I, previsoke su kazne: Jadranku Prliću 25 godina te Bruni Stojiću,

Slobodanu Praljku i Milivoju Petkoviću po 20 godina, a Valentinu Ćoriću 16 i Berislavu Pušiću 10 godina, ukupno 111 godina.

Dug vremenski razmak između njihova dolaska i Presude te svima 111 godina kazne, možemo reći, poštujući instituciju Tribunala, nije u skladu s primjenom Isusovih riječi na službeno osoblje spomenute ustanove, što potvrđuju tri jedinice. Trima, dakle jedinicama, Haški je tribunal dao sebi ocjenu: jednom jedinicom negativnu ocjenu za dugo čekanje na prvostupanjsku presudu, drugom za odgodu žalbenoga postupka na četiri i pol godine, što do sada nikada nikomu, pa ni najvećem razbojniku nije učinjeno, a trećom jedinicom za negativnu ocjenu, što je Berislava Pušića, koji je trebao izaći 5. travnja 2014., ostavio u zatvoru tri godine, sedam mjeseci dvadeset i četiri dana.
Ta je činjenica kap, što je prelila čašu te osramotila i tužiteljsko i sudsko osoblje Haaškoga tribunala, sramotom, koju ne dobi ni jedan sud od osnutka Rima, ili bolje rečeno od pojave prvih ljudi na našem Planetu do 29 studenoga ove im sramotne godine. Ipak, tužiteljsko osoblje ima šansu: ili tri jedinice potvrditi, ili ih pretvoriti u zasluženu, premda zakašnjelu tricu.
Nema sudske rasprave bez odvjetnika. Oni su nužni za svaku, pa i najneznatniju raspravu. Bilo po službenoj dužnosti, bilo po izboru svojih klijenata i njihove rodbine
Proučavajući Kavranovu tragediju ustanovio sam da su odvjetnici na tom sudskom postupku bili na strani optužnice, a nikako na strani uhićenih i pred sud dovedenih. Takve odvjetnike osuđuje ulomak iz citiranoga Evanđelja. Ali, odvjetnici blaženoga Alojzija Stepinca i našega uglednog ministra unutarnjih poslova dr. Andrije Artukovića bijahu na visini svoga naslova i odvjetničkoga rada. Možemo zato pretpostaviti da su i odvjetnici naših uznika bili na uzornoj visini. Zato poželimo da ih skupa s nekim pojedincima Haaškoga tribunala nagradi Isus Krist koga su počastili, služeći našim zatočenicima.
Tko god im je dobro činio, uvjeren da je pred njim, u njihovu liku, utamničeni Isus, koga treba ljubiti i svoju mu ljubav djelima potvrditi neka je blagoslovljen! Jer, ne će se stidjeti kad se **slegne prašina**. Blaženo će umrijeti, na ponos svoga potomstva.
Zato draga naša braćo u Den Haagu nastanjena, skupa s nama poželite da budu nagrađeni svi vama poznati i još vam nepoznati vaši dobročinitelji. A, onima koji su Vam visoke kazne izrekli i produljili vam agoniju za još četiri i pol godine, skupa s nama oproste im i vi, poput propetoga Isusa i kamenovanoga svetog Stjepana, uz dodatak:
Mi u Den Haagu zatočeni i svi oni koji su za nas s našim svećenikom molili, vjerni Isusu koji je s nama trpio, dragovoljno činimo što zli ljudi nameću Hrvatskoj i svim Hrvatima pod kapom nebeskom. Čudimo se međunarodnoj bezdušnosti što od Hrvatske i od svih Hrvata traži bezuvjetni oprost našim neprijateljima, dok istodobno zanemaruje im kajanje, bezuvjetni uvjet svakoga oprosta. Bilo bi komično, kada ne bi bilo žalosno i tragično. Neka međunarodni zli čimbenici znaju da nikomu ne darivamo oprost koji nam oni nameću pod krinkom svoje humanosti. Njihov zahtjev nama nije oprost

što smo ga dužni svakomu dati, i što smo ga sada ponosno dali, nego međunarodni zločin gaženja slabih i nemoćnih. Boje li se ti naši gazitelji Isusova ukora: Zašto me progonite u Hrvatima, svojoj braći, po kršćanstvu i europskoj pripadnosti? Njihov problem. Moraju se što prije s njime suočiti, ili nametnuti neoprostivu sramotu svomu potomstvu.
Što će oni učiniti? Njihov problem! I, istodobno naš ponos, što smo svoju dužnost izvršili pa smo, opraštajući svojim mučiteljima, milosrdnom Bogu služili. Amen!
Fra Martin Planinić

MOLITVA VJERNIH

Kriste Kralju, pogledaj one s kojima si trpio i pomozi, da, s Tobom uskrsnulim i naši živući mučenici dožive svoj Uskrs izlaska iz Den Haaga, molimo te.
Daj im nadljudsku snagu koja je krasila tebe čovjeka, molimo Te.
Istu tu snagu daj i svima za njima ožalošćenima, posebno živim roditeljima, molimo Te.
Mnogo su puta oni sanjali da su se članovi njihove obitelji vratili, daj im da se njihovi snovi konačno ostvare, molimo Te.
I, svim pokojnicima, posebice njihovim pokojnim roditeljima, udijeli vječnu slavu s uskrsnulim svojim Sinom, molimo te.
Fra Martin Planinić

PRED KRAJ MISNOGA SLAVLJA

Braćo i sestre, vjerujem da se mnogi pitaju: Zašto se fra Martin zauzeo za BiH-uznike? Odgovorit ću! Bilo mi je između šest i sedam godina kada se udavala Stoja Planinić za Andriju Ćorića. Mama nam je već tada počela govoriti: *Stoja se udaje za moga rođaka! Zovite je dainica* (ujna). Den Haag joj je grob pripremao i u nj je uvalio. I, nakon njezine smrti imao sam na ovom groblju misu za nju kao za svoju dainicu i za njezina muža Andriju kao za svoga daidžu (ujaka).
I, budući da je Valentin sin Andrijin i Stojin, i da krv nije voda, jedan je, ali nije ni jedini ni glavni razlog moga zauzeća za njih u Den Haagu, ondje nastanjenih, i to **odavno!**
Glavni je razlog ono što nam činjenica njihova zatočeništva svjedoči: Bačeni smo mi Hrvati izvan zakona u gol-aut. Jer, u vrijeme rata bili su na strani jačega od nas, kako bi nas on svladao i svoju Srbiju proširio. Budući da čovjek snuje, a Bog određuje, dogodilo se kako se nije moglo očekivati. Jer, unatoč našoj nemoći pobijedili smo jačega kao David Golijata. I, tu je stalo i vrijeme i naše djelovanje u vremenu. Morali smo nakon utihnuća oružja mitraljirati jezikom i perom, a to nismo učinili.
Zašto? Oni koji su očekivali naš poraz pera su nam otupjeli i usta su nam zalijepili. A zašto? Njihov problem.

Ipak su nam, treba priznati, naglo usta odvezali i oštro nam pero u ruke stavili, kada smo morali, zbog njihova nečujnoga naloga, *savjetovati naše osumnjičene da odu u Den Haag dokazati svoju nevinost*. I, nažalost, i crkvena i civilna javnost na to ih je nagovarala. A, to, nema dvojbe, sliči savjetu majke kćeri-djevojci: *Idi, draga moja kćeri, dokazati svom momku da si nevina*. I, ona, poslušavši svoju majku, nevinost momku dokaza, odmah je izgubi i okaljana ostade.
I, naši su osumnjičeni prihvatili ponuđeni im savjet pa su otišli u Haag. I, ne bi im moguće nevinost dokazati. Jer, oborila se tužiteljska lavina na njih nemoćne, pa im je presuda odgađana i odgođena - **u nedogled!**
Ipak, unatoč toj bolnoj činjenici, ne smijemo **sve** prebaciti na druge. Jer, moramo svoju savjest ispitati mi, koji o drugima šutimo, a o sebi loše govorimo. **Odavno!** I, eto, to me boli. Zato ovo danas, za njih učinjeno, moj je krik do neba, sa željom da se popravimo i olako se ne optužujemo. U nadi da ćemo se koliko-toliko i kako-tako popraviti, završavam ovaj sveti čin Bogu na slavu, njima na izlazak, a nama na popravak. Amen! I, tako neka bude.
Fra Martin Planinić

GODINU DANA OD SMRTI GENERALA SLOBODANA PRALJKA: 'NIJEDNU MINUTU NIJE ŽELIO ŽIVJETI KAO RATNI ZLOČINAC, JER TO NIJE NITI BIO'

Objavio gnarod.hr - 29. studenoga 2018.

Prije godinu dna, 29. studenog 2017. godine žalbeno vijeće Haškog suda izreklo je pravomoćnu nepravednu presudu šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata, optuženih za zločine nad muslimanima u BiH 1993-1994, potvrdivši im dosuđene kazne u prvostupanjskoj presudi.
Nakon što je izrečena presuda generalu Slobodanu Praljku, kojom mu se potvrđuje 20-godišnja zatvorska kazna, on je presudu odbacio poručivši: *"Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu!"*
Potom je podigao bočicu u kojoj se nalazio otrov, kalijev cijanid te ga popio. General Praljak preminuo je nekoliko sati nakon što je popio cijankalij, od usporavanja rada srca, odnosno srčanog zastoja.
Protestno samoubojstvo generala Praljka u Haškoj sudnici bilo je tim šokantnije, s obzirom da je hitna pomoć kasnila, odnosno nije se nalazila ispred Haškog suda nakon izricanja pravomoćnih presuda.
"Slobodan Praljak nijednu minutu nije želio živjeti kao ratni zločinac, jer to nije niti bio", rekao je Miroslav Tuđman na komemoraciji koja je održana nakon njegove smrti.

Imao je tri završena fakulteta

Slobodan Praljak rođen je 2. siječnja 1945. godine u Čapljini, te je završio tri fakulteta. On je naime, 1970. godine diplomirao kao inženjer elektrotehnike u Zagrebu, a godinu dana kasnije diplomirao je filozofiju i sociologiju također u Zagrebu. Treću diplomu, Praljak je stekao 1972. godine u Zagrebu kada je diplomirao na tadašnjoj Akademiji za kazalište, film i televiziju. Za vrijeme života, prije ratnih zbivanja predavao je filozofiju i sociologiju, a tijekom 70-tih i 80-tih bio je kazališni redatelj u Zagrebu, Osijeku i Mostaru.

(VIDEO) Kako je general Praljak objasnio zašto UNPROFOR nije otjeran tijekom Domovinskog rata?

(VIDEO) Sudac Meron ustvrdio da Praljkovo samoubojstvo nije ostavilo mrlju na ICTY-u kao što nije ni Göringovo

Večernji objavio dijelove analize presude Šestorci – zašto Narod.hr nije mogao doći do analize iako je tražio informacije od Ministarstva?

Praljak se oženio s muslimankom, Kaćušom Babić s kojom nije imao djecu, ali je bio vrlo blizak s njenom djecom iz prijašnjeg braka Natašom i Nikolom, koja su kasnije preuzela njegovo prezime.
Tijekom suđenja Praljak je izdao 26 knjiga s dokumentima iz Domovinskog rata i analizama rata u Bosni i Hercegovini. Ministarstvo kulture i Ministarstvo financija u vrijeme vlada Jadranke Kosor i Zorana Milanovića te je knjige proglasilo šundom, na koje se plaća PDV te je 7. svibnja 2013. godine ovrhom nad njegovim računom naplaćeno 435 tisuća kuna.

Istaknuo se u prvoj pobjedi nad velikosrpskim agresorom u BiH

Na početku Domovinskog rata, 1991. godine pristupio je dragovoljno oružanim snagama Republike Hrvatske, te je iste godine imenovan za zapovjednika obrane Sunje. Godine 1992. odlazi u Bosnu i Hercegovinu gdje postaje jednim od ključnih zapovjednika zajedničke operacije HVO-a, HV-a i HOS-a – Lipanjske zore, koja je predstavljala prvu pobjedu nad velikosrpskim agresorom u BiH jer je oslobođena dolina Neretve te je u mjestima poput Ošanjića kod Stoca izbijena današnja crta razgraničenja između Federacije Bosne i Hercegovine i Republike Srpske. Nakon te operacije Slobodan Praljak promaknut je u čin general-bojnika. Tijekom 1992. i 1993. godine, radio je kao jedan od 14 članova vijeća nacionalne obrane Republike Hrvatske i član Hrvatskog državnog povjerenstva za odnose s UNPROFOR-om. Bio je visoki predstavnik ministarstva obrane Republike Hrvatske, a 13. svibnja 1993. godine imenovan je za predstavnika Ministarstva obrane Republike Hrvatske u Hrvatskoj Republici Herceg-Bosni i Hrvatskom vijeću obrane.

Sukob s "Tutom"

Od 24. srpnja do 8. rujna 1993. godine, general Slobodan Praljak je bio načelnik Glavnog stožera Hrvatskog vijeća obrane. Uz sve njegove dobre odluke, koje su pridonijele utvrđivanju crta obrane HVO-a prema Armiji BiH, osobito se ističe autoritativno propuštanje humanitarnog konvoja UNHCR-a za Mostar, koji je bio zaustavljen u Čitluku. U studenom 1993. godine, Praljak je došao u sukob sa zapovjednikom Kažnjeničke bojne HVO-a Mladenom Naletilićem "Tutom", što je rezultiralo Praljkovom smjenom sa položaja načelnika Glavnog stožera HVO-a.

Što je udruženi zločinački poduhvat za Haški sud?

Haški sud je uz Slobodana Praljka osudio i Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, a presuda se temelji na udruženom zločinačkom poduhvatu, čiji je cilj u predmetu Prlić definiran kao stvaranje Velike Hrvatske u granicama Banovine.

Udruga Akademija pravnih znanosti Hrvatske u okviru Pravnog fakulteta u Zagrebu, izradila je Analizu prvostupanjske i drugostupanjske presude u predmetu Prlić i drugi te ističe kako je Vijeće pogrešno i arbitrarno primijenilo standarde krajnjeg cilja udruženog zločinačkog poduhvata (UZP) u predmetu Prlić, odstupivši time, na štetu optuženika, od ranije prakse suda u Haagu. To potvrđuju usporedbom s predmetom Šešelj gdje je ideologija stvaranja Velike Srbije a priori politički, a ne kriminalni cilj.

Zbog toga se zločini u predmetu Šešelj ne mogu nedvojbeno smatrati suštinskim dijelom plana Velike Srbije ili plana zaštite Srba, a u predmetu Prlić su posljedica realizacije krajnjeg cilja UZP-a, odnosno Velike Hrvatske u granicama Banovine.

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/kultura/godinu-dana-od-smrti-generala-slobodana-praljka-nijednu-minutu-nije-zelio-zivjeti-kao-ratni-zlocinac-jer-to-nije-niti-bio

HRVATI DILJEM BOSNE I HERCEGOVINE PALE SVIJEĆE U SPOMEN NA GENERALA PRALJKA

U nizu hrvatskih mjesta u BiH, u četvrtak je obilježena prva godišnjica tragične smrti generala Slobodana Praljka koji je lani na današnji dan u haškoj sudnici ispio otrov kazavši: "Slobodan Praljak nije ratni zločinac, s prijezirom odbacujem vašu presudu".

Danas smo bili u hrvatskim mjestima u BiH u kojima je obilježeno sjećanje na generala Praljka. Široki Brijeg, Grude, Posušje, Čitluk, Mostar - samo su neke od općina i mjesta koji su na prvu godišnjicu odali počast generalu Praljku.

Presuda Praljku izrečena je u sklopu procesa hercegbosanskoj šestorci, u kojemu je uz Praljka suđeno i Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću. Sva šestorica osuđena su na zatvorske kazne, ukupno 111 godina. Teretilo ih se za zločine počinjene na području BiH tijekom 1993. i 1994. godine.

Na teret im je stavljena pojedinačna i zapovjedna odgovornost za teške povrede Ženevskih konvencija, kršenje zakona i običaja ratovanja te zločine protiv čovječnosti. Sudsko vijeće tada je zaključilo da su krivi za progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi, ubojstva, silovanja, deportacije, uništavanje gradova, naselja i sela, teroriziranje civila i ostalo.

Između ostaloga, riječ je o zločinima u Prozoru, Gornjem Vakufu, Jablanici, Stupnom Dolu te Mostaru, gdje je srušen Stari most za kojeg je utvrđeno da ne spada u zločine te da je bio legitiman vojni cilj. Prvostupanjska, nepravomoćna presuda ima i kvalifikaciju udruženog zločinačkog pothvata na čijem čelu su po presudi bili Franjo Tuđman i Gojko Šušak.

Cilj udruženog zločinačkog pothvata bilo je osnivanje hrvatskog entiteta u Bosni i Hercegovini, koji bi se naknadno pripojio Hrvatskoj ili postao samostalna država tijesno vezana uz Hrvatsku, navodi presuda, iako su nejasna pozivanja na Banovinu Hrvatsku dok se, recimo, ideja 'velike Srbije' nije spominjala u Haagu.

Hrvati u BiH uglavnom presudu smatraju nepravednom i negiraju bilo kakvu krivicu generala Praljka. U razgovoru za portal Direktno, Andrija Hebrang istaknuo je kako se general Praljak istaknuo iznimnom hrabrošću te da se u haškoj presudi sudi i cijeloj ideji Herceg Bosne, što je pogrešno, s obzirom na to da je Herceg Bosna bila svojevrsni odgovor na ratno stanje i na Izetbegovićevo čuveno: "Ovo nije naš rat".

Mario Karamatić, predsjednik HSS-a u BiH i jedan od najvećih zagovaratelja Herceg Bosne, kazao je kako je general Praljak hrvatskoj politici u BiH poslao

svojevrsnu poruku jer je Hrvatima poručio da ne odustaju, a vrijednosti Herceg Bosne danas su, smatra Karamatić, konstitutivnost i ravnopravnost hrvatskog naroda u BiH. Donosimo vam nekoliko fotografija iz općina i mjesta sa značajnom hrvatskom većinom u BiH.

Autor Ivan Crnjac

https://direktno.hr/eu-i-svijet/dijaspora/hrvati-diljem-bosne-i-hercegovine-pale-svijece-u-spomen-na-generala-praljka-140618/

https://narod.hr/svijet/hrvati-sirom-bih-zapalili-svijece-za-generala-praljka

DAVOR DIJANOVIĆ

PRALJKOVA SMRT SPOMENIK JE IZDAJI HRVATSKE POLITIKE I DIPLOMACIJE

Prije točno godinu dana Haaški je sud donio pravomoćnu presudu hrvatskoj šestorci koju su, uz pokojnoga generala Slobodana Praljka, činili bivši predsjednik Hrvatske Republike Herceg Bosne (HR HB) Jadranko Prlić, general Milivoj Petković, ministar obrane u HR HB Bruno Stojić, šef vojne policije Valentin Ćorić i šef komisije za razmjenu zarobljenika Berislav Pušić. Pravomoćna presuda donesena je nakon više od trinaest godina (optužnica je podignuta u travnju 2004. godine) vođenja sudskog postupka.

Ishod vođenja ovoga najduljega procesa u povijesti Haaškoga suda bio je unaprijed zadan i svjetlosnim miljama udaljen od bilo kakve realizacije 'međunarodne pravde', a postupak i procedure bili su tek sredstvo za 'opsjenjivanje prostote'. Trebalo je kriminalizirati hrvatsku ulogu u Bosni i Hercegovini devedesetih kriminalizacijom političkoga i vojnoga vodstva HR Herceg-Bosne, ali i kriminalizacijom tadašnjega državnog vrha Republike Hrvatske.

Hrvatska zajednica Herceg-Bosna osnovana je 18. studenoga 1991., na dan pada Vukovara, kao oblik samoorganiziranja Hrvata u BiH (općine s pretežito hrvatskim stanovništvom) s ciljem obrane od velikosrpske agresije. Tu, međutim, za Haag započinje udruženi zločinački pothvat protiv Muslimana, vođen iz Zagreba, a s ciljem etničkoga čišćenja bosanskih Muslimana/Bošnjaka i ciljem formiranja 'velike Hrvatske' u granicama nekadašnje Banovine Hrvatske. Iako se na Haaškome sudu formalno govorilo o individualizaciji krivnje, optužnica protiv šestorice *de facto* je predstavljala eklatantan čin svehrvatske kolektivne kriminalizacije.

Za pripremu optužnice protiv šestorice bio je zadužen tužitelj Graham Blewitt, koji je - kao što u sjajnoj knjizi *Hrvati pod KOS-ovim krilom. Završni račun Haaškog suda* piše Višnja Starešina - 80-ih u Australiji vodio veliki lov na naciste, a u okviru čega je najpoznatiji bio 'teroristički' slučaj hrvatske šestorice u Australiji protiv koje je, pokazalo se kasnije, proces bio montiran, a ključni svjedok optužbe bio je agent Udbe.

Za 'podle kurvine sinove' smišljene su i podle laži

Glavna tužiteljica Carla Del Ponte u svojim je memoarima (*Gospođa tužiteljica*) vrlo jasno opisala kako je Haaški sud tretirao Hrvate: 'Jedan od tužitelja haaškoga tribunala, Kanađanin, u kuloarima poznat po svojim dosjetkama i naklapanjima, smislio je jednostavan aforizam kojim je opisao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali onemogućiti rad Tribunala. 'Srbi su kurvini sinovi', govorio bi, 'no Hrvati su podli kurvini sinovi".

Za „podle kurvine sinove“ smišljene su i podle laži, a među njima i ona o hrvatskome udruženom zločinačkom pothvatu progona Muslimana/Bošnjaka s

prostora HZ HB, a kasnije HR HB. Uz šestoricu, u optužnici se spominju, dakako, i Tuđman, Šušak, Bobetko, Boban, ali i *orwellovski* 'poznati' i 'nepoznati' članovi hrvatskoga udruženog zločinačkog pothvata.

U optužnici je, kao što u spomenutoj knjizi apostrofira Višnja Starešina, posve zanemarena činjenica da su upravo Hrvati u BiH omogućili provedbu referenduma o samostalnosti BiH, da je Hrvatska prva priznala BiH i prihvatila sve mirovne planove njezina preustrojstva, ali i da je na baš svakome dokumentu Hrvatske zajednice, a kasnije i Hrvatske Republike Herceg Bosne u zaglavlju stajalo ime države Bosne i Hercegovine. A zanemaren je, naravno, u potpunosti i povijesno-politički kontekst nastanka HZ HB: Hrvatima u BiH prijetio je ostanak u novoj krnjoj Jugoslaviji te susljedna fizička i politička dekapitacija.

Pomoć Bosni i Hercegovini

Prisjetimo se što je pokojni general Praljak istaknuo na početku svoga završnog govora u sudnici Haaškog suda: 'Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. godine; obuka pilota Armije BiH u Republici Hrvatskoj; obuka i opremanje čitavih postrojba Armije BiH u Hrvatskoj; zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH; organiziranje eksteritorijalnoga školstva za muslimanske izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem bosanskom jeziku; vremenski neprekinuto naoružavanje Armije BiH; Strjeljivo, nafta i lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika Armiji BiH za vođenje rata; liječenje više od 10 000 ranjenih boraca Armije BiH u hrvatskim bolnicama; omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u Armiju BiH; regularni logistički centri Armije BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata. itd., itd. I sve to besplatno'.
Zatim je Praljak nastavio i zaključio:
'Nikada u povijesti ratovanja jedan narod (Hrvati) nije tako i toliko pomogao drugi narod (Bošnjake-Muslimane), i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku, Armiju BiH, protiv Hrvata, HVO-a u BiH. Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske, HVO-a, nije propuštao konvoje oružja (i ostaloga) drugoj vojsci (Armiji BiH) i onda kada je ta vojska (Armija BiH) to oružje i ostalo koristila za napade na one koji su joj to propustili'.
Haaške *pravednike* sve ovo nije zanimalo. 'Podle kurvine sinove' trebalo je osuditi pod svaku cijenu.

Mudžahedini i Islamska deklaracija

Kakva je bila cijena, opisuje Starešina: 'Da bi se stvorila konstrukcija sustavnoga svehrvatskog progona Muslimana/Bošnjaka u vrijeme muslimansko-hrvatskog rata, tužiteljstvo je trebalo ne vidjeti ratne operacije i odnos snaga na terenu. Trebalo je ne vidjeti da u vrijeme velike srpske proljetne ofenzive potkraj ožujka i na početku travnja 1993. godine muslimanska A BiH gomila svoje korpuse na području središnje Bosne i počinje kopati rovove prema formalnim saveznicima HVO-u. Trebalo je ne zapaziti da je sve veće ofenzivne operacije u muslimansko-hrvatskom ratu vodila Armija BiH, a da se HVO uglavnom branio, ondje gdje je bio, u gradovima i selima u kojima je imao većinu i političku vlast

u skladu s rezultatima prvih višestranačkih izbora. Trebalo je ne zapaziti nekoliko tisuća stranih islamskih boraca, tzv. mudžahedina koji su dolazili u BiH na poziv Alije Izetbegovića i vodstva islamske zajednice BiH, a potom postali sastavni dio Armije BiH. Trebalo je smatrati nevažnim da su uvjeti za rat stvarani tako što su predstavnici muslimanske stranke SDA Alije Izetbegovića počeli napuštati legalne organe lokalnih vlasti, ondje gdje su dijelili vlast s HDZ-om i počeli stvarati svoje paralelne organe vlasti. I, naposljetku, trebalo je vjerovati da se otvarajući bojišnicu prema Hrvatima Alija Izetbegović uistinu bori 'za građansku republiku BiH', kako je to javno govorio, da je njegova Islamska deklaracija iz 1970. godine tek romantičarski esej, a ne, kao što joj i sam naslov i podnaslov kažu: Jedan program islamizacije Muslimana i muslimanskih naroda. Naš cilj: islamizacija Muslimana, naša deviza: vjerovati i boriti se. I trebalo je previdjeti da svojom politikom devedesetih Izetbegović počinje provoditi svoju Deklaraciju napisanu prije tridesetak godina' (*Hrvati pod KOS-ovim krilom*, str. 273.-274.).

Da bi se Hrvate u BiH proglasilo agresorima, trebalo je prešutjeti i prikriti ubojstva od strane mudžahedina ritualnim odrubljivanjem glave, a trebalo je jedino hrvatsko-muslimanski rat i u optužnicama i u presudama kvalificirati kao međunarodni oružani sukob, što znači i sudjelovanje Republike Hrvatske (u svim ključnim optužnicama protiv Srba, izuzev presude protiv Dušana Tadića, rat u BiH tretira se kao oružani sukob, tj. građanski rat).

S obzirom na to da osim zločina u Ahmićima i Stupnome Dolu na području srednje Bosne, na području Herceg Bosne nije bilo likvidacija ratnih zarobljenika za koje bi se mogla tražiti visoka zapovjedna odgovornost, a ni masovnih grobnica, primijenjen je sljedeći recept: „(...) Iz evidencije bošnjačko/muslimanske obavještajne službe AID-a te iz evidencija Unprofora i Europske promatračke misije preuzeti su gotovo statistički svi pojedinačni zločini i ekscesi počinjeni bilo gdje na teritoriju Herceg-Bosne, u kojima su sudjelovali pripadnici HVO-a. Potom se o njima raspravljalo godinama u sudnici, u dosad najvećem i najduljem procesu međunarodnog pravosuđa. U nedostatku reprezentativnih zločina tužiteljstvo je pojačalo dokazivanje političke namjere hrvatskog državnog vodstva da podijeli BiH. Iz toga je navodnoga Tuđmanova *glavnog plana* tužiteljstvo izvodilo cijeli koncept progona Bošnjaka/Muslimana u svehrvatskom zločinačkom pothvatu, činjenicama usprkos. U tome je našlo mnogo saveznika i u Hrvatskoj, među kojima je najpoznatiji bivši predsjednik države Stipe Mesić' (*Hrvati pod KOS-ovim krilom*, str. 282.-283.).

'Vjerodostojni' svjedok Ratko Mladić

No ipak, možda i najperverzniji potez haaškog tužiteljstva bilo je uvođenje dijelova navodnoga ratnoga dnevnika generala Ratka Mladića. U razdoblju dok Mladić još nije bio uhićen, srpska policija na tavanu njegove obiteljske kuće krajem veljače 2010. (do tada se nisu sjetili pretražiti tavan!?) pronašla je sef i u njemu skrivene Mladićeve ratne dnevnike. Pritom je zanimljivo, ironično zapaža Starešina, da su nedostajali samo dnevnici iz razdoblja Mladićeva ratovanja u Hrvatskoj i dnevnici iz posljednje godine ratovanja u BiH, uključujući i genocid u Srebrenici. Haaško tužiteljstvo već se u travnju počelo koristiti kopijama

dnevnika ne čekajući ni da stignu originali. Bez ikakva grafološkoga vještačenja sudci su prihvatili Mladićeve dnevnike kao dokaze, a čuda li, sadržaj dnevnika bio je nevjerojatno podudaran s tadašnjim potrebama Haaškog tužiteljstva u nekoliko procesa.

Dijelovima Mladićeva dnevnika osobito je pogođen general Praljak, za kojega je 'vjerodostojni' svjedok Ratko Mladić (**kunst je denes** *pravoga* **svedoka** *najti!* - rekao bi Gaber u *Gruntovčanima)* navodno napisao da je na nekom sastanku vojno-političke delegacije Republike Srpske i Herceg-Bosne rekao: 'Cilj je Banovina iz 1939. godine, ako to ne, nastavljamo rat'. Odvjetnica Nika Pinter uložila je prigovor na prihvaćanje tih dijelova Mladićeva dnevnika kao dokaza u postupku. Dnevnik nije prošao temeljnu proceduru vještačenja autentičnosti, a nakon što je Mladić isporučen Haaškome sudu, sudci prvostupanjskog suda nisu dopustili njegovo unakrsno ispitivanje od strane Praljka i obrane, jer je sudska rasprava bila već dovršena.

Starešina upućuje na vrlo dubioznu pozadinu dnevnika: '(...) Iz tih navodnih Mladićevih ratnih dnevnika vidi se da je ruski šef za civilne poslove UN-a zapravo bio Mladićev glavni politički savjetnik u vrijeme rata i da je istodobno bio u nerazjašnjivo bliskome odnosu sa starim mađarskim diplomatom iz sovjetske ere Arpadom Prandlerom, jednim od sudaca 'hrvatskoj šestorici'. Ili, jednostavnije rečeno: postojala je osnovana sumnja da su i Andrejev (što se nekako i podrazumijeva), ali i sudac Prandler, bili igrači ruskih obavještajnih služba i da je Mladićev dnevnik napisan prema potrebama sudca Prandlera u procesu protiv 'hrvatske šestorice'. Sudsko je vijeće odbilo zahtjev za razjašnjavanjem odnosa Prandlera i Andrejeva, koji je podnijela Prlićeva obrana' (*Hrvati pod KOS-ovim krilom*, str. 288.).

S prijezirom odbacujem vašu presudu!

Gotovo svi dokazi obrane u konačnici nisu prihvaćeni, a i prvostupanjska i drugostupanjska presuda u bitnome je prepisana i proširena optužnica. 'Sudci! Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prijezirom odbacujem vašu presudu!' - poručio je časni general Slobodan Praljak haaškim sudcima nakon čitanja pravomoćne presude. Njihovo postupanje i jest vrijedno jedino prijezira. Kao erudit i intelektualac s trima završenim fakultetima, kao ljubitelj istine, logike, znanja i činjenica, a prije svega zdravog razuma, Praljak nije mogao podnijeti da ga akteri haaške travestije i perverzije protivno činjenicama i povijesnoj istini proglase ratnim zločincem. Radije je *sokratovski* ispio otrov i umro.

U otrovu koji je Praljak popio nije samo rukopis bjelosvjetskih hohštaplera, sirove geopolitike i travestije međunarodne pravde. Otrov koji je Praljak popio pred točno godinu dana pred očima cijeloga svijeta bio je sublimat petokolonaškoga i izdajničkoga postupanja hrvatskih političara posljednjih dvadesetak godina. Njegova je smrt spomenik izdaji hrvatske politike i diplomacije, koje ne samo da nisu ništa napravile kako bi se osporile laži tužiteljstva nego su pojedini hrvatski političari otvoreno servisirali Haaški sud dokazima (S. Mesić), klevetali Hrvatsku za agresiju na BiH (V. Pusić), a hrvatske kulturne institucije Praljkove su knjige proglašavale šundom. Ni nakon

pravomoćne presude nije se prstom pomaknulo da se pokuša pokrenuti proces revizije pred tzv. Rezidualnim mehanizmom.

Nakon presude velikobošnjački krugovi svaki zahtjev za hrvatskom autonomijom proglašavaju zločinom

Hrvatski je položaj u Bosni i Hercegovini bio težak svih ovih godina, a nakon osuđujuće presude postat će i još teži. Već sada u narativu velikobošnjačkih i tzv. građanskih krugova (koji, zanimljivo, redom dolaze iz ex-komunističkog miljea) svi se kritičari majorizacije hrvatskog korpusa u BiH nazivaju UZP-ovcima. Pokušavajući koristiti svoju poziciju presudom potvrđene 'žrtve hrvatskih UZP-ovaca', velikobošnjački krugovi svaki zahtjev za hrvatskom autonomijom u BiH u startu proglašavaju zločinom. A pritom su upravo oni ti koji svojom politikom dominacije i preglasavanja Hrvate tjeraju na stvaranje trećega entiteta jer im, protivno Daytonskome sporazumu, ali i odlukama Ustavnoga suda, negiraju elementarno pravo da izabiru svoje političke predstavnike. Takvu je politiku pokušao provesti i Slobodan Milošević i svi znademo kako je ona naposljetku skončala.

U vremenu Domovinskoga rata Srbija je imala potporu pravoslavnih, a Muslimani/Bošnjaci islamskih država. Uz rijetke iznimke, katolička Europa (tj. ono što je od nje preostalo) bila je slijepa na hrvatske patnje. I danas je stanje u Bosni i Hercegovini identično. Dodik ima nedvosmislenu potporu Rusije, a Bošnjaci islamskih zemalja. Alija Izetbegović na početku svoje vladavine, iako sunit, imao je potporu šijitskoga Irana, a kasnije su Sjedinjene Američke Države - koje u Bosni i Hercegovini podupiranjem Bošnjaka očito 'peru' svoju bliskoistočnu politiku - Izetbegovića usmjerile prema Saudijskoj Arabiji odnosno Turskoj.

Danas kod Bošnjaka na vlasti imamo Izetbegovićeva sina Bakira (*de facto* najmoćniji bošnjački političar) koji održava dobre odnose s turskim autoritarnim predsjednikom Recepom ***Erdoğanom (kojemu je Izetbegović stariji ostavio Bosnu 'u amanet'), ali i snažnu potporu arapskog kapitala. U FBiH i dalje je nazočna iranska obavještajna služba, a u BiH postoji 21*** **paradžemat** ***u kojem se okupljaju vehabije i pobornici radikalnoga islama. No budući da iza sponzoriranja vehabija stoji Saudijska Arabija - koja zbog nafte i trgovine oružjem ima dobre odnose sa SAD-om (vidimo to ponajbolje na primjeru ubojstva novinara Jamala Khashoggija) - u te se paradžemate, iako predstavljaju sigurnosnu ugrozu za BiH, ali i susjedne države, jednostavno ne dira.***

Hrvati u BiH, najveće žrtve rata (broj protjeranih Hrvata tri puta je veći od broja protjeranih Bošnjaka u hrvatsko-muslimanskom sukobu) koje su pred godinu dana proglašene najvećim zločincima, u susjednoj su državi prepuštene na milost i nemilost brojnijim Bošnjacima koji FBiH žele pretvoriti u muslimansku državu, a Hrvate pretvoriti u manjinu.

Moderni džihad rođen je u Bosni i Hercegovini

Uljuđeni svijet ***posljednjih se godina zgražao nad zločinima tzv. Islamske države. No malo se tko pritom sjetio da je moderni džihad, kao što u svojoj biografiji ističe bivši džihadist*** Maajid Usman Nawaz, ***rođen upravo u Bosni i Hercegovini gdje su počinjeni stravični zločini mudžahedina nad Hrvatima srednje Bosne, ali i nad srpskim stanovništvom.***

Oni koji se danas zgražaju na ISIL-ovim ritualnim klanjima, posve zaboravljaju kako je u vrijeme rata u BiH formirana postrojba El-mudžahid (dio 7. muslimanske brigade u sastavu 3. Korpusa Armije BiH pod neposrednim Izetbegovićevim zapovjedništvom) koja je počinila velike zločine nad Hrvatima Srednje Bosne i Srbima, a da su ritualna klanja i odsijecanje glave bili svakodnevni repertoar te postrojbe koja je pred dvadeset i pet godina djelovala u srcu Europe. Džihadisti stigli iz Afganistana prvi su donijeli radikalni islam u Europu, a zlo sjeme posijano tih godina i danas obilno zrije. Primjerice, upravo je selafijska mreža s Balkana najaktivnija u Švicarskoj i ima jak utjecaj na simpatizere džihada u toj zemlji.

Sve navedeno mnogo ne zanima niti Washington niti Bruxelles niti ostale *humaniste* i *ljudskopravaše*. Političari na dekadentnome i moralno ruiniranome Zapadu, lišenome kršćanskog sadržaja, umjesto da pogledaju na položaj Hrvata u BiH, radije zovu nove džihadiste u Europu (jedino budala može tvrditi da među tolikim masama ljudi nema ubačenih terorista) i ponašaju se kao svirači na Titanicu ne shvaćajući da niti ekonomski prosperitet ne će biti vječan kad jednom pukne socijalna i sigurnosna mreža.

Turski imperij u 19. st. održavao se je isključivo zbog politike središnjih i zapadnih sila koje su držale da im Turska, tada već 'bolesnik s Bospora', treba radi ravnoteže sila, odnosno kao instrument sprječavanja ruskoga prodora na Balkan i Sredozemlje. Ta politika najviše je zla nanijela upravo Hrvatima jer je dugoročno onemogućila reintegraciju hrvatskih teritorija (tzv. Turska Hrvatska koju još 1827. spominje američki kartograf A. Finley, a koja je obuhvaćala, među ostalim, i današnju Banju Luku) pod tadašnjom osmanskom okupacijom.

Danas se ponovno vodi politika na štetu Hrvata, a Hrvati su ponovno prepušteni sami sebi i ponovno su na položaju predziđa kršćanstva. *O tempora, o mores!*

Hrvatski tjednik, 29. studenoga 2018.

ZNANSTVENO-STRUČNI SKUP 'USTAVNA DRŽAVA I HAŠKE PRESUDE'

TRAGIČNA PANORAMA SRAMOTNIH PRAVNIH I MORALNIH LUTANJA HAAŠKOGA SUDIŠTA

Vjekoslav MAGAŠ

U organizaciji Udruge sv. Jurja prošlog je četvrtka u Velikoj dvorani Matice hrvatske u Zagrebu održan znanstveno-stručni skup *'Ustavna država i haške presude'*. Skup je priređen točno godinu dana nakon presude generalu **Slobodanu Praljku**, koja izrečena je u sklopu procesa hercegbosanskoj šestorci. Uz Praljka suđeno je **Jadranku Prliću**, **Bruni Stojiću**, **Milivoju Petkoviću**, **Valentinu Ćoriću** i **Berislavu Pušiću**. Sva šestorica osuđena su na zatvorske kazne, ukupno 111 godina. Teretilo ih se za zločine počinjene na području BiH tijekom 1993. i 1994. godine.

Skup u Matici ukazao je na široku lepezu pravnih nelogičnosti, moralnih kompromisa i političkih lutanja, kojima je u svojem radu, na štetu *'šestorice'*, pribjegao Tribunal. Na skupu je bačeno novo svjetlo na rad ugaslog haškog sudišta. Dodatno su razjašnjena brojna pitanja i ponovljeni neki već ranije izrečeni prigovori. U razmišljanjima haških birokrata, ti prigovori su ostali bez odjeka, ali mi smo dužni i dalje tragati za istinom, rekli su izlagači. Podsjetili su na brojne ugledne pravne autoritete u svijetu koji su kritizirali rad Međunarodnog sudišta. Osim hrvatskih pravnika, i brojni međunarodni pravni stručnjaci, poput njemačkoga sveučilišnoga profesora **Normana Paecha**, iznosili su stav da je Haaški sud politički instrumentaliziran. Usprkos tvrdnjama iz Haaga, o pomirbenoj ulozi Sudišta, sudionici su naglasili kako su brojni promatrači dokazivali upravo obratno: da Tribunal, svojim politikantskim pristupom, pogoršava napetosti i šteti pomirbi na bivšim ratnim područjima.

Važna zamjerka Sudištu je bila što sudi na hibridnom tzv. *"bhs jeziku"*, koji ne pripada ni jednom od optuženika, čime se rušilo načelo razumljivosti vođenja procesa na materinjem jeziku optuženika, što im je zajamčeno međunarodnim propisima. Takva tvrdokorna sudska samovolja rezultirala je osnaživanjem unitarističkih filoloških stajališta, koja su u komunističkom režimu, tijekom 20. stoljeća, ograničavala slobodu govora, pisanja i čitanja. Time je Sudište kršilo individualne i skupne slobode, kao stečevinu europske demokracije - nasuprot totalitarističkim diktaturama. Na taj način su ohrabrene snage koje su na tragu propalih nedemokratskih i totalitarnih projekata, kojima se priklanja i tzv. *'Sarajevska deklaracija'*. Ponovljene su i optužbe kako je Haški tribunal pokušavao pisati nacionalnu povijest te voditi prosvjetnu politiku država - sudionica ratnog sukoba.

K tome, apsurdna logika nekih osuđujućih presuda potaknula je međunarodne vojne i pravne stručnjake da pozovu Sud na ukidanje tih odluka. Oni smatraju da

bi prihvaćanjem takovih obrazloženja, kao presedana, postalo nemoguće ratovati, jer bi sve postalo zločin – pa i legitimna obrana. Zbog sporosti i dugogodišnjeg trajanja procesa, dovođena je u pitanje stručnost tužiteljstva i pravednost suđenja. Bivša glasnogovornica Tužiteljstva **Florence Hartman** sudu je zamjerala pristranost, jer je omogućio Srbiji zaštitu dokumenata koji imaju status vitalnih nacionalnih interesa, a Sud ju je zbog iznošenja mišljenja kaznio i progonio…

M. Karnavas: ***Postupak protiv hercegbosanske šestorke dio je mračne ostavštine suda u Haagu!***

Skup u Matici je bio podijeljen na dva dijela: Prvi, u kojem su ugledni pravnici razmatrali pravna pitanja, i drugi, u kojem su razmatrana povijesno-politička pitanja. Iako je skup - iz vrlo praktičnih razloga - načelno posvećen haškim presudama, u bitnom ga je obilježilo sjećanje na tragičan čin generala Praljka. Tako je na poticaj, koji je iz publike dao **Miroslav Papić**, tek na početku drugog dijela skupa održana minuta šutnje za generala Praljka. U ime organizatora skup je vodio **prof. dr. sc. Miroslav Tuđman**, koji je na početku u svojoj uvodnoj riječi pozdravio obitelj Praljak.

"Tužiteljstvo nije optužilo hrvatske dužnosnike i generale da su osobno počinili ili naredili zločin, već da su članovi zajedničkog zločinačkog podhvata", rekao je Tuđman. *"Preko 9.800 dokaza, 320 iskaza svjedoka, niz činjenica i izjava eksperata tužiteljstva i obrane nisu polučili učinak, ali su bili, jesu i bit će predmetom političkih, pravnih i povijesnih analiza"*. Podsjetio je na tvrdnje američkog odvjetnika, člana međunarodnih odvjetničkih komora, **Michaela G. Karnavasa**, koji je svojedobno govorio o unaprijed osmišljenom i zadatom postupku protiv hercegbosanske šestorke, o pravnim i proceduralnim promašajima Sudskog vijeća. Smatrao je kako se na optuženičkoj klupi trebao naći **Alija Izetbegović**, ratni lider Bošnjaka-muslimana. Cirirajući Karnavasovu izjavu kako je *"postupak protiv Prlića i ostalih dio mračne ostavštine kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju"*, Tuđman je ustvrdio: *"Tribunal je školski primjer kako ne treba voditi predmet, kako ne treba birati sudsko vijeće, kako ne treba voditi sudsku raspravu, kako ne treba analizirati dokazni materijal i kako ne treba pisati presudu. Sam čin Praljkova samožrtvovanja, njegov prijezir i ogorčenost prema haškome Tribunalu, stvaraju moralnu obvezu preispitati sve činjenice - kako bi se utvrdila istina. Praljkov postupak u sudnici nije bio teatralna gesta, niti bijeg od odgovornosti, niti gesta kukavice, niti potez očajnika, koji u depresiji bježi od kazne. To je bila hladna i racionalna logika borbe protiv suda kao sile, suda koji nije pravedno i dokumentirano dokazao odgovornost optuženika. Zato je Praljkov čin logičan postupak čovjeka koji nije imao drugog izbora jer nije dobio pošten odgovor na iznijete činjenice. General Praljak je predao Sudu čak 22 knjige dokaza i činjenica o povijesnim, političkim i vojnim zbivanjima te o politici RH i o političkim ciljevima Hrvata u BiH. Ali, sud se nije vodio pravnim, nego politikantskim razlozima"*.

Glede Praljkove ogorčenosti na rad Suda, Tuđmana je iz publike nadopunio **Bosiljko Mišetić**, rekavši kako Praljak nije bio ogorčen samo na Sud, već je bio i

duboko razočaran pasivnošću, nečinjenjem, pa i štetnim postupanjem, tijela i pojedinaca u hrvatskoj vlasti.

D. Rudolf: ***Sud je propustio suditi za zločin protiv mira i za agresivni rat***

Prvi dio skupa je otvorio **akademik Davorin Rudolf** s temom: *'Haški tribunal – pravna ili politička institucija?'*. **Prof. dr. sc. Davor Derenčinović**, s Pravnoga fakulteta, razmotrio je kaznenopravne aspekte navedene presude. Osvrnuo se i na moralno-političke pretenzije Suda te je oporo konstatirao: *"Sud je promašio svoju svrhu. Uspostaviti povijesnu istinu, mir i pomirenje treba netko drugi, a ne Sud"*. Odvjetnik **Veljko Miljević** je govorio o *'institutu združenog zločinačkog pothvata u presudama MKSJ s posebnim osvrtom na presudu u predmetu Prlić'*. Zapitao se: *"Je li se uopće moglo suditi tim ljudima po načelima koja se već opasno približavaju načelu kolektivne krivnje? Institutom udruženog zločinačkog pothvata ozbiljno je ugrožena pravna sigurnost, a optužnice su bile pravno nerazumljive, neprecizne i preopširne."*

Odvjetnica **Nika Pintar** govorila je o sudskoj *"politici ne-prihvaćanja dokaza"*. Svoje predavanje je održala govoreći riječima generala Praljka i sudca **Jean-Claudea Antonettija**, koji je kao što znamo dao izdvojeno mišljenje. U tom je izdvojenom mišljenju iznio tezu *"da je stav Franje Tuđmana, koji je potvrdio u brojnim prilikama na 64 sastanka, bio u suprotnosti s teorijom o postojanju navodnog zajedničkog zločinačkog pothvata, koji ističe Tužiteljstvo"*, te da *"Herceg Bosna nije bila zajednički zločinački projekt"*. No, Antonettija su preglasali **Arpad Prandler** i **Stefan Trechsel**, koji nikada nisu bili suci, niti su donijeli odluku na temelju činjenica, nego tek po svojem osjećaju za *'pravdu'*. Tako je Nika Pintar svoju ogorčenost oslikala davno izrečenim riječima optuženika Praljka i sudca Antonettija. Iznijela je pritom neka iznimno duboka promišljanja pokojnog generala, koja razotkrivaju svu besmislenost i podlost haškog sudovanja.

U drugom dijelu govorili su **prof. dr. sc. Željko Holjevac** na temu *'Hrvati u Bosni i Hercegovini od Berlinskoga kongresa do Domovinskoga rata'*, **prof. dr. sc. Ivo Lučić** *'o političkom i vojnom kontekstu hrvatske borbe u BiH'*, te **dr. sc. Ante Nazor** *'o kontinuitetu velikosrpske politike i o ulozi Hrvatske u spašavanju Bihaća i Muslimana 1990-ih'*. Zaključno je prof. Tuđman izložio *'utjecaj povijesnog pitanja Banovine Hrvatske u procesu protiv šestorice'*.

Davorin Rudolf je istaknuo kako Sud nije sudio po odredbama humanitarnog prava, koje brane pripremanje, započinjanje i vođenje agresivnog, odn. napadačkog rata, tj. po odredbama o zločinu protiv mira. *"Stoga i danas u Hrvatskoj traju prijepori kakav smo to rat mi vodili. Postoje u Hrvatskoj intelektualci koji o Domovinskom ratu govore kao o građanskom. Mi ne možemo utjecati na politiku Beograda, ali kod nas bi moralo biti razjašnjeno tko je u tom ratu agresor"*, rekao je Rudolf i nastavio: *"Povijest vrlo rijetko nudi narodima priliku za stvaranje države. Naš naraštaj je tu priliku dobio kad se poklopio niz domaćih i međunarodnih čimbenika. Mi smo tu priliku iskoristili i stvorili državu, pravu i istinsku, suverenu i nezavisnu"*.

O slučaju Praljak Rudolf je naglasio: *"U haškom sudištu se svašta događalo. Bilo je nekoliko smrtnih slučajeva. Neki ljudi su se ubili, ne mogavši se pomiriti s vlastitim zločinom. Kod Praljka je obratno: On nije mogao prihvatiti sudsku odluku – upravo zato jer nije počinio zločin! Nakon što je predsjedavajući sudskog vijeća* ***Carmel Agius*** *izrekao presudu, Praljak je ispivši otrov poručio kako nije ratni zločinac i kako neće mirno pristati na sudsku samovolju i zloporabu prava. U obranu istine dao je najveću moguću cijenu"*, zaključio je Rudolf.

Hrvatski tjednik, br. 741., 6. prosinca 2018.

MIROSLAV TUĐMAN

UVODNA RIJEČ NA SKUPU

Poštovane dame i gospodo, dragi prijatelji,
Posebni pozdrav obitelji Praljak,

Na današnji dan 29. studenoga 2017. godine Žalbeno vijeće ICTY-a objavilo je presudu dr. Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, generalu Slobodanu Praljku, generalu Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću. Objavom drugostupanjske presude u predmetu haške oznake IT-04-74 završio je najduži proces koji se vodio u ICTY. Optužnica je podignuta 4. ožujka 2004., a suđenje je počelo 26. travnja 2006. Sudu je predočeno 9.872 dokaza, saslušano je 320 svjedoka, Sud je zasjedao 465 dana. Završne riječi tužiteljstva i obrane iznošene su od 7. veljače do 3. ožujka 2011., a prvostupanjska presuda donijeta je 29. svibnja 2013. godine.

Tužiteljstvo ICTY-a u predmetu IT-04-74 nije optužilo hrvatske dužnosnike i generale da su osobno počinili ili naredili zločine, već da su članovi ZZP-a. Optuženi dužnosnici i generali odbacili su teze Tužiteljstva da je postojao Združeni zločinački pothvat, te da su oni bili sudionici ZZP-a.

Preko 9.800 dokaza, 320 iskaza svjedoka, niz izjava i činjenica eksperata Tužiteljstva i obrane bili su, jesu i bit će i u budućnosti predmetom političkih, pravnih i povijesnih analiza i procjena. Razlozi tome su podjednako interesi javnosti, nacionalnih politika i međunarodne zajednice, no i mišljenje istaknutih pravnika, poput odvjetnika Karnavasa, da je predmet *Prlić i ostali* „dio mračne ostavštine MKSJ-a …. To je školski primjer kako ne treba voditi predmet, kako ne treba birati sudsko vijeće, kako ne treba voditi sudsku raspravu, kako ne treba analizirati dokazni materijal, kako ne treba pisati presudu“.

I sam čin Praljkova samožrtvovanja moralni je imperativ svakome analitičaru i istraživaču provjeriti je li tumačenje činjenica bila (kako je Praljak rekao) „nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti“.

Praljkov čin u haškoj sudnici nije bio teatralna gesta, niti bijeg od odgovornosti za svoje čine, niti gesta kukavice u strahu pred osudom, niti potez očajnika koji u depresiji bježi od kazne. To je bila 'hladna, racionalna logika' pobune protiv suda kao sile, Suda koji nije pravedno i dokumentirano dokazao da je Slobodan Praljak kriv. Suda koji je omogućio da „postane moguće ono što nije bilo moguće“.

Nažalost, Haškom je presudom „postalo moguće ono što nije bilo moguće“. Zato je Praljkov čin logična posljedica čovjeka koji nije imao drugoga izbora, jer nije dobio pošteni odgovor na iznijete činjenice ni tijekom suđenja ni u konačnoj presudi.

General Praljak je i Tribunalu i javnosti dao čak 22 knjige dokaza i činjenica o povijesnim, političkim, vojnim zbivanjima i političkim ciljevima Hrvata u Bosni i Hercegovini, te politici Republike Hrvatske prema BiH1990-ih godina. Unatoč

tome, već površna analiza prihvaćenih i neprihvaćenih dokaza u presudi raspravnoga i žalbenoga vijeća navodi na zaključak da ključne dokumente Tribunal nije htio prihvatiti kao dokaz.
Naša je moralna, profesionalna i povijesna odgovornost preispitati sve činjenice i iskaze optužnice i obrane, kako one koje su iznijete tako i one koje su prešućene, u predmetu IT-04-74 haškoga Tribunala.
Naša je odgovornost i prema istini i prema pravdi, te prema svim osuđenim, a posebno generalu Praljku, pošteno i iscrpno analizirati presudu s pravnoga, političkoga, povijesnoga i forenzičkoga stajališta.
Zato smo danas ovdje.
Zahvaljujemo akademiku Davorinu Rudolfu, profesoru Davoru Derenčinoviću, odvjetnicima Veljku Miljeviću i Niki Pinter, povjesničarima Željku Holjevcu, Anti Nazoru i Ivi Lučiću što su se odazvali i što će nam iznijeti svoju ocjenu o radu haškoga Tribunala i postupku protiv šestorice

DR. DAVOR DERENČINOVIĆ ZA NAROD.HR: 'HAŠKA PRESUDA PROTIV ŠESTORKE NIJE U SKLADU S TEMELJNIM NAČELIMA KAZNENOG PRAVA'

Objavio
Mihaela Tikvica, Stjepko Vladić
17. prosinca 2018

U prostorima Matice hrvatske 29. studenog održan je znanstveno-stručni skup "Ustavna država i haške presude", a jedan od govornika bio je **dr. sc. Davor Derenčinović**, profesor na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na katedri za kazneno pravo, koji je održao predavanje „Kaznenopravni aspekti presude MKSJ u predmetu Prlić i dr." Dr. Derenčinović također je predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske koja je izradila Analizu presude Šestorci. U njoj se analiziraju pravne mogućnosti kojom je moguće osporavati ovu presudu.
Povodom skupa u Matici hrvatskoj, o kojemu više možete pročitati **ovdje** *(https://narod.hr/hrvatska/foto-znanstveno-strucni-skup-povodom-godisnjice-presude-sestorki-i-smrti-generala-praljka-haski-tribunal-djelovao-je-pod-snaznim-utjecajem-politike),* dr. Derenčinović dao je intervju za Narod.hr.

Narod.hr: Predsjednik ste Akademije pravnih znanosti Hrvatske u okviru Pravnog fakulteta u Zagrebu koja je izradila Analizu prvostupanjske i drugostupanjske presude u predmetu Prlić i drugi. Na temelju izrađene analize, možete li ukratko pojasniti što je sukus krivnje Slobodana Praljka, Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića – prema presudi Haškog tribunala?
Dr. Davor Derenčinović: Presuda se temelji na spornoj teoriji zajedničkog zločinačkog pothvata i to njezinoj trećoj varijanti prema kojoj kaznena odgovornost postoji u slučaju da su kaznena djela počinile druge osobe, a optuženik je mogao i morao biti svjestan da je to moguće. Drugim riječima on se kažnjava jer je mogao i morao predvidjeti moguće počinjenje zločina kao posljedicu pa čak i kad je ono izvan okvira zajedničkog plana. Odgovornost za međunarodne zločine je uvijek namjerna, a primjenom ove sporne teorije kojom se imputira odgovornost za djela drugih osoba prag odgovornosti je reduciran na nehajni oblik krivnje što nije u skladu s temeljnim načelima kaznenog prava.

Večernji objavio dijelove analize presude Šestorci – zašto Narod.hr nije mogao doći do analize iako je tražio informacije od Ministarstva?
Osim toga, u postupku je počinjen niz povreda prava na pravično suđenje – zanemarivanje iskaza svjedoka obrane i odbijanje vještaka koje su predložile obrane, nedostatno vrijeme koje su obrane imale na raspolaganju, premda je

presuda vrlo opsežna izostala su valjana obrazloženja o odlučnim činjenicama, u kontekstualnom dijelu presude obuhvaćeni su tzv. neoptuženi sudionici zajedničkog zločinačkog pothvata – pokojni predsjednik Tuđman te visoki državni i vojni dužnosnici tadašnje Republike Hrvatske Šušak i Bobetko zbog čega presuda implicira odgovornost države premda je u prethodnoj odluci kojom je Hrvatska odbijena za zahtjevom da joj se prizna status prijateljice suda navedeno da se u postupku utvrđuje isključivo odgovornost pojedinih optuženika, a ne i države. Dojam je da je ova presuda u raskoraku s navedenom odlukom i da implicira odgovornost samog vrha države što je neodrživo kako s pravnog, tako i s povijesnog aspekta.

Akademik Davorin Rudolf: Na Haškom sudu nisu bili kažnjeni zločini protiv mira- zločini vođenja agresivnog rata
Pristranost sudaca: teze o navodnom dogovoru Tuđmana i Miloševića prihvatili su i prije samog suđenja
Narod.hr: U Analizi presude navodi se kako se Haški tribunal ponajmanje bavio utvrđivanjem kaznene odgovornosti, odnosno ponajviše pitanjima povijesti. Na koji je način je bavljenje pitanjima povijesti utjecalo na presudu i je li Haški tribunal time prekoračio svoje ovlasti?
Dr. Davor Derenčinović: Čini se da su u ovom, kao i nekim drugim predmetima, određena povijesna pitanja smatrana utvrđenima i prije početka kaznenog postupka. Tako su, primjerice, na mrežnim stranicama Tribunala i prije no što je započeo postupak protiv šestorice bile istaknute teze o navodnoj podjeli Bosne i Hercegovine u čemu je, po toj verziji događaja, sudjelovao i tadašnji predsjednik **Tuđman** koji se o tome dogovorio s tadašnjim predsjednikom Srbije **Miloševićem**. Ne treba zaboraviti da su trojica od petorice sudaca u žalbenom vijeću (**Pocar**, **Agius**, **Meron**) bivši predsjednici Tribunala i teško se oteti dojmu da su njihova stajališta o navedenoj okolnosti bila formirana i prije no što je započeo žalbeni postupak. Osim toga, zaključak o navodnom dogovoru o podjeli Bosne i Hercegovine sud izvodi iz iskaza četvorice svjedoka od kojih je jedan bio **Josip Manolić**. Problem je u tome što Manolić niti u jednom dijelu iskaza to nije rekao. Štoviše, taj je iskaz više išao u prilog obranama (npr. izjava da je o tom sastanku imao tek neizravnih saznanja temeljem onoga što mu je predsjednik rekao, da je Tuđman kao realni državnik bio svjestan da podjela Bosne i Hercegovine u postojećim međunarodnim konstelacijama nije bila održiva opcija i sl.) zbog čega nije jasno kako je na temelju tog svjedočenja sud izveo zaključak o postojanju krajnjeg cilja zajedničkog zločinačkog pothvata – stvaranja hrvatskog entiteta u Bosni i Hercegovini u granicama Banovine Hrvatske.

Devet mjeseci od haaške presude Šestorci: Odvjetnici konačno mogu računati na pomoć države u slučaju mogućnosti revizije presude?
Pravne mogućnosti koje su preostale: revizija i preispitivanje postupka
Narod.hr: Još ste prošle godine, neposredno nakon presude, isticali kako još uvijek postoje pravne i političke mogućnosti da se ona ospori. Čini li hrvatska Vlada dovoljno kako bi se to postiglo?

Dr. Davor Derenčinović: Moguće je zatražiti **reviziju** ili **preispitivanje presude**. Kod revizije se radi o obnovi postupka na temelju eventualno novih činjenica koje nisu razmatrane tijekom postupka, za koje ona strana koja predlaže reviziju u to vrijeme nije znala, a koje bi, da su u ranijem postupku bile poznate, dovele do drugačije presude. Prema postojećim propisima, nije dovoljno da se radi o novom dokazu već o novoj činjenici, premda niti u tom pogledu praksa nije sasvim konzistentna jer je u nekim predmetima sud odstupio od ovog zahtjeva (npr. u predmetu Šljivančanin je dopustio reviziju na temelju iskaza svjedoka obrane Panića).

Kod preispitivanja se ne mora raditi o novoj činjenici već o utvrđenim jasnim pogreškama u zaključivanju koje su mogle dovesti o nepravedne odluke. Dakle, osim činjeničnih pitanja, ovdje se može raditi i o pogrešnoj primjeni pravnih standarda – npr. glede postojanja krajnjeg cilja zajedničkog zločinačkog pothvata, primjene standarda međunarodnog oružanog sukoba, isticanja neoptuženih sudionika zajedničkog zločinačkog pothvata i sl. Obrane nemaju vremensko ograničenje za podnošenje zahtjeva za reviziju/preispitivanje. Zaključak je studijske analize Akademije pravnih znanosti Hrvatske da postoje osnove za primjenu pravnih mehanizama pobijanja presude u ovom predmetu. U tijeku su konzultacije između branitelja haških osuđenika koji jedini imaju pravo pokretanja navedenih pravnih mehanizama, Ministarstva pravosuđa odnosno Vlade koja im je u tome spremna pružiti svu moguću potporu i Akademije pravnih znanosti Hrvatske.

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/hrvatska/dr-davor-derencinovic-za-narod-hr-haska-presuda-protiv-sestorke-nije-u-skladu-s-temeljnim-nacelima-kaznenog-prava

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES – OTVORENO PISMO UN-TRIBUNALU U HAAGU

Poštovana gospodo!
Povod za ovo pismo jest javno objavljeni dokument institucije „International Residual Mechanism for Criminal Tribunals“ (MICT) o odluci izlaska iz haaškog zatvora nekadašnjeg zapovjednika Vojne policije HVO-a Valentina Ćorića 15. 1. 2019. Pišemo UN-tribunal, a mislimo na ICTY i na njegovog nasljednika MICT. Taj izlazak kao i prethodni u demokratskim zemljama nečuveno dugi sudski proces, dodatno je otkrio zamršene pravničke procedure, pojedinačna pristrana stajališta i slabosti dužnosnika UN-tribunala. Ćorić je prema Statutima UN-tribunala i dosadašnjoj praksi trebao biti pušten još u rujnu 2018., a zadržan je gotovo četiri mjeseca nakon toga. **Ovdje najprije želimo upozoriti na neka nehumana ograničenja vezana za ovo puštanje, jer čekaju i druge osuđenike ako se tu nešto ne promijeni**. Kako se za njih nad UN-tribunalom nema komu žaliti, nama u Hrvatskom svjetskom kongresu kao članu UN-a s konzultativnim statusom dužnost je upozoravati na slabosti i bolja rješenja i u toj instituciji.
U toj rečenoj odluci, čak **u devet točaka ograničava se život Ćoriću i nakon izlaska**, bez obzira što je jedan od sudaca (Antonetti) i pismeno inzistirao da osobe osuđene od UN-tribunala **trebaju biti ponovno integrirane u društvo, a ne isključivane iz njega**. Za ilustraciju tih oduzimanja osnovnih ljudskih prava, ovdje upozoravamo na neka od njih, a koja se u civiliziranom svijetu ne bi smjela nikako događati.
U odredbi pod b. rečenog dokumenta zabranjuje se **sada nakon prestanka djelovanja ICTY-ja** Ćoriću, sudjelovati u društvenom životu s političkim aktivnostima, dok **kroz cijelo vrijeme postojanja toga suda osuđenicima susjednih naroda to nije ni spominjano**, pa su stizali i u parlamente svojih zemalja. Bez obzira planira li se netko baviti takvim djelatnostima ili ne, ovdje se radi o dvostrukim mjerilima i očitoj diskriminaciji.
U odredbi pod c. Ćoriću se **oduzima osnovno pravo slobode govora**, pri čemu on ne smije „ni s kime, uključujući medije“, razgovarati o svome slučaju, „uključujući sve aspekte događaja u bivšoj Jugoslaviji koji su bili predmet u njegovom procesu“. **Uz osjećanje nepravedne presude, sad o njoj ne smije ni govoriti!** Do 1990. pola Europe nije uživalo gotovo nikakve slobode, već bijaše u okovima totalitarnog sustava. Sada nas takvi postupci UN-tribunala vraćaju u komunizam koji smo do jučer osjećali na svojoj koži, ali i u fašizam i kolonijalizam čijih se pogubnih posljedica još nije riješio ovaj svijet.
Odredba e. je uistinu nečuvena i glasi ovako: „**Ćorić ne smije učiniti nikakav prekršaj**“ („Ćorić shall not commit any offence“). Čovjek bi morao biti Isus iz Nazareta ili sam Jahve da zadovolji ovu odredbu! Osim toga, tajne službe i agenti koji rade za UN-tribunal mogu dojaviti, tumačiti pa i klevetati što hoće i njima će se vjerovati. Ova odredba zvuči još strašnije kad se vidi da se iza nje nižu prijetnje u **odredbama f. i g.** da će Ćorić, **prekrši li i jednu od navedenih odredbi**, biti odmah vraćen u zatvor do kraja pune presude.

Nadalje, daleko je od demokratskog duha da UN-tribunal na razne načine prijeti i pravi pritiske na vlade, medije i javnost da se ne dovode u pitanje njihove presude. Ponovno ista praksa kao u gore spomenutim totalitarnim sustavima! A**ko Akademija pravnih znanosti RH s vodećim pravnim autoritetima jednoglasno objavi pet kardinalnih pogrešaka UN-tribunala pri suđenju Hrvatskoj šestorci,** a i jedna je dovoljna da presuda padne, ako s više međunarodnih strana stručnjaci dovode u pitanje presudu, sve do onih iz Velike Britanije koji tvrde da „zajednički zločinački pothvat“ **ne bi bilo prihvaćen u sudbenom postupku nijedne razvijene države niti bi ijedan britanski pravosudni sustav ikada dopustio ono što se dogodilo na UN-tribunalu u Haagu,** tko to onda može zabraniti da se istinoljubivi ljudi i posebice žrtve UN-tribunala na to ne pozivaju?! Osim toga, nije dobro za napredak zdrave civilizacije da su tužitelji i sudci oni koji jedini bez posljedica mogu donositi lažne optužbe i krive sudove. Podsjećamo da je 13 (trinaest) Hrvata UN-tribunal pred cijelim svijetom optužio za ratne zločine, a onda ih nakon više godina bez ikakve naknade i isprike pustio iz zatvora u Haagu, jer im nije našao nikakvu krivnju. Pametnome dosta!

Općepoznato je da UN-tribunal djeluje pod utjecajem raznih političkih interesa, ali manje da su neki njegovi tužitelji i sudci podlegli „lobiranjima“ jedne strane u ratu. Evo par primjera koji su na više strana proglašeni pravim skandalima. Nije nas iznenadilo kad je sudac Agius javno branio Tužiteljstvo, te tako potvrdio upozorenja mnogih, kako na UN-tribunalu sudci i tužitelji djeluju gotovo kao jedno tijelo. Naime, tražio je (PAZI!) **nakon završenog procesa i izrečene presude** da se Ćorića kazni produžetkom zatvora zbog njegova govora **kojega je još prije te presude izrekao pred svima i kamerama na Sudu.** Sudac Agius je pri tome tvrdio, da zatvor Ćorića još nije dovoljno preodgojio. Zar se zbog „preodgoja“ nisu ljudi dovoljno napatili, primjerice, u sovjetskim gulazima i jugoslavenskim Golim otocima?! Naveo je sljedeće Ćorićeve tvrdnje o kojima je ponovno htio ući u raspravu:

„*Tužiteljstvo se prljavim metodama nije libilo za svoje suradnike u haškim procesima pogodbeno angažirati pojedine odvjetnike, pojedine sumnjive djelatnike sigurnosnih služba i pojedine političare najvećeg državnog ranga. Ti nečasni pojedinci koji su najčešće dolazili iz redova hrvatskog naroda, prodali su se svojim lažnim svjedočenjima i tajnim suradništvom s Tužiteljstvom kao i nuđenjem selektivnih ratnih dokumenata i falsifikata. Tužiteljstvo je znalo da se među njima nalaze pojedinci koji su činili ratne zločine, amnestiralo ih i zataškavanjem kaznenih djela štitilo zločince, a pred ovim sudom i pred sudovima BiH krivnju prebacilo na nevine ljude*“.

Sudac Agius također se nije proslavio kad se u srpnju 2018. tiho zaputio Bošnjacima u istočni Mostar da mu se zahvale što je u sprezi s Tužiteljstvom UN-tribunala potvrdio optužnicu Hrvatskoj šestorci. Tom prigodom bošnjački mediji predstavljali su ga kao predsjedavajućeg sudskog vijeća koje je presudilo „zločinačkoj šestorki tzv. Herceg-Bosne“. **Bio je to nastavak po primjeru glavnih tužitelja UN-tribunala**, koji su nešto prije prihvatili bošnjačko „lobiranje“. Bijahu to Kenneth Scott i Serge Brammertz, kojima su također

Bošnjaci u Mostaru uručili nagrade prije ili neposredno prije potvrđivanja presude Hrvatskoj šestorici. Neupućeni tužitelj Brammertz čak je izjavio u istočnom Mostaru, (PAZI!) kako „ovo mjesto“ simbolizira duh i primjer multietničnosti. A u njemu su tako temeljito „čišćeni“ svi ne-Bošnjaci, da su se na prste ruku mogli izbrojiti oni od njih koji su tamo ostali. Tužitelj Scott je najavio dobrim domaćinima da će Hrvatska šestorka “biti proglašena krivom za udruženi zločinački poduhvat” i „barem potvrđivanje” prvostupanjske kazne. Istina, čulo se čak
i iz bošnjačkih kritičnijih krugova kako je to „lobiranje“ bilo prozirno „kupovanje“ pojedinih tužitelja i sudaca, „na sramotu UN-tribunala i protivno vrednotama islamske vjere“ koja je u biti okrenuta istini i pravdi.
Uz oslobađanje Bošnjaka gotovo svake krivnje u ratu, tužitelji i sudci UN-tribunala ne bi nipošto smjeli biti tako pristrani i nasjedati na ulagivanja jedne od zaraćenih strana. **Ne samo da tako ne doprinose pomirbi** koju deklarativno ističu, nego što je još gore, raspiruju loše međunacionalne odnose, posebice kad je poznato da je u tom nesretnom ratu nestala polovica Hrvata iz BIH i da su najviše stradali upravo od Bošnjaka. **Takvim postupcima dodatno su zamračili i ono dobro što je UN-tribunal učinio.** Lako će svatko, pa i odgovorni u UN-u zaključiti, koliko su ovakve osobe vjerodostojne da budu na čelu UN-tribunala u Haagu, te institucije koja se predstavlja kao primjer vrhunske moralnosti na našem planetu.

S dužnim poštovanjem,
Vinko Sabljo, predsjednik HSK

https://kamenjar.com/hrvatski-svjetski-kongres-otvoreno-pismo-un-tribunalu-u-haagu/
http://fenix-magazin.de/ovoreno-pismo-un-tribunalu-u-haagu-necuvena-nehumana
http://www.tjedno.hr/valentin-coric-je-treba-biti-pusten-u-rujnu-2018/

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.

LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN "RATNIM ZLOČINCEM KOJI JE UBIJAO DJECU U AHMIĆIMA"?

Mihaela Tikvica /Gordana Sarkotić
3. travnja 2019. u 21:15

Nekadašnji odvjetnik generala Gotovine, Luka Mišetić, komentirao je članak Novog lista: "**Večeras će ratni zločinac zagrebačkim studentima govoriti o vjeri u Isusa**". U navedenom članku Novi list kritizira studentskog kapelana don Damira Stojića zbog organizacije ovog predavanja, nazivajući Darija Kordića ratnim zločincem te navodeći kako je osuđen je zbog pokolja koji su u selu Ahmići kod Viteza počinile snage Hrvatskog vijeća obrane pod njegovom kontrolom.
"Najmlađa žrtva Kordićevih vojnika bila je beba stara tri mjeseca, a nastarija – starica u devedesetim godinama života." – naveo je Novi list.

"**Što je Kordić učinio da bude proglašen ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima?**" Sud je utvrdio da je svojom prisutnošću dao političku potporu Blaškiću na sastanku gdje je Blaškić izdao zapovjed za pokolj u Ahmicima. **A Blaškić kasnije oslobođen**." – napisao je **Luka Mišetić** na svom Twiter profilu reagirajući na članak Novog lista.
Ispod objave razvila se podulja rasprava.

Za Kordića nisu navedeni dokazi da je ikad naredio klanje i paljenje
Odgovarajući na jedan od komentara, Mišetić je napisao:

"Dobro sam upoznat sa presudom žalbenog vijeća. Usporedite to sa prvostupanskom gdje je Kordić dao "potporu" Blaškićevoj zločinačkoj zapovjedi. Kad je Blaškiću ukinuta, Kordić je postao kriv jer je dao potporu nepoznatnom "nekome" iako je prvostupanjsko utvrdilo da zapovjednici poput Ljubičića su mogli na svoju ruku izdati zločinačke zapovjedi (ispod). Ostaje nejasno: kako je mogla zločinačka zapovijed ići bez potpore odgovornog vojnog zapovjednika Blaškića, a ne bez predsjednika HDZ Kordića?"

Dario Kordić i general Željko Glasnović podržali Hrvatsku republikansku stranku uoči izbora u BiH

Na komentar jednog korisnika da je Vijeće utvrdilo da je Blaškić dao naredbu za napad, a Ljubičić za klanje i paljenje, te da je utvrđeno da je sve bilo pod političkim pokroviteljstvom Kordića, Luka Mišetić je odgovorio:

"Netočno. Nisu utvrdili tko je taj koji je dao zapovijed za klanje i paljenje. Niti su naveli dokaz da je Kordić takvo nešto ikad zatražio, naredio, itd." – napisao je dodajući ispod isječak iz zaključaka sudskog Vijeća, u kojemu se ne navode dokazi za takvu Kordićevu ulogu, već se samo navodi da je Raspravno vijeće "uvjereno da je Kordić bio prisutan na sastancima političara na kojima je odobren napad".

Luka Misetic@MiseticLaw

Što je Kordić učinio da bude proglašen "ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima?" Sud je utvrdio da je svojom prisutnošću dao političku potporu Blaškiću na sastanku gdje je Blaškić izdao zapovijed za pokolj u Ahmićima. A Blaskić kasnije oslobođen.

Članak Novog lista bio je poticaj za aktiviste koji su upali na predavanje?

Podsjetimo, na predavanju "Bog iza rešetaka" kojega je, u organizaciji studentskog kapelana don Damira Stojića i Zavičajnog kluba hercegovačkih studenata, držao Dario Kordić, u jednom je trenutku došlo do nereda. Naime, u dvoranu su upali aktivisti koji su počeli skandirati „ratni zločinac" te su nosili natpis „Dario Kordić – ratni zločinac." Na takav potez aktivista žustro je reagirala publika i izbacila ih iz dvorane. Moderator je smirivao situaciju dok je Kordić rekao „Bože oprosti im, ne znaju što rade." Kordić je poručio kako se moli i za dobronamjerne i nedobronamjerne. Više o tome pročitajte **ovdje**.
(https://narod.hr/kultura/video-vjerska-nesnosljivost-na-tribinu-o-vjeri-upali-aktivisti-i-napali-dugogodisnjeg-haaskog-uznika-darija-kordica)

(VIDEO) Na tribinu o vjeri upali aktivisti i napali dugogodišnjeg haaškog uznika Darija Kordića

Dario Kordić na tribini je govorio o trenutcima najveće patnje tijekom dugih 17 zatvorskih godina i kako je ondje susreo Boga koji ga je promijenio i kako je iz njega crpio mir i snagu.

Kordić je na tribini opisivao svoj put od ulaska u zatvor pa sve do izlaska. Rekao je kako je Bog čistio njegovu dušu. „Ja sam u svom srcu čuo glas koji je govorio: Dragi moj sine, prepusti se u moje ruke, tvoju parnicu ću ja voditi", kazao je.

Sin Darija Kordića putovao s Bad Blue Boysima Europom, a sad s dečkima odlazi na duhovne obnove!

Tko je Dario Kordić?
Dario Kordić jedan je od vodećih političara bosanskih Hrvata od 1992. do 1995., potpredsjednik i član Predsjedništva Hrvatske Zajednice Herceg-Bosne (HZ H-B), a kasnije Hrvatske Republike Herceg-Bosne (HR H-B); od 1994. do 1995., predsjednik Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (HDZ-BiH).
Bio je jedan od političkih vođa HZ H-B u središnjoj Bosni. Zbog ratnih zločina počinjenih u bošnjačko-hrvatskom sukobu. Međunarodni sud za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije osudio ga je na 25 godina zatvora.

Kakva je situacija bila u srednjoj Bosni 1992-1995.?
Hrvatska mjesta središnje Bosne: Busovača, Vitez, Novi Travnik i Nova Bila našla su se u okruženju bošnjačkih snaga i pod oružanom vatrom bošnjačkih vojnika, potpomognutim jedinicom stranih islamskih dobrovoljaca El Mudžahid, što je potrajalo dvije godine. Iako je omjer snaga bio deset na prema jedan u korist bošnjačke vojske hrvatski branitelji se uspijevaju obraniti.
Dario Kordić, 'Prlić i drugi' – žrtve paradoksalnih presuda Haškoga suda

Kada je podignuta optužnica Haškog tribunala protiv Kordića i kakva je bila presuda?
Dana 10. studenoga 1995., tadašnji tužitelj Haškog tribunala podiže protiv Kordića i njegovih suradnika optužnicu zbog teškog kršenja međunarodnog prava, odnosno zločina protiv čovječnosti počinjenih nad bošnjačkim stanovništvom u gradovima, selima i zaseocima Lašvanske doline, prije svega u Ahmićima.
Zbog političke odgovornosti koju je imao u vrijeme pokolja u Ahmićima i bošnjačko-hrvatskog sukoba u dolini Lašve, Kordić je osuđen na 25 godina zatvora, mnogo više od bilo kojeg od vojnih zapovjednika koji su izravno sudjelovali u tim operacijama: Tihomir Blaškić 9 godina, Mario Čerkez 6 godina, Paško Ljubičić 10 godina i Vlado Šantić 18 godina.
Šerić: Haaški tribunal trebao je osloboditi i Darija Kordića koji nije držao oružje u rukama niti je izdavao naloge

Na čemu se temeljila presuda i kakve su njezine posljedice?
Čitava presuda temelji se na svjedočenju zaštićenog svjedoka optužbe AT, koji je i sam sudjelovao u akciji u Ahmićima u kojoj je ubijeno 116 bošnjačkih vojnika i civila, uključujući i nekoliko djece. Svjedok AT je izmijenio prvobitni iskaz, vjerojatno da bi dobio manju kaznu, prebacivši zapovjednu odgovornost s Tihomira Blaškića na Daria Kordića. Prema tom svjedočenju, Kordić je bio nazočan sastanku u Busovači s kojeg je došla zapovijed za napad na Ahmiće. Tim je svjedočenjem Blaškićev odvjetnik Anto Nobilo podupirao tezu o dvostrukoj liniji zapovijedanja koja je oslobađala njegova klijenta. Nema niti jednog drugog vjerodostojnog dokumenta niti svjedočenja koji bi tu tezu poduprli. Naprotiv,

naknadno je ustanovljeno da je odvjetnik Nobilo zasnivao tezu o dvostrukoj liniji zapovijedanja na izvješću MUP-a, čiji je izvor bio on sam.
Kordićeva presuda je bila pravna podloga za sljedeću optužnicu, hercegbosanskoj šestorci (Prlić, Stojić, Praljak, Petković, Ćorić i Pušić) za udruženi zločinački pothvat pod vodstvom dr. Franje Tuđmana s ciljem pripajanja Herceg-Bosne Hrvatskoj.
Mnogi su se pitali koliko je Kordićeva presuda pravno utemeljena. Zaključeno je da je Haaškom sudu, odnosno međunarodnoj zajednici, bila potrebna visoka presuda za političku odgovornost kako bi se mogla podići optužnica za udruženi zločinački pothvat na čelu s Franjom Tuđmanom, u cilju stvaranja Velike Hrvatske, kako se navodi u optužnici, a to se vidi iz članka 133.,136. i 142. Presude Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu koji citiran glasi:
Čl 142. Pretresno vijeće zaključuje da je predsjednik Tuđman gajio teritorijalne pretenzije prema Bosni i Hercegovini, koje su bile dio njegovog sna o Velikoj Hrvatskoj koja bi uključivala zapadnu Hercegovinu i Srednju Bosnu.

Kako se Dario Kordić izjasnio o djelima za koja ga se tereti?
Dario Kordić se izjasnio da nije sudjelovao niti u vojnoj operaciji niti u zločinu u Ahimićima, da nije izdao zapovijed za tu akciju i da nije kriv za zločine za koje ga haaški tribunal tereti.
'**Najbolji pokazatelj da je Dario nevin je činjenica da na temelju dokumenta upravo to tvrdi Carla del Ponte** koja je nakon sramotne drugostupanjske presude, znajući da će prije ili kasnije izaći istina, podnijela zahtjev za obnovu postupka protiv Blaškića u kojem navodi da su **MUP i Vlada RH krivotvorili dokumente**. Nažalost, **Sudsko vijeće nije odobrilo ponavljanje postupka iz formalnih razloga**, kako su naveli zbog pravne sigurnosti žrtava i osuđenih, a bez obzira što stvari ne odgovaraju činjenicama", podsjetio je povjesničar dr. sc. Josip Jurčević.
U lipnju 2014. godine, nakon višegodišnje robije, izašao je iz zatvora i stigao u Zagreb. U zračnoj ga je luci satima unaprijed čekalo nekoliko stotina ljudi, a među njima bili su Zvonimir Šeparović, Zdravko Tomac, Ivić Pašalić, Ante Kovačević, Biskup Košić i mnogi drugi.

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/hrvatska/luka-misetic-odgovorio-novom-listu-sto-je-kordic-ucinio-da-bude-proglasen-ratnim-zlocincem-koji-je-ubijao-djecu-u-ahmicima

KOMENTAR LUKE MIŠETIĆA NA TWITERU**:**

Vidim da su moji komentari o Dariju Kordiću privukli pozornost, pa dopustite mi da iznesem činjenice. (THREAD). I Blaškić i Kordić su prvostupanjski osuđeni

(u odvojenim slučajevima) za zločin u Ahmićima. Utvrđeno je da je Blaškić izdao zapovijed da se ubiju svih vojno sposobni muškarci, protjeruju civili i spale kuće. Kordić je osuđen zato što je bio prisutan na sastanku 15. travnja 1993. gdje je Blaškić navodno izdao spornu zapovijed, i logično je da Blaškić takvu zapovijed ne bi izdao bez Kordićeve političke potpore. Sud je također utvrdio da je zapovjednik vojne policije HVO-a, Pasko Ljubičić, izdao zapovijed da "ne smije biti živih svjedoka" u Ahmićima, ali je sud zaključio da je moguće da je Ljubičić izdao ovu zapovijed na svoju ruku, bez ovlaštenja Blaškića ili Kordića. U Blaškićevoj žalbi, Blaškić je uveo nove dokaze: izvješće o policijskoj istrazi RH provedenoj nakon 2000. godine, u kojoj je zaključeno da Blaškić nije mogao zapovijedati ili kontrolirati vojnu policiju HVO-a, da je Kordić bio de facto zapovjednik vojne policije HVO-a preko paralelne (ili dvostruke linije zapovijedanja, da je vojna policija izvršila ubojstva u Ahmićima, da Blaškić nikada nije izdao nezakonitu zapovijed, te da je umjesto toga u Kordićevom domu bio tajni sastanak gdje je Kordić izdao nezakonitu zapovijed za ubijanje u Ahmićima. Žalbeno vijeće se oslonilo na ovo hrvatsko izvješće da bi Blaškića oslobodilo odgovornosti za Ahmiće. U Kordićevom žalbom postupku, ni Tužiteljstvo, ni Kordić nisu tražili prihvaćanje novih dokaza koje je Blaškić uveo u slučaju Blaškića, jer su se oba složila da ti dokazi nisu vjerodostojni. Kordić je tvrdio da, budući da je Žalbeno vijeće zaključilo da Blaškić nikada nije dao nezakonitu zapovijed na sastanku 15. travnja 1993. godine, Kordić nije mogao pružiti "političku potporu" nepostojećoj zapovijedi, i mora biti oslobođen odgovornosti, a novi Blaškićevi dokazi da je Kordić izdao nezakonitu zapovijed nisu bili pred sudom u Kordićevom žalbenom postupku. Žalbeno vijeće je zaobilazilo taj problem time što je potvrdilo Kordićevu žalbu, zaključivši da čak i da Blaškić nije izdao zapovijed, "netko" je takvu zapovijed izdao, i da "netko" ne bi izdao takvu zapovijed bez Kordićevog autoriteta. Tako je Žalbeno vijeće pod utjecajem "novih Blaškićevih dokaza" osudilo Kordića, bez izričito spominjanje da je vijeće koristilo "nove Blaškićeve dokaze" koji službeno nisu bili pred Žalbenim vijećem u Kordićevom slučaju. Međutim, kasnije je otkriveno da je izvor informacija sadržanih u "Blaškićevim novim dokazima," to jest izvješću hrvatske policijske istrage o Ahmićima, zapravo zapisnik policijskog intervjua s Antom Nobilom, Blaškićevim odvjetnikom, nakon što je Blaškić osuđen. Hrvatska je Vlada od Tribunala prikrila da je izvor informacija u policijskoj istrazi (da Blaškić nije izdao naredbu, da ne može kontrolirati vojnu policiju, te da je Kordić zapovijedao vojnom policijom i izdao nezakonitu zapovijed) bio Blaškićev vlastiti odvjetnik. Međutim, u tom trenutku, Blaškić je već oslobođen i živi u Hrvatskoj, a Kordić je izdržavao 25-godišnju zatvorsku kaznu u Austriji. Kasnije, Pasko Ljubičić je priznao krivnju pred sudovima u BiH, priznavši da je kriv jer "nije odbio nezakonitu zapovijed Tihomira Blaškića". Pasko Ljubičić osuđen je bio na deset godina zatvora. KRAJ

https://twitter.com/MiseticLaw

PRESUDE 'ŠESTORCI' I DARIJU KORDIĆU VRHUNAC SU CINIZMA ICTY-A I SRAMOTA UN-A

06/04/2019

Zlatko Pinter

Dario Kordić osuđen je na 25 godina zatvora i proglašen ratnim zločincem bez ijednog jedinog validnog dokaza – na temelju krivotvorina što su ih zajedničkim snagama producirali Tužiteljstvo ICTY-a, britanska obavještajna služba MI6 i hrvatsko obavještajno i političko podzemlje.

Išlo se tako daleko, da je ICTY krivotvorio činjenice sadržane u dokumentima iz Zagreba, Beograda, Sarajeva i arhiva međunarodnih institucija. U okviru tog globalnog krivotvoriteljskog plana i hrvatsko političko i obavještajno podzemlje imalo je svoju ulogu i to naročito do izražaja dolazi poslije smjene vlasti u Republici Hrvatskoj (2000. godine), kada započinje proces "detuđmanizacije", a prvog hrvatskog predsjednika i HDZ se od strane vladajućih krugova (SDP-a i partnera), kao i tadašnjeg predsjednika države Mesića agresivno optužuje za "agresiju na BiH" njezinu "podjelu" i stvaranje "zločinačke tvorevine Herceg Bosne".

Sve to uklapalo se u strategiju Velike Britanije kojoj je namjera bila dokazati "međunarodni karakter sukoba u BiH", "umiješanost Republike Hrvatske kao zaraćene strane" i tezu o "podjeli BiH na temelju dogovora Tuđman-Milošević". Kako bi se to postiglo, hrvatsku je stranu bilo nužno izjednačiti sa srpskom-agresorskom, pa je i na nju primijenjen izmišljeni institut "udruženog zločinačkog pothvata" (koji ne postoji u međunarodnom pravu) s krajnjim ciljem da se Hrvati u BiH optuže za "etničko čišćenje" muslimana i "separatizam".

Naravno, ni jedna od tih blasfemičnih tvrdnji ne može podnijeti čak ni elementarnu, površnu, a kamo li kakvu dublju i detaljniju analizu, ali kreatori ove konstrukcije nisu se zamarali tim "detaljima". Oni su bili sila i putem ICTY-a su mogli pod krinkom "pravde" provoditi i nametati svoju volju bez ikakvih ograničenja. Kako, kad i komu su htjeli. Budući da Republiku Hrvatsku kao državu nije bilo moguće optužiti za UZP (kako na vlastitom, tako i na području BiH) – iako je i takvih pokušaja bilo, sve se slomilo na političkom i vojnom vodstvu Hrvata u BiH, odnosno, na dužnosnicima HVO-a i Herceg Bosne.

Proces protiv **Daria Kordića** bio je uvod u onaj "šestorci" Herceg Bosne i upravo je u tim postupcima perverzija haaškog sudišta dostigla svoj vrhunac.

Konstrukcija optužnice za Daria Kordića

Nakon što je bivši ratni zapovjednik Operativne zone HVO za Središnju Bosnu **Tihomir Blaškić** 3. ožujka 2000. godine prvostupanjskom presudom ICTY-a proglašen krivim po svim točkama optužnice (osim jedne koju je tužitelj povukao) i osuđen na 45 godina zatvora (temeljem individualne krivične odgovornosti i odgovornosti nadređenog – budući da je navodno "utvrđeno da je

osobno zapovjedio znatan broj napada i da nije spriječio i kaznio zločine što su ih vršili oni koji su bili pod njegovim zapovjedništvom";
vidi: http://www.icty.org/bcs/press/general-bla%C5%A1ki%C4%87-progla%C5%A1en-krivim-po-svim-to%C4%8Dkama-optu%C5%BEnice-i-osu%C4%91en-na-45-godina-sa%C5%BEetak), Blaškićev odvjetnik **Anto Nobilo** nastavak obrane svoga klijenta koncipira na tezama o postojanju "dvostruke linije zapovijedanja" i "krivnji političkih struktura HDZ-a BiH" (vezano za dr. **Franju Tuđmana** i HDZ Republike Hrvatske koje se generalno krivilo za "pogrešnu politiku prema BiH" i "odlučujući utjecaj na HDZ BiH i strukture Herceg Bosne").
Tako se praktično težište prebacuje s vojne u političku sferu.
Zna se kako je jedan od glavnih razloga osude Blaškića bio zločin u selu Ahmići – a koji su (prema svemu što se do sada zna) počinili neki od pripadnika 4. bojne Vojne policije HVO-a i postrojbe civilne policije "Jokeri".
Žalbeno vijeće (nasuprot prvostupanjskom tijelu) donosi mišljenje po kojemu Blaškić nije imao efektivnu kontrolu nad Vojnom policijom HVO-a (na koju je prema svjedočenju jednog svjedoka najveći upliv vršio **Dario Kordić**), niti nad postrojbom "Jokeri", odnosno, da zločin u Ahmićima nisu počinile redovite postrojbe HVO-a.
Tako je stvoren temelj za oslobađanje **Tihomira Blaškića** kojemu je odlukom Žalbenog vijeća od 29. srpnja 2004. godine ukinuta prvostupanjska presuda od 45 godina zatvora. No, već se u toj presudi konstruira "krivnja" **Daria Kordića** (vidi: http://www.icty.org/x/cases/blaskic/acjug/bcs/040729.pdf) kojega se apostrofira kao osobu koja je "paralelnom linijom" zapovijedanja imala najveći utjecaj na pripadnike Vojne policije HVO-a i postrojbe civilne policije "Jokeri" (vezano za zločin u Ahmićima), pa se čak navodi i to kako je Kordić "novačio bivše zatvorenike" čija je zadaća bila izvršiti zločin u selu Ahmići.
O tom slučaju dr. **Josip Jurčević** je u više navrata javno iznosio svoje mišljenje, a budući da je kvalificirani povjesničar, uz to i ravnatelj Središnjeg arhiva MORH-a te da je kao vještak ICTY-a imao prigodu detaljno se upoznati sa svim materijalima i dokumentima vezano za sudski postupak kako **Dariu Kordiću** tako i "šestorci Herceg Bosne", riječ je sasvim sigurno o kompetentnoj osobi.
Na tribini "**Istina o Dariu Kordiću**" koja je upriličena 6. svibnja 2015. godine u prepunoj Dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu, a na kojoj je sudjelovao, ovaj je znanstvenik među ostalim rekao:
„Budući da kao vještak nisam imao pravo na procesu govoriti o slučaju Kordić već samo o slučaju šestorice, odlučio sam prvenstveno iz ljudskih i kršćanskih razloga naći način kako ipak unutar suđenja šestorici otvoriti slučaj Kordić. Znajući kako djeluje sud u Haagu i da će tužiteljstvo željeti osporiti moju ekspertizu, ali i kompromitirati mene kao čovjeka, prvo sam posjetio Darija u zatvoru, a onda sam želio objaviti intervju o tome, progovoriti o istini, znajući prije svega da to prati i Haag, te da bi mi na suđenju šestorke mogli postavili pitanje o tome. Uspio sam u Večernjem listu BiH progovoriti o tome, gdje sam rekao da sam se u zatvoru susreo s iznimno duhovnim čovjekom. Usput sam rekao i da je presuda Kordiću krajnje

kriminalna, neistinita, te da se temelji na krivotvorinama hrvatskih državnih institucija, a kako bi se optužilo Kordića i oslobodilo Blaškića, te kako o tome postoje brojni dokumenti i dokazi. Naravno na sudu je tužitelj, želeći me kompromitirati, pustio tu sliku iz Večernjeg govoreći kako sam posjetio najgoreg ratnog zločinca osuđenog na 25 godina zatvora. Počeo je navoditi ono što sam rekao u intervjuu, a ja sam govorio 'da, časni sude'. Kada je tužitelj završio sa svojim izlaganjem zamolio sam sudca da kažem jednu rečenicu koja objašnjava slučaj Kordić, te sam rekao: 'Sve što ste pročitali u intervju je točno, ali to nisam rekao ja nego tužiteljica Carla del Ponte'. Naime, najbolji pokazatelj da je Dario nevin je činjenica da na temelju dokumenta upravo to tvrdi Carla del Ponte koja je nakon sramotne drugostupanjske presude, znajući da će prije ili kasnije izaći istina, podnijela zahtjev za obnovu postupka protiv Blaškića u kojem navodi da su MUP i Vlada RH krivotvorili dokumente. Nažalost, Sudsko vijeće nije odobrilo ponavljanje postupka iz formalnih razloga, kako su naveli zbog pravne sigurnosti žrtava i osuđenih, a bez obzira što stvari ne odgovaraju činjenicama. (…) **Čak u optužnici stoji da nije imao nikakve vojne ovlasti nego je osuđen zbog navodne dvostruke linije zapovijedanja, te po uputama iz Hrvatske bio generalno zadužen za zločine. Ne postoji ni jedan jedini dokaz o tome pa čak ni onaj o navodnom sastanku u hotelu u Vitezu".**

Na tribini je govorio i sam **Dario Kordić** koji je naglasio:

"Moje će srce biti na mjestu tek kada i zadnji uznik izađe iz zatvora, dok su oni tamo ni ja ne mogu biti radostan i sretan. Molim vas da nastavite moliti za njih kao što ste molili i za mene."

Zatim je iznio kratku kronologiju svoga boravka u zatvoru i rekao kako tijekom cijelog postupka protiv njega nije bilo nikakvih dokaza, te da je čak pobijena i prvotna optužnica tužitelja o događajima u Ahmićima, a u kojoj nema niti spomena njegovog imena.

Kratko se osvrnuo i na neke bitne detalje koji pojašnjavaju kako je završio montirani politički proces koji je protiv njega vođen:

„Na samome kraju nalaze jednog Hrvata, osuđenog na 25 godina zatvora i s njim ulaze u dogovor. On dolazi za svjedoka, a da moji branitelji i ja to ni ne znamo. Inače znao sam ga iz haškog pritvora, s kata, gdje je razgovarao sa mnom, šišao me. Ali u ratu se nikada nismo ni sreli. Njegov zadatak bio je reći da sam ja tu noć pred Ahmiće došao u Vitez. On nije mogao reći laž da me sam vidio, nego je rekao da je navodno čuo tu informaciju o tom sastanku u Hotelu Vitez i razgovoru o Ahmićima od svog zapovjednika, pa je čak i nabrojao te ljude koji su navodno na njemu bili. Pošto je meni i mojim odvjetnicima to bilo iznenađenje, mi smo doveli sve te nabrojane ljude, a koji su izvijestili sud da oni nisu bili na tom sastanku i da tamo nisam bio ni ja. Ja u taj grad nisam otišao sedam dana prije navodnog sastanka, a ni sedam dana kasnije. Naš tim donosi i druge dokaze, poput knjige popisa onih koji su ulazili u hotel, u kojoj moga imena nema, ali sud uzima za pravo jedino riječ tog svjedoka i to iz druge ruke. Na kraju izlaganja on počne plakati i kaže kako, iako je svjedočio protiv mene, mora pročitati jedno pismo. U pismu

stoji: ako taj navodni svjedok učini sve po dogovoru bit će dobro i njemu i još nekim hrvatskim uznicima, te kako je osoba koja piše pismo u dogovorima s ministrima iz tadašnje Račanove Vlade. Nakon što je pročitao to pismo, sudac je dao zadatak tužitelju da to ispita, ali evo prošle su godine i to se nikada nije dogodilo".
(Za dijelove pod navodnicima vidi:
http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/arhiv/2883-istina-o-dariju-kordiu;
istaknuo: Z.P.)
Sisački biskup **Vlado Košić**, dr. **Josip Jurčević**, kao i svi drugi koji su progovarali istinu o ovom slučaju i onome što se događalo u Den Haagu, nesmiljeno su napadani putem medija, a naročito je mržnji pozivima na linč izvrgnut sam **Dario Kordić** od kojega nikad nitko nije čuo niti jednu neprimjerenu riječ. **Ovom se nevino osuđenom čovjeku koji je s ponosom i hrabro nosio i još uvijek nosi svoj Križ i danas želi osporiti ustavno pravo na normalan i slobodan život i javno istupanje – iako nikad nije lišen građanskih prava. Nastoji se, ustvari, prigušiti svaki glas istine, ono što se ne uklapa u matricu idealiziranja sramnog haaškog sudišta koje nije bilo ništa drugo nego poligon za provođenje volje svjetskih moćnika.**

Njima smeta istina, a ne Dario Kordić
I proteklih dana svjedoci smo orkestriranih ataka – od strane političkih marginalaca iz "hrvatskog" Sabora i pro-islamskih medija (kojima se priključio i dio lijevo-liberalnih "hrvatskih").
Cilj je isti: ušutkati **Daria Kordića** i onemogućiti mu iznošenje istine. Zabraniti nepravedno osuđenome da poslije teških godina robije javno iznese ono što ima. Ukinuti mu temeljna ljudska prava i natjerati ga da do kraja života šuti. Usprkos tomu, u Studentskom centru 'Stjepan Radić' u Zagrebu, čula se istina. Kordić je pred ispunjenom dvoranom govorio o svojim uzničkim danima i postojanoj vjeri u Boga koja ga je održala. I to nije mogao spriječiti niti režirani vandalski upad malobrojnih plaćenih aktivista lijevo-anarhističke falange, jadnika koji su zaduženi za odrađivanje takvih prljavih poslova: istih onih koji po Zagrebu prave nerede, pozivaju na krv, nasilje i "revoluciju" oskvrnjuju spomenik prvom hrvatskom predsjedniku i vode sotonsku kampanju protiv Katoličke crkve.
Kordića najviše napadaju upravo oni koji nikad nisu progovorili o pravdi i istini: o tomu kako su svi masovni zločini muslimana i mudžahedina u BiH ostali nekažnjeni – užasni zločini genocida i etničkog čišćenja što su ih nad hrvatskim civilima (ženama, djecom i starcima) "u ime Allaha" i u cilju stvaranja prve islamske države u Europi, diljem BiH počinili zločinačka "Armija BiH" i njezini pomagači iz radikalnih terorističkih islamističkih organizacija (od kojih je jedan dobar dio bio i formalno u sastavu muslimanske vojske).
Njih ti nekažnjeni zločini (masakri, ritualna odsijecanja glava, komadanja žrtava motornim pilama i sabljama, silovanja, pljačke i paljevine mudžahedina i Alijinih bojovnika iz "Armije BiH") ne zanimaju. Najvažnije im je ušutkati glas istine, ne shvaćajući da uvijek ima ljudi koji će je iznositi

– kao što je to činio časni i pošteni bosansko-hercegovački novinar Esad Hećimović koji je motiv za borbu protiv radikalnih islamista nalazio u tomu da je BiH branio od onih koji su mu je došli "oteti".

Istina o ratu u BiH, pa i hrvatsko-muslimanskom sukobu se već odavno zna.

Nju je, među ostalim, svojom vrhunskom vojno-stručnom analizom utvrdio i potvrdio vojni američki ekspert **Charles R. Shrader** i činjenice iznio u svojoj knjizi *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni: vojna povijest 1992.-1994.*, Zagreb, 2004.

(Vidi: https://www.scribd.com/document/47080023/Charles-R-Shrader-Muslimansko-hrvatski-gradanski-rat-u-SB-1-1-dio; https://www.scribd.com/document/47080167/Charles-R-Shrader-Muslimansko-hrvatski-gradanski-rat-u-SB-1-2-dio)

Shraderova studija plod je dugogodišnjih minucioznih istraživanja koja su obuhvaćala proučavanja svih raspoloživih dokumenata i izvora, istraživanja na autentičnim lokacijama događaja (uz razgovore sa svjedocima i osobama koje su imale neposredna saznanja o njima), uz primjenu najsuvremenijih vojnih i geostrateških doktrinarnih metoda. Njegov je nedvojbeni zaključak do kojega nakon svega dolazi: **teza kako su Hrvati izazvali sukobe s "Armijom BiH" ravna je apsurdu i protivna svim utvrđenim činjenicama i logici.**

Tvrditi da su Hrvati iz srednje Bosne ili Lašvanske doline napali muslimane, jednako je perverzno kao i optužiti građane Sarajeva, Bihaća, Vukovara, Osijeka, Gospića, Dubrovnika ili bilo kojega drugog opkoljenog grada za agresiju na one koji su ih mjesecima i godinama držali u okruženju, sustavno im razarajući domove i ubijajući ih. Tijekom hrvatsko-muslimanskog oružanog sukoba 95% ratnih operacija odvijalo se na hrvatskim područjima (dakle, na teritoriju koji je po svim dotadašnjim međunarodnim mirovnim sporazumima – pa i Vance-Owenovom planu iz siječnja 1993. godine pripadao Hrvatima), što također govori o tomu tko je bio agresor a tko žrtva. Tijekom rata iz BiH je protjerano preko 150.000 Hrvata. U muslimanskoj agresiji na hrvatska područja pobijeno ih je 1.606, među kojima čak 1.088 civila (ove hrvatske žrtve, dakle, čine gotovo petinu od 8.858 koliko ih je ukupno poginulo tijekom rata na području cijele BiH – prema podacima Demografskog odjela ICTY-a iz 2010. godine).

Prema službenim podacima popisa stanovništva (iz Sarajeva), 2014. godine, u BiH je bilo: 1.836.603 muslimana ("Bošnjaka") ili 48,4%; 1.239.019 Srba ili 32,7%; 553.000 Hrvata ili 14,6%.

Usporedi li se to s predratnim popisom iz 1991. godine (kada je u BiH bilo 760.852 Hrvata ili 17,39%), to znači da ih je 2014. godine bilo za 208.000 manje (ili za 23,7%). Dakle, iz BiH je "nestalo" gotovo četvrtina Hrvata. (Vidi: https://www.vecernji.hr/premium/popis-sokirao-nestala-jedna-trecina-hrvata-u-bih-etnicko-ciscenje-914920).

Takvu demografsku katastrofu nije doživio nijedan narod na području bivše SFRJ!

Ako to nije etničko čišćenje – što onda jeste!?

Kako to da je najmalobrojniji narod čiji su najistaknutiji dužnosnici optuženi za "etničko čišćenje" i "udruženi zločinački pothvat" doživio najgoru i najtežu sudbinu? Ima li još koga zdrave pameti a da može povjerovati u laži što ih desetljećima šire islamski propagandisti čiji je san stvaranje kalifata na području BiH? Oni koji danas prizivaju Erdogana i invaziju Turaka?
Mogu li se sudbine pojedinaca, naših uznika i mučenika izuzeti iz ove ukupne, teške i preteške golgote hrvatskoga puka u BiH? Imamo li pravo na šutnju mi koji znamo istinu? I jesmo li po svojoj savjesti i kršćanskom učenju po ljudskim i Božjim zakonima obvezni iznositi i braniti istinu?
Od nekažnjavanja zločinca veći je grijeh osuditi nevinoga.
Dario Kordić nije kriv. On nije ratni zločinac. On je pošten, častan, hrabar i dostojanstven čovjek, vjernik i domoljub. Sva njegova "krivnja" sastoji se u tomu što je branio svoj narod, obitelj i dom. To mu bjelosvjetske protuhe i izvršitelji tuđih naloga skriveni iza sudačkih toga nikako nisu mogli oprostiti. Ni njemu ni Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Berislavu Pušiću, Jadranku Prliću, Valentinu Ćoriću. U tim su nečasnim poslovima u Hrvatskoj pronašli jude i žbire koji su im bez ustezanja služili i padali pred njima na koljena.
Sjećate li se one izjave koju je (nakon napuštanja tadašnje šesteročlane vladajuće koalicije u svibnju 2002. godine) na televiziji dao **Dražen Budiša** prepričavajući jedan razgovor vođen između tadašnjeg hrvatskoga premijera **Ivice Račana** i Tužiteljice ICTY-a, **Carle del Ponte** u Zagrebu, kad se Tužiteljica obratila premijeru (pred Budišom) riječima: "**Podigli smo neke nove optužnice. Nadam se da će Vam politički odgovarati**."
Budiša je poslije govorio kako ga je to šokiralo. Većinu nas, Hrvata, nažalost, nije. Jer mi smo znali tko su Račan i njegova kamarila davno prije 3. siječnja 2000. godine.
Takvu petu kolonu kakvu ima Hrvatska i toliko šljama koji je u svako doba pripravan staviti se i u službu crnog vraga a protiv vlastitog naroda, nema ni jedna druga zemlja na svijetu.
"Hrvatska vidje svakojakih čuda, al' ne nađe štrika za toliko juda". Ta Matoševa je, nažalost i danas jednako aktualna.
Hrvati su se izborili za svoju opstojnost u BiH. Ostvarili su pravo koje im pripada po Božjim i ljudskim zakonima kao i svakom drugom narodu pod nebeskim svodom. Časno, pošteno, hrabro, s vjerom u Boga i uz Njegovu pomoć.
I to im je jedini "grijeh".

https://kamenjar.com/presude-sestorci-i-dariju-kordicu-najveca-su-perverzija-icty-a-i-sramota-un-a/

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11561, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1294, citata: 5851, H-index: 24; Scopus: publikacija: 754, citata: 5806, H-index: 33; WoS: publikacija: 764, citata: 5450, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.
Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications” (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa

Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

27/5/2021.